

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

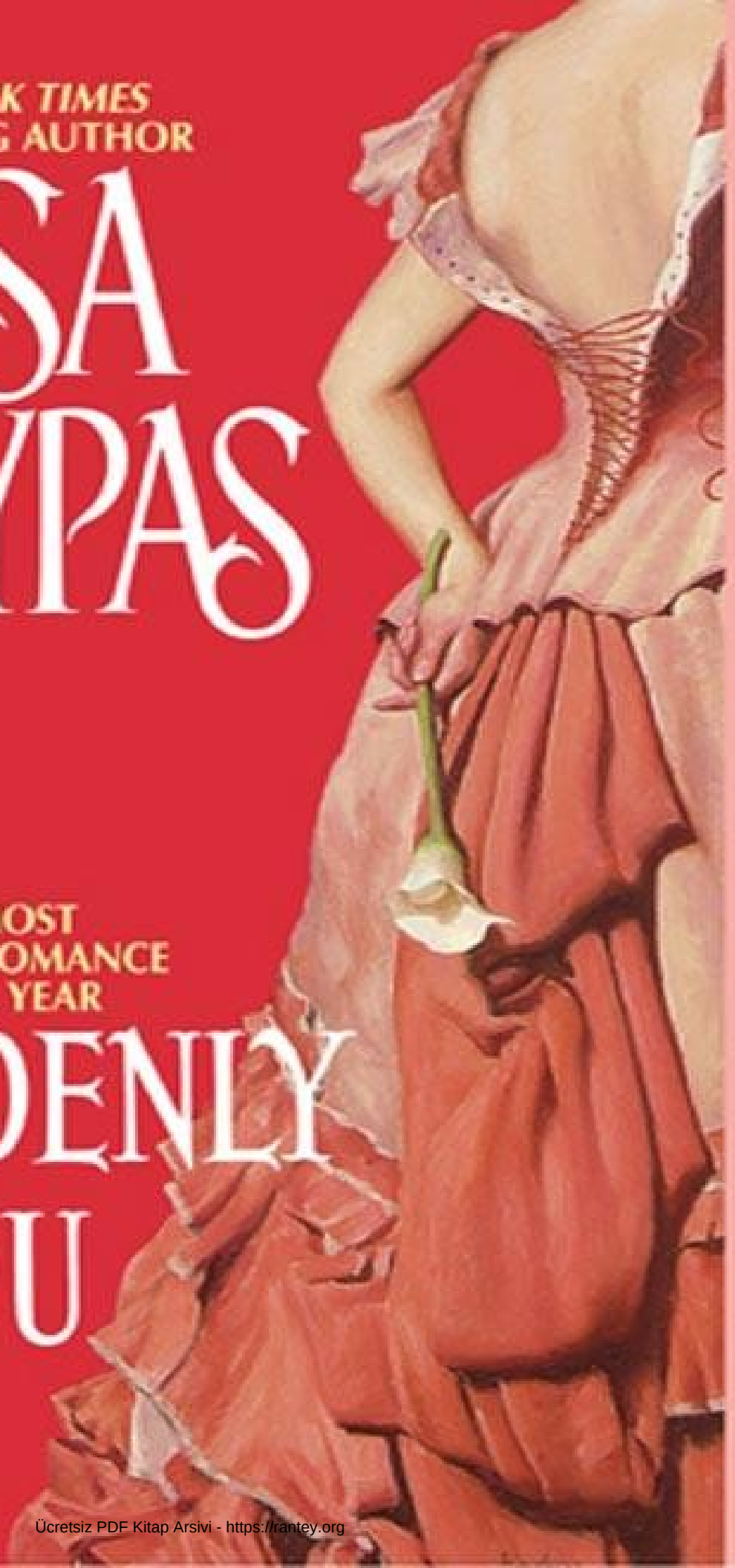
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

LISA
KLEYPAS

THE MOST
SENSUAL ROMANCE
OF THE YEAR

SUDDENLY
YOU

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

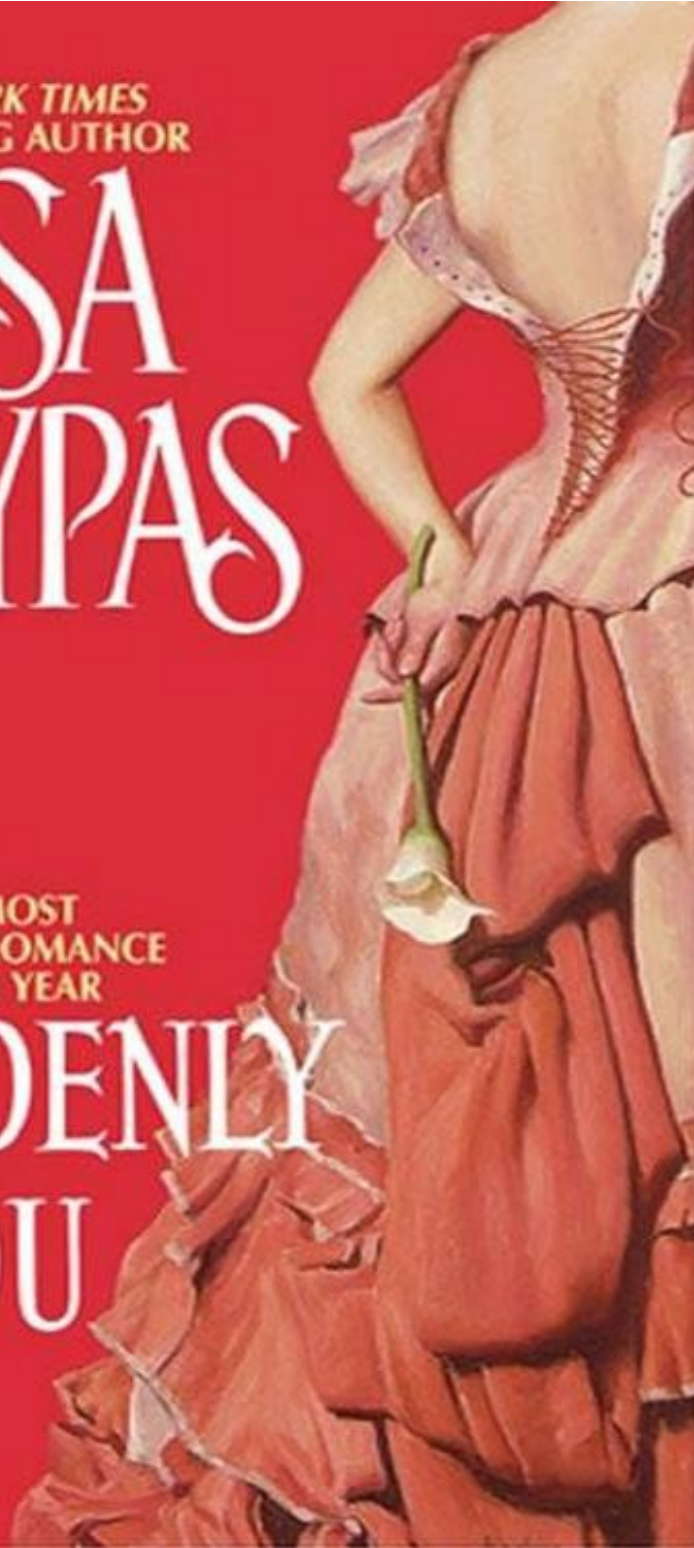
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

LISA
KLEYPAS

THE MOST
SENSUAL ROMANCE
OF THE YEAR

SUDDENLY
YOU

**Lisa
Kleypas**

Aniden Sen

*Kardeşim Ki'ye,
Bana sürekli sevgi, destek ve anlayış verdiğiniz ve size
ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olduğunuz için.
Kardeşin olduğum için çok şanslıyım.*

-L.K.

İçindekiler

Önsöz "Tercih ettiğiniz tarz nedir, Bayan Briars? 1.

Bölüm Amanda, karşısındaki adamın neden... 2. Bölüm

"Bekle," dedi Amanda bir panikle dönerek... anlık 3. 'nın

babasının ölümünden sonra., ... 4. Bölüm Yarın saat onda

senin için bir araba göndereceğim

5Bölüm "Hayır, onu sen öldürmedin," dedi Devlin yanıt olarak... .

6. Bölüm Amanda'yı şaşırtan şey Jack'ten gelen kontrattı... .7.

Bölüm Devlin, Amanda'nın anladığı kadarıyla, onun...8. Bölüm

"İşte şarkı söyleyerek geliyoruz..

9. Bölüm Amanda'nın geri kalanı için çok az zamanı vardı... 10.

Bölüm "Kahretsin, evet, bir ilişki istiyorum." Jack ona baktı... 11.

Bölüm Amanda'nın akrabaları bu haberden memnun değildi...

'nın12. Bölüm Londra Mevsimi, akşam yemeği 13Bölüm Günün

son turunu Oscar Fretwell.. atan . Bölüm Yaprakların .. 15.

Bölüm Amanda...14arasından hafif bir esinti hışırdarak.

Epilog "Baba, beni yakalaman gerekiyordu!"

[Yazar Hakkında](#)

[Lisa Kleypas Yazarına Ait Diğer](#)

[Kitaplar Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

Önsöz

Londra

Kasım 1836

"Tercih ettiğiniz tarz nedir, Bayan Briars? Erkeğinizin sarı saçlı mı yoksa esmer mi olmasını tercih edersiniz? Orta boylu mu yoksa uzun boylu mu? İngiliz mi yoksa yabancı mı?" Madam şaşırtıcı derecede işine bağlıydı, sanki akşam için satın alınacak bir erkekten ziyade bir akşam yemeği partisinde servis edilecek bir yemeği tartışıyorlardı.

Sorular Amanda'nın içini burktu. Yanakları karıncalanana kadar yüzünün alev aldığını hissetti ve bir erkeğin ilk kez böyle hissedip hissetmeyeceğini merak etti.

bir genelevi ziyaret etmişti. Neyse ki bu genelev hayal ettiğinden çok daha ihtiyatlı ve zevkli bir şekilde döşenmişti. Şok edici hiçbir şey yoktu. tablolar ya da kaba gravürler ve görünürde hiçbir müşteri ya da fahişe yoktu. Bayan Bradshaw'ın işletmesi oldukça çekiciydi; duvarlar yosun yeşili şam kumaşıyla kaplıydı, özel kabul odası rahat Hepplewhite mobilya parçaları. Mermer kaplı küçük bir masa, altın yunus pullarıyla süslenmiş bir Empire kanepenin yanına özenle yerleştirilmişti.

Gemma Bradshaw, masanın kenarında altın boyalı küçük bir kaleme ve minik bir deftere uzanarak beklentiyle ona baktı.

"Tercih ettiğim bir tarz yok," dedi Amanda, utanmış ama kararlıydı. "Senin kararına güveneceğim. Sadece bugünden bir hafta sonra, doğum günümün akşamında birini gönderin."

Nedense bu Bayan Bradshaw'u çok eğlendirdi. "Kendinize bir hediye olarak mı?... Ne hoş bir fikir." Köşeli yüzünü aydınlatan kalıcı bir gülümsemeyle Amanda'ya baktı. Hanımefendi güzel değildi ya da

Hatta güzeldi bile, ama pürüzsüz bir teni, gür kızıl saçları ve uzun, şehvetli bir vücudu vardı. "Bayan Briars, bakire olup olmadığınızı sorabilir miyim?"

"Neden bilmek istiyorsunuz?" Amanda ihtiyatla karşılık verdi.

Bayan Bradshaw'un al al, mükemmel bir şekilde yolunmuş kaşlarından biri eğlenerek kalktı. "Eğer gerçekten benim kararına güvenmek istiyorsanız, Bayan Briars, durumunuzun ayrıntılarını bilmem gerekir. Sizin gibi bir kadının müesseseme gelmesi pek sık rastlanan bir durum değildir."

"Pekâlâ." Amanda derin bir nefes aldı ve her zaman övündüğü sağduyusundan ziyade çaresizliğe yakın bir şeyin etkisiyle hızla konuştu. "Ben evde kalmış bir kızım, Bayan Bradshaw. Bir hafta sonra otuz yaşında olacağım. Ve evet, ben hâlâ bir bakireyim-" Kelimenin üzerinde tökezledi ve kararlı bir şekilde devam etti. "Ama bu, öyle kalmam gerektiği anlamına gelmez. Size geldim çünkü sizin bir bakire olduğunuzu herkes biliyor. bir müşterinin her şeyi sağlayabiliyoruz. Benim gibi bir kadının buraya gelmesinin sürpriz olduğunu biliyorum-"

"Canım," diye yumuşak bir kahkaha atarak araya girdi madam, "herhangi bir şeye şaşımamın üzerinden çok zaman geçti. Şimdi, ikilemini gayet iyi anladığıma inanıyorum ve gerçekten de sana bir çözüm sunacağım. kabul edilebilir bir çözüm. Bana şunu söyleyin... yaş ve görünüş konusunda herhangi bir tercihiniz var mı? Sevdiğiniz ya da sevmediğiniz bir şey var mı?"

"Genç bir adamı tercih ederim, ama benden daha genç olmasın. Ve çok yaşlı da değil. Yakışıklı olmasına gerek yok ama çirkin olmasını da istemem. Ve temiz," diye ekledi Amanda gelen bir düşünceyle. "Temizlik konusunda ısrarcıyım."

Kurşun kalem deftere yoğun bir şekilde çizik attı. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," diye cevap verdi Bayan Bradshaw, güzel, kara gözlerinde kahkahaya benzeyen bir parıltıyla.

Amanda sert bir sesle, "Ben de sağduyulu olmakta ısrar edeceğim," dedi. "Eğer birisi ne yaptığımı öğrenirse-"

"Canım," dedi Bayan Bradshaw, vücudunu kanepeye daha rahat bir şekilde ,
"müşterilerimin mahremiyetinin ihlal edilmesine izin verirsem işimin ne hale
geleceğini düşünüyorsun? Şunu bilmeni isterim ki, çalışanlarım
Parlamento'nun en yüksek mevkilerdeki üyelerinden bazılarına hizmet
veriyor.
sosyetenin en zengin lordları ve leydileri. Sırrınız güvende olacak, Bayan
Briars."

"Teşekkür ," dedi Amanda, rahatlama ve dehşetin eşit parçalarıyla ve
hayatının en büyük hatasını yaptığına dair korkunç bir şüpheyile doluydu.

Bölüm 1

Amanda kapısının önündeki adamın neden bir fahişe olduğunu çok iyi biliyordu. Kaçak bir mahkûmu barındıran birinin tavrıyla onu içeri aldığı andan itibaren, adam şaşkın bir sessizlikle ona bakmıştı. Belli ki entelektüel açıdan daha zorlayıcı bir mesleği sürdürmek için gerekli kafatası donanımından yoksundu. Ama tabii ki bir erkeğin beyinleri işe alındığı şeyi yapmak için.

"Acele et," diye fısıldadı, adamın kaslı kolunu endişeyle çekiştirerek. Kapıyı arkasından çarptı. "Sence seni gören oldu mu? Ön kapıda öylece belirivereceğinizi düşünmemiştim. Sizin mesleğinizdeki erkekler biraz ihtiyatlı olmak için eğitilmiyor mu?"

"Benim... mesleğim," tekrarladı şaşkın bir tavırla.

Artık gözlerden uzakta güvenle saklandığına göre, Amanda ona iyice bakmaya izin verdi. Görünürdeki donuk zekâsına rağmen oldukça yakışıklıydı. Gerçekten de güzeldi, tabii eğer böyle bir kelime açıkça erkeksi bir yaratığa uygulanabilirse. İri çerçevesi ve zayıftı omuzları ön kapının genişliği kadar uzanıyordu. Pırıl pırıl parlayan siyah saçlarının katları kalın ve düzgün kesilmişti ve bronzlaşmış yüzü hassas bir tıraşla parlıyordu. Uzun, düz bir burnu ve şehvetli bir ağzı vardı.

Ve daha önce gördüğü hiçbir renk tonuna bir çift olağanüstü mavi gözü vardı. Belki de, yerel mağazada Kimyager, Indigofera bitkilerini ve bakır sülfatı günlerce kaynatarak menekşeye yaklaşacak kadar koyu ve derin bir mavi oluşturan kadar mürekkep partileri yaptı. Yine de gözleri, genellikle böyle bir renkle ilişkilendirilebilecek melekse bir niteliğe sahip değildi. Kurnaz ve tecrübeliydiler, sanki hayatın kendisinin hiç görmediği çirkin yanlarına çok sık bakmış gibiydiler.

Amanda, kadınların onun şirketi için neden para ödediğini kolayca anlayabilirdi.

Bu erkeksi, zengin gözlü yaratığı emirlerini yerine getirmesi için işe alma düşüncesi olağanüstüydü. Ve baştan çıkarıcıydı. Amanda ona verdiği gizli tepkiden, vücudunu saran sıcak ve soğuk ürpertiden, yanaklarının tepesine yükselen yakıcı renkten utanıyordu. Kendini ağırbaşlı bir kız kurusu olmaya teslim etmişti... hatta kendini şuna ikna etmişti evlenmemiş büyük bir özgürlük vardı. Ancak, onun Sorunlu beden, bir kadının bu yaşta artık arzudan rahatsız olmaması gerektiğini anlamıyor gibiydi. Yirmi bir yaşın yaşlı sayıldığı bir zamanda, otuz kesinlikle raftaydı. En iyi dönemini geçmişti, artık arzulanmıyordu. İnsanlar böyle kadınlara "maymun-önder" diyordu. Keşke kaderini kabullenmeyi başarabilseydi.

Amanda kendini onun olağanüstü mavi gözlerine bakmaya zorladı. "Dürüst olmak niyetindeyim Bay.... hayır, boş verin, bana adınızı söylemeyin, bunu gerektirecek kadar uzun süre tanışmayacağız. Görüyorsunuz, aceleyle verdiğim bir karar üzerinde düşünme fırsatım oldu ve gerçek şu ki... şey, fikrimi değiştirdim. Lütfen bunu kişisel bir hakaret olarak algılamayın. Bunun sizinle ya da görünüşünüzle bir ilgisi yok. İşvereniniz Bayan Bradshaw'a bunu açıkça söyledim. Aslında iyi görünümlü bir adamsınız ve çok dakiksınız ve yaptığınız işte çok iyi olduğunuzdan hiç şüphem yok. Basit gerçek şu ki, ben bir hata yaptım. Hepimiz hata yaparım ve ben de kesinlikle bir istisna değilim. Arada bir, karar verirken küçük bir hata yaparım-"

"Bekle." İri ellerini savunmaya yönelik bir hareketle kaldırdı, niyetli bakışları kızarmış yüzüne sabitlendi. "Konuşmayı kes."

Yetişkin hayatında hiç kimse ona konuşmayı kesmesini söylemeye cesaret edememişti. Şaşkınlıktan sessizliğe bürünen Amanda, dudaklarından dökülmek üzere olan sözcükleri engellemek için mücadele etti. Yabancı kollarını kaslı göğsünde kavuşturdu ve sırtını kapıya yaslayarak ona baktı. Amanda'nın Londra'daki şık evinin küçük giriş salonundaki lambanın ışıltısı Ev, uzun kirpiklerinden elmacık kemiklerinin sade ve zarif düzlemlerine bir gölge saçağı düşürdü.

Amanda, Bayan Bradshaw'un mükemmel bir zevki olduğunu düşünmeden . Gönderdiği adam şaşırtıcı derecede bakımlı ve müreffeh görünümliydi; şık ama geleneksel kıyafetler giymişti: siyah bir ceket, kömür grisi bir pantolon ve kusursuz bir parıltıyla cilalanmış siyah ayakkabılar. Kolalı beyaz gömleği esmer teninde kar gibi duruyordu ve gri ipek kravatı sade, mükemmel bir düğümle düzenlenmişti. Bu andan önce Amanda'ya ideal erkeği tarif etmesi için baskı yapılsaydı, onu sarışın, açık tenli ve ince kemikli olarak tanımlardı. Şimdi fikrini tamamen gözden geçirmek zorunda kalmıştı. Hiçbir sarı saçlı Apollo

Bu iri yarı, güçlü kuvvetli yakışıklı adamla kıyaslanamaz.

"Siz Bayan Amanda Briars'sınız," dedi, sanki onay istermiş gibi. "Roman yazarı."

"Evet, roman yazıyorum," diye cevap verdi zoraki bir sabırla. "Ve siz de Bayan Bradshaw'un ricam üzerine gönderdiği beyefendisiniz, değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedi yavaşça.

"Özürlerimi kabul edin Bay.... hayır, hayır, bana söylemeyin. Açıkladığım gibi bir hata yaptım ve bu nedenle gitmeniz gerekiyor. Doğal olarak artık gerekli olmasa da hizmetlerinizin bedelini ödeyeceğim, çünkü hata tamamen bana ait. Sadece bana normalde ne kadar ücret aldığınızı söyleyin ve meseleyi hemen halledelim."

Ona bakarken yüzünde bir değişiklik oldu, şaşkınlığı yerini hayranlığa bıraktı, mavi gözleri şeytani bir eğlenceyle parlayarak sinirlerinin rahatsız edici bir şekilde gerilmesine neden oldu.

"Bana hangi hizmetlerin talep edildiğini söyle," diye nazikçe önerdi, kapıdan uzaklaşarak. Vücudu onunkinin üzerinde belirene kadar yaklaştı. "Korkarım detayları Bayan Bradshaw ile hiç konuşmadım."

"Oh, sadece temel olanlar." Amanda'nın soğukkanlılığı geçen her saniye daha azalıyordu. Yüzü korkunç derecede sıcaktı ve kalp atışları vücudunun her yerinde yankılanıyordu. "Her zamanki şey." Körü körüne

dikkatle katlanmış bir tomar banknotu koyduğu duvara dayalı saten ahşap demilün masaya doğru döndü.

"Borçlarımı her zaman öderim ve sizi ve Bayan Bradshaw'u boş yere sıkıntıya soktum, bu yüzden telafi etmeye çok istekliyim-" Adamın elinin üst koluna dolandığını hissettiğinde boğuk bir sesle durdu. Bu el Bir yabancıнын elini bir bayanın vücudunun herhangi bir yerine koyması düşünülemezdi. Tabii ki, bir bayanın bir yabancıyı kiralaması daha da düşünülemezdi.

erkek fahişe, ama yine de yaptığı tam olarak buydu. Sefil bir halde, bir daha böyle aptalca bir şey yapmadan önce kendini asmaya karar verdi.

Vücudu onun dokunuşuyla kaskatı kesildi ve başının hemen arkasında onun sesini duyduğunda hareket etmeye cesaret edemedi. "Para istemiyorum." Derin sesi ince bir eğlenceyle doluydu. "Almadığınız hizmetler için ücret talep edilmez."

"Teşekkür ." Her iki yumruğu da tek bir haline geldi. "Çok . En azından bir kesik için ödeme yapacağım. Eve yürüyerek dönmenize gerek yok."

"Oh, henüz gitmiyorum."

Amanda'nın çenesi düştü. Dehşete düşmüş bir bakışla dönüp ona baktı. Gitmiyorum da ne demek? İstese de istemese de gitmek zorunda kalacaktı! Hızla seçeneklerini değerlendirdi.

Ne yazık ki, emrinde çok az kişi vardı. Hizmetçilerine - bir uşak, bir aşçı ve bir hizmetçi - gece izin vermişti. O bölgeden yardım gelmedi.

Ve kesinlikle bir polis memurundan yardım istemek için bağırmaya başvuramazdı. çıkacak reklam kariyerine zarar verebilirdi ve yazarlığı evin tek geçim kaynağıydı. Kapının yanındaki porselen sehpa da meşe saplı bir şemsiye görünce mümkün olduğunca dikkat çekmeden ona doğru ilerledi.

"Beni bununla mı dövmeyi planlıyorsun?" diye sordu istenmeyen misafiri kibarca.

"Gerekirse."

Onun bu ifadesini eğlenen bir homurtu karşıladı ve çenesine dokunarak onu kendisine bakması için dürttü.

"Efendim," diye haykırdı. "Sakıncası var mı-"

"Benim adım Jack." Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi belirdi. "Ve yakında gideceğim, ama birkaç şeyi tartışmadan önce değil. Sana bazı sorularım var."

Sabırsızca içini çekti. "Bay Jack, bildiğinizden hiç şüphem yok,

ama-" "Jack benim ilk adım."

"Pekâlâ... Jack." Yüz hatlarına bir kaş çatma yerleşti. "Lütfen gecikmeden giderseniz çok memnun olurum!"

Giriş holünde biraz daha ilerledi, sanki Amanda onu çaya davet etmiş gibi rahat görünüyordu. Amanda, onun yavaş zekâlı olduğuna dair daha önceki fikrini yeniden gözden geçirmek zorunda kaldı. Artık o da kendine gelmişti. Evinin içine bu kadar çabuk çekilmesinin şaşkınlığıyla, zekâsı hızla gelişme belirtileri gösteriyordu.

Yabancı, evini bir geçirdi, krem-mavi salonundaki klasik tasarımlı mobilyalara dikkat etti ve

Giriş salonunun arka tarafındaki maun iskele masasının üzerinde çerçeveli bir cam vardı. Eğer gösterişli bir süsleme ya da zenginliğin bariz işaretlerini arıyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Amanda gösterişe ya da kullanışsızlığa tahammül edemezdi ve bu yüzden mobilyaları stilden ziyade işlevleri için seçmişti. Eğer bir sandalye aldıysa, geniş ve rahat olmalıydı. Bir sehpa alacaksa, bir yığın kitabı ya da büyük bir lambayı taşıyabilecek kadar sağlam olmalıydı. Yıldızlardan ve porselen disklerden hoşlanmadığı gibi, son zamanlarda moda olan oyma ve hiyerogliflerden de hoşlanmıyordu.

Ziyaretçisi salonun kapısının yanında duraklayınca Amanda kuru bir sesle konuştu. "Görünüşe göre benim isteklerime istediğini yapacaksın, hemen içeri gir ve . Size ikram edebileceğim bir şey var mı? Bir kadeh şarap, belki?"

Davet en saf alaycılıkla sunulmuş olsa da, hızlı bir sırtışıla kabul etti. "Evet, eğer bana katılırsan."

Beyaz dişlerinin parıltısı, gülümsemesinin beklenmedik göz kamaştırıcılığı, bir

Gri bir kış gününden sonra sıcak bir banyoya girme hissi gibi garip bir his kapladı içini. Her zaman üşürdü. Londra'nın nemli ve kapalı iklimi kemiklerine işlemiş gibiydi ve ayak ısıtıcılarını, kucak battaniyelerini, sıcak banyoları ve brendi aromalı çayı bolca kullanmasına rağmen, soğuğu hissetmekten asla uzak kalmıyordu.

"Belki biraz şarap alırım," dediğini duydu. "Lütfen bir sandalye alın Bay.... yani Jack." Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Madem artık benim salonumdasınız, bana tam adınızı da söyleyebilirsiniz."

"Hayır," dedi sessizce, gözlerindeki gülümseme kaybolmamıştı. "koşullar altında, sanırım ilk isim bazında kalacağız... Amanda."

Kesinlikle cesaretten yoksun değildi! Kendisi büfeye giderken Jack'e oturmasını işaret etti. Ancak Jack, kadın her ikisi için birer kadeh kırmızı şarap doldurana kadar ayakta kaldı. Ancak kadın kendini maun koltuğa bıraktığında Jack yakındaki Trafalgar koltuğa oturmayı tercih etti. Beyaz mermer ocaktaki iyi stoklanmış ateşin ışığı, parlayan siyah saçlarının ve pürüzsüz, altın rengi teninin üzerinde titreyordu. Sağlık ve gençlikle parıldıyordu. Aslında Amanda şüpheyile onun kendisinden birkaç yaş daha genç olup olmadığını merak etmeye başladı.

"Kadeh kaldırayım mı?" diye sordu konuğu.

"Belli ki istiyorsun," diye sertçe karşılık verdi.

Bu söz üzerine yüzünde bir gülümseme belirdi ve kadehini ona doğru kaldırdı. "Büyük bir cesarete, hayal gücüne ve güzelliğe sahip bir kadına."

Amanda içki içmiyordu. Adam bardağından bir yudum alırken kaşlarını çattı. Gerçekten de evine zorla girmesi, sorulduğunda gitmeyi reddetmesi ve sonra da onunla alay etmesi utanç vericiydi.

Ne olduğunu bilen zeki ve dürüst bir kadındı... ve güzel değildi. Cazibesi en iyi ihtimalle ılımlıydı ve bu sadece mevcut kadınsı ideali tamamen göz ardı ederseniz geçerliydi. Kısa boyluydu ve bazı günler şehvetli olarak tanımlanabilirken, diğer günlerde kesinlikle tombuldu. Saçları kırmızımsı kahverengi, düzensiz buklelerden oluşuyordu - onları düzeltmek için kullanılan her türlü maddeye veya alete başarıyla meydan okuyan nefret dolu bukleler. Güzel bir cildi vardı ama Gözleri bir zamanlar iyi niyetli bir aile dostu tarafından "güzel" olarak tanımlanmıştı. Ama gözleri sade gri renkteydi ve onları canlandıracak yeşil ya da mavinin hiçbir tonu yoktu.

Fiziksel güzelliği olmayan Amanda, bunun yerine zihnini ve hayal gücünü geliştirmeyi seçmişti ve annesinin kasvetli bir şekilde tahmin ettiği gibi bu, kıyametin son darbesi olmuştu.

Beyler iyi eğitilmiş zihinlere sahip eşler istemiyorlardı. Kendilerini asla sorgulamayan ya da onlarla aynı fikirde olmayan çekici eşler istiyorlardı. Ve kesinlikle kitaplardaki kurgusal karakterler hakkında hayaller kuran canlı hayal gücüne sahip kadınlar aramazlardı. Bu nedenle Amanda'nın daha güzel iki ablası da koca bulmuş, Amanda da roman yazmaya başlamıştı.

Davetsiz misafiri o keskin mavi gözleriyle ona bakmaya devam etti. "Söyle bana, senin gibi güzel bir kadın neden bir erkek kiralamak zorunda yatak."

Açık sözlülüğü onu rahatsız etmişti. Yine de... alışlagelmiş sosyal kısıtlamaların hiçbirine sahip olmayan bir adamla konuşma ihtimalinin beklenmedik derecede eğlenceli bir yanı vardı.

"Her şeyden önce," dedi Amanda sert bir şekilde, "güzel olmadığım ortadayken Truvalı Helen olduğumu ima ederek bana patronluk taslamanıza gerek yok."

Bu ona başka bir tutuk bakış daha kazandırdı. "Ama sen öylesin," dedi usulca.

Amanda kararlı bir şekilde başını salladı. "Belli ki pohpohlanmaya kolayca boyun eğecek bir aptal olduğumu düşünüyorsun, ya da standartların oldukça

düşük. Her iki durumda da, efendim, yanılıyorsunuz."

Ağzının bir kenarında bir gülümseme belirdi. "Tartışmaya pek açık kapı , değil mi? Tüm fikirlerinde bu kadar kararlı mısın?"

Onun gülümsemesine kendi alaycı gülümsemesiyle karşılık verdi. "Ne yazık ki evet." "Fikir sahibi olmak neden talihsizlik olsun ki?"

"Bir erkekte bu takdire şayan bir . Bir kadında ise kusur kabul edilir."

"Benim tarafımdan değil." Şarabından bir yudum aldı ve sandalyesinde rahatladı, uzun bacaklarını uzatırken onu inceliyordu. Amanda onun uzun bir sohbe hazırlanıyor gibi görünmesinden hoşlanmamıştı. "Sorumdan kaçmana izin vermeyeceğim Amanda. Bu akşam için neden bir erkek kiraladığını açıkla." Adamın canlı bakışları Amanda'yı açık sözlü olmaya davet ediyordu.

Şarap kadehinin sapını çok sıkı tuttuğunu fark eden Amanda parmaklarını açmaya zorladı. "Bugün benim doğum günüm."

"Bu gece mi?" Jack usulca güldü. "Doğum günün

kutlu olsun." "Teşekkür ederim. Artık gider misiniz

lütfen?"

"Oh, hayır. Doğum günü hediyen olursam olmaz. Sana eşlik edeceğim. Böylesine önemli bir akşamda yalnız kalmayacaksın. Dur tahmin edeyim, bugün otuzuncu yaşına giriyorsun."

"Yaşımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü kadınlar otuzuncu yaş günlerinde hep garip tepkiler verirler. Bir zamanlar bir kadın tanırdım, o doğum gününde sanki bir ölüm gerçekleşmiş gibi tüm aynaları siyah bir örtüyle ."

Amanda kısaca, "Kaybettiği gençliğinin yasını tutuyordu," dedi ve göğsüne bir sıcaklık yayılana kadar büyük bir yudum şarap içti. "Orta yaşlı olduğu gerçeğine tepki veriyordu."

"Orta yaşlı değilsin. Olgunlaşmışsın. Bir sera şeftalisi gibi."

"Saçmalık," diye mırıldandı, adamın boş iltifatlarının içinde belli belirsiz bir zevk kıpırtısı yaratmış olmasından rahatsız olmuştu. Belki şaraptan, belki de adamın bu akşamdan sonra bir daha asla görmeyeceği bir yabancı olduğunu bilmesinden kaynaklanıyordu ama birdenbire ona istediği her şeyi söyleyebilecek kadar özgür hissetti kendini. "On yıl önce olgunlaşmıştım. Şimdi sadece korunuyorum ve çok geçmeden diğer çukurlarla birlikte meyve bahçesine gömüleceğim."

Jack güldü ve şarabını bir kenara bırakıp ceketini çıkarmak için ayağa kalktı. "Pardon," dedi, "ama burası fırın gibi. Evi hep böyle sıcak mı tutarsınız?"

Amanda onu dikkatle izledi. "Dışarısı nemli ve ben her zaman üşürüm. Çoğu gün kapalı alanlarda şapka ve şal takıyorum."

"Kendinizi sıcak tutmak için başka yöntemler önerebilirim." İzin istemeden onun yanına oturdu. Amanda kanepenin kendi tarafına yaslandı ve soğukkanlılığının kalıntılarına tutunmaya çalıştı.

İçten içe, bu kadar kolay ulaşılabilen katı erkek bedeninden, gömlek kollarıyla bir erkeğin yanında oturmanın alışılmadık deneyiminden endişe duyuyordu. Onun Koku burun deliklerini okşadı ve çekici kokuyu içine çekti... erkek teni, keten, pahalı bir kolonyanın hafif keskin notası. Daha önce hiç fark etmemişti Bir erkeğin ne kadar güzel kokabileceğini. Kız kardeşlerinin kocalarının hiçbiri bu hoş kokuya sahip değildi. Bu adamın aksine, ikisi de ağırbaşlı ve saygın kişilerdi; biri seçkin bir okulda profesör, diğeri ise şövalyeliğe kadar yükselmiş zengin bir kasaba tüccarıydı.

"Kaç yıl oldu?" Amanda düşüncesizce sordu, kaşları birbirine yaklaşıyordu.

Jack cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. "Otuz bir. Sayılarla oldukça meşgulsün, değil mi?"

Amanda onun otuz bir yaşında, genç görümlü biri olduğunu düşündü. Ancak, erkeklerin kadınlar gibi yaşlarını nadiren göstermeleri hayatın adaletsiz bir gerçeğiydi.

"Bu gece öyleyim," diye itiraf etti. "Ancak yarın doğum günüm sona erecek ve bunu bir daha düşünmeyeceğim. Kalan yıllarıma doğru yelken açacağım ve olabildiğince tadını çıkarmaya çalışacağım."

Kadının pragmatik tonu onu eğlendiriyor gibiydi. "Yüce Tanrım, kadın, sanki mezarın kenarında sallanıyormuşsun gibi konuşuyorsun! Çekicisiniz, ünlü bir yazarsınız ve en iyi döneminizdesiniz."

"Ben çekici *değilim*," dedi iç çekerek.

Jack kolunu kanepenin arkasına dayamış, kanepenin büyük bir kısmını işgal etmesini ve onu köşeye sıkıştırmasını umursamıyor gibi . Bakışları onu rahatsız edici bir titizlikle taradı. "Çok güzel bir tenin, mükemmel biçimli bir ağzın var-"

"Bu çok büyük," diye bilgilendirdi onu.

Uzun bir süre kadının ağzına baktı. Tekrar konuştuğunda, onun Sesi öncekinden biraz daha sertti. "Ağzın aklımdaki şey için çok uygun."

"Ben de tombulum," dedi Amanda, artık tüm kusurlarını açıklamaya kararlıydı.

"Kesinlikle öyle." Adamın bakışları, kızın şimdiye kadar maruz kaldığı en nezaketsiz incelemeyele göğüslerine kaydı.

"Ve saçlarım berbat bir şekilde

kıvrıkcık." "Öyle mi? İndir de "

"Ne?" Adamın çirkin emri kadının aniden gülmesine neden oldu. Hayatında hiç bu kadar küstah bir alçakla karşılaşmamıştı.

Rahat odanın etrafına bir göz attı ve sonra şeytani mavi bakışları onunkilere döndü. "Burada görececek kimse yok," dedi usulca. "Daha önce hiç bir erkek için saçlarını açmadın mı?"

Salondaki durgunluk, ocaktaki ateşin hafif şangırtısı ve nefes alışverişlerinin sesleriyle örtülüyordu. Amanda daha önce hiç böyle hissetmemişti, aslında ne yapabileceğinden korkuyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başı dönüyordu. Başını sertçe iki yana salladı. O bir yabancıydı. Evde onunla yalnızdı ve az ya da çok onun merhametine kalmıştı. Çok uzun zamandır ilk kez, kontrolünün olmadığı bir durumdaydı. Ve bu tamamen kendi eseriydi.

"Acaba beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" diye fısıldadı.

"Benden korkmanız için bir sebep yok. Kendimi asla bir zorla kabul ettirmem."

Elbette buna gerek yoktu. Bir kadından "hayır" kelimesini hiç duymamış olması çok muhtemel görünüyordu.

Bu hiç şüphesiz Amanda'nın kendini içinde bulduğu en ilginç durumdu. Hayatı, romanlarındaki karakterlerin kendisinin asla cesaret edemeyeceği tüm yasak şeyleri söylediği ve yaptığı olağanüstü derecede olaysız geçmişti.

Arkadaşı sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi tembelce gülümsedi ve çenesini elinin üzerine dayadı. Eğer gerçekten de onu baştan çıkarmaya çalışıyorsa, hiç de acelesi yoktu. "Tam da hayal ettiğim gibisin," diye mırıldandı. "Romanlarınızı okudum... en azından sonuncusunu. Sizin gibi yazan çok kadın yok."

Amanda yaptığı iş hakkında konuşmayı hiç sevmezdi. Övgü dolu sözler aldığı anda kendini rahatsız hissederdi ve bu durumdan kesinlikle hoşnut değildi.

eleştirmenlerin görüşlerini. Bununla birlikte, *bu* adamın işi hakkındaki görüşlerini merak ediyordu. "Sizin gibi bir pr-a adamından... bir cicisbeo beklemezdim,"

"Roman okumak için." dedi.

"Boş bir şeyler yapmak zorundayız," dedi makul bir şekilde. "Tüm zamanımızı yatakta geçiremeyiz. Bu arada, bu şekilde telaffuz et."

Son şarabını da içen Amanda, bir bardak daha içmeyi dileyerek büfeye baktı.

"Henüz değil," dedi Jack, boş bardağı Amanda'nın elinden alıp hemen arkasındaki küçük masanın üzerine koydu. Bu hareket Jack'i doğrudan onun üzerine getirdi ve Amanda neredeyse kanepenin döşemeli koluna yaslanana kadar geri çekildi. "Çok fazla şarap içersen seni baştan çıkaramam," diye mırıldandı. Adamın sıcak nefesi Amanda'nın yanağına değdi ve vücudu tam olarak Amanda'nınkiyle buluşmasa da Amanda onun üzerinde duran adamın katı ve ağır ağırlığını hissetti.

"Bu kadar vicdan azabı çekeceğinizi düşünmezdim," dedi kararsızca. "Ah, hiç tereddüdüm yok," diye neşeyle güvence verdi ona, "sadece biraz zor. Ve eğer biraz daha şarap içseydin, çok kolay olurdu. fetih."

"Seni küstah, kendini beğenmiş-" diye öfkeyle başladı Amanda, ta ki adamın gözlerindeki alçakça pırıltıdan kendisini kasten kışkırttığını anlayana kadar. Adam ondan uzaklaştığında hem rahatladı hem de üzüldü. Dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirdi. "Romanımı beğendiniz mi?" diye sormadan edemedi.

"Evet, yaptım. İlk başta tipik bir gümüş çatal hikayesi olacağını düşünmüştüm. Ama iyi yetiştirilmiş karakterlerinizin çözülmeye başlaması hoşuma gitti. Aldatmaya, şiddete, ihanete sürüklenen iyi insanların tasvirini sevdim... Yazdıklarınızda hiçbir şeyden çekinmiyorsunuz gibi görünüyor."

"Eleştirmenler çalışmalarımın edepten yoksun olduğunu söylüyor."

"Bunun nedeni, altta yatan temanızın -sıradan insanların özel hayatlarında olağanüstü şeyler yapabilecekleri- onları rahatsız etmesidir."

Amanda şaşkınlıkla, "Gerçekten de benim çalışmalarımı okumuşsun," dedi.

"Bu da bana Bayan Briars'ın nasıl bir özel hayatı olabileceğini merak ettirdi."

"Artık biliyorsun. Ben kendi doğum günü için cicişbeo kiralayan türden bir kadıyım."

Alaycı ifadesini boğuk bir kahkaha karşıladı. "şekilde de telaffuz edilmez." Kurnaz mavi bakışları onun üzerinde gezindi ve tekrar konuştuğunda sesi değişti. Eğlencesi bir nota ile yumuşatılmıştı Amanda tecrübesizliğine rağmen bunun tamamen cinsel bir şey olduğunu fark etti. "Henüz gitmemi istemediğine göre... saçlarını indir."

Amanda sadece yuvarlak, kırışmayan gözlerle ona baktığında, sessizce "Korkuyor musun?" diye sordu.

Oh, evet. Hayatı boyunca bundan korkmuştu... riskten, olası reddedilme ve alaydan... hatta bir erkekle yakınlaşmanın, her iki kız kardeşinin de ona söylediği kadar basit ve iğrenç olduğunu keşfetmenin yaratacağı hayal kırıklığından bile korkmuştu. Ancak, son zamanlarda daha da çok korktuğu bir şey olduğunu keşfetmişti: dünyadaki herkesin deneyimlemiş gibi görüldüğü o büyük, kışkırtıcı gizemi asla bilememek. Romanlarında tutkuyu çok iyi anlatmıştı; özlem, çılgınlık ve coşku, kendisinin asla deneyimleyemeyeceği tüm duygular. Peki bu neden böyle olmalıydı? Hayatını onunkiyle birleştirmek isteyecek bir adam tarafından bu kadar çok sevilme şansından yoksundu. Ama bu sonsuza dek istenmediği, istenmeyen, sahipsiz kalacağı anlamına mı geliyordu? Bir kadının hayatında belki de yirmi bin gece vardı. Bunlardan en az biri için yalnız kalmak istemiyordu.

Eli kendiliğinden saç tokasına uzanıyor gibiydi. Saçlarını son on altı yıldır aynı şekilde tutturmuştu. Düzgün topuz, buklelerini ağır bir sarmal haline getirerek yapılmıştı. İsteddiği sıkılıkta sabitlemek için tam yarım düzine toka gerekiyordu. Sabahları saçları nispeten düzgün kalıyordu ama gün ilerledikçe, minik bukleler başının her yanından fışkırarak yüzünün etrafında bulanık bir hale oluşturmayı asla ihmal etmiyordu.

Bir iğne, iki, üç... onları çıkarırken, uçları avucunun yumuşak etine batana kadar elinde tuttu. Son iğne de çıkınca, sarmal ağır bir şekilde düştü, uzun bukleleri bir omzuna düştü.

Yabancınnın mavi gözlerinde ateş parıltıları vardı. Saçlarına uzanmaya başladı, sonra hareketini kontrol etti. "Alabilir miyim?" diye sordu hoyratça.

Daha önce hiçbir erkek ona dokunmak için izin istememişti. "Evet," dedi, ancak kelimenin net bir şekilde çıkması için iki deneme yapması gerekti. Gözlerini kapadı, adamın yaklaştığını hissetti ve adam saçlarını hafifçe karıştırıp sarmal bukleleri ayırırken kafa derisi karıncalandı. Geniş uçlu parmakları kalın tellerin arasında hareket etti, kafa derisini fırçaladı, buklelerden oluşan örtüyü omuzlarına yaydı.

Eli onunkine kaydı, parmaklarını nazikçe açarak tel iğneleri düşürmesini sağladı. Başparmağı iğnelerin bıraktığı küçük kırmızı izlerin üzerinden geçti. Avucunda oluşan küçük yara izlerini öpmek için elini yüzüne götürdü.

Sesi avucunun içinde sıcak bir şekilde kıvrıldı. "Elin limon gibi kokuyor."

Gözlerini açtı ve ciddiyetle ona baktı. "Mürekkep lekelerini çıkarmak için ellerimi limon suyuyla ovuyorum."

Bu bilgi onu eğlendirmiş görünüyordu ve mizah ışıkları bakışlarındaki sıcaklık. Elini bıraktı ve saçının bir tutamıyla oynadı, parmak boğumları omzuna değdi ve nefesinin kesilmesine neden oldu. "Bana neden tanıdıklarından birini baştan çıkarmak yerine Madam Bradshaw'dan bir erkek istediğini söyle."

"Üç sebep," dedi, adamın eli saçlarını okşarken konuşmakta zorlanıyordu. Boğazına ve yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. "Birincisi, bir erkekle yatmak ve sonra sosyal ortamlarda sonsuza dek onunla karşı karşıya kalmak istemedim. İkincisi, kimseyi baştan çıkaracak beceriye sahip değilim."

"Bu beceriler kolayca öğrenilir, şeftaliler."

"Ne saçma bir isim," dedi kararsız bir kahkahayla. "Bana böyle hitap etme."

"Ve üçüncüsü..." diye sordu, onu açıklamasına geri çağırarak.

"Üçüncüsü... Tanıdığım beyefendilerin hiçbiri beni cezbetmiyor. Nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalıştım ama hiçbiri bana çekici gelmedi."

bu şekilde."

"Ne tür bir erkek sana çekici geliyor?"

Amanda, adamın sıcak elinin ensesinde gezindiğini hissedince biraz sıçradı. "Şey... yakışıklı biri değil."

"Neden?"

"Çünkü yakışıklılığa her zaman kibir eşlik eder."

Jack aniden sırtıttı. "Ve sanırım çirkinliğe bir erdem zenginliği eşlik ediyordur?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye itiraz etti. "Sadece bir erkeğin görünüşünün sıradan olmasını tercih ederim."

"Peki ya karakteri?"

"Hoş, böbürlenmeyen, zeki ama kibirli olmayan ve güler yüzlü. Ama aptalca değil."

"Bence, şeftaliler, ideal erkeğiniz sıradanlığın bir örneği. Ve bence gerçekte ne istediğin konusunda yalan söylüyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Bilmenizi isterim ki, ben hataya karşı dürüstüm!"

"O zaman bana romanlarınızdaki karakterlerden biri gibi bir adamla tanışmak istemediğinizi söyleyin. Son romanın kahramanı gibi."

Amanda alaycı bir şekilde homurdandı. "Kendini ve etrafındaki herkesi mahveden ilkesiz bir vahşi mi? Bir barbar gibi davranan ve bir kadının isteklerine hiç saygı duymadan onu fetheden bir adam mı? O bir kahraman değildi efendim ve ben onu bu tür davranışlardan iyi bir şey çıkmayacağını göstermek için kullandım." Konuya ısındı ve kızgın bir şekilde, "Ve okuyucular, mutlu bir sonu hak etmediği apaçık ortadayken, mutlu son şikayet etmeye cüret ettiler!" diye hatırlattı.

"Bir parçan ondan hoşlanıyordu," dedi Jack, ona niyetli bir bakış atarak. "Bunu yazdıklarında görebiliyorum."

Rahatsız bir şekilde gülümsedi. "Şey, fantezi dünyasında, sanırım yaptım. Ama kesinlikle gerçekte değil."

Boynunun arkasındaki el nazik ama güvenli bir kavrayışla kapandı. "O zaman doğum günü hediyen, Amanda. Bir fantezi gecesi." Adam ona doğru yaklaştı, Onu öpmek için eğildiğinde başı ve geniş omuzları ateş ışığını yok ediyordu.

Bölüm 2

"Bekle," dedi Amanda bir anlık panikle, Jack'in ağzı onunkine yaklaşırken başını çevirdi. Dudakları yanağına değdi, samimi bir sıcaklık fırçası onu şaşırttı. "Bekle," dedi tekrar, sesi titriyordu. Yüzü tamamen ateşe dönüktü, yabancının keşfedici öpücüklerinden kaçınmaya çalışırken sarı parıltısı gözlerini kamaştırıyordu. Adamın ağzı hafifçe yanağından geçip kulağına doğru ilerledi ve kulağının hemen üstündeki küçük saç tutamlarını gıdıkladı.

"Hiç öpüldün mü Amanda?"

"Elbette öyle," dedi ihtiyatlı bir gururla, ama daha önce hiç böyle bir şey yaşamadıklarını açıklamanın bir yolu yok gibiydi. Bir bahçede çalınmış bir öpücük ya da bayram ökseotunun altında göstermelik bir kucaklaşma, bir erkeğin kollarına sarılmak, kokusunu içine , gömleğinin keteninden teninin sıcaklığını hissetmekle kıyaslanamazdı. "Sanırım bu konuda çok başarılısınız," dedi. "Mesleğinizin ışığında."

üzerine yüzünde bir sırıtma belirdi. "Öğrenmek ister misin?"

"Önce sana bir şey sormak istiyorum. Ne kadar zamandır bu işi yapıyorsun?"

Onun ne demek istediğini hemen anladı. "Bayan Bradshaw için mi çalışıyorsunuz? Fazla uzun sürmedi."

Amanda böyle bir adamı fahişelik yapmaya iten şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Belki de işini kaybetmiş ya da bir hata yaptığı için işten çıkarılmıştı.

Belki de borca batmıştı ve fazladan paraya ihtiyacı vardı. Görünüşü, zekâsı ve iyi duruşuyla pek çok iş için biçilmiş kaftandı. Ya gerçekten çaresizdi ya da tembel ve ahlaksızdı.

"Bir ailen var mı?" diye sordu.

"Konuşacak bir şey yok. Sen biliyor musun?"

Ses tonundaki değişikliği duyan Amanda başını kaldırıp ona baktı. Gözleri artık ciddiye ve yüzü o kadar sade ve güzeldi ki, onu görmek bile göğsünü zevkle sızlatıyordu. "Annem ve babam öldü," dedi ona, "ama ikisi de evli olan iki ablam sayılamayacak kadar çok yeğenim var."

"Neden evli değilsin?" "Sen

neden *değilsin*?" diye karşılık

verdi.

"Bağımsızlığımı herhangi bir parçasından vazgeçemeyecek kadar seviyorum."

"Benim nedenim bu," dedi. "Ayrıca, beni tanıyan herkes uzlaşmaz ve inatçı olduğumu onaylayacaktır."

Tembelce gülümsedi. "Sadece doğru muameleye ihtiyacınız var."

"İdare etmek," diye tekrarladı alaycı bir tavrıyla. "Belki de ne demek istediğinizi açıklamak istersiniz."

"Demek istediğim, kadınlar hakkında her şeyi bilen bir adam seni kedi yavrusu gibi mırıldatabilir."

Göğsünde kızgınlık ve kahkaha birlikte dalgalanıyordu... Ne sahtekâr bir adamdı! Ama onun dış görünüşüne aldanmayacaktı. Her ne kadar tavırları şakacı olsa da, altında bir şey vardı - sabırlı bir dikkat, dizginlenmiş bir güç duygusu - sinirlerini uyararak heyecanlandırıyordu. O toy bir çocuk değil, tamamen olgun bir adamdı. Ve kadar dünyevi bir kadın olmasa da, adamın ona bakışından ondan bir şey istediğini anlıyordu; bu ister boyun eğmesi, ister cinsel iyilikleri, isterse de sadece parası olsun.

Bakışlarını kızıdan ayırmadan boynundaki gri ipek kravata uzandı, çekiştirerek çözdü ve sanki ani bir hareketten korkuyormuş gibi yavaşça çözdü

onu korkutabilirdi. Kadın iri gözlerle onu izlerken, adam gömleğinin ilk üç düğmesini çözdü, sonra arkasına yaslanıp kızarmış yüzünü inceledi.

Amanda çocukluğunda, sabahlığıyla evin içinde yürürken ara sıra babasının kırışmış göğsünü ve Elbette gömleklerinin düğmelerini açmış işçiler ve çiftçi erkekler görmüştü. Ancak, daha önce böyle bir şey gördüğünü hiç hatırlamıyordu, göğsü bronzdan yontulmuş gibi görünen bir adam, kasları öylesine belirgin ve ağırdı, öyle ki kelimenin tam anlamıyla parlıyorlardı. Eti sert ve bir o kadar da sıcak görünüyordu; ateş ışığı pürüzsüzlüğün üzerinde dans ediyor, gölgeler kas girintilerine ve boğazının dibindeki üçgen çukura yerleşiyordu.

Ona dokunmak istedi. Ağzını o ilgi çekici çukura dayamak ve onun kışkırtıcı kokusunu daha fazla içine çekmek istiyordu.

"Buraya gel Amanda." Sesi kısık bir sestti. "Oh, yapamam," dedi

kararsızca. "Bence artık gitmelisin."

Jack öne doğru eğildi ve bileğini parmaklarının arasına aldı. "Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldadı. "Hoşunuza gitmeyecek hiçbir şey yapmayacağım. Ama Bu akşam senden ayrılmadan önce, seni kollarıma alacağım."

Kafa karışıklığı ve arzu içinde dönüp duruyor, kendini zincirlerinden boşanmış, çaresiz hissetmesine neden oluyordu. Kısa bacakları onun çok daha uzun bacaklarına sertçe dayanana kadar kendisini öne doğru çekmesine izin verdi. Büyük bir avuç içini sırtında gezdirdi ve kadın avuç içinin ardında bıraktığı hisleri hissedebildi. Teni sıcaktı, sanki pürüzsüz altın yüzeyinin hemen altında bir ateş yanıyordu.

Nefesi kısaldı ve gözlerini kapattı, titriyordu. iliklerine kadar sıcak olduğunu hissetti. Hayatında ilk kez başını bir adamın kolunun bekleyen kıvrımına bıraktı ve onun gölgeli yüzüne baktı.

Kadının kol ve bacaklarının titrediğini hissettiğinde, mırıldanır gibi bir ses çıkardı ve ona daha sıkı sarıldı. "Korkma, *mhuirnin*. Sana zarar vermeyeceğim."

"Bana ne dedin sen?" diye sordu şaşkınlıkla.

Ona gülümsedi. "Küçük bir sevgi ifadesi. Yarı İrlandalı olduğumu söylemeyi ihmal mi ettim?"

Bu onun aksanını, Kelt kökenli olması gereken bir tür müzikal yumuşaklıkla yumuşatılmış düzgün kültürlü tonlarını açıklıyordu. Bu aynı zamanda neden iş için Bayan Bradshaw'a başvurduğunu da açıklıyordu. Genellikle tüccarlar ve

Ticari kurumlar, bir İrlandalı yerine daha az kalifiye bir İngiliz'i işe alır, Keltlere en kirli ve en önemsiz işleri vermeyi tercih ederdi.

"İrlandalılara karşı bir nefretin mi var?" Jack onun gözlerinin içine sabit bir şekilde bakarak sordu.

"Oh, hayır," dedi şaşkınlıkla. "Sadece düşünüyordum da... saçlarının bu kadar siyah ve gözlerinin bu kadar mavi olmasının nedeni bu olmalı."

"*A chuisle mo chroi,*" diye mırıldanarak kızın yuvarlak yüzündeki bukleleri geriye doğru okşadı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bir gün sana söyleyeceğim. Bir gün." uzun bir süre, her siniri doymuş ve rahatlamış bir şekilde sıcaklığıyla demlenmiş hissedene kadar tuttu. Parmakları kahverengi-turuncu çizgili elbisesinin yüksek düğmeli boynuna kaydı,

Küçük bir fıfır oluşturmak için muslin dikilmişti. Büyük bir dikkatle ve hiç acele etmeden ilk birkaç düğmeyi açtı ve Amanda'nın yumuşak, serin boğazını ortaya çıkardı. Amanda ciğerlerinin ritmini kontrol edemiyor gibi görünüyordu, ciğerleri kararsız bir şekilde genişliyor, göğüsleri tekrar tekrar yükseliyordu. Jack'in karanlık kafası onun üzerinde hareket etti ve Amanda hissettiklerini anlamsız bir sesle

Ağzı boğazına bastırdı, dudakları nazikçe aradı.

"Tadın çok tatlı." Fısıltıyla söylenen bu sözler omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Her nasılsa, ne zaman bir erkekle bu yakınlığı hayal etse, aklına karanlık, aciliyet ve el yordamı gelirdi. Ateş ışığını, sıcaklığı ve vücudunun bu kadar sabırla kur yapmasını beklemiyordu. Jack'in dudakları boğazından kulağının hassas açıklığına doğru kadife bir yol izledi.

Hafifçe ve sonra Amanda, dilinin ucunun küçük bir iç yarık boyunca ilerlediğini hissedince şaşkınlıkla sarsıldı.

"Jack," diye fısıldadı. "Benim için sevgiliyi oynamak zorunda değilsin. Gerçekten... beni arzulanır biri gibi gösterme nezaketini gösteriyorsun ve sen-"

Adamın kulağına gülümsediğini hissetti. "Bir erkeğin vücudunun iyilik olsun diye bu şekilde tepki verdiğini düşünüyorsan çok masumsun, *mhuirnin*."

O konuşurken Amanda kalçasına yapılan samimi bir baskının farkına vardı ve hemen hareketsiz kaldı. Yüzü kıpkırmızı oldu ve kafasındaki düşünceler rüzgârın savurduğu gökyüzündeki kar taneleri gibi uçtu. Mahcup olmuştu... ve son derece meraklıydı. Bacakları adamın bacaklarına dolanmış ve etekleri dizlerine kadar inmişken, adamın kalçalarının güçlü uzunluğunu ve ereksiyonunun sert şeklini hissedebiliyordu. Daha önce hiç bir erkeğin tahrik olmuş vücuduna yaslanmamıştı.

"Bu senin şansın Amanda," diye mırıldandı. "Ben seninim, istediğin gibi kullanabilirsin."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi kararsızca. "Seni bu yüzden işe aldım."

Adam güldü ve kızın nabzının çılgın bir ritimle attığı boğazının açıkta kalan kısmını öptü. Bu durum ona fantastik geliyordu, tüm deneyimlerinin o kadar dışındaydı ki kendini sanki

Amanda Briars'tan başka biri. Tüy kalemleri, kâğıtları, mürekkep lekeli parmakları, yaşlı hizmetçi şapkaları ve ayak ısıtıcı kavanozlarıyla evde kalmış kız kurusunun yerini yumuşak... savunmasız... arzulayabilen ve arzulanan biri almıştı.

O zaman erkeklerden her zaman biraz korktuğunu fark etti. Bazı kadınlar karşı cinsi çok kolay anlardı ama bu anlayış ona hep uzak kalmıştı. Tek bildiği, gençliğinin baharında bile erkeklerin onunla asla alay etmediği ve flört etmediği idi. Onunla ciddi konular hakkında konuşmuşlar, ona saygılı ve edepli davranmışlar, uygunsuz bir iki teklifte bulunmalarının hoşuna gidebileceğinden asla şüphelenmemişlerdi.

Ve Şimdi burada, eteklerinin altına girme ihtimaliyle fazlasıyla ilgileniyor gibi görünen, tartışmasız bir alçak bu görkemli adam vardı. Neden onun kendisini öpmesine ve okŐamasına izin vermesin ki? Erdeminin ona ne faydası vardı? Erdem soğuk bir yatak arkadaŐıydı; bunu herkesten iyi biliyordu.

Cesurca gömleğinin açık kenarlarından yakaladı ve başını başının doğru itti. Adam hemen itaat etti, ağzı yumuşak bir Şekilde onunkinin üzerinde gezindi. Bir sıcaklık Şoku hissetti, onu fel  eden bir zevk dalgası. Adamın kadının üzerine biraz daha yerleşti; ağzı alay etti ve dudakları ayrılana kadar daha sert bastırdı. Dili ağzının içinde gezindi ve eğer başı adamın kolunun kıvrımına bu kadar sıkıca sıkıŐmamıŐ olsaydı, bunun tuhaflığından geri çekilecekti. Midesinin çukurunda ve vücudunun adını bile koyamadığı bölgelerinde hisler alevlendi. Onun tekrar tadına bakmasını bekledi... Ah, ağzını keŐfetme Şekli tuhaf, samimi ve heyecan vericiydi ve boğazında yükselen küçük iniltiyi engelleyemiyor gibiydi. Vücudu yavaŐa gevşedi ve elleri adamın başına gelerek saçlarının kaba siyah ipeğini, ensesinde bir noktaya doğru sivrilen kırpılmış buklelerini okşadı.

"G mleğimin düğmelerini a ," diye mırıldandı Jack. Kadın yeleğinin düğmelerini ve keten gömleğinin yakasını karıŐtırırken Jack onu öpmeye devam etti. İnce kumaş sıcaktı ve vücudunun kokusunu taşıyordu, pantolonunun içine sokulduğu yerden buruşmuştu. Gövdesinin teni pürüzsüz ve altın sarısıydı, sert ipeksi kaslar kadının ürkek dokunuşuyla kasılıyordu. Vücudu ısı yayıyor, onu bir kedi gibi güneş ıŐıĐına çekiyordu.

"Jack," dedi nefes nefese, elleri gömleğinin altından sırtının uzun düzlüğüne doğru ilerlerken, "Bundan daha ileri gitmek istemiyorum... Ben... bu benim için yeterli bir doğum günü hediyesi."

Kıkırdadı ve kızın boğazının yan tarafına sokuldu. "Pekâlâ."

Adamın  ıplak göğsüne sokuldu, a Ğ zl l kle onun sıcaklığını ve kokusunu içine çekti. "Oh, bu korkunç."

"Neden korkunç?" diye sordu, düzeltip onlarla oynarken başparmağı şakağına doğru gidip hassas noktayı sıyırdı.

"Çünkü bazen neyi kaçırdığını bilmemek daha iyidir."

"Çok tatlı," diye fısıldadı ve dudaklarından bir öpücük çaldı. "Tatlı... seninle biraz daha kalmama izin ver."

Kız cevap veremedi, adam onu öncekinden daha derinden öptü, iri elleri her yere yayılan bukleler arasından başını nazikçe kavradı. Onun ağzına ve vücuduna doğru yukarı doğru gerildi, mümkün olduğunca yakınına bastırmaktan kendini alamadı. Derin bir fiziksel tedirginlik, Daha önce hiç hissetmediği bir şey, içinde kabardı ve yatıştırmak için ona doğru eğildi. Adam güçlüydü, iri kemikliydi, isterse onu kolayca alt edebilirdi ama yine de şaşırtıcı derecede nazikti. Aklının bir köşesinde, ondan neden gerektiği kadar korkmadığını merak ediyordu. Çocukluğundan beri ona erkeklere güvenilmemesi gerektiği, onların kendi tutkularını kontrol edemeyen tehlikeli yaratıklar olduğu öğretilmişti. Yine de bu adamın yanında kendini güvende hissediyordu. Elini adamın göğsüne, gömleğinin açık olduğu yere koydu ve kalbinin güçlü, hızlı atışı avucunda yankılandı.

Ağzını onunkinden ayırdı ve artık mavi görünmeyecek kadar koyu gözleriyle ona baktı. "Amanda, bana güveniyor musun?"

"Tabii ki hayır," dedi. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum"

Kahkahalar göğsünden hışırdadı. "Duyarlı kadın." Parmakları kadının korsajının düğmelerinde çalıştı, oyulmuş fildişi parçalarını bağlandıkları yerlerden ustalıkla kurtardı.

Amanda gözlerini kapatırken, kalp atışları paniklemiş bir kuşun kanat çırpışları gibi hem hafif hem de şiddetli bir hal aldı. Bu geceden sonra onu bir daha asla görmeyeceğim, dedi kendi kendine. Onunla bu yasak şeyleri yapmasına izin verecek ve sonsuza dek bu anıyı zihninin özel bir köşesinde saklayacaktı. Sadece kendisi için bir anı. Yaşlı bir kadın olduğunda, uzun yıllar yalnızlığa alıştığında, yine de

bir zamanlar yakışıklı bir yabancıyla bir akşam geçirmiş olduğu bilgisi.

Kahverengi çizgili kumaş kayarak açıldı ve ipeksi zephyr pamuğundan yapılmış bir kombinezon, önden bağlanan hafif kemikli bir korse ile kaplandı. Amanda ona korseyi nasıl çıkaracağını öğretmesi gerekip gerekmediğini düşündü ama Jack'in bu işleme aşına olduğu hemen anlaşıldı. Belli ki bu karşılaştığı ilk korse değildi. Adam giysinin ön kenarlarını bir araya getirip küçük kanca sırasını mucizevi bir kolaylıkla çıkarırken Amanda'nın kaburgaları hafifçe sıkıştı. Adam kollarını elbiseden kurtarması için onu zorladığında ve Amanda sadece ince, neredeyse şeffaf bir pamukla kaplı göğsüyle adamın önünde uzandığında, Amanda kendini korkunç bir şekilde açıkta hissetti. Elleri, elbiseyi kapmamak için gösterdiği çabadan dolayı gerçekten titriyordu. elbisesinin korsajını ve kendini ört.

"Üşüyor musun?" Jack bariz bir endişeyle sordu, belli belirsiz titremeyi fark etti ve onu göğsüne doğru çekti. Zahmetsizce güçlüydü, canlıydı, teninin sıcaklığı keten gömleğinden sızıyordu ve Amanda tamamen farklı bir nedenden dolayı titremeye başladı.

Jack iç çamaşırının askısını kolundan aşağı doğru itti ve ağzını omzunun beyaz kıvrımına doğru indirdi. Ona nazikçe dokundu, uzun parmaklarının arkası göğsünün yuvarlak şekli üzerinde gezindi. Eli ters döndü ve sıcak, hafif nemli avucu, meme ucu tatlı bir şekilde ağrıyıp eline doğru yükselene kadar eğimin tepesini kavradı. Parmak uçları onunla oynadı, zefir pamuğunu okşadı, şefkatle kısırdı. Amanda gözlerini kapadı ve başını çevirerek ağzını adamın yanağına dayadı, hafif kıllı yüzey onu cezbetti. Dudaklarını çenesinin altında, çiziklerin pürüzsüz, ipeksi bir tene karıştığı yere doğru sürüklerken dudakları karıncalandı.

Jack'in Galce bir şeyler mırıldandığını duydu, sesi bulanık ve aceleliydi ve başını büyük ellerinin arasına aldı. Onu sırt üstü yere yatırdı. Kanepe minderleri ve başı göğsünün üzerinde hareket etti. Ağzı göğsüne takıldı ve pamuklu kılıfın içinden onu öpüp okşadı. "Kombinezonunu indirmeme yardım et," dedi kısık sesle. "Lütfen Amanda."

Duraksadı, hızlı nefesi Jack'inkine karıştı ve sonra kollarını elbisesinin kollarından kurtarmak için hareket etti. Jack'in, üst gövdesini tamamen çıplak bırakarak belinin etrafında ince bir halka halinde buruşana kadar kombinezonunu çekiştirdiğini hissetti. Üstüne uzanmış olması imkânsız görünüyordu.

Tanımadığı bir adamla kanepede oturuyordu, vücudu yarı çıplaktı, korsesi yere atılmıştı. "Bunu yapmamalıydim," dedi titreyerek, elleriyle dolgun göğüslerini boşuna örtmeye çalışarak. "Ön kapıdan geçmene asla izin vermemeliydim."

"Doğru." Gömleğini tamamen çıkarırken ona çarpık bir sırıtma fırlattı ve gerçek olamayacak kadar mükemmel kaslı ve ince bilenmiş görünen bir gövdeyi ortaya çıkardı. İçinde dayanılmaz bir gerilim düğümlendi ve adam ona doğru eğilirken kendini tutmak ve alçakgönüllülükle mücadele etti. "Artık durayım mı?" diye sordu, onu uzun bedenine sararak. "Seni korkutmak istemiyorum."

Yanağını adamın omzuna dayadı ve çıplak tenini adaminkine bastırmanın verdiği heyecan verici hissin tadını çıkardı. Kendini hiç bu kadar savunmasız, savunmasız olmaya bu kadar *istekli* hissetmemişti. "Korkmuyorum," dedi, sesi şaşkın ve meraklıydı ve ellerini vücutlarının arasından çekti, böylece göğüsleri doğrudan onun göğsüne bastırdı.

Boğazından acı dolu bir ses geldi ve yüzünü onun boğazına gömdü, onu öptü, aşağı doğru ilerledi. Ağzı göğüs ucunu kapladı, dili hassas ucunu okşadı ve kadın bu ürkütücü ses karşısında dudağını ısırdı zevkini tattı. Ağzının sıcaklığı buhar gibi yanarken, dilinin ucu tembelce dolaşüyor, tadıyor, . Diğer göğsüne doğru ilerledi, sanki zaman yokmuş ve sonsuza dek onun bedeninde ziyafet çekecekmiş gibi yavaşlığı, bitmek bilmeyen boşluğu karşısında hayal kırıklığı içinde inlemesine neden oldu.

Eteklerini kaldırdı ve kalçalarının arasına yerleşti, böylece pantolonunun arkasındaki sert çıkıntı, ince ketenin şaşırtıcı derecede nemli hale geldiği donunun önüne oturdu. Hareketsiz yatıyordu, ancak tüm vücudu onun ağırlığına ve dokusuna doğru yükselmek için can atıyordu. Adamın Dirseklerini başının iki yanına dayayan Jack, kızarmış yüzüne baktı. Adam kalçalarını onunkilere doğru salladı ve kadın adamın tam da en çok istediği yere doğru kayarak yaptığı samimi baskı karşısında nefesini tuttu. Böyle bir şeye sahip olmak çok kötüydü.

bir kadının vücudunun bilgisi. Hareket, zevki kalçalarının arasından yukarı çekti ve vücudunun mahrem kanallarına doğru akıttı. Kendini sarhoş, canlı ve dayanamayacağı kadar uyarılmış hissediyordu. Nefes nefese, kollarını adamın sırtına doladı ve adam tekrar hareket ederken kasların ağır esnemesini hissetti.

Aralarında hâlâ kat kat giysiler vardı; pantolonlar, ayakkabılar ve iç çamaşırları... Eteklerinin yarattığı sıkıntılı yığın da cabası. Birdenbire hepsinden kurtulmak, adamın tüm çıplak bedenini kendi bedeninde hissetmek istedi ve bu özlem, ona yaklaşmak için çabalarken bile onu şok etti. Adam onun ne istediğini anlamış gibiydi, çünkü kararsız bir kahkaha attı ve kızın ellerinden birini yakaladı. "Hayır Amanda... bu gece bakire kalacaksın."

"Neden?"

Eli kadının göğsünü kapatıp hafifçe sıktı ve yarı açık ağzını kadının boğazına götürdü. "Çünkü önce benim hakkımda bilmen gereken birkaç şey var."

Artık onunla sevişmeyeceği anlaşıldığına göre, bu Amanda'nın en çok istediği şey haline gelmişti. "Ama seni bir daha asla göremeyeceğim," dedi. "Ve bugün benim doğum günüm."

Jack buna güldü, mavi gözleri parlıyordu ve kızın ağzına sert bir öpücük kondurdu ve kulağına sevgi sözcükleri mırıldanırken ona sıkıca sarıldı. Daha önce hiç kimse ona böyle şeyler söylememiştir. İnsanlar onun kendine hakimiyeti ve saçma sapan tavırları karşısında korkuya kapılıyordu. Hiçbir erkek ona sevimli, tatlı, sevgilim demeyi hayal bile edemezdi... ve kesinlikle hiç kimse ona böyle *hissettirmemiştir*. Onun üzerinde yarattığı etkiyi hem arzuluyor hem de ondan nefret ediyordu; gözlerindeki yaşların korkunç acısı, bedeninde yükselen tutkunun sıcaklığı. Şimdi bunu neden hiç istememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. gizemli adam. Bir daha asla sahip olamayacağı bu şeyi bilmemek gerçekten de daha iyiydi.

"Amanda," diye fısıldadı, dökülmeyen gözyaşlarının nedenini yanlış anlamıştı. "Seni daha iyi hissettireceğim... benim için sakın ol... izin ver..."

Elleri eteklerinin altında donunun bantlarını bulana kadar aradı, parmakları onları çözmek için ustalıklı çalıştı. Baş döndü ve kolları adamın omuzlarına dolanırken hareketsiz ve titreyerek yattı. Karnının yumuşak tenine dokundu, başparmağı göbeğinin üzerinde hafifçe gezindi ve sonra parmakları aşağıya, kendisine dokunulmasını hiç hayal etmediği, kendine asla dokunmamaya çalıştığı yere doğru kayd. Adamın eli gevrek buklelerin olduğu yeri yumuşattı ve ardından parmak uçları dikkatle kadının kalçalarının titremesine ve seğirmesine neden oldu.

İrlanda aksanı öncekinden daha kalın, daha ağırdı. "Burası mı ağrıyor, *mhuirnin?*"

Adamın boğazına doğru soludu. Parmak uçları alay etti ve ovuşturdu, buldu En hassas yeri, onun dokunuşuyla canlanan minik bir et tepesi. Belinde, göğüslerinde ve kafasında ısı çiçekleri açtı. Onun nazik manipölasyonlarının gönüllü bir esiriydi, tüm derisi kızarmış ve kafa derisinden ayak parmaklarına kadar karıncalanmıştı. Bir parmağı içine girene kadar bastırdı ve içeri girdi, vücudu masum bir isteksizlik sarsıntısıyla onu kavrarken küçük penetrasyon hafifçe yanıyordu. Baş geriye düştü ve baş dönmesiyle adamın yüzüne baktı. Gözleri daha önce hiç görmediği bir renkteydi, belki de rüyalar dışında... parlak, saf mavi, cinsel bir hisle dolu onu sersemleten bir bilgi. Parmağı içinde esneyerek ilerlerken, başparmağı filizlenmekte olan küçük zevk noktasını dürttü ve çıldırtıcı okşamayı tekrarladı, ta ki kadın sarsılmış bir çığlıkla yukarı doğru yükselip çözülene, uçucu hisleri nihayet alev alana kadar.

Jack sonunda sessiz bir iniltiyle geri çekilip, yüzü ona dönük bir şekilde kadar, sıcaklığın içinde sürüklenen kalıcı bir duygu dalgasına kapıldı. Ellerinin ve ağzının çekilmesi, dokunuşunun yokluğu neredeyse acı vericiydi ve Amanda tüm vücudunun ona özlem duyduğunu hissetti. Adamın onu serbest bırakmasının, kendisinin izin vermeye niyetli olduğu bir şey olmadığını fark etti. Çekingen bir tavırla ona doğru uzandı, eli pantolonunun kalçasına yerleşti ve az önce yaşadığı zevki ona da tattırma arzusunu dile getirmeye çalıştı. Hâlâ ona bakmayan adam, elini bacağından çekip ağzına götürdü ve öpücüğünü almak için avucunu yukarı doğru çevirdi.

"Amanda," dedi hışımla, "artık sana karşı kendime güvenmiyorum. Hâlâ yapabiliyorken gitmeliyim."

Amanda cevap verirken kendi sesinin rüya gibi, uzaklardan gelen sesi karşısında şaşkına dönmüştü. "Benimle kal. Bütün gece kal."

Jack ona alaycı bir bakış fırlattı ve o da Jack'in elmacık kemiklerinde beliren kızarıklığı gördü. Elini tutmaya devam ederek başparmaklarını avucunun üzerinde gezdirdi, sanki oraya koyduğu öpücüğü ovuyormuş gibi. "Yapamam."

"Bu... başka bir... nişanınız mı var?" diye sordu bir tavırla, onun kendi kollarından başka bir kadının kollarına geçeceği düşüncesi içini korkunç bir duyguyla kapladı.

Kısa bir süre güldü. "Yüce Tanrım, hayır. Sadece-" Sözünü kesti ve ona karamsar, düşünceli bir bakış attı. "Yakında anlayacaksın." Onun üzerine eğilerek çenesine, yanağına, kapalı göz kapaklarına öpücükler kondurdu.

"Seni bir daha çağırmayacağım," dedi huzursuzca, adam yakındaki bir battaniyeye uzanıp onu üzerine örterken.

Sesinde zengin bir eğlence kıvrımı vardı. "Evet, biliyorum."

Gözlerini kapalı tutarak, adamın ateşin önünde giyinirken çıkardığı giysi hışırtılarını dinledi. Utanç ve zevk akıntıları üzerinde yüzerken, bu akşam başına gelen her şeyi düşünmeye çalıştı.

"Güle güle Amanda," diye mırıldandı ve sonra onu dağınık ve yarı giyinik bir halde ateşin ıGıgında bırakarak gitti. YumuGak kaGmir battaniyeyi çıplak omuzlarına örtmüG, saçları vücuduna ve kanepenin koluna dolanmıGtı.

anlamsız fikirler geliyordu... Gemma Bradshaw'u ziyaret etmek ve onun gönderdiği adam hakkında sorular sormak istiyordu. Jack hakkında daha fazla şey öğrenmeyi arzuluyordu. Ama bu hangi amaca hizmet edecekti ki? Onunkinden farklı bir dünyası vardı: kirli, gizli bir dünya. Onunla dostluk kurma ihtimali yoktu ve her ne kadar bu sefer ondan para almamış olsa da

Bir dahaki sefere kesinlikle öyle olacaktı. Ah, böyle hissetmeyi beklemiyordu, bu kadar suçlu ve özlem dolu, vücudu hâlâ zevkten zonkluyor, teni sanki üzerinde ipek perdeler varmış gibi karıncalanıyordu. Adamın parmağının içine uzandığını, ağzının göğsünü okşadığını düşündü ve utanç dolu bir iniltiyle battaniyeyi yüzüne çekti.

Yarın, tıpkı yemin ettiği gibi hayatının geri kalanına devam edecekti. Ama gecenin geri kalanında, şimdiden gerçek bir varlıktan çok bir rüya figürüne dönüşen adamın hayallerine dalacaktı.

"Mutlu yıllar," diye fısıldadı kendi kendine.

Bölüm 3

Amanda'nın babasının ölümünden sonra Londra'ya taşınma kararı vermek hiç de zor olmamıştı. Windsor'da rahatlıkla kalabilirdi. Bu sadece Şehirden yirmi beş mil uzakta ve birkaç önemli yayıncıyı da barındırıyordu. Her zaman Windsorda yaşamıştı ve her iki ablasının ailesi de yakınlardaydı ve küçük ama konforlu Briars Evi babasının vasiyetinde ona bırakılmıştı.

Ancak babasının cenazesinden sonra Amanda evi hemen satmış, kız kardeşleri Helen ve Sophia'nın protesto feryatlarına maruz kalmıştı. Kız kardeşler ona öfkeyle, hepsinin o evde doğduğunu ve aile tarihinin hayati bir parçasını satmaya hakkı olmadığını söylediler.

Amanda eleştirileri sabırla karşılamıştı ama burayı istediği gibi kullanma hakkını kazandığını düşünürken yüzünde acımasız bir gülümseme gizliyordu. Belki de Helen ve Sophia hâlâ

Evine düşküncü ama beş yıl boyunca ev onun için bir hapisane olmuştu. Onun için

Kız kardeşleri evlenip kendi evlerine taşınırken, Amanda anne ve babasının yanında kalmış ve her birine son hastalıklarında bakmıştı. Annesinin veremden ölmesi üç yıl sürmüştü; yavaş, dağınık ve hiç de hoş olmayan bir süreç. Ve ardından babasının uzun süren düşüşü geldi, çeşitli şikayetler onu bir hiç olarak yok olmaya itmişti.

Amanda tüm yükü tek başına üstlenmişti. Kız kardeşleri kendi aileleriyle meşgul oldukları için yardım edememişlerdi ve çoğu arkadaşı ve akrabası Amanda'nın her şeyi tek başına halledebileceğinden emindi. O bir kız kurusuydu, başka ne yapabilirdi ki?

Hatta iyi niyetli bir teyze Amanda'ya, Tanrı'nın onu sadece hasta anne babasına bakacak birini bulmak için evlenmekten alıkoyduğuna inandığını söylemişti. Amanda, Yüce Tanrı'nın başka bir evlilik yapmasını tercih ederdi.

düzenlemeler. Görünüşe göre, gençliğinin geri kalan yıllarını anne ve babasına bakmakla geçirmemiş olsaydı, Amanda'nın bir koca bulabileceği kimsenin aklına gelmemiştir.

Yıllar duygusal ve fiziksel olarak zor geçmişti. Her zaman sivri dilli ve memnun edilmesi zor biri olan annesi Amanda'yı hayrete düşüren sessiz bir vakarla verem hastalığına yakalanmıştı. Annesi son zamanlarında Amanda'nın hatırlayabileceğinden çok daha sevgi dolu ve yumuşak huyluydu ve vefat ettiği gün iç burkan bir gün olmuştu.

Buna karşılık babası, neşeli bir adamdan hayal edilebilecek en çileden çıkarıcı hastaya dönüşmüştü. Amanda sürekli olarak onun için bir şeyler getirmeye, eleştirmekten asla geri kalmadığı yemekler hazırlamaya, onu kendisi için bir şey yapamayacak kadar meşgul eden yüzlerce titiz talebi yerine getirmeye koşuyordu.

Ancak Amanda, kendi hayal kırıklığıyla zehirlenmesine izin vermek yerine, akşamları geç saatlerde ve sabahları erken saatlerde yazmaya başlamıştı. Sadece kendini eğlendirmenin bir yolu olarak başlamıştı ama her sayfada romanının yayınlanmaya değer olabileceğini umuyordu.

İki kitabı yayınlanmış ve anne babası ölmüş Amanda dilediğini yapmakta özgürdü. Son yıllarını dünyanın en işlek ve en büyük şehrinde, bu şehri dolduran bir buçuk milyon insanın arasında geçirecekti. Kullanmak Babasının vasiyetinde kendisine bırakılan iki bin sterlin ve evin satışından gelen parayla Amanda küçük ama şık bir kasaba evi aldı. Londra'nın batı yakasındaki eve taşındı. Ailenin iki hizmetçisini (uşak Charles ve hizmetçi Sukey) yanında getirdi ve onlar gelir gelmez Violet adında bir aşçı tuttu.

Londra, olmasını umduğu her şey ve daha fazlasıydı. Şimdi, şehirde altı ay yaşadktan sonra, Amanda hala her sabah memnun bir şaşkınlık duygusuyla uyanıyordu. Londra'nın kirini, dağınıklığını ve şaşırtıcı hızlı temposunu, her günün dışarıdaki sokak satıcılarının gürültülü çığlıklarıyla başlamasını ve at arabalarının ve at arabalarının tıkırtılarıyla sona ermesini seviyordu. İnsanları akşam eğlencelerine götürmek için kaldırım taşlarının üzerinden geçiyordu. O

Haftanın herhangi bir gecesinde birçok akşam yemeği partisinden birine, özel tiyatro okumalarına veya edebi tartişmalara katılabileceği gerçeğini seviyordu.

şaşırtıcı bir şekilde, Londra'nın edebi kùltüründe tanınan bir figürdü. Birçok yayıncı, řair, gazeteci ve diğer romancı onun adını biliyor ve eserlerini okumuş görünüyordu. Windsor'da tanıdıkları onun yazdıklarını anlamsız bulmuşlardı. Kesinlikle hiç kimse onun yazdığı türden romanları onaylamamış, bunların namuslu insanların okuyamayacağı kadar bayağı olduğunu ima etmişti.

Amanda, yazısının neden kendi kişiliğinden bu kadar farklı olduğunu anlayamıyordu. Bir tomar boş parşömen kağının önüne oturduğunda kalemi kendi başına bir hayat sürüyor gibiydi. Daha önce tanıdığı hiçbir insana benzemeyen karakterler hakkında yazdı... bazen şiddetli, acımasız, her zaman tutkulu; bazıları mahvoldu ve bazıları da kendi ahlak eksikliklerine rağmen zafer kazandı. Üzerinde çalışacağı gerçek bir model olmadığından Bu kurgusal karakterleri temel alan Amanda, onların duygularının, tutkularının yalnızca kendi içinden gelebileceğini fark etti. Eğer bu düşünce üzerinde durmasına izin verseydi, kolayca paniğe kapılabilirdi.

Jack ona gümüş çatal romanlarından söz etmişti... Bunlardan birçoğunu okumuştu, ayrıcalıklı insanların abartılı yaşam tarzlarını, aşklarını, giydikleri kıyafetleri ve mücevherleri anlatan hikâyeler. Ancak Amanda üst sınıf hakkında o kadar az şey biliyordu ki, hayatı buna bağlı olsa bile gümüş çatallı bir roman yazamazdı. Bunun yerine taşralı insanlar, işçiler ve din adamları, subaylar ve köylüler hakkında yazdı. Neyse ki hikayeleri okuyucularda yankı uyandırdı ve kitaplarının satışı hızla arttı.

Doğum gününden bir hafta sonra Amanda, yazarlar için müzakereler ve yasal sorunlarla ilgilenen bir avukat olan Bay Thaddeus Talbot'un evindeki bir akşam yemeği partisine katılma davetini kabul etti. Amanda onu çok iyi bir

şimdiye kadar tanıdığı en neşeli, kendine düşkün kişiydi. Aşırı derecede harcar, iğer ve sigara iğer, kumar oynar ve etek peşinde koşar ve genellikle harika vakit geçiriyor gibi görünürdü. Akşam yemeği partilerine her zaman yoğun katılım olurdu, çünkü konuklar her zaman büyük yemek tabakları, bolca akan şarap ve neşeli bir atmosferden emin olurlardı.

"Bu güzel gecede dışarı çıktığınıza sevindim, Bayan Amanda," diye yorumladı hizmetçisi Sukey, Amanda giriş holündeki aynada görünüşünü kontrol ederken. Orta yaşlı kadın, ufak tefek, elf yapılı ve hayat dolu yapısıyla yıllarca Briars ailesine hizmet etmişti. "Yazdığın onca yazıdan sonra megrimlere yakalanmamış olman bir mucize. bu hafta bitti."

Amanda hafif bir gülümsemeyle, "Romanımı bitirmem gerekiyordu," diye cevap verdi. "Bay Sheffield yapılacak bir iş varken şehirde gezip tozduğumu duyarsa diye yüzümü hiçbir yerde göstermeye cesaret edemedim."

Sukey, Amanda'nın yayıncısından söz edilince eğlenerek homurdandı; huysuz ve ciddi fikirli bir adamdı ve küçük yazar kadrosunun Londra'nın sosyal hayatına kapılıp yazılarını ihmal etmesinden sürekli endişe ederdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu haklı bir endişeydi. Şehrin sunduğu onca eğlenceye dalıp yükümlülüklerini unutmak oldukça kolay olabilirdi.

Kapının yanındaki uzun, dar pencereye bakıp cam bölmelere yapışmış dikkat eden Amanda ürperdi ve rahat salonuna doğru kederle baktı. Birdenbire elbiselerinden birini giymeyi arzuladı. rahat eski elbiseler giyip akşamı ateşin başında kitap okuyarak geçirdiler. "Dışarısı korkunç soğuk görünüyor," diye yorum yaptı.

Sukey aceleyle hanımının siyah kadife gece pelerinini getirirken, onun hareketli konuşmaları küçük giriş salonunu dolduruyordu. "Soğuğa aldırmayın, Bayan Amanda. Kış esintisine dayanamayacak kadar yaşlı ve zayıf olduğunuzda, günlerinizi ve gecelerinizi ocağın önünde geçirmeniz için yeterince zamanınız olacak. Bu günlerde dostlarınızla eğlenmelisiniz. Biraz üşümek nedir ki?...Döndüğünüzde ısınmak için tavada kömürlerim ve bir bardak sıcak brendi sütüm sizi bekliyor olacak."

Amanda hizmetçiye gülümseyerek, "Evet, Sukey," diye cevap verdi.

"Ve Bayan Amanda," dedi hizmetçi kız ona, "beyefendilerin yanındayken dilinizi biraz tutmayı deneyebilirsiniz. Onları pohpohla, gülümse ve belki de onların politika ve benzeri konulardaki gevezeliklerine katılıyormuş gibi görün-"

"Sukey," diye araya girdi Amanda alaycı bir tavırla, "hâlâ bir gün evleneceğime dair umutlar beslemiyorsun, değil mi?"

"Olabilir, bundan ," diye ısrar etti hizmetçi kız.

Amanda ona, "Akşam yemeği partisine arkadaşlık ve sohbet ihtiyacından başka bir nedenle gitmiyorum," diye bilgi verdi. "Kesinlikle koca avlamak için *değil!*"

"Evet, ama bu gece çok güzel görünüyorsun." Sukey'nin onaylayan bakışları Amanda'nın parıltılı, buruşuk ipekten yapılmış, göğüs hizasında çok düşük kesilmiş ve şehvetli vücuduna sıkıca oturmuş siyah gece elbisesinde gezindi. Sıra sıra dizilmiş parıltılı jet boncuklar elbisenin gövdesini ve uzun kollarını süslüyordu, Eldivenleri ve ayakkabıları ise yumuşak siyah güderi derisindendi. Amanda'nın görünüşünü en iyi şekilde yansıtan ve göğüslerini cömertçe sergileyen sofistike bir takımdı. Amanda daha önce hiç bu kadar şık giyinmemiş olmasına rağmen, son zamanlarda Londra'daki saygın bir terziye danışmış ve modaya uygun birçok yeni elbise sipariş etmişti.

Amanda, Sukey'nin yardımıyla kermin astarlı pelerini omuz silkerek giydi, kollarını ipek süslemeli kol deliklerinden geçirdi ve boğazındaki altın tokayı bağladı. Siyah kadifeden yapılmış ve pembe ipekle astarlanmış büyük bir Paris Çapkasını dikkatle saçının üzerine yerleştirdiler. Sukey'nin önerisiyle Amanda bu akşam saçlarını yeni bir tarzda toplamaya karar vermişti; gevşek örgülü bir topuzdan birkaç bukle dökülüyordu.

"Yemin ederim bir koca bulacaksın," diye ısrar etti Sukey. "Belki bu gece onunla tanışırsın bile."

"Ben koca istemiyorum," dedi Amanda sert bir sesle. "Bağımsızlığımı tercih ederim."

"Bağımsızlık," diye haykırdı Sukey, bakışlarını göğsüne kaldırarak. "Yatağında bir kocanın olmasını daha çok seversin, sanırım."

"Sukey," dedi Amanda onaylamaz bir ifadeyle, ama hizmetçi sadece güldü, yaşı ve uzun süredir tanıdığı olması nedeniyle rahatça konuşmaya cesaret ediyordu.

"Kız kardeşlerinin ikisinden de daha iyi bir adam yakalayacağına garanti veririm.

İkisi de," diye tahmin etti Sukey. "Her zaman söylerim, en iyi şeyler bekleyenlerin başına gelir."

"Kim sana karşı çıkmaya cüret edebilir ki?" Amanda alaycı bir tavırla yorum yaptı ve uşak Charles ona kapıyı açarken aniden bastıran dondurucu havaya gözlerini kısarak baktı.

"Araba hazır, Bayan Amanda," dedi neşeyle, kolunun üzerinde düzgünce katlanmış bir battaniye vardı. Ona eski ama bakımlı aile arabasına kadar eşlik etti, onu arabaya yerleştirdi ve battaniyeyi üzerine örttü.

Yıpranmış deri döşemeye sırtını yaslayan Amanda, ipek saçaklı yünün altına sokuldu ve gelecek akşam yemeği partisini düşünerek gülümsedi. Hayat çok güzel, diye düşündü. Arkadaşları, rahat bir evi ve sadece ilginç değil aynı zamanda kârlı bir mesleği vardı. Ancak bu iyi talihine rağmen, Sukey'nin bir gün bir koca bulması konusundaki ısrarı onu rahatsız etmişti.

Amanda'nın hayatında bir erkeğe yer yoktu. Özgürlüğü üzerinde hiçbir kontrol olmadan hareket edebilmek ve konuşabilmek hoşuna gidiyordu. Bir koca kavramı yasal ve sosyal otoritesi kendisinininkini tamamen gölgede bırakıyordu... tahammül edilemezdi. Aralarında çıkacak herhangi bir anlaşmazlıkta son söz onun olacaktı. İsterse kadının tüm kazancını elinden alabilirdi. Ve sahip olabilecekleri her çocuk onun malı sayılacaktı. Amanda başka birine kendi üzerinde böyle bir güç vermeyi asla istemeyeceğini biliyordu. Erkek cinsini sevmediğinden değildi bu. Tam tersine, işleri kendi çıkarlarına göre bu kadar açık bir şekilde düzenledikleri için onları oldukça zeki buluyordu.

Yine de... partilere ve konferanslara sevilen bir arkadaşla katılmak ne kadar güzel olurdu. Konuşacak, tartışacak ve paylaşacak biri. Yemeklerini paylaşacağı ve kışın soğuğunu uzak tutmak için yatağına sarılacağı biri. Evet, Bağımsızlık en iyi yoldu ama her zaman en rahat yol değildi. Her şeyin bir bedeli vardı ve o da özerkliğini bir miktar yalnızlıkla satın almıştı.

Sadece bir hafta önce yaşananların anısı, onu bir kenara bırakmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen hâlâ zihninin ön saflarında yer alıyordu. "Jack," diye fısıldadı, bir eli göğsünün ortasına, hüznü bir ağrının yerleştiği yere gitti. Onunla ilgili izlenimler hafızasında hâlâ canlıydı: Jack'in Gözlerinin doğaüstü maviliği, sesinin zengin yıpranmış tınısı. Bazı kadınlar için romantik bir akşam sıradan bir olaydı ama onun için bu, hayatının en olağanüstü deneyimiydi.

Arabası Bay Talbot'un beyaz sütunlu, kırmızı tuğlalı, çekici evinin önünde durduğunda, hüznü düşünceleri bir anda dağıldı. Üç katlı ev, mükemmel bir küçük bahçe meydanına kurulmuştu ve ışık, kahkaha ve sosyal sohbetle yankılanıyordu. Başarılı bir avukattan beklenebileceği gibi, Talbot'un evi de zarıftı. Giriş holü, iki ucunda sıvalı sundurmalar bulunan büyüleyici bir ovaldı ve ötesindeki geniş kabul odası açık yeşilin rahatlatıcı bir tonuna boyanmıştı, özenle işlenmiş alçı tavanı aşağıdaki pırıl pırıl koyu meşe zeminlere yansırıyordu.

Hoş kokular havayı doldurmuş, güzel bir yemek vaat ediyordu. cam eşyalar, yaylı çalgılar dörtlüsünün tınlarına ısıtılı bir müzikal alt yapı sağladı.

Odaların bulunduğu orta blok kalabalıktı ve Amanda gülümseyen çeşitli yüzler kendisine doğru döndüğünde başıyla selam verdi. Sevilen bir büyük teyze gibi popüler olduğunun farkındaydı... sık sık şu ya da bu beyefendi hakkında sinsice dalga geçiliyordu, ancak hiç kimse onun romantik bir ilgi duyduğuna inanmıyordu. Bunun için çok sıkı bir şekilde "rafa" sabitlenmişti.

"Sevgili Bayan Briars!" diye haykırdı güçlü bir erkek sesi ve Bay Talbot'un içten, neşeli ve kırmızı yüzünü görmek için döndü. "Sonunda akşam sözünü tuttu... sadece senin olmanı istiyordu. tamamlandı."

Talbot ondan en az on yaş büyük olmasına rağmen, kendine özgü uzun beyaz saçlarına inat, sonsuza dek çocuksu bir niteliğe sahipti. Etli yanakları muzip bir sırırtıyla şişti. "Ve ne kadar çekicisin

bu gece," diye devam etti ve kızın elini tutup tombul avuçlarının arasına sıkıştırdı. "Diğer tüm kadınları utandırıyorsun."

Amanda gülümseyerek, "Sizin kolay dalkavukluğunuza alışkınım, Bay Talbot," dedi. "Ve bu düşmeyecek kadar da akıllıyım. Hoş sözlerinizi çok daha saf olduğunu kanıtlayacak, saf olmayan bir kıza yöneltmeniz daha iyi olur."

"Yine de benim tercih ettiğim hedef sensin," dedi ve gözlerini devirip tekrar ona gülümsedi.

Talbot'un uzattığı kolu tutan Amanda, ona maun ağacından yapılma büyük bir büfeye kadar eşlik etti; büfenin iki yanında, biri sıcak rom kokteyli, diğeri soğuk suyla dolu iki büyük gümüş vardı. Talbot büyük bir Bir hizmetçiye onun için bir kadeh punç doldurmasını söyledi.

"Şimdi Bay Talbot, diğer konuklarınızla ilgilenmeniz konusunda ısrar ediyorum," dedi Amanda, pançın baharatlı aromasının burun deliklerini doldurmasına izin vererek. Cam kadehin içinden sızan sıcaklığın tadını çıkardı. Eldivenlerinin ince örtüsüne rağmen parmakları üşüyordu. "İstediğim birkaç kişi var ve siz ilerlememi engelleyeceksiniz."

Talbot bu alaycı azarlamaya neşeyle güldü ve derin bir selam vererek onu terk etti. Buharlı punçunu yudumlayan Amanda kalabalığı inceledi. Yazarlar, yayıncılar, çizerler, matbaacılar, avukatlar ve hatta bir ya da iki eleştirmen -Hepsi birbirine karıştı, ayrıldı ve sürekli değişen gruplar halinde yeniden bir araya geldi. Sohbet odanın içinde dalgalanıyor, sık sık kahkaha patlamaları ile noktalanıyordu.

"Amanda, canım!" diye hafif, gümüşü bir ses geldi ve Amanda dönüp çekici sarışın dul Bayan Francine Newlyn'i selamladı. Francine yarım düzine "sansasyon" romanının başarılı yazarıydı, genellikle iki eşlilik, cinayet ve zina içeren yüksek drama hikayeleri. Amanda özel olarak Francine'in kitaplarını biraz abartılı bulsa da, yine de onlardan hoşlanıyordu. İnce yapılı, kedigil ve dedikoduyu seven Francine, ilgisini çekecek kadar başarılı bulduğu yazarlarla dostluk kurmaya özen gösterirdi. Amanda, Francine ile yaptığı sohbetlerden her zaman zevk almıştır.

Herkes hakkında her şeyi biliyor gibi görünen kadın, Francine'e süslenmesini ve tekrarlanmasını istemeyeceği bir şey söylememeye de dikkat ediyordu.

"Sevgili Amanda," diye mırıldandı Francine, ince eldivenli parmakları bir kadehin ağır sapı etrafında zarıfçe kıvrılırken, "seni burada görmek ne güzel. Şu ana kadar kapıdan içeri giren aklı başında tek kişi sen olabilirsin."

"Böyle bir olayda 'sağduyunun' o kadar da arzu edilir olduğunu sanmıyorum. Bu," diye gülümseyerek cevap verdi Amanda. "Cazibe ve güzellik şüphesiz çok daha hoş karşılanır."

Francine bu gülümsemeye kendi hınzır gülümsemesiyle karşılık verdi. "O halde ikimizin de bu üç özelliğe sahip olması ne büyük şans!"

Amanda kuru bir sesle, " değil mi?" diye sordu. "Söylesene Francine, son romanın nasıl gidiyor?"

Sarışın ona alaycı bir sitemle baktı. "Bilmeniz gerekiyorsa, romanım hiç de ilerlemiyor."

Amanda sempatik bir şekilde gülümsedi. "Eninde sonunda üstesinden

geleceksin." "İlham *almadan* çalışmayı sevmiyorum. Tüm girişimleri

bıraktım

Yaratıcılığımı harekete geçirecek bir şey -ya da birini- bulana kadar yazıyorum."

Amanda, Francine'in yırtıcı ifadesine gülmekten kendini alamadı. Dul kadının aşk ilişkilerine olan düşkünlüğü yayıncılık camiasında iyi bilinirdi. "İlginizi belli bir kişiye yönelttiniz mi?"

"Henüz değil... Gerçi aklımda birkaç aday var." Dul kadın kadehinden özenle bir yudum aldı. "Örneğin şu büyüleyici Bay Devlin'le arkadaş olmak benim sorun olmazdı."

Amanda bu adamla hiç tanışmamış olmasına rağmen, adının sık sık anıldığını duymuştu. John T. Devlin Londra'da kötü şöhretli biriydi.

Edebiyat kültürü, son beş yıl içinde küçük bir matbaayı şehrin en büyük yayınevine dönüştüren gizemli bir geçmişe sahip bir adam. Görünüşe bakılırsa güç kazanması, ahlak ya da adil iş uygulamaları konusunda herhangi bir endişeyle engellenmemiştir.

Cazibe, aldatma ve rüşvet kullanarak diğer yayıncılardan en iyi yazarları çalmış ve onları skandal yaratan sansasyon romanları yazmaya teşvik etmişti. Bu romanlar için tüm popüler dergilere ilanlar verdi ve insanlara partilerde ve meyhanelerde bu romanlar hakkında övgüler düzmeleri için para ödedi. Eleştirmenler Devlin'in bastığı kitapların etkilenmeye açık bir halkın değerlerine zarar verdiğinden şikayet ettiğinde, Devlin potansiyel okuyucuları belirli bir romanın özellikle şiddet içerikli ya da müstehcen olabileceği konusunda uyarmak için açıklamalar yayınladı; ve tabii ki satışlar hızla arttı.

Amanda, John T. Devlin'in Holborn ve Shoe Lane'in işlek kavşağında yer alan beş katlı beyaz taş binasını görmüştü ama henüz içine adım atmamıştı. Ona söylendiğine göre, sallanan cam kapıların ardında, yerden tavana kadar uzanan raflara istiflenmiş yüz binlerce kitap vardı ve bunlar, istekli bir halka dolaşan bir kütüphanenin faydalarını sağlıyordu. Yirmi bin abonenin her biri, kitaplarını ödünç alma ayrıcalığı için Devlin'e yıllık bir ücret ödüyordu. Üst galerilerde satılık kitap yığınlarının yanı sıra bir ciltleme ve baskı bölümü ve tabii ki Bay Devlin'in özel ofisleri de bulunuyordu.

Bir düzine teslimat arabası sürekli olarak buraya gelip gidiyor, abonelere ve müşterilere süreli yayın ve kitap yükleri taşıyordu. Büyük fırkateyn gemileri her gün rıhtımlarda onun yabancı kıyılara yaptığı teslimatlarla yükleniyordu. Devlin'in bu bayağı girişiminden bir servet kazandığına kuşku yoktu, ama Amanda bu yüzden ona hayranlık duymuyordu. Diğer küçük yayıncıları nasıl iflas ettirdiğini ve kendisiyle rekabet eden birkaç dolaşım kütüphanesini nasıl ezdiğini duymuştu. Amanda, Amanda'nın Edebiyat camiasında sahip olduğu gücü kötüye kullanması bir yana, onunla karşılaşmamak için büyük çaba sarf etmişti.

Amanda kaşlarını çatarak, "Bay Devlin'in bu gece burada olacağından haberim yoktu," dedi. "Aman Tanrım, Bay Talbot'un bu gece Bay Devlin'le arkadaş olacağını hayal bile edemiyorum.

onu. Tüm duyduklarıma göre Devlin bir alçak."

Francine, "Sevgili Amanda, hiçbirimiz Devlin'le arkadaş olmamayı göze alamayız," diye cevap verdi. "Onun iyi niyetini kazanmak için elinden geleni yapmalısın."

"Şimdiye kadar onsuz gayet iyi idare ettim. Ve sen, Francine, ondan uzak dursan iyi edersin. Onun gibi bir adamla ilişki kurmak şimdiye kadar aklıma gelen en yanlış fikir-"

Kalabalığın içinde bir yüz gördüğünde aniden durdu. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Amanda mı?" Francine açıkça şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Gördüğümü sandım..." Sıkıntılı ve terli olan Amanda, kendi kalp atışlarının gümbürtüsü diğer tüm sesleri bastırırken, öğütücü kalabalığa baktı. Bir adım öne çıktı, sonra geri çekildi, çılgınca arayan bakışlarla bir o yana bir bu yana baktı. "Nerede o?" diye fısıldadı, çok hızlı nefes alıyordu.

"Amanda, hasta mısın?"

"Hayır, ben..." Tuhaf davrandığının farkında olan Amanda, dağılmakta olan soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Sanırım... kaçınmak istediğim birini gördüm."

Francine spekülâtif bir bakışla Amanda'nın gergin yüzünden kalabalığa baktı. "Neden birinden uzak durmak istiyorsunuz? Huysuz bir eleştirmen mi? Ya da bozuk olduğu bir mi?" Sinsi bir gülümseme dudaklarını büktü. "Belki de ilişkisini kötü bir şekilde bitiren eski bir sevgili?"

Bu kışkırtıcı öneri açıkça Amanda'yı kızdırmak için yapılmış olsa da gerçeğe o kadar yakındı ki Amanda yanaklarının karıncalandığını hissetti. "Saçmalama," dedi sertçe ve dilini bir yudum sıcak punçla yaktı. Yanık yüzünden gözleri hafifçe sulandı.

"Bu tarafa kimin geldiğini asla tahmin edemezsin, Amanda," dedi Francine boş boş. "Eğer kaçınmak istediğin adam Bay Devlin ise, korkarım artık çok geç."

Bir şekilde Amanda yukarı bakmadan önce bile biliyordu.

Şok edici mavi gözler sabit bakışlarıyla onu esir aldı. Daha bir hafta önce ona sevgi sözcükleri fısıldayan aynı derin ses, şimdi sakın bir nezaket tonuyla. "Bayan Newlyn, umarım beni arkadaşınızla tanıştırsınız."

Francine gırtlaktan gelen bir kahkahayla karşılık verdi. "Hanımefendinin bunu istediğinden emin değilim Bay Devlin. Ne yazık ki, ününüz sizden önce gelmiş gibi görünüyor."

Amanda hiç nefes alamıyordu. Ğnanılmaz bir Çekilde, doğum günü ziyaretçisi, "Jack", kendi salonunun gölgeli mahremiyetinde ona sarılan, öpen ve zevk veren adamdı. Hatırladığından daha uzun, daha iri ve daha şişmandı. Bir anda vücudunun onun ağırlığına karşı nasıl gerildiğini, ellerinin onun sert kaslarını nasıl kavradığını hatırladı. Omuzları... Ağzının tatlı, karanlık sıcaklığı.

Amanda biraz sallandı, dizleri kilitlenmişti ve titriyordu. Yine de olay çıkarmamalı, dikkat çekmemeliydi. Paylaştıkları aşağılayıcı sırrı gizlemek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Konuşmak imkânsız gibi görünse de, birkaç kararsız kelime söylemeyi bağırdı.

"Bu beyefendiyi benimle tanıştırebilirsin, Francine." Devlin'in gözlerindeki hınzır parıltıdan, onun "beyefendi" kelimesine yaptığı ironik vurguyu kaçırmadığını anladı.

Zarif, güzel sarışın ikisini de düşünceli bir şekilde inceledi. "Hayır, ben İnanacağım," diyerek Amanda'yı şaşkına çevirdi. "Belli ki ikiniz daha önce tanışmışsınız. Belki birisi beni bu konuda aydınlatmak ister?"

"Hayır," dedi Devlin ona, açık açık reddini sevimli bir sırıtişla yumuşatarak.

Francine'in büyülenmiş bakışları Devlin'in yüzünden Amanda'nınkine kaydı. "Pekâlâ. Tanışıp karar vermeyi ikinize bırakıyorum." Hafifçe güldü. "Ama önceden uyarayım, Amanda. Öyle ya da böyle bu hikâyeyi senden öğreneceğim."

Amanda arkadaşının gidişini zar zor fark etti. Tam bir şaşkınlık, öfke, İhanet... Bir an için bir şey söyleyemeyecek kadar kendinden geçmişti. Aldığı her nefes ciğerlerini yakıyor gibiydi. John T. Devlin... Jack... orada sabırla duruyordu, bakışları bir kaplanınki kadar niyetliydi.

Panik içinde, onu yok edebilecek güce sahip olduğunu düşündü. Sadece birkaç kelimeyle ve belki de Bayan Bradshaw'dan aleni bir onay alarak itibarını, kariyerini... kendi geçimini sağlama yeteneğini mahvedebilirdi. "Bay Bradshaw.

Devlin," sonunda sırtını dikleştiren bir vakarla söylemeyi başardı. "Belki de geçen hafta evime nasıl ve neden geldiğinizi ve beni neden kandırdığınızı açıklamak istersiniz."

Belirgin korkusuna ve düşmanlığına rağmen Amanda Briars doğrudan Jack'in gözlerinin içine baktı, bakışları meydan okumayla parlıyordu. O korkak değildi.

Jack, onu evinin kapısında gördüğü ilk anda hissettiği keskin farkındalığın aynısını yaşadı. Kadifemsi teni ve kıvrıcık kumral saçlarıyla lüks bir kadındı ve kesinlikle

Şehvetli bir sahipti... ve gördüğü zaman kaliteyi takdir eden bir adamdı. Yüz hatları tam olarak güzel olmasa da hoştu, ama gözler... şey, olağanüstüydü. Delici gri... Nisan yağmurunun açık grisi... zeki, etkileyici gözler.

Onunla ilgili bir şey gülümseme isteği uyandırıyor. Kız kurusu sertliğindeki ağzını yumuşayana ve tutkuyla ısınana kadar öpmek istiyordu. Onu etkilemek ve kızdırmak istiyordu. Hepsinden önemlisi, düzgün yüzleri böylesine çığ duyguları gizleyen karakterlerle dolu bir romanı yazan kişiyi tanımak istiyordu. Bu, taşralı bir kız kurusu tarafından değil, bir dünya kadını tarafından yazılması gereken bir romandı.

Onunla tanışmadan çok önce yazdığı sözler peşini bırakmamıştı. Şimdi, onun evindeki kışkırtıcı karşılaşmalarından sonra, ondan daha fazlasını istiyordu. Onun meydan okuyuşunu, sürprizlerini, kendisi için son derece iyi şeyler yapmış olmasını seviyordu. Bu yönden birbirlerine benziyorlardı.

Yine de onun sahip olmadığı ve hayranlık duyduğu bir kibarlığa sahipti. Bu kadar doğal ve aynı zamanda bu kadar hanımefendi olmayı nasıl başarabiliyordu?

Daha önce ona tamamen zıt gibi gelen nitelikler, ilgi çekici bir gizemdi.

"Amanda-" diye söze başladı ve Amanda onu kırılgan bir tıslamayla düzeltti.

"Bayan Briars!"

"Bayan Briars," dedi sakın bir sesle. "O akşam bana sunulan fırsatı olsaydım, hayatımın geri kalanında pişmanlık duyardım."

İnce kaşları baskıcı bir kaş çatmayla birbirine kenetlendi. "Beni ifşa etmeyi mi planlıyorsun?"

"Yakın zamanda bir planım yok," dedi düşünceli bir şekilde, ama şeytan mavisi gözlerinde muziplik parlıyordu. "Yine de..."

"Yine de mi?" diye sordu ihtiyatla.

"İlginç bir dedikodu malzemesi olurdu, değil mi? Bu Saygıdeğer Bayan Briars, zevki için bir adam kir alıyor. Böyle bir şekilde utandırılmanızı hiç istemem." Dişleri Amanda'nın karşılık vermediği bir sırıtışla parladı. "Bence bu konuyu daha ayrıntılı tartışmalıyız. Ağzımı kapalı tutmam için bana ne gibi teşvikler sunabileceğinizi bilmek isterim."

"Bana şantaj mı yapacaksın?" Amanda yükselen bir öfkeyle sordu. "Seni alçak, hain, kötü ruhlu-"

"Sesinizi alçaltmak isteyebilirsiniz," diye tavsiyede bulundu. "Aslında, Bayan Briars
-ve bunu benim için değil, sizin itibarınız için öneriyorum- özel olarak konuşalım. Daha sonra."

"Asla," diye karşılık verdi akıllıca. "Belli ki bir centilmen değilsiniz ve size hiçbir şekilde 'teşvik' sunmayacağım."

Ancak üstünlük Devlin've ikisi de bunu biliyordu. Dudaklarına tembel bir gülümseme değdi, tam olarak istediğini nasıl elde edeceğini bilen ve bu süreçte her şeye tenezzül edebilecek bir adamın gülümsemesi. "Benimle buluşacaksın," dedi kesin bir ifadeyle. "Başka seçeneğin yok. Görüyorsun... Elimde sana ait bir şey var ve onu kullanmayı planlıyorum."

"Seni alçak," diye mırıldandı tiksintiyle. "Evimden bir şey çaldığını mı söylemek ?"

Birdenbire özgürce attığı kahkaha, çok sayıda ilgili bakışın onlara doğru yönelmesine neden oldu. "İlk romanınız elimde," diye haber verdi ona.

"Ne?"

"İlk romanınız," diye tekrarladı Jack, onun yüzünde beliren öfke ifadesinin tadını çıkararak. "Adı *Bitmemiş Bir Kadın*. Yeni geçti. Fena bir çalışma değil, ancak yayına hazır hale gelmesi için biraz düzeltme yapılması gerekiyor. yayın."

"Onu alamazsınız!" diye bağırdı, keskin sesi Talbot'un konuklarının büyük ilgisini çekerken, küçümseyici sözcükler telaşını bastırarak. "Onu yıllar önce Bay Grover Steadman'a on sterline sattım. Bildiğim kadarıyla, para el değiştirir değiştirmez bu şeye olan ilgisini kaybetti ve onu bir çekmeceye kilitledi."

"Evet, kısa süre önce romanı ve tüm haklarını satın aldım. Steadman da epey bir para aldı. Son romanınız çok iyi sattığından beri hisseleriniz yükseldi."

"Sana satmaya cesaret edemez," dedi hararetle.

"Korkarım öyle." Jack yaklaştı ve gizli bir mırıltıyla ekledi, "Aslında seni ziyarete gelmemin nedeni de buydu." Öyle duruyordu ki Ona o kadar yakındı ki saçlarındaki hafif limon kokusunu algıladı. Kadının vücudundaki sertliği hissetmek yerine sezdi. Sevişmelerinin kavurucu sıcaklığını mı hatırlıyordu? Sonrasında saatlerce acı çekmiş, beli şiddetli bir şekilde ağrımış, elleri onun yumuşak, ipeksi etini hissetmek için kaşınmıştı.

O gece onu terk etmek hiç kolay olmamıştı. Yine de onun masumiyetini sahte bahanelerle alamamıştı.

Bir gün onun kollarına geri dönecek, aralarında hiçbir aldatma olmayacaktı. Ve bir dahaki sefere, ne cennetteki ne de cehennemdeki hiçbir güç onu durdurmaya yetmeyecekti.

Bir soru sorarken sesi dengesiz çıkıyordu. "Nasıl oldu da tam da benim, şey... diğer Misafir mi?"

"Görünüşe göre, ortak dostumuz Mrs. Bradshaw."

"Nasıl oluyor da onu tanıyorsunuz?" Amanda'nın gümüşü gözleri suçlamayla kısıldı. "Onun müşterilerinden biri misin?"

"Hayır, şeftaliler," diye mırıldandı Jack. "Senin aksine, ben hiçbir zaman profesyonel bir metresin hizmetini talep ." Kızın yüzünün kıpkırmızı olduğunu görünce dayanılmaz bir sırıtış ağzını kapladı. Oh, onu sarsmaktan nasıl da zevk alıyordu Soğukkanlılık! Yine de onun rahatsızlığını uzatmak yerine, yumuşak bir tonda devam etti. "Bayan Bradshaw ile tanışıyorum çünkü ilk kitabı olan *Madam B.'nin Günahları*'nı yeni yayınladım."

"Sanırım pis bir şey," diye mırıldandı Amanda.

"Oh, evet," dedi neşeyle. "Her yerde ahlak ve için bir tehdit. Şimdiye kadarki en iyi satıcımdan bahsetmiyorum bile."

"Bu gerçek karşısında utanç duymak yerine gurur duymanıza hiç şaşırmadım."

Adam onun iffetli ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı. "Halkın açıkça beğendiği bir eseri edinme ve yayınlama şansına sahip olduğum için kesinlikle utanmıyorum."

"Halk kendisi için neyin iyi olduğunu her zaman bilmez."

Tembelce gülümsedi. "Ve sanırım kitaplarınız halkın beslenmesi için uygun?"

Amanda kızardı, açıkça utandı ve öfkelenildi. "Benim çalışmamı kötü şöhretli bir madamın kaba anılarıyla aynı seviyeye koyamazsınız!"

"Tabii ki yapamam," dedi hemen, yumuşayarak. "Açıkçası Bayan Bradshaw yazar değil... Onun anılarını okumak birkaç saatlik merdiven altı dedikodusu dinlemek gibi. Öte yandan siz, içtenlikle takdir ettiğim bir yeteneğe sahipsiniz."

Amanda'nın etkileyici yüzü çelişkili duygularını açıkça ortaya koyuyordu. Evrensel övgü ihtiyacını paylaşan çoğu yazar gibi o da bu iltifattan isteksiz bir zevk aldı. Ancak adamın samimi olduğuna inanmak istemedi ve ona ironik bir şüpheyile baktı. "İltifatınız gereksiz ve tamamen etkisiz," diye onu bilgilendirdi.

"Zahmet etmeyin lütfen ve açıklamaya devam edin."

Jack mecburen devam etti. "Kısa bir süre önce Mrs. Bradshaw, *Bitmemiş Kadın*'ı satın aldığımdan ve sizinle tanışma bahsettim. Sonra Bayan Bradshaw sizinle dostluk kurduğunu söyleyerek beni şaşırttı. Perşembe akşamı saat sekizde sizi gelmemi önerdi. İyi karşılanacağımdan emin görünüyordu. Ve ortaya çıktı ki," diye eklemekten kendini alamadı, "haklıydı."

Amanda ona ihtiyatlı bir bakış fırlattı. "Ama böyle bir anlaşma yapmak için ne gibi bir nedeni olabilir ki?"

Jack omuz silkti, aynı sorunun onu günlerdir rahatsız ettiğini itiraf etmek istemiyordu. "Sebebin bununla bir ilgisi olduğundan şüpheliyim. Çoğu kadın gibi o da muhtemelen insanoğlunun bildiği hiçbir mantık uymayan kararlar veriyor."

"Bayan Bradshaw benimle alay etmek istedi," dedi somurtkan bir ses tonuyla. "Belki de ikimizle de."

Başını iki yana salladı. "Niyetinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Başka ne olabilir ki?"

"Belki de ona sormalısınız."

"Oh, yapacağım," dedi suratsızca ve onu güldürdü.

"Hadi ama," dedi nazik bir ses tonuyla, "kadar da kötü sonuçlanmadı, değil mi? Kimse yaralanmadı... ve belirtmek zorundayım ki aynı koşullardaki çoğu erkek benim centilmenliğimle hareket etmezdi _."

"*Centilmence mi?*" diye fısıldadı öfkeyle. "Eğer birazcık dürüstlüğünüz ya da namusunuz olsaydı, yanlış anladığımı fark ettiğiniz anda kendinizi tanıtırdınız!"

"Ve doğum gününü mahvetmek mi?" Sahte bir üzüntü ifadesi takındı ve kızın küçük eldivenli ellerinin özlemle kenetlendiğini görünce sırıttı. "Kızma," diye ikna etti. "Ben o gece olduğum adamım, Amanda-"

"Bayan Briars," diye düzeltti onu hemen.

"Bayan Briars, o zaman. Ben aynı adamım ve o zaman beni yeterince sevmişsiniz. *Pax* diye ağlayıp arkadaş olmamamız için hiçbir neden yok."

"Evet, . Seni bir fahişe olarak hırsız olmandan daha çok sevdim, manipülatif yayıncı. Ve bana şantaj niyetli bir adamla arkadaş olamam. Ayrıca, *Bitmemiş Kadın'ı* yayınlamanıza asla izin vermeyeceğim. Taslağı senin elinde görmektense yakmayı tercih ederim."

"Korkarım bu konuda yapabileceğiniz bir şey yok. Ancak, yarın ofisimi ziyaret edebilir ve kitapla ilgili planlarımı görüşebilirsiniz."

"Bu fikri aklımdan bile geçireceğimi düşünüyorsanız-" diye hararetle söze başladı, sonra ev sahibi Bay Talbot'un yaklaştığını görünce ağzını kapattı.

Avukatın yüzüne hırslı bir merak damgasını vurmuştu. İkisine de, yuvarlak yanaklarının neşeli gözlerinin altında yukarı kalkmasına neden olan bir yatıştırma gülümsemesiyle baktı. "Araya girmem için beni çağırdılar," dedi alçak sesle gülerek. "Misafirlerim arasında kavga çıkmasın lütfen. İzninizle şunu belirtmek isterim ki, ikiniz birbirinizi bu kadar düşmanca göreceksiniz kadar iyi tanımıyorsunuz."

Amanda aralarındaki tartışmayı hafife alma girişimine sinirlenmiş görünüyordu. Bakışlarını Jack'in yüzünden ayırmadan konuştu. "Bay Talbot, Bay Devlin'le sadece beş dakikalık bir tanışıklığın bir azizin sabrını denemek için yeterli olduğunu keşfettim."

Jack yumuşak bir sesle cevap verdi ve için için kaynayan gözlerinden okunmasına izin verdi. "Bir aziz olduğunuzu mu iddia ediyorsunuz, Bayan Briars?"

Rengi değişti, dudakları inceldi ve tam öfkeli sözcükler yağdırmaya hazırlanırken Bay Talbot aceleyle araya girdi. "Ah, Bayan Briars," diye haykırdı aşırı içten bir kahkahayla, "iyi dostlarınız Eastman'ların az önce geldiğini görüyorum. Ev sahibem gibi davranmanızı ve onları karşılamama yardımcı rica ediyorum!" Jack'e uyarıcı bir bakış fırlatarak arabayı yönlendirmeye başladı.

Amanda gitti.

Ancak onlar yanından ayrılmadan önce Jack eğilip Amanda'nın kulağına yakın bir yerden mırıldandı. "Yarın saat onda senin için bir araba göndereceğim."

"Gelmeyeceğim," diye mırıldandı Amanda, boncuklu siyah ipekle sınıksız sarılmış göğüslerinin hafif, tatlı titremesi dışında vücudu kaskatı kesilmişti. Bu görüntü Jack'e anında bir farkındalık şoku yaşattı. Isı, vücudu tehlikeli yerlerde uyanmaya başlayana kadar kendi derisinin altında dans ediyor . bilinmeyen bir duygu yüzeye çıktı, sahiplenme ya da heyecan gibi bir şey... hatta şefkat. Ruhunun derinliklerinde bulabildiği küçük iyilik kırıntılarını ona göstermek, onu baştan çıkarmak ve ayartmak istiyordu.

"Evet, yapacaksın," dedi, bir şekilde onun kendisine karşı koyabileceğinden daha fazla karşı koyamayacağını biliyordu.

Konuklar, her biri on dört iki uzun masayla dolu maun panelli büyük bir oda olan yemek salonuna geçtiler. Eldivenli, canlı giysili dört uşak masaların etrafında sessizce koşuşturuyor, konuklara sandalyelerine oturmaları için yardımcı oluyor, şarap dolduruyor ve büyük gümüş kaplama istiridye tabakları getiriyordu. Ardından şeri ve dumanı tüten kaplumbağa çorbası kaseleri, ardından da tart hollandaise ile süslenmiş kalkan balığı geldi.

Jack kendini Bayan Francine Newlyn'in yanında otururken buldu. Francine'in kendisiyle ilgili planları olduğunu hissediyordu ama yine de onu çekici buluyordu, bir ilişki yaşama zahmetine değmezdi. Özellikle de insan özel hayatının bir dedikoducu sürüsüne tüm ayrıntılarıyla ifşa edilmesini istemiyorsa. Yine de eli masanın altından dizine doğru kaymaya devam etti. Elini uzaklaştırdığında, bacağının daha uzak bölgelerini keşfetmek için geri dönüyordu.

"Bayan Newlyn," diye mırıldandı, "ilginiz çok gurur verici. Ama eğer elinizi çekmezseniz..."

Francine'in eli kaydı ve ona kedi gibi bir gülümsemeyle baktı, gözleri sahte bir masumiyetle yuvarlaktı. "Bağışlayın beni," diye mırıldandı. "Sadece dengemi kaybetmiştim ve onu yeniden sağlamaya çalışıyordum." Küçük şeri bardağını eline aldı ve özenle yudumladı. Dilinin ucuyla bardağın kenarına yapışmış altın bir damlayı aldı. "Ne kadar güçlü bir bacak," diye yumuşak bir yorum yaptı. "Sık sık egzersiz yapıyor olmalısın."

Jack, Amanda Briars'ın oturduğu diğer uzun masaya bakarken iç çekişini bastırdı. Hareketli bir konuşmanın içindeydi. Solundaki beyefendiyle, aylık taksitler halinde yayınlanan yeni seri romanların gerçekten roman olup olmadığı hakkında bir konuşma yaptı. Bu tartışma şu anda popüler bir tartışmaydı, çünkü aralarında Kendisi de şimdiye kadar pek başarılı olamadan seri romanlar yayınlamaya başlamıştı.

Jack mum ışığında Amanda'nın yüzünü izlemekten keyif alıyordu; yüz ifadesi düşünceli, eğlenceli ve canlıydı, gri gözleri parlatılmış gümüşten daha parlaktı.

Yemeklerini uygun bir kadınsı ilgisizlikle karıştıran diğer kadınların aksine Amanda sağlıklı bir iştah sergiliyordu.

Görünüşe göre bir kadının toplum içinde iyi yemek yiyebilmesi kız kurusu olmanın ayrıcalıklarından biriydi. Çok doğal ve açık sözlü biriydi. Tanıdığı diğer sofistike kadınlardan farklıydı. Onunla yalnız kalmak istiyordu. Yanında oturan ve orada bulunan herkesten daha iyi vakit geçiriyor gibi görünen adama imrendi.

Francine Newlyn ısrarla onun bacağına kendi bacağıyla bastırdı. "Sevgili Mr. Devlin," dedi ipek gibi, "bakışlarını Bayan Briars'tan alamıyor gibisin. Ama sizin gibi adamın ona ilgi duyması mümkün değil."

"Neden olmasın?"

Dudaklarından bir kahkaha döküldü. "Çünkü sen genç, kanının son damlasına kadar akmış bir erkeksin ve o... şey, çok açık, değil mi? Oh, erkekler Bayan Briars'ı sever, elbette, ama sadece bir kız kardeş ya da teyze *gibi*. O bir erkeğin aşk içgüdülerini harekete geçirecek türden biri değil."

"Sen öyle diyorsan," diye cevap verdi kayıtsızca. Kadın belli ki kendi cazibesini Amanda'nınkinden çok daha üstün görüyor, bir erkeğin evde kalmış bir kızın cazibesini kendi cazibesine tercih edebileceğini asla hayal etmiyordu. Ama Jack daha önce Francine gibi kadınlarla birlikte olmuştu ve onun sığ, güzel yüzünün altında ne olduğunu biliyordu. Ya da daha doğrusu, altında ne *olmadığını*.

Bir uşak elinde kremalı sülün tabağıyla geldi ve Jack başını sallayarak bir porsiyon aldı, önündeki uzun geceyi düşündükçe bir hayal kırıklığı iç çekişini daha bastırdı. Yarın sabah ve Amanda'nın ofisine yapacağı ziyaret sonsuzluk kadar uzak görünüyordu.

Bölüm 4

Yarın saat 10'da senin için bir araba göndereceğim.

*Ben
gelmeyeceği
m.*

*Evet,
yapacaksın.*

Hatırladığı bu alışveriş bütün gece Amanda'yı rahatsız etmiş, rüyalarında yankılanmış ve ertesi sabah her zamankinden çok daha erken uyanmasına neden olmuştu. Arabasına binmeyi reddederek Bay John T. Devlin'e hak ettiği dersi vermeyi ne kadar çok isterdi! Ancak, *Bitmemiş Bir Kadın* adlı romanını el altından ele geçirmesinin de *bir* çaresi olmalıydı. Ne onun ne de bir başkasının romanı yayınlamasını istemiyordu.

Yazdığından ya da okuduğundan bu yana yıllar geçmişti ve o zamanlar elinden gelenin en iyisini yapmış olmasına rağmen, roman şüphesiz birçok olay örgüsü ve karakterizasyon hatası içeriyordu. *Bitmemiş Kadın* şimdi basılsaydı, eleştirmenler tarafından sert bir şekilde eleştirileceğinden ve okuyucular tarafından hakarete uğrayacağından korkuyordu çok fazla revizyon yapılmadığı sürece. Ve sadece on pound aldığı bir roman üzerinde özenli bir çalışma yapmak için ne zamanı ne de eğilimi vardı. Bu nedenle kitabı Devlin'den geri alması gerekecekti.

Bir de potansiyel şantaj meselesi vardı. Eğer Londra'da Amanda'nın erkek fahişeler kiralayan bir kadın olduğu dedikodusunu yayarsa, itibarı ve kariyeri yerle bir olurdu. Amanda Devlin'in o korkunç doğum günü gecesi hakkında kimseye tek kelime etmeyeceğine dair söz vermesini bir şekilde sağlamalıyız.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de merak ediyordu. Lanet olası merakının kendisini ele geçirmesine izin verdiği için kendini ne kadar azarlarsa azarlasın, Devlin'in müessesesini, kitaplarını, cilthanesini ve ofislerini görmek istiyordu.

Holborn ve Shoe Lane'in köşesindeki devasa binanın içindeki diğer her şey.

Amanda, Sukey'nin yardımıyla saçlarını sıkıca örülmüş bir taç şeklinde başının üstünde tutturdu ve sahip olduğu en ciddi elbiseyi giydi; dar, yüksek düğmeli, gri kadife bir elbise muhteşem bir şekilde salınan etekler. Elbisenin tek süsü, gümüş bir tokayla tutturulmuş iç içe geçmiş ipek kordonlara benzeyen dar bir kemer ve çenesinin altına kadar uzanan beyaz dantelden bir büzgüden ibaretti.

Sukey, "Kraliçe Elizabeth'in Essex Kontu'nun kafasını hemen önceki haline benziyorsun," diye yorum yaptı.

Amanda içindeki gerginliğe rağmen aniden güldü. "Bir beyefendinin kafasını kesmek isterdim," dedi. "Bunun yerine, onu sert bir şekilde azarlamakla zorundayım."

"Yayıncını görmeye mi gidiyorsun?" Sukey'nin dar yüzü meraklı bir orman yaratığınıninkini andırıyordu.

Amanda hemen başını salladı. "O benim yayıncım değil, hiçbir zaman da olmayacak. Bu sabah bunu ona açıkça belirtmek niyetindeyim."

"Ah." Hizmetçinin yüz ifadesi ilgiyle parladı. "Geçen akşamki partide tanıştığınız bir beyefendi mi? Söyleyin, Bayan Amanda... Yakışıklı mı?"

"Fark etmemiştim," dedi Amanda sert bir sesle.

Sukey, Amanda'nın siyah yün pelerinini almak için acele ederken sevinçli bir gülümsemeyi bastırıyor gibiydi.

Pelerini Amanda'nın omuzlarına bağladıkları sırada, uşak Charles ön kapının eşiğinden içeri girdi. "Bayan Amanda, araba geldi." Uşağın orta yaşlı yüzü Kasım ayının sert esintisi yüzünden kızarmıştı. Elbisesine taze, buz gibi bir koku sinmiş, beyaz pudralı saçlarının kuru kokusuyla karışmıştı. Kapının önünden bir şal aldı.

giriş holündeki sandalyeye oturdu, kolunun üzerine düzgünce örttü ve ardından Amanda dışarıda. "Dikkatli adım atın, Bayan Amanda," diye uyardı. "En üst basamakta bir parça buz var - bu nemli bir kış günü."

"Teşekkür ederim Charles." Amanda uşağın ilgisini takdir etti. Her ne kadar bir uşak için gerekli olan normal boydan yoksun olsa da -çoğu iyi aile sadece en az iki metre boyunda olanları işe almayı tercih eder- Charles fiziksel boyunun eksikliğini katıksız verimliliğiyle kapatıyordu. Briars ailesine -ve şimdi Amanda'nın kendisine- yaklaşık yirmi yıl boyunca sadık ve şikayet etmeden hizmet etmişti.

Zayıf sabah güneşi, dar teraslı evleri aydınlatmak için elinden geleni yapıyordu.

Bradley Meydanı'nın evleri. Birbirine bakan iki sıra evin arasında demir çitlerle çevrili küçük bir bahçe vardı ve çakıllı yürüyüş yollarının arasına yerleştirilmiş uykudaki bitki ve ağaçlara inatla don yapışmıştı. Sabah on sularında, ev sakinleri bir önceki gecenin kefareti için uyuduklarından, üst kattaki evlerin çoğunun pencereleri hâlâ kapalıydı.

Ana yola çıkan kaldırım boyunca yürüyen bir paçavra satıcısı ve kolunun altına şık bir şekilde sopasını sıkıştırmış uzun bacaklı bir polis memuru dışında sokak sessiz ve . Serin ama temiz kokulu bir esinti evlerin ön cephelerini sarsıyordu. Amanda'nın kışın soğuşundan nefret etmesine rağmen, çöp ve lağım kokularının sokakta olduğundan çok daha az keskin olmasını takdir ediyordu. sıcak yaz aylarında.

Amanda, Devlin'in gönderdiği arabayı görünce cadde seviyesine çıkan altı basamağın ortasında durdu. "Bayan Amanda?" diye mırıldandı uşak, Amanda araca bakarken onunla birlikte durdu.

Amanda kendi arabası kadar iyi kullanılmış ve kullanışlı bir araba bekliyordu. Devlin'in böyle zarif bir araba göndereceğini hiç düşünmemişti. Bu, camdan yapılmış, lake ve bronzla kaplanmış, basamakları kapıyla birlikte otomatik olarak açılıp kapanacak şekilde tasarlanmış bir arabaydı. Aracın her santimi cilalı ve mükemmeldi. Eğimli pencereler ipek perdelerle çerçevelenmiş, iç kısım ise krem rengi deriyle döşenmişti.

Dört mükemmel kestaneden oluşan bir ekip sabırsızca tepiniyor ve üflüyor, nefesleri buz gibi havada bembeyaz püflüyordu. Bu, varlıklı aristokratların sahip olduğu türden bir ekipmandı. Yarı İrlandalı bir yayıncının böyle bir arabaya nasıl gücü yetiyordu? Devlin söylentilerin onu inandırdığından daha da başarılı olmalıydı.

Amanda soğukkanlılığını koruyarak araca yaklaştı. Bir uşak oymalı standardından atladı ve hızla kapıyı açarken Charles, Amanda'ya arabanın basamaklarını çıkmasında yardım etti. Amanda deri döşemeli koltuğa yerleşirken iyi sallanan araç neredeyse hiç sarsılmadı. Charles'ın getirdiği kucak şalına gerek kalmamıştı, çünkü onun için kürklü bir araba battaniyesi temin edilmişti. Kömürle doldurulmuş bir ayak ısıtıcı Eteklerinin altından dizlerine kadar yükselen sıcaklık dalgaları Amanda'nın hoş bir şekilde neden oldu. Görünüşe göre Devlin onun soğuktan hoşlanmadığını hatırlamıştı.

Amanda neredeyse sersemlemiş bir halde yumuşak deri döşemeye yaslandı ve buharla buğulanmış pencereden teraslı evinin bulanık hatlarına baktı. Kapı sertçe kapandı ve araba usulca uzaklaştı. "Bay Devlin," dedi yüksek sesle, "sadece bir ayak ısıtıcı ve bir battaniyenin size karŞı yumuşamama neden olacağını düşünüyorsanız, büyük bir yanlışlığa içindesiniz."

Araba Shoe Lane ve Holborn'da durdu, beş katlı devasa beyaz bina onu bekliyordu. Devlin's müşterilerle dolup taşıyordu, gösterişli cam kapılar sürekli hareket halinde sallanıyor, sürekli bir insan akışı girip çıkıyordu. Devlin's'in başarılı bir işletme olduğunu bilmesine rağmen, hiçbir şey onu buna hazırlamamıştı. Devlin's'in bir dükkândan çok daha fazlası olduğu açıktı... bir imparatorluktu. Ve sahibinin keskin zekâsının sürekli olarak erişim alanını genişletmenin yollarını tasarladığından hiç şüphesi yoktu.

Uşak ona arabadan inmesi için yardım etti ve kraliyet ailesini ziyaret eden birine gösterilen saygıyla cam kapıyı açmak için acele etti. Ayağı eşığe değeri değmez Amanda'yı yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında sarışın bir beyefendi karşıladı. Boyu ortalama olmasına rağmen, ince ve iyi egzersiz yapan fiziği onu daha uzun gösteriyordu. Onun

Gülümsemesi sıcak ve samimiydi ve deniz yeşili gözleri çelik çerçeveli gözlüklerinin altında parlıyordu.

"Bayan Briars," dedi sessizce, onu selamlayarak, "sizinle tanışmak ne büyük onur. Ben Bay Oscar Fretwell. Ve bu"-kuşkusuz bir gururla hareketli çevrelerini işaret etti
-"Devlin'in yeri. Mağaza, kütüphane, ciltçi, kırtasiyeci, matbaacı ve yayıncı, hepsi tek bir çatı altında."

Amanda reverans yaptı ve onu maun bir tezgâhın üzerine kitap demetlerinin yerleştirildiği nispeten korunaklı bir köşeye götürmesine izin verdi. "Bay Fretwell, Bay Devlin için hangi sıfatla çalışıyorsunuz?"

"Ben onun baş yöneticisiyim. Arada sırada okuyucu ve editör olarak hizmet ve yayınlanmamış romanları, değerlerini keşfettiğimde dikkatine sunuyorum." Bir kez gülümsedi. "Ve Bay Devlin'in yazarlarından herhangi birine ihtiyaç duyduklarında hizmet etmek benim için büyük bir şans."

Amanda kararlı bir şekilde, "Ben Bay Devlin'in yazarlarından biri *değilim*," dedi.

"Evet, elbette," dedi Fretwell, belli ki kırmak istemiyordu. "Öyle olduğunuzu ima etmek istememiştim. Çalışmalarınızın bana ve abonelerimize ne kadar büyük bir zevk verdiğini ifade edebilir miyim? Kitaplarınız sürekli ödünç veriliyor ve satışlar oldukça canlı. Son kitabınız *Geçmişin Gölgeleleri* için beş yüz adetten az sipariş alamadık."

"*Beş yüz mü?*" Amanda bu rakam karşısında şaşkınlığını gizleyemeyecek kadar irkilmişti. Kitaplar çoğu insanın karşılayamayacağı kadar lüks ürünlerdi ve bu nedenle yaklaşık üç bin ciltlik satışı istisnai olarak değerlendirilmişti. Ancak, o ana kadar satışlarının büyük bir yüzdesinin Devlin'in desteğine atfedilebileceğini fark etmemişti.

"Ah, evet," diye ciddiyetle söze başladı Fretwell, ama bankolardan birinde küçük bir huzursuzluk olduğunu fark edince durakladı. Görünüşe göre bir memur, kötü durumdaki bir kitabın iadesi nedeniyle tedirgindi. Yüzüne ağır bir boya ve parfüm sürmüş bir hanım olan abone, kitabın zarar gördüğü iddiasını şiddetle protesto ediyordu. "Ah, bu Bayan

Sandby," dedi Fretwell iç çekerek. "Sık sık gelen abonelerimizden biri. Ne yazık ki kitap ödünç almayı ve kuaförde okumayı seviyor. Bir kitabı geri getirdiğinde genellikle pudrayla kaplanmış ve sayfaları pomatla kapatılmış oluyor."

Amanda aniden gülerek kadının eski moda pudralı saçlarına baktı. Hiç kuşkusuz o -ve roman- bu saçlar için çok zaman harcamıştı. kuaförde. "Görünüşe göre dikkatinize ihtiyaç var Bay Fretwell. Belki de ben burada beklerken tartışmayı çözmelisiniz."

"Sizi bırakmak istemezdim," dedi kaşlarını hafifçe çatarak. "Ancak..."

"Tam olarak bu noktada ," dedi Amanda gülümseyerek. "Beklemek benim için sorun değil."

Oscar Fretwell durumu düzeltmek için acele ederken, Amanda çevresine baktı. Kitaplar her yerdeydi, yerden tavana kadar uzanan raflarda özenle dizilmişlerdi. Tavan iki kat yüksekliğindeydi ve üst balkondan ikinci kattaki galeriye çıkılıyordu. Kırmızı, altın, yeşil ve kahverengi ciltlerin göz kamaştırıcı dizilimi gözler için bir ziyafetti; parşömen, parşömen ve keskin derinin harika kokuları ise Amanda'nın neredeyse salyalarının akmasına neden oluyordu. Çay yapraklarının enfes kokusu havada asılı kaldı. Çünkü Okumayı seven herkes için burası kesinlikle bir cennetti.

Aboneler ve alıcılar, kataloglar ve ciltlerle dolu bankolarda sıra bekliyordu. Tezgâhtarlar siparişleri sararken ip çarkları ve kahverengi kâğıt makaraları sürekli dönüyordu. Amanda, küçük cilt yığınlarını hızla kâğıt ve iple ciltleyen kâtiplerin uzmanlığını takdir etti. Daha büyük Siparişler, çay kokusunun kaynağı eski çay sandıklarında paketleniyor ve daha sonra görevliler tarafından arabalara ve at arabalarına taşınıyordu.

Oscar Fretwell ona tekrar katıldığında yüzünde alaycı bir eğlence ifadesi vardı. "Sanırım mesele çözüldü," dedi Amanda'ya komplocu bir fısıltıyla. "Kâtibe kitabı mevcut haliyle kabul etmesini söyledim, onu eski haline getirmek için elimizden geleni yapacağız. Ancak Bayan Sandby'ye gelecekte kitaplarımıza daha iyi bakması gerektiğini söyledim."

"Saç bırakmasını önermeliydin," diye fısıldadı Amanda ve kısa bir kahkaha attılar.

Fretwell davetkâr bir tavırla kolunu eğdi. "Size Bay Devlin'in ofisine kadar eşlik edebilir miyim, Bayan Briars?"

Jack Devlin'i bir kez daha görme düşüncesi Amanda'ya endişeyle karışık garip bir zevk verdi. Onunla birlikte olma ihtimali Varlığı onu tuhaf bir şekilde canlı ve tedirgin hissettirdi.

Omuzlarını dikleştirdi ve Fretwell'in koluna girdi. "Evet, elbette. Bay Devlin'le ne kadar çabuk anlaşırsam o kadar iyi."

Fretwell şaşkın bir gülümsemeye ona baktı. "Bay Devlin'den hoşlanmıyormuşsunuz gibi görünüyor."

"Ben öyle düşünmüyorum. Onu kibirli ve çıkarıcı buluyorum."

"Pekala." Fretwell onun sözlerini dikkatle düşünüyor gibiydi. "Bay Devlin belirli bir hedefi kafasına koyduğunda biraz agresif olabiliyor. Ancak sizi temin ederim ki Londra'da daha iyi bir işveren yok. Çalışanlarına karşı naziktir.

Dostlarına ve kendisi için çalışan herkese karşı cömerttir. Yakın zamanda bir roman yazarının ev satın almasına yardımcı oldu ve tiyatro biletleri ayarlamaya, arkadaşlarından biri hastalandığında bir uzman bulmaya ya da kişisel zorluklarını çözmek için onlara herhangi bir şekilde yardımcı olmaya her zaman isteklidir..."

Fretwell işverenini övmeye devam ederken, Amanda zihninde Devlin'e yakıştırdığı sıfatlar listesine "kontrolcü" kelimesini de ekledi. Elbette adam, arkadaşlarının ve çalışanlarının kendilerini ona borçlu için elinden geleni yapıyordu... sonra da onların kendi borçluluk duygularını onlara karşı kullanabiliyordu.

"Bay Devlin neden ve nasıl yayıncı oldu?" diye sordu. "Tanıdığım diğer yayıncılara hiç benzemiyor. Yani kitapsever bir tipe benzemiyor."

Garip bir duraksama oldu ve Amanda, Fretwell'in ifadesinden Devlin'in gizemli geçmişiyle ilgili anlatılacak ilginç ve özel bir hikâye olduğunu anladı. Fretwell sonunda, "Belki de bunun 'nedenini ve nasıldnı' Bay Devlin'e sormalısınız," dedi. "Ama size şunu söyleyebilirim: Okumaya karşı derin bir sevgisi ve yazılı kelimelere karşı büyük bir saygısı var. Ve o bir yazarın güçlü yönlerini ayırt etme ve en yüksek başarı potansiyelini teşvik etme konusunda büyük bir yeteneğe sahiptir."

Amanda kuru bir sesle, "Başka bir deyişle, onları kâr etmeye zorluyor," dedi.

Fretwell'in gülümsemesinde alaycı bir ifade vardı. "Elbette kâr etmeye itirazınız yoktur, Bayan Briars."

"Sadece sanat ticaret uğruna feda edildiğinde, Bay Fretwell." "Oh, sanırım

Bay Devlin'in sanata büyük saygı duyduğunu göreceksiniz. İfade özgürlüğü," dedi aceleyle.

Binanın arka tarafına doğru ilerlediler ve bir dizi tavan penceresinin aydınlattığı bir dizi merdiveni çıktılar. Devlin's'in iç mekânı da dış mekâna benziyor gibiydi; kullanışlı ama çekici ve kaliteli donanımlara sahipti. Geçtikleri çeşitli odalar ya kaloriferle ısıtılıyordu ya da Şömineler veya bacalar, damarlı mermerden yapılmış baca parçaları zeminler kalın halılarla kaplıydı. Atmosfere karşı duyarlı olan Amanda, evdekiler arasında genel bir neşeli endüstri havası olduğunu fark etti. cilt ve baskı odasındaki çalışanlar.

Fretwell özellikle güzel panelli bir kapının önünde durdu ve kaşlarını sorgularcasına . "Bayan Briars, nadir kitaplarımızı görmek ister misiniz? koleksiyonu?"

Amanda başıyla onayladı ve ona içeride eşlik etti. Kapı açıldığında, duvarları çoğunlukla kurşunlu cam kapılarla örtülü maun kitaplıklardan oluşan bir oda ortaya çıktı. Tavanı, yerdeki kalın Aubusson halısıyla uyumlu çiçekli madalyon tarzında karmaşık bir alçı işi süslüyordu.

"Bu kitapların hepsi satılık mı?" Amanda kendini bir kralın hazine odasına girmiş gibi hissederek kısık bir sesle sordu.

Fretwell başıyla onayladı. "Antikadan zoolojiye kadar her şeyi bulabilirsiniz. Çok çeşitli antika haritalarımız ve göksel çizelgelerimiz, orijinal folyolarımız ve el yazmalarımız var..." Sanki geniş kitap sıraları kendi kendini açıklıyormuş gibi etrafını işaret .

"Kendimi bir haftalığına buraya kilitlemeyi çok isterdim," dedi düşüncesizce.

Fretwell güldü ve ona odadan çıkarken rehberlik etti. Bir kat daha çıkarak ofis odalarından oluşan bir süite ulaştılar. Amanda sinirlerinin ani telaşını düşünmeye fırsat bulamadan Fretwell maun kapıyı açtı ve onu nazıkçe eşikten içeri itti. İzlenimler ona hücum etti...

devasa masa, büyük mermer ve yanındaki deri sandalyeler, zarif erkeksi ortam ve duvarlardaki zengin kahverengi çizgili kağıtlar.

Güneş ışığı bir dizi dar ve uzun pencereden içeri süzülüyordu. Bu oda deri ve parşömen gibi kokuyor, hafif topraksı bir tütün parfümüyle renkleniyordu.

"Sonunda," diye tanıdık, derin bir ses geldi, kahkahalarla ve Amanda, Devlin'in onu görmeye gelmiş olmasından dolayı eğlendiğini fark etti. Ama başka seçeneği yoktu, değil mi?

Devlin alaycı, törensel bir edayla eğildi ve mavi bakışları onu tararken sırıttı. "Sevgili Bayan Briars," dedi sözlerini tüm samimiyetinden bir şekilde arındırarak, "sizin gelişinizi bekleyerek hiç bu kadar uzun bir sabah geçirmemiştim. Sokakta sizi beklemekten kendimi zor alıkoydum."

Kadın ona kaşlarını çattı. "İşimizi mümkün olan en hızlı şekilde halletmek istiyorum, böylece yoluma devam edebilirim."

Devlin sanki kız kesmek yerine zekice bir şey söylemiş gibi sırıttı. "Gel ateşin yanına otur," diye ikna etti.

Yaldızlı demir paravanın arkasındaki cömert alevler gerçekten de davetkâr görünüyordu. Amanda şapkasını ve pelerinini çıkarıp Oscar Fretwell'in bekleyen kollarına bıraktıktan sonra deri bir sandalyeye oturdu.

"Benimle biraz içecek alır mısınız?" Devlin tüm sevecenliğiyle sordu. "Genelde bu saatte kahve içerim."

"Ben çayı tercih ederim," dedi kısaca.

Devlin dans eden mavi gözlerle Fretwell'e baktı. "Çay ve bir tabak şekerli bisküvi," diye müdürü bilgilendirdi, o da hemen ortadan kayboldu ve onları yalnız bıraktı.

Amanda gizlice arkadaşına baktı ve avuçlarının deri eldivenlerinin içinde nemlendiğini hissetti. Mavi gözleri hatırladığından daha da egzotik olan, siyah saçları kalın tellerinde sadece bir dalga belirtisi görünecek şekilde kesilmiş bir adamın bu kadar çarpıcı bir şekilde yakışıklı olması uygunsuzdu. Bu kadar iri yarı, sağlam yapılı bir adamın kitaplara bu kadar düşkün olması garip görünüyordu. Ne birine benziyordu ne de bu kadar büyük bile olsa bir ofis odasının sınırlarına aitmiş gibi görünüyordu.

"Etkileyici bir müesseseniz var Bay Devlin," dedi. "Şüphesiz herkes size böyle söylüyor."

"Teşekkür . Ama burası olacak uzaktan yakından alakası olmayan bir yer. Daha yeni başladım." Devlin onun yanına oturdu ve uzun bacaklarını önüne uzatarak cilalı siyah ayakkabılarının uçlarını inceledi. Bir önceki akşamki kadar iyi giyinmişti; önu düz kesimli, sade ama şık bir ceket ve ona uygun gri yün bir pantolon giymişti.

"Peki tüm bunlar nereye ?" diye sordu, adamın daha ne isteyebileceğini merak ederek.

"Bu yıl ülke çapında yarım düzine mağaza açacağım. İki yıl içinde bu sayıyı üçe katlayacağım. Sahip olunmaya değer her gazeteyi ve bu arada birkaç dergiyi daha satın alacağım."

Böyle bir pozisyonun önemli bir sosyal ve siyasi gücü de beraberinde getireceği Amanda'nın gözünden kaçmamıştı. Karşısındaki sert yüzlü genç adama biraz da şaşkınlıkla baktı. "Oldukça hırslısın," diye yorum yaptı.

Hafifçe gülümsedi. "Öyle değil ?"

"Hayır, hiç de değil." Konuyu dikkatle değerlendirmek için durakladı. "Büyük bir servet ya da nüfuz beklentim yok. Sadece güvende olmak istiyorum ve belki de bir gün işimde belli bir yetkinlik seviyesine ulaşmak için."

Kara kaşları bir parça kalktı. "Artık yetkin olduğuna inanmıyor musun?"

"Henüz değil. Kendi işimde pek çok hata

buluyorum." "Ben hiç bulmuyorum," dedi

yumuşak bir sesle.

Amanda, adamın sabit bakışlarının esiri olurken boğazından yukarı doğru yayılan renk cümbüşüne engel olamadı. Derin bir nefes alarak aklının dağılmaması için mücadele etti. "Beni istediğiniz kadar pohpohlayın, Mr. Devlin," dedi. "Bu beni zerre kadar yumuşatmayacak. Bugün sizi ziyaret etmemin tek bir amacı var, o da *Bitmemiş Bir Kadın'ı* yayınlama planınızı asla etmeyeceğimi size bildirmek."

"Beni kesinlikle reddetmeden önce," diye nazıkçe önerdi, "neden beni dinlemiyorsun? Sana ilginç bulabileceğin bir teklifim var."

". "

"*Bitmemiş Bir Kadın'ı* önce seri roman olarak yayınlamak istiyorum."

"Bir *seri roman*," diye tekrarladı Amanda inanamayarak. Seri romanlar evrensel olarak çok daha düşük kalitede kabul edildiğinden, bu fikirle aşağılandığını hissetti. standart üç ciltlik romandan daha önemli. "Muhtemelen

dergilerinizden biri gibi aylık taksitler halinde çıkarmak için!"

"Ve son bölüm yayınlandıktan sonra," diye devam etti Devlin, "bu sefer üç katlı, bez ciltli, tam sayfa illüstrasyonlu, gravürlü ve yaldızlı kenarlı olarak tekrar çıkaracağım."

"Neden başlangıçta bu şekilde yayınlamıyorsunuz? Ben seri roman yazarı değilim Bay Devlin, olmayı da hiç istemedim."

"Evet, biliyorum." Devlin rahatlamış görünmesine rağmen, öne doğru eğilerek sandalyesine oturdu ve ısı ve enerjiyle parıldayan mavi gözleriyle ona baktı. "Bu tutumunuzdan dolayı sizi suçlayamayız. Seri romanların çok azı Şimdiye kadar okuduklarım halkın ilgisini çekecek kadar yüksek kalitede oldu. Ve gerekli olan özel bir tarz var... her bölüm kendi içinde tutarlı olmalı ve okuyucuların bir sonraki ayın sayısını dört gözle beklemelerini sağlayacak merak uyandırıcı bir sonuca bağlanmalı. Bir yazar için kolay bir iş değil."

Amanda kaşlarını çatarak, "*Bitmemiş Bir Kadın*'ın bu tanıma hiçbir şekilde uyduğunu göremiyorum," dedi.

"Ama öyle. Kolaylıkla otuz sayfalık bölümlere ayrılabilir ve her sayıyı eğlenceli kılmak için yeterli dramatik yüksek noktalara sahip olabilir. Nispeten az bir çalışmayla, sen ve ben bunu bir seri roman yapısına uygun hale getirebiliriz."

"Bay Devlin," dedi Amanda hızlıca, "bir seri kitabın yazarı olarak tanınmakla hiç ilgilenmediğim gibi, sizi editörüm olarak kabul etme ihtimali de beni pek cezbetmiyor. Ayrıca bana on pound gibi cüzi bir ücret ödenen bir romanı gözden geçirerek zamanımı boşa harcamak istemiyorum."

"Elbette." Devlin devam edemedi Bay Fretwell elinde gümüş bir çay tepsisiyle odaya girdi.

Fretwell tepsiyi Amanda'nın sandalyesinin yanındaki küçük masaya koyduktan sonra Sevres çinisinden bir fincana çay doldurdu ve altı tabak dolusu çayı gösterdi.

mükemmel küçük bisküviler. Her bir bisküvinin yüzeyinde ezilmiş şeker davetkâr bir şekilde parlıyordu. "Bir tane deneyin, Bayan Briars," diye ısrar etti.

"Teşekkür ederim ama hayır," dedi Amanda üzüntüyle, adam selam verip odadan çıkarken arkasından gülümseyerek. Eldivenlerini ustalıkla çıkardı ve sandalyesinin kenarına koydu. Çayına süt ve şeker karıştırdı ve dikkatle yudumladı. Çay pürüzsüz, zengin bir karışımdı ve Bir bisküvinin ona ne kadar güzel eşlik edeceğini. Ancak onunki gibi halsiz bir bünyeye sahipken, fazladan bir bonbon ya da tart ertesi gün tüm kıyafetlerinin üzerine daha sıkı oturmasına neden oluyordu. Belini nispeten ince tutmanın tek yolu tatlılardan uzak durmak ve sık sık tempolu yürüyüşler yapmaktı.

Çılgınca bir şekilde, yanındaki adam onun düşüncelerini okumuş gibiydi. "Bir bisküvi al," dedi tembelce. "Vücudun hakkında endişeleniyorsan, seni temin ederim ki her açıdan muhteşem. Bunu en iyi ben bilirim."

Amanda utanç ve kızgınlıkla dolup taştı. "O gecenin tatsız konusunu açmadan önce ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordum!" Bir bisküviye uzandı, tatlı şekerlemeye yumuldu ve ona ters ters baktı.

Devlin sırttı ve dirseklerini dizlerine dayayarak dikkatle ona baktı. "Kesinlikle tatsız değil."

Bisküviyi kuvvetlice çiğnedi ve sıcak çaydan bir yudum alırken neredeyse boğuluyordu. "Evet, öyleydi! Aldatıldım ve tacize uğradım ve tüm bunları unutmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

"Oh, bunu unutmana izin vermeyeceğim," diye onu temin etti. "Ama tacize uğramana gelince... Sanki gölgelerden sana atlamışım gibi değil. Neredeyse yolun her adımında beni cesaretlendirdin."

"Sen düşündüğüm adam değilmişsin! Ve o entrikacı Bayan Bradshaw'un göndermesi gereken adam yerine neden *seni* gönderdiğini tam olarak öğrenmeye niyetliyim. Buradan ayrıldıktan sonra Bayan Bradshaw'a gidip bir açıklama talep edeceğim."

"Bırakın ben yapayım." Ses tonu rahat olmasına rağmen, tartışmaya yer bırakmadığı açıktı. "Bugün de onu ziyaret etmeyi planladım. Onun işyerinde görünerek itibarınızı riske atmanız için hiçbir neden yok. Her halükarda bana, sana açıklayacağından daha fazlasını açıklayacaktır."

"Ne söyleyeceğini zaten biliyorum." Amanda parmaklarını çay fincanının sıcak porselen kâsesine dolamıştı. "Bayan Bradshaw belli ki bizim sırtımızdan kendini eğlendiriyordu."

"Göreceğiz bakalım." Devlin ayağa kalkıp ateşle ilgilendi, yaldızlı perdeyi geriye çekerek kütükleri demir bir maşanın birkaç çalışkan darbesiyle yeniden düzenledi. Ateş yeniden ve havaya hoş bir ısı yaydı.

Amanda onu görünce büyülenmişti. Ateş ışığının yoğun parıltısında, onun rahat özgüveninin daha önce onda görmediği bir şeyle, sınır tanımayan bir azimle dengelendiği görülüyordu. Onun, istediği şeyin önüne çıkan herkese kur yapan, kandıran, tartışan, belki de zorbalık eden ve tehdit eden türden bir adam olduğunu fark etti. Yarı İrlandalı, görünüşüne ve duruşuna rağmen iyi doğmamış... Bu başarı seviyesine ulaşması zor kazanılmış bir zafer olmalıydı. Devlin çok çalışmış ve fedakârlık yapmış olmalıydı. Keşke bu kadar kendini beğenmiş, sinir bozucu bir haydut olmasaydı, onda hayranlık duyacağı çok şey bulabilirdi.

"Cüzi bir on pound," dedi, yayınlanmamış roman için alacağı ücret konusunda daha önce yaptıkları tartışmayı hatırlatarak. "Ve eğer kitap yayınlanırsa telif sözleşmesi?"

Amanda alaycı bir şekilde gülümsedi ve omuz silkti. "Bir şey alma şansımın çok az olduğunu biliyordum. Yazarların bir yayıncıyla anlaşması mümkün değil.

harcamalarından sorumludur. Satışlar ne olursa olsun, Bay Steadman'ın kâr olmadığını iddia bekliyordum."

Devlin'in yüzü birden ifadesizleşti. "İlk roman için 10 pound fena bir miktar değil. Ancak, eseriniz bundan çok daha değerli. Şimdi. Açıkçası, *Bitmemiş Hanımefendi* için size uygun bir ödeme teklif etmediğim sürece işbirliğinizi bekleyemem."

Amanda fincanına taze çay doldurdu ve konuşmaya son derece ilgisiz görünmek için elinden geleni yaptı. "Hangi meblağı 'uygun' buluyorsunuz acaba?"

"Adil olmak ve dostane bir iş ilişkisi kurmak adına, *Bitmemiş Bir Kadın*'ı tarif ettiğim şekilde önce seri roman olarak, sonra da üç ciltlik bir baskı halinde yayınlama hakları için size beş bin pound ödemeye hazırım. Ayrıca bu meblağın tamamını peşin olarak ödeyeceğim. aylık yayın ödemelerine bölün." Kara kaşlarından birini sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı. "Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Amanda neredeyse kaşığını düşürüyordu. Beyni uğuldarken ayına biraz daha şeker karıştırmak için el yordamıyla birkaç kararsız girdap yaptı. Beş bin... son romanı için aldığı ücretin neredeyse iki katıydı. Ve bu zaten çoğunlukla yapılmış olan bir iş içindi.

Kalbinin sabırsız darbelerle kaburgalarının kafesine çarptığını hissetti. Teklif gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu... tabii romanın tefrika edilmesi halinde büyük bir prestij kaybına uğrayabileceğini saymazsak. "Sanırım teklifiniz değerlendirmeye değer," dedi dikkatle, "her ne kadar magazin yazarı olarak tanınma fikri hoşuma gitmese de."

"O zaman size üzerinde düşünmeniz için bazı rakamlar vermeme izin verin, Bayan Briars. Son romanınızdan üç bin kopya sattığınızı tahmin ediyorum-"

Amanda biraz savunmacı bir tavırla, "Otuz beş yüz," dedi.

Devlin başını salladı, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Üç katlı bir kitap için etkileyici rakamlar. Ancak sizi şilinlik bir seri halinde yayınlamama izin verirseniz, baskıya on bin adetle başlayacağız ve bir sonraki ay bunun iki katına çıkmasını bekliyorum. Son taksitte, yaklaşık altmış bin kopya basmış olacağım. Hayır, Bayan Briars, şaka yapmıyorum, iş konuşurken her zaman ayık olurum. *Evening Chronicle*'ın muhabiri genç Dickens'ı duymuşsunuzdur. O ve yayıncısı Bentley, *The Pickwick Papers*'ı her ay en az yüz bin satıyorlar."

Amanda şaşkınlığını gizleme zahmetine , "Yüz bin," diye tekrarladı. Elbette o ve Londra'daki her okur-yazar insan Bay Charles Dickens'a aşına , çünkü seri romanı *Pickwick* canlılığı ve mizahıyla halkı büyülemişti. Her bir bölüm, Dergi Günü'nde kitapçı temsilcileri tarafından çılgınca aranırken, tavernalarda ve kahvehanelerde her baskıdan espriler ve cümleler paylaşılıyordu. Dükkân sahipleri *Pickwick*'in kopyalarını müşteriler arasında okumak için tezgâhlarının arkasında tutarlardı. Okul çocukları, kazanacakları şiddetli muşta darbelerine rağmen, dilbilgisi kitaplarının sayfaları arasına baskıları sıkıştırdılar suçları ortaya çıkarsa. Ancak *Pickwick*'in kamuoyunda yarattığı heyecana rağmen Amanda, Dickens'ın satışlarının bu kadar yüksek olmasını beklemiyordu.

"Bay Devlin," dedi düşünceli bir ifadeyle, "ben asla alçakgönüllülükle suçlanmam, yanlış ya da başka türlü. Bir roman yazarı olarak belli bir yeteneğe sahip olduğumu biliyorum. Ama benim çalışmalarım Bay Dickens'ınkilerle kıyaslanamaz. Yazdıklarım mizahi değil, onu taklit etme yeteneğim de yok-"

"Kimseyi taklit etmenizi istemiyorum. *Sizin* tarzınızda yazılmış bir seri roman yayınlamak istiyorum, Bayan Briars... yankı uyandıran ve romantik bir şey. Size söz veriyorum, halk *Bitmemiş Bir Kadın*'ı en az mizahi dizileri okuduğu kadar sadakatle takip edecektir."

Amanda, "Böyle bir şeyi garanti edemezsiniz," dedi.

Devlin'in beyaz dişleri ani bir sırtışıyla parladı. "Hayır. Ama eğer siz isterseniz bu riski almaya hazırım. Bu iş başarılı olsun ya da olmasın, Bayan Briars, siz cebinizde para olacak... ve eğer arzunuz buysa, hayatınızın geri kalanını üç ciltlik romanlar yazarak geçirmekte özgür olacaksınız."

Amanda'nın sandalyesinin üzerine eğilip ellerini maun kollara dayayarak onu ürküttü. Amanda de vücudunu doğrudan onunkine dayamadan ayağa kalkamazdı. Adamın bacaklarının eteklerinin ön kısmına değdiğini hissetti. "Evet de Amanda," diye ikna etti adam. "Asla pişman olmayacaksın."

Amanda sandalyesinin arkasına sertçe yaslandı. Devlin'in silahsızlandırıcı mavi gözleri öyle mükemmel bir erkeksi güzelliğe sahip bir yüze yerleştirilmişti ki

bir resimden ya da heykelden gelmiş olabilirdi. Yine de görünüşünde aristokratik hiçbir şey yoktu. Bir dünyeviliğe, bir duygusallığa sahipti. görmezden gelmek imkansızdı. Eğer bir meleğe benziyorsa, bu düşmüş bir melekti.

Tüm vücudu ona tepki olarak nabız gibi atıyor gibiydi. teninin sarhoş edici kokusunu, hafızasını sonsuza dek doyuracak olan erkek baharatını yakaladı. Tek istediği kendini ona doğru itmek ve ellerini giysilerinin altından ge irmekken, adam onun sağlıklı düşünmesini zorlaştırıyordu. Aklının bir köşesinde ironik bir çaresizlikle, onunla karşılaşmasının kendi istenmeyen fiziksel dürtülerini susturmak için kesinlikle hiçbir şey yapmadığını fark etti.

Teklifini kabul ederse, onu görmesi, onunla konuşması ve bir şekilde ona verdiği haince tepkiyi gizliyordu. Hiçbir şey, cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramış bir kız kurusunun, bir erkek arkadaşının peşinden koşmasından daha acınası, daha gülünç olamazdı. Yakışıklı bir adam - komedi oyunlarında ve kitaplarında standart bir arketipti. Kendini böyle bir duruma sokmamalıydı.

"Korkarım yapamam," dedi Amanda, sert bir ses tonuyla reddetmek niyetindeydi. Bunun yerine, sesi çileden çıkarıcı bir şekilde soluksuzdu. Gözlerini adamdan kaçırmaya çalıştı ama adam gibi karşısında duruyordu, yüzü ve vücudu görüş alanını dolduruyor gibiydi. "Ben... şu anki yayıncım Bay Sheffield'a karşı belirli bir sadakat hissediyorum."

Yumuşak kahkahası hiç de övgü dolu değildi. " nan bana," diye alay etti, "Sheffield bir yazarın sadakatine güvenilmeyeceğini iyi bilir. Sizin iltica etmenize şaşırmayacaktır."

Amanda kaşlarını çatarak ona baktı. "Satın alınabileceğimi mi ima ediyorsunuz, Mr. Devlin?"

"Evet, Bayan Briars, sanırım  yleyim."

Ona göstermeyi çok isterdi. Ama beş bin sterlin düşüncesi karşı konulamayacak kadar kışkırtıcıydı. Kaşlarının i  köşelerinde bir  atıklık belirdi. "Eğer teklifini geri  evirirsem ne yapacaksın? teklif ediyor musunuz?" diye sordu.

"Kitabınızı yine de yayınlayacağım ve Steadman ile yaptığınız orijinal telif anlaşmasına uyacağım. Yine para kazanacaksın, şeftaliler. Ama neredeyse o kadar değil."

"Peki ya o gece herkese anlatma tehdidin..." Kelimeler birbirine karıştı ve Amanda'nın boğazında boğucu bir düğüm haline geldi. Sertçe yutkundu ve devam etti. "Hâlâ bana ikimizin olduğu gerçeğiyle şantaj yapmaya niyetli misin-"

"Neredeyse sevişiyor muydunuz?" diye sordu yardımsever bir tavırla, kızın yüzünün sıcaktan karıncalanmasına neden olacak şekilde ona bakarak.

"Aşkın bununla hiçbir ilgisi yok," diye karşılık verdi.

"Belki de değil," diye kabul etti, hafifçe gülerek. "Ama müzakereleri bu seviyeye getirmeyelim Bayan Briars. Neden teklifimi kabul etmiyorsunuz, böylece ben de çaresiz önlemlere başvurmak zorunda kalmam?"

Amanda başka bir soru sormak için ağzını açmıştı ki birden kapı bir yumruğun ya da belki bir botun gümbürtüsüyle titredi.

"Bay Devlin," dedi Oscar Fretwell'in boğuk sesi. "Bay Devlin, ben-oof!"

Kapıdan itiş kakış ve fiziksel mücadele sesleri geliyordu. Devlin'in gülümsemesi soldu ve ani bir kaş çatmayla Amanda'dan uzaklaştı. "Bu da ne...?" diye mırıldanarak kapıya doğru yürüdü. Maun kapının açılmasıyla kısa bir süre durdu ve güzel giysileri darmadağınık, kahverengi peruğu yamuk, iri yarı, öfkeli yüzlü bir beyefendiyle karşılaştı. Ekşi bir koku Amanda'nın oturduğu yerden bile açıkça görülebilen içkiler ona eşlik ediyordu. Bir adamın günün bu erken saatinde nasıl bu kadar çok içmiş olabileceğini merak ederek burnunu kırıştırdı.

"Devlin," diye kükredi adam, şişman gıdıları öfkesinin şiddetiyle sallanıyordu, "Seni bir tilki gibi köşeye sıkıştırdım ve benden yok! Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin!"

Hemen arkasında Fretwell, adamın bir tür kiralık haydut olduğu anlaşılan iri yarı yoldaşından kendini kurtarmaya çalıştı. "Bay Devlin," diye soludu Fretwell, "dikkatli olun. Bu Lord Tirwitt... hani ... Bayan Bradshaw'un kitabında kendisine iftira atıldığına inanıyor gibi görünen kişi-"

Tirwitt kapıyı Fretwell'in suratına çarptı ve Devlin'e doğru dönerek ağır gümüş bir baston salladı. Biraz beceriksizce, sapındaki gizli bir mandala bastı ve ucundan çift taraflı bir bıçak fırlatarak ölümcül bir silaha dönüştürdü. "Seni cehennem zebanisi," dedi acımasızca, Devlin'e bakarken küçük, kara gözleri kırmızı yüzünde yanıyordu. "Senden ve o kötü niyetli kaltak Bayan Bradshaw'dan intikamımı alacağım. Hakkımda yayınladığınız her kelime için sizden bir dilim keseceğim ve onu-"

"Lord Tirwitt, değil mi?" Devlin'in keskin bakışları adamın şişmiş yüzüne kilitlendi. "Şu lanet şeyi kaldırırsanız, sorununuzu mantıklı varlıklar gibi tartışacağız. Eğer fark etmediyseniz, burada bir hanımefendi var. Gitmesine izin vereceğiz ve sonra-"

Tirwitt bıçak uçlu bastonuyla çılgınca bir hareket yaparak, "Yanınızda bulunan hiçbir kadın leydi değildir," diye alay etti. "Onu o fahişe Gemma Bradshaw'dan daha üst bir seviyeye koymazdım."

Devlin'in yüzüne öldürücü bir soğukluk yerleşti ve baston tehdidini umursamıyormuş gibi görünerek bir adım öne çıktı.

Amanda aceleyle araya girdi. "Bay Devlin," dedi hızlıca, "bu performansı dikkat çekici buluyorum. Bu beni korkutarak bir sözleşme imzalatmak için düzenlediğiniz tür maskaralık mı? Yoksa ofisinize dengesiz ziyaretçiler kabul etmek gibi bir alışkanlığınız mı var?"

İstediği gibi, Tirwitt'in dikkati onun üzerine çekildi. "Eğer ben" diye hırladı, "çünkü hayatım oldu. Bu piçin yayınladığı yalanlar ve fantezilerden oluşan şeytani demleme yüzünden alay konusu oldum. Kâr uğruna insanların hayatlarını mahvetmek... işte, onun cezasını çekme zamanı geldi!"

Devlin sakince, "Bayan Bradshaw'un kitabında adınız hiç geçmiyor," dedi. "Tüm karakterler kılık değiştirmişti."

"Özel hayatımın bazı ayrıntıları utanmazca ifşa edildi... kimliğimi açıkça ortaya koymaya yetecek kadar. Karım beni terk etti, arkadaşlarım beni terk etti... Önemli olan her şeyden mahrum bırakıldım." Tirwitt derin nefes aldı, öfkesi giderek artıyordu. "Artık kaybedecek hiçbir şeyim yok," diye mırıldandı. "Ve seni de kendimle birlikte alaşağı edeceğim, Devlin."

"Bu saçmalık," diye sözünü kesti Amanda sertçe. "Bu şekilde etrafta dolanmak... çok saçma lordum. Daha önce hiç bu kadar çirkin bir davranışa tanık olmamıştım, sizi bir deftere yazasım var."

"Bayan Briars," dedi Devlin dikkatle, "çenenizi kapalı tutmanız için iyi bir zaman. Bırakın meseleyi ben halledeyim."

"Halledilecek bir şey yok!" Tirwitt bağırarak yaralı bir boğa gibi ileri atıldı ve çift taraflı bıçağı hızlı bir yay çizerek savurdu. Devlin yana sıçradı ama bıçak onu yakalamadan, yeleğinin ve gömleğinin kumaşını önce değil.

Devlin Amanda'ya, "Masanın arkasına geç," diye çıkıştı.

Amanda onun yerine duvara çekildi ve şaşkınlıkla olanları izledi. Bıçak oldukça keskin olmalı, diye düşündü, iki bıçağı bu kadar kolay kestiğine göre kumaş katmanları. Kıp kırmızı bir leke kumaştan hızla süzölüyordu. Devlin odanın içinde temkinli adımlarla dolaşırken göbeğindeki yarayı fark gibiydi.

Devlin alçak bir sesle, "Demek istediğini anladım," dedi, bakışları diğer adamınkilere kilitlenmişti. "şimdi o şeyi yere bırak, yoksa yakında kendini Bow Street hapishanesinde bulacaksınız."

Kan görüntüsü Lord Tirwitt'in daha fazlasını çekme arzusunu kamçılıyor gibiydi. "Daha yeni başladım," dedi kalın bir sesle. "Seni bir heykel gibi oyacağım.

Daha fazla hayatı mahvetmeden Noel kazı. Halk bana teşekkür edecek."

Devlin etkileyici bir çeviklikle geriye sıçrarken, ölümcül baston havada bir kez daha ısıklık çalarak onu kıl payı ısıkaladı. "Halk ayrıca Rüzgarda sallanırken seni görmek hoşlarına gidiyor... Her zaman iyi bir asılmayı severler, değil mi?"

Amanda, Devlin'in böyle bir anda aklını başına toplamasından etkilenmişti. Ancak, Lord Tirwitt'in bunu umursamayacak kadar çıldırmış olduğu açıktı. eylemlerinin sonuçları. Devlin'i anatomisinin bir parçasından ya da diğerinden mahrum bırakmaya çalışırken baston ısıklık çalarak ve saplanarak avantajını zorlamaya devam etti. Devlin masaya doğru çekildi, masanın kenarını kalçasının arkasında hissetti ve deri ciltli bir sözlüğü kapıp kalkan olarak kullandı. Bıçak kapağı düzgünce kesti ve Devlin ağır cildi rakibinin üzerine fırlattı. Lord Tirwitt yana dönerek sert darbeyi omzuyla savuşturdu, acıyı içine çekerken öfkeli bir ses çıkardı, sonra bastonuyla tekrar Devlin'e saldırdı.

İki adam boğuşurken Amanda çılgınca odaya baktı ve bakışları ocağın yanındaki demir şömine aletlerine takıldı. "Mükemmel," diye mırıldanarak uzun, pirinç saplı demiri kapmak için acele etti.

Lord Tirwitt cinayete teşebbüs etmekle o kadar meşguldü ki Amanda' arkasından yaklaştığını fark etmedi. Sopayı iki eliyle kavrayan Amanda, derme çatma sopayı kaldırdı. Başının arkasını hedef alarak, gerekli olduğunu düşündüğü kadar büyük bir güçle indirdi. Niyeti onu yere sermekti. onu öldürmeden bayılttı. Ancak dövüş sanatında beceriksiz olduğu için ilk başta ona yeterince sert vuramadı. Bir adamın kafatasına demir çubukla vurmak tuhaf bir duyguydu. Elleri, aletin çıkardığı garip, oldukça mide bulandırıcı gümbürtüyle yankılandı. Lord Tirwitt dehşet içinde dönüp ona baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Mızrak uçlu baston etli ellerinde titriyordu. Amanda ona bir kez daha, bu kez alnına vurdu ve darbesi yerine ulaştığında irkildi.

Lord Tirwitt yavaşça yere yığıldı, gözleri kapandı. Elindeki maşayı hemen bırakan Amanda, biraz sersemlemiş bir halde öylece durdu. Devlin'in yere yığılmış adamın üzerine çömelmesini izledi.

"Onu ben mi öldürdüm?" diye sordu kararsızca.

Bölüm 5

Devlin, Amanda'nın endişeli sorusuna yanıt olarak, "Hayır, onu sen öldürmedin," dedi. "Yazık oldu ama yaşayacak." Baygın adamın üzerinden atladı, hızla kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak kiralık katilin beklenti içindeki yüzünü ortaya çıkardı. Adam tepki vermeye fırsat bulamadan Devlin adamın karnına sert bir yumruk indirdi ve adamın bir iniltiyle iki büklüm olup yere yığılmasına neden oldu. "Fretwell," diye seslendi Devlin, sesini zar zor yükselterek. Biri onun başka bir çay tepsisi istemek için aradığını düşünebilirdi. "Fretwell, neredesin?"

Müdür bir dakikadan kısa bir süre içinde ortaya çıktı, efordan hafifçe nefes nefese kalmıştı. Patronunun iyi olduğunu görünce rahatladığı belliydi. Hemen arkasında bir çift iri yarı, kaslı genç adam vardı.

Fretwell nefes nefese, "Az önce Bow Street'ten bir koşucu çağırdım," dedi, "ve bu işi halletmeme yardım etmesi için depodan birkaç çocuk getirdim..." Eşkıyaya tiksintiyle baktı. "Bu haşarat," diye bitirdi yüzünü buruşturarak.

Devlin'in alaycı cevabı "Teşekkür ," oldu. "İyi iş, Fretwell. Ancak görünüşe göre Bayan Briars durumu kontrol altına almış durumda."

"Bayan Briars?" Müdür, Tirwitt'in buruşmuş bedeninin başında duran Amandaya şaşkın bir bakış fırlattı. "Bunu söylemek istemezsiniz değil mi? O...?"

"Beynini ," dedi Devlin ve birden ağzının kenarları önlenemez bir eğlenceyle seğirdi.

Amanda, "Benim zararına kendinizi eğlendirmeye devam etmeden önce," dedi, "önümüzde kan kaybından ölmeden önce yaranızla ilgilenebilirsiniz Bay Devlin."

"Yüce Tanrım!" Fretwell, Devlin'in gri çizgili yeleğinde bir parça kanın yayıldığını fark ederek haykırdı. "Bir doktor çağıracağım. "Bir doktor göndereceğim.

Bu delinin sizi yaraladığını fark ettim, efendim."

"Sadece bir ," dedi Devlin soğukkanlılıkla. "Doktora ihtiyacım yok."

"Sanırım biliyorsun." Fretwell'in yüzü grinin korkunç bir tonuna

dönüşürken

Devlin'in kıpkırmızı olmuş giysilerine baktı.

"Yaraya bir göz atacağım," dedi Amanda kararlılıkla. Revirde geçirdiği onca yıldan sonra, kan görmekten hiç etkilenmemişti. "Bay Fretwell, siz Lord Tirwitt'in ofisten çıkarılmasına nezaret ederken ben de yarayla ilgileneceğim." Devlin'in çivit rengi gözlerinin içine baktı. "Lütfen ceketinizi çıkarın ve oturun."

Devlin kollarını paltosunun kollarından kurtarıırken yüzünü buruşturarak ona uydu. Amanda ona yardım etmek için harekete geçti, yan tarafındaki yaranın artık ateş gibi yanmaya başladığını tahmin ediyordu. Sadece bir çizik bile olsa, temizlenmesi gerekecekti. Mızrak uçlu bastonun bugünden önce başka hangi işlerde kullanıldığını Tanrı bilirdi.

Amanda ondan aldı ve yakındaki bir sandalyenin arkasına düzgünce örttü. Yün hâlâ onun vücudunun sıcaklığını ve kokusunu taşıyordu. Amanda'nın Koku açıklanamayacak kadar çekiciydi, neredeyse narkotik bir etkisi vardı ve Amanda mantıksız bir an için yüzünü kumaşın sarhoş edici kıvrımlarına gömmek istedi.

Devlin'in dikkati, Lord Tirwitt'in hareketsiz bedenini ofisten çıkarmak için uğraşan depo çocuklarına odaklanmıştı. Adam itiraz edercesine inledi ve Devlin'in yüzünde şeytani bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Umarım o piç kurusu cehennemden gelen bir baş ağrısıyla uyanır," diye mırıldandı. "Umarım o-"

"Bay Devlin," diye araya girdi Amanda, maun masanın kenarına oturana kadar onu geriye doğru iterek, "kendinize hâkim olun. Etkileyici bir dizi kötü söze sahip olduğunuza şüphe yok, ama onları duymak istemiyorum."

Devlin'in beyaz dişleri hızlı bir sırtışıyla parıldadı. Kadın gri ipek kravatını çözmek için hareket ettiğinde, küçük parmakları basit düğümü çekiştirirken o hiç kıpırdamadan oturdu. Kadın sıcak ipeği adamın boğazından çekip çıkarırken

düğmelerini iliklerken, Amanda onun kendisine nasıl baktığının rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Mavi gözleri sıcaklık ve alaycılıkla doluydu ve bu durumdan son derece keyif aldığına dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Konuşmadan önce Fretwell ve depodaki çocuklar odadan çıkana kadar bekledi. "Beni soyamak için bir tutkun var gibi görünüyor, Amanda."

Amanda gömleğinin üçüncü düğmesinde durakladı. Kendini onun bakışlarıyla doğrudan buluşmaya zorlarken yanakları alev alev yanıyordu. "Yaralı yaratıklara duyduğum merhameti kişisel bir çıkar olarak algılamayın Bay Devlin. Bir keresinde köyde bulduğum bir sokak köpeğinin patisini sarmıştım. Sizi de onunla aynı kategoriye koyuyorum."

"Merhamet meleğim," diye mırıldandı Devlin, gözlerinde eğlence dans ediyordu ve kadın gömleğini çözmeye devam ederken mecburen sustu.

Amanda hasta babasının giyinip soyunmasına pek çok kez yardım etmişti ve bu tür konularda pek de özlem duymuyordu. Ancak, hasta bir akrabaya yardım etmek başka bir şeydi. Genç ve sağlıklı bir erkeğin giysilerini çıkarmak ise tamamen farklı bir konuydu.

Kanlı yeleğini çıkarmasına yardım etti ve gömleğindeki düğme sırasını, giysi tamamen açılana kadar tamamladı. Tenin her santimi ortaya çıktıkça Amanda yüzünün daha da ısındığını hissetti.

"Ben yaparım," dedi Devlin, gömleğinin manşetlerine uzandığında beklenmedik bir şekilde . Onları ustalıkla çözdü ama yaranın onu rahatsız ettiği açıktı. "Lanet olası Tirwitt," diye homurdandı. "Eğer bu şey alevlenirse, onu bulacağım ve-"

"İltihap kapmayacak," dedi Amanda. "İyice temizleyip bandajlayacağım ve bir iki gün içinde her zamanki işlerine geri döneceksin." Gömleği yavaşça adamın geniş omuzlarından çekti, altın rengi teni ateş ışığında parlıyordu. Lekeli giysiyi sardı ve yarayı kurulamak için kullandı. Göğüs kafesinin sol tarafının hemen altında yer alan, yaklaşık on beş santim uzunluğunda bir kesikti. Devlin'in de söylediği gibi, aslında sadece bir sıyrıktı.

iğrenç bir tane. Amanda gömleğin yumuşak kısmını yarığa sıkıca bastırdı ve orada tuttu.

"Dikkatli ol," dedi Devlin usulca. " mahvedeceksin."

"Yıkanacaktır," dedi gerçekçi bir ses tonuyla. "Bay Devlin, evinizde bir tür içki bulunduruyor musunuz? Kanyak, belki?"

"Viski. Kitaplığın yanındaki küçük dolapta. Neden, Bayan Briars? Çıplak bedenimi görünce kendinizi güçlendirme ihtiyacı mı hissediyorsunuz?"

Amanda onun alaycı gözlerinin içine bakarken ani bir gülümsemeyi bastıramasa da, "sersem," dedi. "Hayır, yarayı temizlemek için kullanmak niyetindeyim."

Gömleği Devlin'in göbeğine doğru tutmaya devam etti, o kadar yakın duruyordu ki Devlin'in sol dizi eteklerinin hışırtısı arasında kaybolmuştu. Devlin hareketsizdi, ona dokunmak için hiçbir çaba göstermiyor, sadece yarı oturur pozisyonda kalıyordu. Gri yün pantolonu, kasların sert hatlarını takip ederek uyluklarının üzerinde rahatça uzanıyordu. Sanki Onun için bir tehdit olmadığını anlayınca hafifçe arkasına yaslandı, iri elleri masanın kenarını hafifçe kavradı, vücudu rahat ve hareketsizdi.

Amanda ona açıkça bakmamaya çalışıyordu ama lanet olası merakı sınır . Devlin, parktaki hayvanat bahçesinde sergilenirken gördüğü siyah ve altın rengi kaplan kadar zarif ve kaslıydı. Giysilerini çıkardığında daha da iri görünüyordu, geniş omuzları ve uzun gövdesi önünde yükseliyordu. Etinin dokusu ağır ve sertti, sert ama aynı zamanda ipeksi görünen bir deriyle kaplıydı. Göbeği kas sıralarıyla çizilmişti. Erkek vücudunun heykellerini ve resimlerini görmüştü ama hiçbiri bu sıcak, canlı güç hissini, bu güçlü erkekliği yansıtmamıştı.

Ve nedense sanatsal tasvirler, kollarının altındaki siyah saç tutamları, küçük, koyu renk saçları gibi birkaç büyüleyici ayrıntıyı atlamıştı. Meme uçlarının uçları ve göbeğinin hemen altından başlayıp pantolonunun üst kısmının arkasında kaybolan tel tel kıllar.

Amanda onun teninin olağanüstü sıcaklığını, göğüslerini o pürüzsüz erkek tenine bastırma hissini hatırladı. Devlin ellerinin aniden titrediğini fark edemeden ondan uzaklaştı ve masasının arkasındaki dolaba gitti. Kehribar rengi sıvıyla dolu kristal bir sürahi buldu ve onu kaldırdı.

"Viski bu mu?" diye sordu ona göstererek, o da başıyla onayladı. Amanda merakla sürahiye baktı. Tecrübeli beyefendiler porto, şeri, Madeira ve konyak içerdi ama bu özel içki türünü bilmiyordu. "Viski tam olarak nedir?"

"Arpa maltından yapılan alkollü içkiler," diye gürledi Devlin'in sesi. "Bana bir bardak getirebilirsin."

"Bunun için biraz erken değil mi?" Amanda kolundan bir mendil çıkararak kuşkuyla sordu.

"Ben İrlandalıyım," diye hatırlattı ona. "Ayrıca, zor bir sabah oldu."

Amanda dikkatlice bir bardağa bir parmak likör döktü ve mendili şişeden cömertçe bir yudum alarak ıslattı. "Evet, anlıyorum-" diye başladı, sonra ona doğru dönünce sustu. Masanın arkasında durduğu için adamın çıplak sırtını engelsiz bir şekilde görebiliyordu ve bu manzara beklenmedik bir şekilde ürkütücüydü. Zayıf bir bele doğru daralan geniş yüzey gelişmiş ve kaslıydı, güçle dalgalanıyordu. Bununla birlikte, derisi uzun zaman önce geçirdiği bir travmanın silik çizgileriyle kaplıydı... acımasız dayak ve hırpalamalardan kalan yara izleri. Hatta etraflarındaki koyu deriye karşı beyazı gösteren birkaç kabarık çıkıntı bile vardı.

Devlin onun ani sessizliği karşısında irkilerek omzunun üzerinden baktı. İlk başta mavi gözleri sorguluyordu, ama hemen ardından ne gördüğünün farkına vardı. Yüzü soğuk ve gizemli bir hal aldı ve omuzlarındaki kaslar gözle görülür bir gerginlikle kasıldı. Kaşlarından biri

Amanda onun hatlarındaki gururlu, neredeyse aristokrat ifade karşısında irkildi. Açıkça yasak olan bir konuda yorum yapması için ona sessizce meydan okuyordu. Bu ifadeyi takındığında, kolaylıkla aristokrasinin bir üyesi sanılabilirdi.

Amanda kendi yüzünü boş kalmaya zorladı ve onun son sözlerinin ne olduğunu hatırlamaya çalıştı... zor bir sabahla ilgili bir şeyler. "Evet," dedi elinde viski bardağıyla masaya doğru gelirken, "anladığım kadarıyla ofisinizde birinin sizi öldürmeye teşebbüs etmesine alışık değilsiniz."

"Gerçek anlamda değil," dedi alaycı bir ifadeyle. Devlin, kadının yara izlerini sormayacağını anlayınca rahatlamış . Viski bardağını aldı ve içkiyi bir dikişte içti.

Amanda onun uzun boğazının hareketleri karşısında büyülenmişti. O sıcak sütuna dokunmak ve ağzını tabanındaki üçgen girintiye bastırmak istiyordu. Serbest kalan eli sert bir yumruk haline geldi. Yüce Tanrım, bu dürtüleri kontrol altına almalıydı!

Bardağı bir kenara bırakan Devlin, parlak bakışlarını ona dikti. "Aslında," diye mırıldandı, "zor olan Lord Tirwitt'in sözümü kesmesi değildi. Bu sabah zorlandığım şey ellerimi senden uzak tutmak."

İfadesi pek kibarca değildi, ama kesin bir etkisi vardı. Amanda şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Dikkatle uzanıp kanlı gömleği adamın yanından aldı ve viskiyle ıslattığı mendiliyle kanlı kesiği .

Devlin ilk acı dokunuşla biraz sıçradı, nefesi tısladı. Amanda yavaşça yarayı tekrar kaşıdı. Devlin iğrenç bir küfür savurdu ve ruhla ıslanmış kumaştan uzaklaştı.

Amanda kesiği temizlemeye devam etti. "Benim kitaplarımda," dedi sohbet eder gibi, "kahraman ne kadar büyük olursa olsun acıyı hafifletirdi."

"Ben bir kahraman değilim," diye homurdandı, "ve bu çok acıtıyor! Kahretsin, kadın, biraz daha nazik olabilir misin?"

"Fiziksel olarak kahramanca boyutlara sahipsiniz," diye gözlemledi. "Ancak o ki karakteriniz daha az etkileyici."

"Hepimiz sizin gibi sağlam karaktere sahip olamayız, Bayan Briars." Sesinde alaycı bir ton vardı.

Sinirlenen Amanda, viskiyle ıslatılmış mendili yaranın üzerine vurdu ve ani acı aleviyle başa çıkmaya çalışırken dudaklarından keskin bir homurtu çıkmasına neden oldu. Dar mavi gözleri ona intikam dolu bir dünya vaat ediyordu.

Yakınlarından gelen ani bir boğulma sesiyle ikisinin de dikkati dağıldı ve hep birlikte baktıklarında Oscar Fretwell'in odaya girdiğini gördüler. Amanda önce onun Devlin'in kanını görünce üzüldüğünü düşündü. Ancak ağzının sertçe titremesinden ve deniz yeşili gözlerinin hafifçe sulanmasından, onun... güldüğü anlaşılıyordu. Bu kadar eğlenceli bulduğu şey neydi?

Yönetici ustalıkla kendini kontrol etmeye çalıştı. "Ben... ah... sizin için bandaj ve yeni bir gömlek getirdim, Bay Devlin."

"İş yerinizde her zaman yedek kıyafet bulundurur musunuz, Mr. Devlin?" Amanda sordu.

Devlin cevap vermeden önce Fretwell neşeyle, "Ah, evet," dedi. "Mürekkep lekeleri, döküntüler, yağmacı aristokratlar... İnsan ne ile karşılaşacağını asla bilemez. En iyisi hazırlıklı olmaktır."

"Dışarı, Fretwell," dedi Devlin anlamlı bir şekilde ve müdür ona uyarken sırtımaya devam etti.

"Bunu sevdim Bay Fretwell," dedi Amanda, kesik temizlendiğinde rulo bandaja uzanarak.

Devlin kuru bir sesle, "Herkes öyle," diye karşılık verdi.

"Sizin için çalışmaya nasıl başladı?" Sargıyı dikkatlice adamın zayıf karnına sardı.

"Onu çocukluğumdan beri tanırım," dedi keten şeridin ucunu yerinde tutarak. "Okula birlikte gittik. Ben yayıncılık işine girmeye karar verdiğimde, o ve sınıf arkadaşlarımızdan birkaçı beni takip etmeyi seçti. Onlardan biri, Bay Guy Stubbins, hesaplarımı ve muhasebemi yönetiyor, bir diğeri, Bay Basil Fry, yurtdışındaki işlerimi denetliyor. Will Orpin de cilthanemi yönetiyor."

"Hangi okula gittin?"

Uzun bir süre cevap vermedi. Yüzü tamamen boştu. Aslında Amanda onun kendisini duymamış olabileceğini düşündü ve soruyu tekrarlamaya başladı. "Bay Devlin-"

"Kırların ortasında küçük bir yer," dedi sertçe. "Sen ."

"O zaman neden bana söylemiyorsun-" Bandajın gevşek ucunu düzgünce yerine sıkıştırdı.

"Gömleğimi ver," diye araya girdi.

Sinirinin şiddetinden hava neredeyse titriyordu. Amanda hafifçe omuz silkerek konuyu kapattı ve özenle katlanmış gömleğine uzandı. Ustaca bir hareketle silkeledi ve en üstteki düğmeyi açtı. Alışkanlık gereği, babasına sık sık yaptığı gibi, gömleği tecrübeli birgibi ustalıklı kaldırdı.

"Erkek kıyafetleri oldukça becerikli görünüyorsunuz, Bayan Briars," diye yorumladı Devlin, gömleğini yardım almadan iliklerken, taze beyaz ketenin ardındaki kas zenginliğini gizliyordu.

Adam gömleğinin eteklerini pantolonunun beline sokarken Amanda bakışlarını kaçırarak arkasını döndü. İlk kez otuz yaşında bir kız kurusu olmanın tadını çıkarıyordu. Bu, okuldaki hiçbir bakirenin tanık olmasına izin verilmeyecek, oldukça riskli bir durumdu. Ancak, yaşı gereği istediği her şeyi yapabiliirdi.

Devlin'in yorumuna cevaben, "Hayatının son iki yılında babama ben baktım," dedi. "Kendisi yatalaktı ve kıyafetleri konusunda yardıma ihtiyacı vardı. Özellikle son zamanlarında ona uşak, aşçı ve hemşire olarak hizmet ettim."

Devlin'in yüzü değişmiş, kızgınlığı kaybolmuş gibiydi. "Ne kadar yetenekli bir kadınsın," dedi yumuşak bir sesle, ironiden eser yoktu.

Birden adamın sıcak bakışlarına kapıldı ve bir şekilde onun kendisi hakkında çok şey anladığını fark etti. Gençliğinin son değerli yıllarının görev ve aşk uğruna nasıl feda edildiğini. Sorumluluğun amansız çekiciliği hakkında... ve nadiren flört edebileceği, gülebileceği ve kaygısız olabileceği gerçeği hakkında.

Ağzının köşeleri bir gülümseme vaadiyle yukarı doğru eğilmişti ve kadının buna verdiği tepki endişe vericiydi. İçinde onu şaşırtan bir yaramazlık kıvılcımı, saygısız bir şakacılık duygusu vardı. Tanıdığı tüm erkekler, özellikle de başarılı olanlar, son derece ciddiye. Jack Devlin'den ne anlam çıkaracağını bilemiyordu.

Aralarındaki samimi sessizliği bozacak bir şey, herhangi bir şey bulmak için çırpındı. "Bayan Bradshaw, Lord Tirwitt hakkında onu bu kadar kışkırtacak ne yazdı?"

"Aklından geçenleri , sormana hiç şaşırmadım, şeftalim." Yakındaki bir kitaplığa yönelen Devlin, sıra sıra dizilmiş ciltleri taradı. Bez ciltli bir kitap çıkardı ve ona verdi.

"Madam B'nin Günahları," dedi Amanda kaşlarını çatarak.

"Sana hediye," dedi. "Lord T'nin maceralarını Altıncı ya da Yedinci Bölüm'de bulacaksınız. Cinayete teşebbüs etmek için neden yeterince kışkırtıldığınızı yakında keşfedeceksiniz."

"Bu iğrenç şeyi yanımda eve götüremem," diye itiraz etti Amanda, kapaktaki özenle yapılmış yaldızlı süslemeye bakarak. Çok geçmeden yeterince uzun süre baktığında bir keşif yaptı.

kıvrımlar, oldukça müstehcen şekillere benzemeye başladı. Kadın kaşlarını çatarak adama baktı. "Tanrı aşkına, neden bunu okuyacağımı düşündün?"

"Araştırmanız için tabii ki," dedi masumca. "Sen bir dünya kadınısın, değil mi? Ayrıca, bu kitabın yarısı bile kirli değil." Ona doğru eğildi ve kadifemsi mırıltısı ensesinin heyecanla karıncalanmasına neden oldu. "Şimdi, eğer *gerçekten* çökmüş bir şey okumak istersen "Size öyle kitaplar göstereceğim ki bir ay boyunca yüzünüz kızaracak."

"Yapabileceğinden hiç şüphem yok," diye cevap verdi soğukkanlılıkla, avuçları kitabın üzerinde ıslanırken ve omurgasından sıcak bir ürperti geçerken. Sessizce lanet okudu. Şimdi o lanet kitabı geri veremezdi, yoksa Devlin ellerinin deri üzerinde bıraktığı nemli izi görecekti. "Bayan Bradshaw'un mesleğini anlatmak için mükemmel bir iş çıkardığına eminim. Araştırma için teşekkür ederim. malzeme."

Gözlerinin mavi derinliklerinde kahkahalar parlıyordu. "Lord Tirwitt'i bu kadar kolay alt ettikten sonra en azından bunu ."

Sanki yaptıklarının hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Seni öldürmesine izin verseydim, beş bin sterlinimi asla alamazdım."

"O zaman teklifimi kabul etmeye karar verdin?"

Amanda tereddüt etti, sonra başını salladı, alnı hafifçe çatıldı. "Görünüşe göre haklıymışsınız Bay Devlin. Gerçekten de satın alınabilirim."

"Ah, şey..." Sessizce güldü. "Çoğundan daha pahalı olduğun gerçeğiyle kendini avutabilirsin."

"Ayrıca, sizin için yazmak istemeyen bir yazara şantaj yapacak kadar alçalıp alçalmayacağınızı öğrenmek istemiyorum."

"Genelde istemezdim," dedi gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Ancak, bir yazarı hiç bu kadar çok istememiştim."

Adam ona yaklaşırken Amanda kitabı biraz daha sıkıca kavradı. Aslında onu takip ediyordu, sinirlerinin ani bir alarmla kıvılcımlanmasına neden olan sinsi bir yavaşlıkla hareket ediyordu. "Sizinle çalışmaya karar vermiş olmam, size özgürlüklerinize saldırma hakkı vermez Bay Devlin."

"Elbette." Devlin onu kolayca köşeye sıkıştırdı, kitap raflarına yaslanıp başının arkasını bir dizi cildin deri sırtlarına dayayana kadar durmadı. "Ben sadece anlaşmayı bir el sıkışma ile talandırmayı umuyordum."

"Bir el sıkışma," dedi kararsızca. "Sanırım izin verebilirim-" Adamın kocaman elini kendi elinin üzerinde hissettiğinde nefesi kesildi ve dudağını ısırdı. Her zaman çok soğuk olan kısa parmakları sıcacık olmuştu. Adam bir kez tuttu mu, bir daha . Bu bir el sıkışma değil, bir sahiplenmeydi. Aralarındaki boy farkı o kadar fazlaydı ki kadın başını eğmek zorunda kaldı. rahatsız edici bir açıyla yüzüne baktı. Sağlam ve güçlü fiziğine rağmen, adam onu neredeyse oyuncak bebek gibi hissettiriyordu.

Nefes alış verişinde bir sorun vardı, ciğerleri aniden çok fazla hava almaya başlamıştı. Aşırı oksijen yüzünden duyuları genişledi ve hızlandı.

"Bay Devlin," diye devam etti, eli hala Devlin'in elindeydi, "neden romanımı seri olarak yayınlamakta ısrar ediyorsunuz?"

"ünkü kitap sahibi olmak zenginlerin ayrıcalığı olmamalı. İyi kitapları kitlelerin alabileceği şekilde basmak istiyorum. Fakir bir adamın kaçışa zengin bir adamdan çok daha fazla ihtiyaı vardır."

"Kaçış," diye tekrarladı Amanda, bir kitabın bu şekilde tanımlandığını daha önce hiç duymamıştı.

"Evet, zihninizi nerede, kim ve ne olduğunuzdan uzaklaştıracak bir şey. Herkesin buna ihtiyaı vardır. Gemişimde bir ya da iki kez, bir kitap benimle neredeyse delilik arasında duran tek şey gibi görünüyordu. I-"

Adam birden durdu ve Amanda onun böyle bir itirafta bulunmak istemediğini anladı. Oda rahatsız edici bir sessizliğe büründü, sessizliği bozan tek şey ateşin şangırtısıydı. Amanda sanki hava ifade edilmemiş bir duyguyla zonkluyordu. Ona ne demek istediğini tam olarak anladığını, kendisinin de bir sayfadaki kelimelerin sağlayabileceği mutlak kurtuluşu deneyimlediğini söylemek istedi. Kendi hayatında da ıssız kaldığı zamanlar olmuştu ve kitaplar onun tek zevki olmuştu.

O kadar yakın duruyorlardı ki, Amanda onun vücudunun sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu. Amanda ona gizemli geçmişini ve kaçmak için neye ihtiyaç duyduğunu, bunun sırtındaki yaralarla bir ilgisi olup olmadığını sormamak için alt dudağını zorunda kaldı.

"Amanda," diye fısıldadı. Bakışlarında ya da sesinde korkunç bir şey olmamasına rağmen, doğum günü akşamını hatırlamadan edemedi... tenine ne kadar nazikçe dokunduğunu... ağzının tadının ne kadar tatlı olduğunu, siyah saçlarının parmak uçlarında ne kadar pürüzsüz ve kalın bir his uyandırdığını.

Aralarındaki büyüğü bozmak için doğru kelimeleri bulmaya çalıştı; kendini bu durumdan bir an önce kurtarmalıydı. Ama bir şey söylerse sinirli bir kız gibi kekeleyip duracağından korkuyordu. Bu adamın onun üzerindeki etkisi dehşet vericiydi.

Neyse ki kapıya vuran ve cevap beklemeden odaya giren Oscar Fretwellin girişiyle yarıda kesilmişti. Neşeli haliyle, Amanda'nın Devlin'in yanından nasıl zıplayarak uzaklaştığını fark etmemiş gibiydi, cildinin yüzeyine suçlu bir kızarıklık yükseliyordu.

"Affedersiniz efendim," dedi Fretwell Devlin'e, "ama kaçak Bay Jacob Romley az önce geldi. Lord Tirwitt'i göz altına almış ve Bu sabahki saçmalığın ayrıntıları hakkında sizinle görüşmek istiyorum."

Devlin cevap vermedi, sadece iştah açıcı bir fareden kaçan aç bir kedi gibi Amanda'ya baktı.

"Gitmeliyim," diye mırıldandı, şömine başındaki sandalyeden eldivenlerini aldı ve aceleyle giydi. "Sizi işinizle baş başa bırakayım, Mr.

Devlin. Bay Romley'e ismimden bahsetmemenizi rica edeceğim; *Hue and Cry*'da ya da başka bir yayında ismimin geçmesini istemiyorum. Lord Tirwitt'i öldürme şerefine tek başınıza sahip olabilirsiniz."

Devlin, "Tanıtım sayesinde kitaplarınız daha çok satılır," dedi.

"Kitaplarımın kalitesinden dolayı satılmasını istiyorum Bay Devlin, bayağı bir reklam yüzünden değil."

Adam gerçekten şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Sattıkları sürece ne fark eder ki?"

Aniden güldü ve yakında bekleyen müdüre seslendi. "Bay Fretwell, beni geçirir misiniz?"

"Benim için bir zevktir." Fretwell kibarca ona bir kol uzattı ve odadan çıkarken Fretwell de bu kolu tuttu.

Jack, Gemma Bradshaw'dan her zaman hoşlanmıştı ve ikisinin de doğuştan alçakgönüllü olanlara çok az fırsat sunan bir dünyada kendi başlarına bir şeyler yapmış iki sert ruh olarak benzerliklerini fark etmişti. Her ikisi de erken yaşta fırsatın kişinin kendisi için yaratması gereken bir şey olduğunu fark etti. Bu farkındalık, biraz şansla birleşince, ikisinin de kendi seçtikleri alanlarda başarıya ulaşmalarını sağlamıştı: adamınki yayıncılık, kadınınki fahişelik.

Gemma sokak fahişesi olarak işe başlamış ve şüphesiz bu işte başarılı olmuş olsa da, fahişeler için çok yaygın olan hastalık, şiddet ve erken yaşlanma tehdidinin kendisine göre olmadığı sonucuna çabucak varmıştı. Küçük bir ev satın alacak kadar parası olan bir koruyucu buldu ve oradan Londra'daki en başarılı genelevi kurdu.

Gemma'nın evi zeka ve yüksek standartlarla yönetiliyordu. Kızlarını özenle seçmiş ve eğitmişti. Kızlarına lüks eşya muamelesi yapıldığından, yüksek kalitenin astronomik fiyatlarla sunulduğundan ve hizmetleri için ödeme yapmaya istekli Londralı beyefendilerin eksik olmadığından emin olmuştu.

Her ne kadar Jack dükkanda çalışan kızların güzelliğini takdir etse de Önünde altı beyaz sütunu, arkasında on balkonu, içinde lüks salonları ve yatak odaları olan güzel tuğla ev, Gemma'nın kızlarından biriyle bedava bir gece geçirme teklifini kabul etmemiştir. Geceyi bir bedel karşılığında sahip olunabilecek bir kadınla geçirmekle pek ilgilenmiyordu. Bir kadının beğenisini kazanmayı severdi, flört ve baştan çıkarma sanatlarından hoşlanırdı ve hepsinden önemlisi, bir meydan okumaya karşı koyamazdı.

Jack'in Bayan Bradshaw'a yaşanan kaçamaklar hakkında bir kitap yazma teklifiyle gelmesinin üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti ve kendi ilgi çekici geçmişi hakkında bir şeyler yazacaktı. Gemma bu fikri beğenmiş, böyle bir yayının işlerini artıracığını ve Londra'daki en başarılı madam olarak ününü pekiştireceğini hissetmişti. Dahası, başarılarından haklı olarak gurur duyuyordu ve övünmekten kaçınmıyordu.

Bu yüzden Jack'in yazarlarından birinin yardımıyla anılarını iyi mizah ve yaramaz doldurmuştu. Kitap, her ikisinin de en iddialı umutlarının ötesinde bir başarı elde etmiş, Gemma'nın kuruluşunu hızla uluslararası bir saygınlık düzeyine yükselten bir para ve tanıtım seli getirmişti.

Jack ve Gemma Bradshaw arkadaş olmuşlardı ve her ikisi de acımasız bir dürüstlikle konuşma fırsatından zevk alıyordu. Jack, Gemma'nın , genellikle insanların içlerini dökmelerini engelleyen tüm sosyal nezaket kurallarını bir kenara bırakabiliyordu. birbirleriyle açıkça konuşuyorlardı. Jack'in aklına şu eğlenceli düşünce geldi Bu kadar özgürce konuşabildiği tek kadın Bayan Amanda Briars'tı. Garipti ama evde kalmış kızla madam aynı ferahlatıcı açık sözlülüğü paylaşıyorlardı.

Gemma'nın programı her zaman randevularla dolu olmasına ve Jack'in beklenmedik bir şekilde aramasına rağmen, ona gösterildi özel kabul odası gecikmeden. Şüphelendiği gibi Gemma onun ziyaretini bekliyordu. Gemma'nın görkemli salonda zarif bir şekilde uzandığını görünce eğlence ve kızgınlık arasında gidip geldi.

Evinin geri kalanı gibi salon da özellikle onun rengini güzelleştirmek için tasarlanmıştı. Duvarlar yeşil brokarla kaplıydı, yaldızlı mobilyalar altın ve zümrüt rengi kadifenin yumuşak tonlarıyla döşenmişti ve bu döşemelerin üzerinde yığılı kıvılcık saçları alev gibi parlıyordu.

Gemma uzun boylu, zarif şehvetli bir kadındı, köşeli bir yüzü ve büyük bir burnu vardı, ancak o kadar dikkat çekici bir tarzı ve kendine güveni vardı ki, genellikle güzel olarak adlandırılırdı. Onun en çekici özelliği İnsanların içten takdiri.

Çoğu kadın erkeklerden hoşlandığını ve onlara saygı duyduğunu iddia etse de, bunu gerçekten yapan sadece birkaç kişi vardı. Gemma kesinlikle onlardan biriydi. Bir erkeğin kendini rahat hissetmesini sağlamanın, hatalarını can sıkıcı olmaktan çok eğlenceli hale getirmenin bir yolunu bulmuştu. onun hakkında hiçbir şeyi değiştiremez.

"Sevgilim, ben de seni bekliyordum," diye mırıldandı ve kollarını uzatarak öne doğru geldi. Jack onun ellerini tuttu ve alaycı bir gülümsemeye kalkık yüzüne baktı. Her zamanki gibi elleri o kadar mücevherliydi ki, Jack yüzüklerin ve taşların şangırtısı arasında parmaklarını zar zor hissedebiliyordu.

"Eminim öyledir," diye mırıldandı. "Konuşmamız gereken birkaç şey var Gemma."

Zevkle güldü, kendi zekice şakasından çok hoşlandığı belliydi. "Şimdi, Jack, bana kızgın değilsin, değil mi? Gerçekten, sana bir hediye verdiğimi hissettim. Böylesine hoş bir yaratıkla damızlık oynama şansına ne kadar sık sahip olabilirsin ki?"

"Bayan Briars'ı hoş mu buldunuz?" Jack kuşkuyla sordu.

Gemma hiç alaycı bir tavır takınmadan, "Doğal olarak öyle," diye yanıtladı. Koyu renk gözleri eğlenerek kırıştı. "Bayan Briars istediğiniz kadar cesurca bana geldi, doğum günü için kasaptan biftek sipariş eder gibi bir erkek istedi. Bunun çok cesurca olduğunu düşündüm. Ve benimle konuştu Her zaman saygıdeğer kadınların birbirleriyle konuştuğunu hayal ettiğim gibi, çok hoş bir şekilde. Ondan son derece hoşlandım."

Zarif bir şekilde şezlonga oturdu ve ona yakındaki bir sandalyeye geçmesini işaret etti. İkinci bir alışkanlık olarak uzun bacaklarını, zarif şekilleri şarap kadifesi elbisesinin etekleriyle belirginleştirecek şekilde ayarladı. "Tolly," diye emretti ve bir hizmetçi sanki birdenbire ortaya çıktı. "Tolly, Bay Devlin'e bir bardak konyak getir."

"Kahve istiyorum," dedi Jack.

"Kahve o zaman, şekerli ve bir fincan kremalı." Gemma'nın kırmızı dudakları - alılla ustaca zenginleştirilmiş gür renkleri - tatlı ve çekici bir gülümsemeyle kıvrıldı. Konuşmadan önce hizmetçinin gitmesini bekledi.

"Sanırım her şeyin nasıl ortaya çıktığına dair bir açıklama istiyorsunuz. Bayan Briars'ın ziyaretinden sadece birkaç saat sonra beni görmeye gelmeniz tamamen tesadüftü. Edindiğiniz kitaptan ve Bayan Briars'la tanışma arzunuzdan bahsettiniz ve o anda aklıma çok güzel bir fikir geldi. Bayan Briars bir erkek ve bende ona uygun kimse yoktu. Ned'i ya da Jude'u gönderebilirdim ama o güzel yüzlü, boş kafalı oğlanların ikisi de ona uymazdı."

"Neden olmasın?" Jack karanlık bir sesle sordu.

"Oh, ama. Bayan Briars'ın bekâretini bozmak için birkaç beyinsiz göndererek onu istemedim. Ben durumu düşünürken ve onun için uygun erkeği nasıl bulacağımı düşünürken, sen geldi." Kendinden çok memnun bir şekilde zarifçe omuz silkti. "İşleri ayarlamak hiç de zor olmadı. *Sizi* göndermeye karar verdim ve Bayan Briars'tan herhangi bir şikâyet almadığıma göre, onu tatmin edecek bir performans sergilediğinizi varsayıyorum."

Belki de durumun yeniliğinden ya da Amanda Briars'a duyduğu saplantılı hayranlıktan kaynaklanıyordu ama Jack nedense Gemma Bradshaw'a minnet borçlu olduğunu şimdiye kadar düşünmemişti. Amanda'nın kalitesini ve güzelliğini takdir etmeyecek ve onun masumiyetini ağaçtan elma koparır gibi düşünmeden alacak kibirli bir yavruyu kolaylıkla gönderebilirdi. Bu fikir ve buna verdiği tepki endişe verici olmaktan öteye gitmiyordu.

"Bana planlarından bahsedebilirdin," diye homurdandı, hem öfkeli hem de rahatlamıştı. Tanrım, ya o akşam Amanda'nın evine kendisi yerine beklenmedik bir şekilde başka bir adam ?

"Reddetme ihtimalini göze alamazdım. Ve Bayan Briars'la tanıştığınızda karşı koyamayacağınızı biliyordum."

Jack ona kesinlikle haklı olduğunu itiraf etme zevkini tattırmak niyetinde değildi. "Gemma, otuz yaşında evlenmemiş kadınların benim zevkime uygun olduğu fikrine nereden kapıldın?"

"İkiniz birbirinize tıpatıp benziyorsunuz," diye haykırdı. "Bunu herkes görebilir."

Hafifçe irkilerek kaşlarının yukarı, saç çizgisine doğru çekildiğini hissetti. "Ne açıdan benziyor?"

", ikinizin de kalplerinize sanki tamir edilmesi gereken bir saat mekanizmasıymış gibi bakıyor olmanız." Eğlenerek homurdandı ve daha yumuşak bir tonda devam etti. "Amanda Briars'ın kendisini sevecek birine ihtiyacı var ve yine de sorununun bir erkek fahişeye geçireceği tek bir gece için para ödeyerek kolayca çözülebileceğini düşünüyor. Ve sen, sevgili Jack, en çok ihtiyaç duyduğun şeyi, bir arkadaşı elde etmekten kaçınmak için her zaman elinden geleni yaptın. Bunun yerine, işine bağlısın ve bu da geceleri boş yatağında yatarken soğuk bir teselli olmalı."

"İhtiyacım olan tüm lanet arkadaşlığa sahibim, Gemma. Ben bir keşiş değilim."

"Sadece cinsel ilişkiden bahsetmiyorum, seni kalın kafalı adam. Hiç bir partner istemez misin, güvенеbileceğin ve sırlarını paylaşabileceğin biri... hatta Aşk mı?"

Jack verecek bir cevabı olmadığını fark edince sinirlendi. Tanıdıklar, arkadaşlar, hatta sevgililer, görünüşe göre bunlardan sınırsız miktarda vardı. Ama hiçbir zaman fiziksel ve duygusal ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir kadın bulamamıştı ve bunun suçlusu herhangi bir kadından çok kendisiydi

özellikle. Onda eksik olan bir şey vardı, kendini en yüzeysel yollardan başka hiçbir şeye veremiyordu.

"Bayan Amanda Briars benim gibi bencil bir piç için pek de ideal bir partner değil," dedi.

"Oh?" Kışkırtıcı bir şekilde gülümsedi. "Neden bir ? Sonuçlar sizi şaşırtabilir."

"Çöpçatanlık yapmaya çalışacağını hiç düşünmemiştim Gemma."

"Arada sırada deney yapmayı severim," diye cevap verdi hafifçe. "Bu seferkini büyük bir ilgiyle izleyip tutup tutmayacağını göreceğim."

"Olmayacak," diye güvence verdi ona. "Ve eğer olursa, bunu öğrenmene izin vermeden önce asılırdım."

"Sevgilim," diye mırıldandı, "niyetim bu kadar iyiyken beni küçük bir zevkten mahrum bırakacak kadar zalim olur musun? Şimdi bana o akşam ikiniz arasında neler olduğunu anlat. Meraktan neredeyse ölüyordum."

Yüzünü tamamen ifadesiz tuttu. "Hiçbir şey olmadı."

Nefis bir kahkaha attı. "Daha zeki olmalısın, Jack. Sadece biraz flört ya da tartışma olduğunu iddia etseydin sana inanabilirdim... ama *hiçbir şeyin* oldu."

Jack'in gerçek duygularını kimseye anlatmak gibi bir alışkanlığı yoktu. Uzun zaman önce, hiçbir şeyi açığa vurmadan kolayca sohbet etme sanatını öğrenmişti. Çoğu insan sır saklamaktan bu kadar acizken, sır paylaşmanın bir anlamı yokmuş gibi gelirdi ona hep.

Amanda Briars sade görünümlü güzel bir kadındı... Komik, zeki, cesur, pratik ve en önemlisi *ilginç* biriydi. Onu rahatsız eden şey, ondan ne istediğini bilmemesiydi. Onun dünyasında

kadınların net kullanım alanları vardı. Bazıları entelektüel yoldaşlar, bazıları eğlenceli sevgililer, bazıları iş ortaklarıydı ve çoğu ya çok sıkıcıydı ya da tamamen kaçınılması gereken bir evlilik için yaratılmıştı. Amanda kesin bir kategoriye girmiyordu.

"Onu öptüm," dedi Jack aniden. "Elleri limon gibi kokuyordu. Hissettim..." Birdenbire ne hale geldiğini açıklayacak kelime bulamamak açıklanamaz bir şekilde sessizliğe gömüldü. Amanda Briars'ın evinde geçirdiği o sessiz akşamın zihninde bir altüst oluşa dönüşmesi onu şaşırtmıştı.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" Gemma onun sessizliğinden açıkça rahatsız olarak . "Eğer betimleme gücün bu kadarsa, hiç roman yazmamış olmana şaşmamalı."

"Onu istiyorum Gemma," dedi usulca. "Ama bu onun için de benim için de iyi bir şey değil." Acımasız bir gülümsemeyle durakladı. "Eğer bir ilişkimiz olsaydı, her iki taraf için de kötü biterdi. Ona veremeyeceğim şeyleri istemeye başlar."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Gemma nazıkçe alay etti.

"Çünkü ben aptal değilim Gemma. Amanda Briars yarım bir erkekten daha fazlasına ihtiyaç duyan ve bunu hak eden bir kadın."

"Yarım adam," diye tekrarladı, bu ifadeye gülerek. "Neden böyle söylüyorsun? Anatomikle ilgili duyduğum tüm raporlara göre, canım, son derece iyi durumdasın."

Jack, Gemma'nın somut bir çözümü olmayan sorunları tartışmak gibi bir isteği ya da yeteneği olmadığını anlayarak konuyu kapattı. Aslında kendisi de istemiyordu. Elinde bol kremalı ve şekerli bir fincan kahveyle odaya giren Gemma'nın hizmetçisine gülümsemek için döndü. "Ah, pekâlâ," diye mırıldandı, "dünyada Amanda Briars'tan başka kadınlar da var, Tanrı'ya şükür."

Gemma onun sözünü dinleyerek merhametle konuyu kapattı. "Ne zaman kızlarımdan biriyle birlikte olmak istersen, söylemen yeterli. Sevgili yayıncım için en azından bunu yapabilirim."

"Bu bana şunu hatırlattı..." Jack sıcak kahvesini içmek için durakladı, sonra kasıtlı olarak yumuşak bir ifadeyle devam etti. "Bu sabah ofisimde Lord Tirwitt'ten bir ziyaret aldım. Kitabınızdaki tasvirinden hoşnut değilmiş."

"Gerçekten mi?" dedi Gemma pek ilgilenmeden. "Yaşlı rüzgâr bağırsakları ne dedi?"

"Beni mızrak uçlu bir bastonla şişlemeye çalıştı."

Bu yorum madamı bir kahkaha tufanına sürükledi. "Ah, canım," soluk soluğa kaldı, "nazik olmaya çalıştım. Atladığım şeylere inanamazsınız, basılamayacak kadar tatsız şeyler."

"Kimse seni aşırı zevk sahibi olmakla suçlamıyor Gemma. Lord Tirwitt de dahil. Yerinizde olsam, Bow Street'teki nezarethanede kaldıktan sonra sizi ziyaret etme ihtimaline karşı personelinize tetikte olmalarını tavsiye ederdim."

"Buraya gelmezdi," dedi Gemma, sürmeli gözlerinden akan bir damla yaşlı silerken. "Bu sadece kötü söylentileri doğrulamaya yarar. Ama uyarın için teşekkür ederim, hayatım."

Bir süre rahatça iş, yatırım ve politika hakkında konuştular; Jack'in herhangi bir tecrübeli işadamlı ile yapabileceği türden bir sohbeti bu. Gemma'nın sert mizahı ve mutlak pragmatizmi hoşuna gidiyordu, çünkü herhangi bir kişiye, partiye ya da ideale bağlılıktan kaçınılması gerektiği konusunda aynı vicdansız görüşü paylaşıyorlardı. Liberal ya da muhafazakâr davaları en iyi ne olacaksa ona göre destekliyorlardı.

kendi bencil amaçlarına hizmet ederler. Kendilerini batmakta olan bir gemide bulsalar, gemiyi terk eden ilk sıçan olurlar ve en iyi cankurtaran sandalını çalarlardı.

Sonunda kahve ılıklaşmıştı ve Jack o gün için planladığı diğer randevuları hatırladı. "Yeterince vaktini aldım," diye mırıldandı, ayağa kalktı ve Gemma masada kalırken gülümsedi.

Şezlonga. Eğildi ve kızın uzattığı elini öptü; dudakları tenle değil, ağzının altında parıldayan ve tıkırdayan bir mücevher yığınıyla birleşti.

Karşılıklı dostça sırtttılar ve Gemma, "Bayan Briars sizin için yazacak mı?" diye sordu.

"Evet, ama o söz konusu olduğunda iffet yemini ettim."

"Çok akıllıca, sevgilim." Sesi sıcak bir onay notası taşıyordu, ama gözlerinde bir neşe parıltısı vardı. Sanki içten içe ona gülüyordu. Jack, menajeri Oscar Fretwell'in de bu sabah kendisine aynı gizemli eğlenceyle baktığını hatırlayınca tedirgin oldu. İnsanlar Amanda Briars'la olan ilişkilerinde neyi bu kadar komik buluyorlardı?

Bölüm 6

Amanda'yı şaşırtan şey, Jack Devlin'den gelen sözleşmeyi evine bir ayakçı çocuğun değil, Oscar Fretwell'getirmiş olmasıydı. Müdür hatırladığı kadar ilgi çekiciydi, turkuaz gözleri sıcak ve dostça, gülümsemesi içtendi. Cilalı yakışıklılığı Sukey'i son derece etkilemiş görünüyordu ve küçük hizmetçi onu pişkin bir titizlikle incelerken Amanda sırtmasını bastırmak zorunda kaldı. Amanda, Sukey'nin yeni basılmış bir altın para gibi parlayan, iyi kesilmiş sarı saçlarından

Pırıl pırıl parlayan siyah ayakkabılarının uçları.

Sukey, Fretwell'i salona getirirken kraliyet ailesini ziyaret edenlere gösterdiği saygıyı gösteriyordu.

Amanda'nın daveti üzerine Fretwell yakındaki bir sandalyeye oturdu ve elini yanındaki kahverengi deri çantaya attı. "Kontratınız," dedi ve ağır bir kâğıt destesi çıkarıp muzaffer bir hışırtıyla salladı. "Tek gereken sizin incelemeniz ve imzanız." Biraz özür dileyerek gülümsedi. Amanda kalın desteyi kaşlarını kaldırarak aldı.

"Hiç bu kadar uzun bir sözleşme görmemiştim," dedi alaycı bir ifadeyle. "Şüphesiz avukatımın işi."

"Arkadaşınız Bay Talbot tüm ayrıntıları ve hükümleri tamamladıktan sonra, alışılmadık derecede kapsamlı bir belge olduğu ortaya çıktı."

"Gecikmeden okuyacağım. Her şey yolundaysa, yarın imzalayıp iade edeceğim." Mektubu bir kenara bıraktı. Jack Devlin gibi bir alçak için yazma olasılığı karşısında hissetmeyi beklemediği bir beklenti duygusu onu şaşırtmıştı.

"Size Bay Devlin'den kişisel bir mesaj ileteceğim," dedi Fretwellmavi-yeşil gözleri son derece parlak gözlüklerinin arkasında parlıyordu. "Sizin için

Ona güvenmemenizden dolayı yaralandığını söylemeliyim."

Amanda güldü. "O bir yılan kadar güvenilirdir. Sözleşmeler konusunda tek bir ayrıntıyı bile sorgulamaya açık bırakmam, yoksa kesin avantaj sağlar."

"Oh, Bayan Briars!" Fretwell gerçekten şok olmuş gibiydi. "Eğer Bay Devlin hakkındaki izleniminiz gerçekten buysa, sizi temin ederim ki yanılıyorsunuz! O çok iyi bir adam... Neden, bir bilseniz..."

"Neyi bilseydim?" diye sordu. Bir kaşını kaldırdı. "Gelin, Mr. Fretwell, Devlin'in nesini bu kadar takdire şayan bulduğunu söyle bana. Sizi temin ederim, şöhreti ona itibar kazandırmıyor ve belli bir kaypak cazibeye sahip olsa da, şu ana kadar hiçbir karakter veya vicdan belirtisi tespit etmedim. Ben olsam ona neden iyi bir adam dediğinizi merak ediyorum."

"Bay Devlin'in talepkar olduğunu ve takip edilmesi zor bir tempo belirlediğini kabul ediyorum, ancak her zaman adildir ve cömert davranır. İyi yapılmış bir iş için ödüller. Öfkeli biri olduğunu kabul ediyorum ama aynı zamanda oldukça makul biri. Aslında, kimsenin istemeyeceği kadar yufka yüreklidir. bilir. Örneğin, çalışanlarından biri uzun hasta kalırsa, Bay Devlin döndüğünde işinin onu beklediğini garanti eder. Bu, çoğu işverenin yapacağından daha fazlasıdır."

"Onu tanıyorsun," dedi Amanda, ses tonunda sorgulayıcı bir tını ile.

"Evet, okuldaki çocukluğumuzdan beri. Mezun olduktan sonra, bize yayıncı olmak istediğini söylediğinde ben ve diğer birkaç arkadaş onu Londra'ya kadar takip ettik."

"Yayıncılık konusunda hepiniz aynı ilgiyi mi paylaşıyordunuz?" diye sordu kuşkuyla.

Fretwell omuz silkti. "Mesleğin ne olduğu önemli değildi. Devlin bize liman başkanı, kasap ya da balıkçı olmak istediğini söyleseydi, yine de onun için çalışmak isterdik. Eğer Bay Devlin olmasaydı, hepimiz

çok farklı hayatlar yaşıyor olacaktık. Aslında o olmasaydı bugün çok azımız hayatta olacaktık."

Amanda bu sözler karşısındaki şaşkınlığını gizlemeye çalıştı ama çenesinin gevşediğini hissetti. "Neden böyle söylüyorsunuz Bay Fretwell?" Hayretle Fretwell'in birdenbire rahatsız olduğunu gördü, sanki çok uzakları açığa çıkarmış gibiydi. olması gerekenden daha fazla.

Acı acı gülümsedi. "Bay Devlin mahremiyetine çok önem verir. Bu kadar çok şey söylememeliydim. Öte yandan... belki de Devlin hakkında anlamanız gereken birkaç şey vardır. Sizden çok hoşlandığı açık."

Amanda, Devlin'in Bay Talbot'un partisinde diğerleriyle olan rahatlığını, onun ilgisini çekmeye hevesli çok sayıda arkadaşını hatırlayarak, "Bana öyle geliyor ki herkesten hoşlanıyor," dedi. Ve kesinlikle karşı cinsle yeterince iyi anlaşıyordu. Partideki kadın konukların onun en küçük ilgisinden bile heyecanlanıp kıkırdamalarını gözden kaçırmamıştı.

Fretwell ona, "Bu bir gösteriş," diye güvence verdi. "Geniş bir sosyal çevreye olmak onun amaçlarına uygundur, ama çok az insanı sever ve daha da azına güvenir. Geçmişini bilseydiniz, buna şaşırmazdınız."

Amanda genellikle bilgi almak için cazibesini kullanmaya çalışmazdı. Her zaman daha açık sözlü bir yaklaşımı tercih etmişti. Ancak kendini Fretwell'e en tatlı ve çekici gülümsemesini verirken buldu. yetenekli. Nedense Devlin'in geçmişiyle ilgili anlatacaklarını öğrenmeye çok hevesliydi. "Bay Fretwell," dedi, "bana biraz güvenmez misiniz? az mı? Ağzımı nasıl kapalı tutacağımı biliyorum."

"Evet, sanırım biliyorsunuz. Ancak, bu pek de salon sohbetlerine uygun bir konu değil."

"Ben kolay etkilenen bir kız değilim Bay Fretwell, ne de buharlara kapılan narin bir yaratığım. Bayılmayacağıma söz veriyorum."

Fretwell hafifçe gülümsedi ama ses tonu ciddiye. "Devlin size onun -bizim-gittiğimiz okul hakkında bir şey söyledi mi?"

"Sadece bozkırın ortasında küçük bir yer olduğunu söyledi. İsmi açıklamadı."

"Knatchford Heath'ti," dedi, ismi kötü bir lanetmiş gibi telaffuz ederek. Sonra bekledi, sanki uzun zaman önce gördüğü bir kâbusu hatırlıyor gibiydi, Amanda sözcükler üzerinde kafa yorarken. "Knatchford Heath" deyiimi ona hiç de yabancı gelmiyordu; bundan söz eden korkunç bir popüler tekerleme yok muydu?

"Okul hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Amanda düşünceli bir ifadeyle. "Hayal meyal edindiğim bir izlenim dışında... Bir zamanlar orada bir çocuk ölmemiş miydi?"

"Orada pek çok çocuk öldü." Fretwell acımasızca gülümsedi. Konuşurken bile konudan uzaklaşmış gibiydi, sesi alçak bir monotona dönüşüyordu. "Tanrı'ya şükür artık öyle bir yer yok. Skandal o kadar büyüdü ki, hiçbir aile sosyal kınama korkusuyla çocuklarını göndermeye cesaret edemedi. Okul şimdiye kadar kapatılmamış olsaydı, şahsen yakıp kül ederdim." Yüz ifadesi sertleşti. "Aileleri onlardan kurtulmak isteyen istenmeyen ya da çocukların gittiği bir yerdi. Kurtulmak için uygun bir yol hataların. Ben de öyleydin - kocasını boynuzlayan ve zinasının kanıtlarını saklamak isteyen evli bir kadının evlatlık oğlu. Ve Devlin... İrlandalı fakir bir hizmetçiye tecavüz eden bir asilzadenin oğlu. Devlin'in annesi öldüğünde, babası piç çocuğuyla hiçbir şey yapmak istemedi ve bu yüzden çocuğu Knatchford Heath'e gönderdi. Ya da biz oraya Knatchford Cehennemi derdik." Durakladı, acı bir hatıraya dalmış gibi görünüyordu.

" et," diye nazikçe dürtükledi. "Bana okuldan bahset."

"Öğretmenlerden bir ya da ikisi nispeten nazikti," dedi. "Ama çoğu şeytani canavarlardı. Okul müdürünü şeytanın ta kendisi sanmak çok kolaydı. Bir öğrenci derslerini yeterince iyi öğrenmediğinde, küflü ekmekten ya da lapa dedikleri çamurdan şikayet ettiğinde ya da aksi halde bir tür hata yaptığında, ağır disiplin cezalarına çarptırılırdı.

Kırbaçlama, aç bırakma, yakma ya da daha kötü yöntemler. Bir tanesi Devlin'in çalışanları, Bay Orpin, kulakları çok sert bir şekilde kutulandığı için çoğunlukla sağırdır. Knatchford'daki bir başka çocuk ise beslenemediği için kör oldu. Bazen bir öğrenci dışarıdaki kapıya bağlanır ve bütün gece kış şartlarına maruz bırakılırdı. Herhangi birimizin hayatta kalması bir mucizeydi ama yine de hayatta kaldık."

Amanda ona korku ve merhamet karışımı bir duyguyla baktı. "Çocukların aileleri onlara ne olduğunun farkında mıydı?" diye sormayı başardı.

"Elbette biliyorlardı. Ama ölmemiz umurlarında değildi. Sanırım umuyorlardı. Hiç tatil ya da bayram olmadı. Hiçbir ebeveyn Noel'de oğlunu görmeye gelmedi. Hiçbir ziyaretçi evi teftişe gelmedi. Oradaki koşullar. Size söylediğim gibi, istenmeyen kişilerdik. Hatalıydık."

"Çocuk bir hata değildir," dedi Amanda, sesi birdenbire kararsızlaşmıştı.

Fretwell bu ifadenin anlamsızlığı karşısında hafifçe gülümsedi ve sonra sessizce devam etti. "Knatchford Heath'e geldiğimde Jack Devlin zaten bir yıldan fazla bir süredir oradaydı. Onun diğerlerinden farklı olduğunu hemen anladım.

Diğer çocuklar. Bizim gibi öğretmenlerden ve müdürden korkmuyor gibiydi. Devlin güçlü, zeki ve kendine güvenen biriydi... Aslında, öğrenciler ve personel arasında okulun gözdesi diye bir şey varsa, o da oydu. Elbette cezalardan kaçtığı söylenemezdi. O da hepimiz gibi sık sık dövülür ve aç bırakılırdı. Aslında daha sık. Kısa bir süre sonra keşfettim ki Bazen diğer çocukların kabahatlerini üstlenir ve onların yerine cezalandırılırdı, küçük olanların şiddetli kırbaçlamalara dayanamayacağını bilirdi. Ve diğer daha büyük, daha güçlü öğrencileri de aynı şeyi yapmaları için teşvik ederdi. Birbirimize göz kulak olmamız gerektiğini söyledi. Bize okulun dışında bir dünya olduğunu hatırlattı ve eğer yeterince uzun süre hayatta kalabilirsek..."

Fretwell gözlüklerini çıkardı ve bir mendille camlarını titizlikle parlattı. "Bazen yaşam ile ölüm arasındaki tek fark, en küçük bir umut kırıntısını bile koruyabilmektir. Devlin bize bunu verdi

Birazcık umut. Daha sonra tutmayı başardığı sözler, imkansız sözler verdi."

Amanda tamamen sessizdi, kendi duygularıyla uzlaşmayı imkansız buluyordu.

Jack Devlin'in Fretwell'in az önce tarif ettiği çocukla olan ilişkisini biliyordu.

Kadının yüzündeki güvensizliği okuduğu belli olan Fretwell, elindeki gözlüklerini taktı ve gülümsedi. "Size nasıl görüldüğünün farkındayım. Devlin kendisini bir günahkâr olarak resmediyor. Ama sizi temin ederim ki o tanıdığım en güvenilir ve sadık adamdır. Bir keresinde kendi hayatını riske atarak benim hayatımı kurtarmıştı. Okul kilerinden yiyecek çalarken yakalanmışım ve cezam bütün gece kapıya bağlı kalmaktı. Hava çok soğuk ve rüzgarlıydı, çok korkmuştum. Ama hava karardıktan hemen sonra Devlin elinde bir battaniyeyle gizlice dışarı çıktı, beni çözdü ve sabaha kadar orada kaldı, ikimiz de battaniyenin altında birbirimize sokulduk ve Knatchford Heath'ten ayrılabilceğimiz gün hakkında konuştuk. Gün ağardığında, bir öğretmen beni almak için dışarı gönderildiğinde, Devlin iplerimi çözmüş ve okula geri dönerek gözden kaybolmuştu. Eğer bana yardım ederken yakalansaydı, bunun kendi ölümüyle sonuçlanacağına inanıyorum."

"Neden?" Amanda yumuşak bir sesle sordu. "Neden senin ve diğerlerinin iyiliği için kendini riske attı? Düşünebilirdim ki..."

"Sadece kendi iyiliği için endişeleneceğini mi?" Fretwell onun yerine tamamladı ve o da başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki Jack Devlin'i neyin motive ettiğini hiçbir zaman gerçekten anlayamadım. Ama kesin olarak bildiğim bir şey var: Dindar bir adam olmayabilir ama insancıl biri."

"Madem öyle diyorsun, o zaman sana inanıyorum," diye mırıldandı Amanda. "Ancak..."

Ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Bir zamanlar başkaları için acı verici dayaklar yemiş birinin, yan tarafındaki küçük bir sıyrıktan bu kadar şikayetçi olmasını ve bunu sürdürmesini kabul etmekte zorlanıyorum."

"Ah, Lord Tirwitt'in Devlin'e baston kılıcıyla saldırdığı geçen haftaki ofis ziyaretinizden bahsediyorsunuz."

"Evet."

Fretwell nedense gülümsemeye başladı. "Devlin'in bundan yüz kat daha fazla acıya gözünü bile kırpmadan katlandığını gördüm," dedi. "Ama sonuçta o bir erkek ve biraz kadınsı sempati kazanmaya çalışmaktan çekinmiyor."

"Benim sempatimi mi istedi?" Amanda şaşkınlıkla sordu.

Fretwell bu son derece ilginç bilgilerden daha fazlasını vermeye hazır görünüyordu, ama sanki bunu yapmanın bilgeliğinden aniden Çüphe etmiÇ gibi kendini kontrol etti. Amanda'nın yuvarlak gri gözlerine bakarken gülümsedi. "Sanırım yeterince konuştum."

"Ama Bay Fretwell," diye itiraz etti, "hikâyeyi bitirmediniz. Ailesi ve parası olmayan bir çocuk nasıl oldu da sonunda bir yayıncılık şirketinin sahibi oldu? Ve nasıl-"

"Gerisini bir gün, hazır olduğunda Bay Devlin'in kendisinin izin vereceğim. Anlatacağından hiç şüphem yok."

"Ama bana hikayenin sadece yarısını anlatamazsın!" Amanda şikayet ederek onu güldürdü.

"Bunu söylemek bana düşmez, Bayan Briars." Çay fincanını bıraktı ve peçetesini dikkatle yeniden katladı. "Özür dilerim ama işimin başında olmalıyım, yoksa Devlin'e hesap veririm."

Amanda isteksizce Sukey'i çağırdı, o da müdürün şapkası, paltosu ve eldivenleriyle çıkageldi. Fretwell dışarıdaki sert kış rüzgârına hazırlanmak için kendini sardı. Amanda ona, "Umarım yakında dönersiniz," dedi.

Jack Devlin hakkında ondan daha fazla şey öğrenmek istediğinin tamamen farkındaymış gibi başını salladı. "Sizi kesinlikle memnun etmeye çalışacağım, Bayan Briars. Oh, neredeyse unutuyordum..." Elini ceketinin cebine attı ve ipek kordonlarla bağlanmış siyah kadife bir çanta içinde küçük bir nesne çıkardı. "İşverenim bunu size vermemi istedi," dedi. "Kendisiyle yaptığınız ilk sözleşmenin anısına bunu vermek istiyor."

"Ondan kişisel bir hediye kabul edemem," diye temkinli bir şekilde cevap verdi Amanda, kadife çantayı almak için hareket etmedi.

"Bu bir kalemlik," dedi soğukkanlılıkla. "İnsanın büyük bir kişisel anlam yükleyeceği bir nesne değil."

Amanda temkinli bir şekilde çantayı ondan aldı ve içindekileri açık avucuna boşalttı. Gümüş bir kalemlik ve onunla birlikte kullanılmak üzere bir dizi çelik uç avucuna düştü. Amanda tedirgin bir şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Fretwell nasıl çerçevelerse çerçevelesin, bu kalem kişisel bir nesneydi, bir mücevher parçası kadar pahalı ve inceydi. Ağırlığı, som sterlin olduğunu, yüzeyinin oyulduğunu ve turkuaz parçalarıyla süslendiğini kanıtlıyordu. Ne zaman

en son ne zaman bir erkekten hediye aldığını hatırlamıyor.

Bir akrabasından gelen Noel hediyesi mi? Hatırlayamıyordu. Birdenbire üzerine çöken o duygudan nefret ediyordu; kızlığından beri yaşamadığı sıcak bir sersemlik hissi. İçgüdülerini onu güzel nesneyi geri vermeye sevk etse de buna kulak asmadı. Hediye için neden saklamasındı ki? Muhtemelen Devlin için hiçbir şey ifade etmiyordu ve ona sahip olmak hoşuna gidecekti.

"Çok güzel," dedi sert bir sesle, parmakları kalemlığın etrafında kıvrılmıştı. "Sanırım Bay Devlin tüm yazarlarına benzer hediyeler veriyordur?"

"Hayır, Bayan Briars." Oscar Fretwell neşeli bir gülümsemeyle yanından ayrılıp öğle vakti Londra'nın soğuk, çatırdayan gürültüsüne karıştı.

"Bu pasajın kaldırılması gerekiyor." Devlin masasında otururken uzun parmağı önündeki sayfalardan birinin üzerine yerleşti.

Amanda dönüp omzunun üzerinden baktı, işaret ettiği paragrafları incelerken gözleri kısılmıştı. "Kesinlikle öyle değil. Bu kahramanın karakterini oluşturmaya hizmet eder."

"Anlatının hızını yavaşlatıyor," dedi kesin bir ifadeyle, bir kalem aldı ve rahatsız edici sayfaya bir çizgi çekmeye hazırlandı. "Bu sabah size hatırlattığım gibi, Bayan Briars, bu bir seri roman. Hızlandırma her şey."

"Karakter gelişiminden çok tempoya mı önem veriyorsun?" diye sordu hararetle, adam üzerine bir işaret koyamadan sayfayı kaptı.

"İnanın bana, kahramanınızın karakterini anlatan yüzlerce paragrafınız daha var," dedi, sandalyesinden kalktı ve söz konusu sayfayla birlikte geri çekilirken onu takip etti. "Ancak bu paragraf gereksiz."

Amanda sayfayı sıkıca tutarak, "Hikâye için son derece önemli," diye ısrar etti.

Jack onu görünce sırtmasını bastırmak için mücadele etti, kendinden o kadar emindi ki, o kadar güzel, gür ve iddialıydı ki. Bu, *Bitmemiş Bir Kadın* kitabını düzenlemeye başladıkları ilk sabahı ve şu ana kadar, Jack'e göre keyifli bir süreçti. Amanda'nın romanını seri yayın için uygun bir şekle sokmak oldukça kolay bir iş olduğunu kanıtlıyordu. Bu ana kadar, önerdiği hemen hemen her değişikliği kabul etmişti ve fikirlerine açıktı. Yazarlarından bazıları kendi eserlerini değiştirmek konusunda o kadar inatçıydı ki, insan onun İncil'deki metinleri değiştirmeyi önerdiğini düşünebilirdi. Amanda'yla çalışmak çok kolaydı. Kendisi ya da yazdıkları hakkında iddialı değildi. Aslında yetenekleri konusunda nispeten mütevazıydı, öyle ki onu övdüğünde şaşırmış ve rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Unfinished Lady'nin konusu, toplumun kurallarına göre yaşamaya çalışan, ancak doğru kabul edilenin katı sınırlamalarını kendine kabul ettiremeyen genç bir kadına odaklanıyordu. Özel hayatında ölümcül hatalar yaptı - kumar oynamak, evlilik dışı bir sevgili edinmek, evlilik dışı bir çocuk sahibi olmak - hepsi de yakalanması zor mutluluğu elde etme arzusu yüzünden gizliden gizliye özlem duyuyordu.

Sonunda zührevi hastalıktan ölecek kötü bir sona ulaştı, ancak ölümüne hastalık kadar toplumun sert yargılarının da neden olduğu açıktı. Jack'i büyüleyen şey, Amanda'nın yazar olarak kahramanın davranışını ne alkışlayan ne de kınayan bir tutum takınmayı reddetmesiydi. Belli ki karaktere sempati duyuyordu ve Jack

kahramanın iç isyankârlığının Amanda'nın kendi duygularının bir yansıttığından şüpheleniyordu.

Jack gerekli revizyonları görüşmek üzere Amanda'nın evine gitmeyi teklif ettiyse de, Amanda onunla Holborn Sokağı'ndaki ofisinde buluşmayı tercih etmişti. Kuşkusuz bunun nedeni onun evinde aralarında geçenlerdi, diye düşündü Jack, bu anıyı hatırlayınca hoş bir duyguya kapıldı. Amanda'nın muhtemelen burada, kendi evinde olduğundan daha güvende olduğunu düşündüğünü düşünürken ağzını hafif bir sırıtış kapladı.

"Ver şu sayfayı bana," dedi, kızın kendisinden uzaklaşmasıyla eğlenerek. "Gitmek zorunda Amanda."

"Kalıyor," diye karşılık verdi ve adamın onu köşeye sıkıştırmadığından emin olmak için omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı.

Bugün Amanda yumuşak pembe yünden, daha koyu tonda ipek kurdeleyle süslenmiş bir elbise giymişti. Çin gülleriyle süslenmiş bir bone takmıştı, şimdi masasının yanında duruyordu, bir çift kadife kurdeleler hafifçe yere doğru dökülüyordu. Elbisenin pembe tonu Amanda'nın yanaklarındaki rengi ortaya çıkarırken, sade kesimi de cömert vücudunu en iyi şekilde sergiliyordu. Jack'in Amanda'nın zekâsına duyduğu saygı bir yana, onun küçük, derli toplu bir güzel olduğunu düşünmeden edemiyordu.

"Yazarlar," diye mırıldandı sırtarak. "Hepiniz eserinizin kusursuz olduğunu düşünüyorsunuz ve tek bir kelimeyi değiştirmeye çalışan herkes aptaldır."

"Ve editörler kendilerini tanıdıkları en zeki insanlar olarak görüyorlar," diye karşılık verdi Amanda.

"Şuna bakması için başka birini göndereyim mi?" -elindeki sayfayı işaret etti- "ve üçüncü bir görüş bildirsin mi?"

"Buradaki herkes sizin için çalışıyor," diye . "Kimi gönderin kesinlikle sizin tarafınızı tutacaktır."

"Haklısın," diye izin verdi neşeyle. Elini sayfaya uzattı ve Amanda sayfayı daha da sıkı kavradı. "Ver onu Amanda."

"Bayan Briars size," diye akıllıca karşılık verdi ve tam olarak gülümsemese de, onun da bu alışverişten en kendisi kadar keyif aldığını hissetti. "Ve bu sayfayı size vermeyeceğim. El yazmasında kalmasında ısrar ediyorum. Buna ne diyorsunuz?"

Bu meydan okuma Jack'in karşı koyamayacağı kadar fazlaydı. O sabah zaten çok çalışmışlardı ve şimdi oynamaya hazırdı. Amanda'daki bir şey onu kesinlikle dengesini bozmaya zorluyordu. "Eğer onu bana vermezsen," dedi usulca, "seni öpeceğim."

Amanda şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ne?" diye sordu belli belirsiz.

Jack kendini tekrar etme zahmetine girmedi, kelimeler hala aralarında havada dalgalanıyordu, tıpkı bir taşın göle düştüğünde yayılan halkalar gibi.

"Seçiminizi yapın, Bayan Briars." Jack onun kendisini sınırlarına kadar zorlayacağını umduğunu fark etti. Tehdidini gerçekleştirmesi için çok küçük bir kışkırtma gerekecekti. O sabah ofisine adım attığından beri onu öpmek istiyordu. Dudaklarını birbirine bastırırken takındığı ilkel tavır, ağzının şehvetli şeklini bozması... onu çıldırma noktasına getirecek kadar dikkatini dağıtıyordu. Onu anlamsızca öpmek istiyordu, ta ki kadın yumuşayana ve istediği her şeye açık hale gelene kadar.

Amanda'nın soğukkanlılığını korumak için çırpındığını, vücudunun gerildiğini gördü. Yüzü telaşlı bir renk cümbüşüne büründü ve parmakları büyük bir gayretle koruduğu sayfayı kıvrırmaya başlayana kadar gerildi. "Bay Devlin," dedi onu tahrik etmekte asla başarısız olmayan o keskin sesiyle, "bu saçma oyunları oynamadığınıza eminim. diğer yazarlarınızla oyunlar."

"Hayır, Bayan Briars," dedi ciddiyetle, "korkarım romantik ilgimin tek alıcısı sizsiniz."

"Romantik ilgi" ifadesi konuşmasını engellemiş gibiydi. Gümüş grisi gözleri hayretle döndü. O anda Jack de aynı şekilde

Onu yalnız bırakmayı planlamış olmasına rağmen, ona karşı tepkisini kontrol etmekte güçsüz olduğunu keşfedince şaşırdı. Şakacılığı, daha derin, daha acil içgüdüler tarafından aniden bir kenara itildi.

Aralarında bir uyum görüntüsünü korumak kendi çıkarına olsa da, dostane bir çalışma ilişkisi istemiyordu. Taklit bir dostluk da istemiyordu. Onu rahatsız etmek, tedirgin etmek ve kendisinin onun farkında olduğu gibi onun da kendisinin farkında olmasını sağlamak istiyordu.

Amanda sonunda, "Sizden bu tür ilgiler gören çok sayıda kadın arasında yer almanın bir tür iltifat olduğuna şüphe yok," dedi. "Ancak, bu tür bir ilgiye maruz kalmayı ben istemedim. saçmalık."

"O sayfayı bana verecek misin?" diye sordu aldatici bir yumuşaklıkla.

Amanda kaşlarını çatarak ani bir karar vermiş gibi göründü ve parşömeni sıkı, düzgün bir top haline gelene kadar elinde buruşturdu. Şömineye doğru yürüdü ve onu alevlerin içine fırlatarak erimiş bir ışıltıyla yanmasını sağladı. Ateş, buruşturulmuş kağıdın kenarlarını mavi-beyaz bir sıcaklıkla çizerken, topun merkezi hızla kömürleşti ve siyaha döndü.

"Sayfa gitti," diye açıkladı Amanda kesin bir dille. "Yolunu bulmuşsun -Artık tatmin olmuş olmalısınız."

Onun bu hareketi aralarındaki gerginliği ortadan kaldırmayı amaçlıyordu ve öyle de olmalıydı. Ancak atmosfer, şimşekli bir fırtınadan hemen önce ortaya çıkan durgunluk gibi tuhaf bir şekilde ağır ve elektrikli kalmaya devam etti. Jack'in her zamanki rahat gülümsemesi onunla konuşurken gerginleşmişti. "Hayatımda istediğimi elde ettiğim için üzülüğüm sadece birkaç kez oldu. Bu da onlardan biri."

"Sizinle oyun oynamak istemiyorum Bay Devlin. Önümüzdeki işi bitirmek istiyorum."

"İşini bitir," diye tekrarladı ve onu bir asker gibi selamladı. komuta subayından gelen emirler. Masasına geri dönerek

ellerini maun yüzeye koydu ve notlarını inceledi. "Aslında bitti. Bu ilk otuz sayfa mükemmel bir ilk bölüm olacak. Konuştuğumuz revizyonları bitirir bitirmez, basılmasını sağlayacağım."

"On bin kopya mı?" diye sordu kararsızca, ona söz verdiği rakamı hatırlayarak.

"Evet." Jack tedirgin yüz ifadesine gülümsedi, tam olarak ne için endişelendiğini biliyordu. "Bayan Briars," diye mırıldandı, "satılacak. Bu konularda içgüdülerim vardır."

"Sanırım yapmalısın," dedi kuşkuyla. "Ancak... bu özel hikaye... birçok insanın buna itirazı olacaktır. Hatırladığımdan daha sansasyonel ve... daha *korkunç*. Kahramanın davranışları konusunda yeterince güçlü bir ahlaki tutum takınmadım-"

"İşte bu yüzden satacak, Bayan Briars."

Amanda aniden güldü. "Tıpkı Madam Bradshaw'un kitabında gibi."

Kadının kendisiyle dalga geçmeye istekli olduğunu keşfetmesi beklenmedik olduğu kadar hoşuna da gitmişti. Jack masadan kalktı ve Amanda'yanına geldi. Onun ani yakınlığına maruz kalan Amanda doğrudan yüzüne bakamadı, bakışları pencereden yere kaydı ve sonra ceketinin üst düğmesine takıldı.

"Satışlarınız ünlü Bayan Bradshawunkileri çok aşacak," dedi ona gülümseyerek. "Ve bunun nedeni sözde müstehcen içerik değil. İyi bir hikayeyi ustaca anlatmışsınız. Kahramanınızın hatalarını ahlakileştirmemeniz hoşuma gitti. Okuyucunun ona sempati duymamasını zorlaştırmışsınız."

"Ona sempati *duyuyorum*," dedi Amanda açık yüreklilikle. "Sevgisiz bir evliliğe hapsolmanın her zaman en kötü korku türü olduğunu düşünmüşümdür. Pek çok kadın salt ekonomik nedenlerle evlenmek zorunda kalıyor. Eğer daha fazla kadın kendi geçimini sağlayabilseydi, daha az isteksiz kadın olurdu. gelinler ve mutsuz eşler."

"Neden, Bayan Briars," dedi usulca. "Ne kadar alışılmadık bir davranış."

Onun neşesine şaşkın bir kaş çatmayla karşılık verdi. "Bu çok mantıklı, gerçekten."

Birdenbire bunun onu anlamamanın anahtarı olduğunu fark etti. Amanda o kadar inatçı bir şekilde pratikti ki, çoğu insanın düşünmeden kabul ettiği ikiyüzlülükleri ve bayat sosyal tutumları bir kenara atmaya istekliydi. Gerçekten de, bir kadın başka türlüünü seçebilseydi, neden sırf kendisinden beklenen bu olduğu için evlensin ki?

"Belki de çoğu kadın evlenmenin kendi geçimini sağlamaktan daha kolay olduğunu düşünüyordur," diyerek onu kasıtlı olarak kışkırttı.

"Daha mı kolay?" diye homurdandı. "İnsanın geri kalan günlerini ev işlerinde çalışarak geçirmesinin, bir işte çalışmaktan daha kolay olduğuna dair en ufak bir kanıt görmedim. biraz ticaret. Kadınların ihtiyacı olan şey daha fazla eğitim, daha fazla seçenek ve o zaman kendileri için evlilik dışındaki seçenekleri de değerlendirebilecekler."

"Ama bir kadın erkeksiz tamamlanmış sayılmaz," dedi Jack kışkırtıcı bir ifadeyle ve kızın yüz ifadesi gök gürültüsüne dönüşünce güldü. Kendini savunmak için ellerini kaldırdı, "Sakin olun Bayan Briars. Ben sadece takılıyordum. Lord Tirwitt gibi dayak yemek ve hırpalanmak gibi bir niyetim yok. Aslında görüşlerinize katılıyorum. Evlilik birliğinin büyük bir savunucusu değilim. Aslında, ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak niyetindeyim."

"Yani bir eş ve çocuk arzunuz yok mu?"

"Tanrım, hayır." Ona sıırttı. "Yarım akıllı bir kadın için kötü bir risk olduğum çok açık."

"*Oldukça* açık," diye hemfikirdi Amanda, ama konuşurken alaycı bir şekilde gülümsüyordu.

Genellikle Amanda bir roman yazmayı bitirdiğinde hemen başka bir romana başlardı. Aksi takdirde kendini huzursuz ve amaçsız hissederdi. Kafasında bir tür hikaye olmadan, kesinlikle başıboştu. Çoğu insanın aksine, hiçbir zaman

Kuyrukta beklemek, uzun süre vagonda oturmak ya da uzun süre boş zaman geçirmek. Bunlar, devam etmekte olan çalışması üzerinde düşünmek, kafasındaki diyalog parçalarıyla oynamak, olay örgüsü için fikirler üretmek ve atmak için fırsatlardı.

Yine de, yıllardır ilk kez, yeniden yazmaya başlamak için hayal gücünü yeterince heyecanlandıracak bir olay örgüsü üretemiyor gibiydi. *Bitmemiş Bir Kadın*'ın revizyonları bitmişti ve yeni bir projeye başlama zamanı gelmişti ama yine de bu ihtimal ona hiç de cazip gelmiyordu.

Bunun nedeninin Jack Devlin olup olmadığını merak etti. Onu tanıdığı son bir aydır, iç hayatı dış dünya kadar ilginç görünmüyordu. Bu daha önce hiç karşılaşmadığı bir sorundu.

Belki de ona kendisini ziyaret etmeyi bırakmasını söylemesi gerektiğini düşündü isteksizce. Devlin haftada en az iki kez, hiçbir kibar uyarıda bulunmadan evine gelmeyi alışkanlık haline getirmişti. Gün ortasında ya da akşam yemeğini paylaşmak için onu davet etmek zorunda kalacağı yemek saatinde bile olabilirdi.

"Bana hep başıboş hayvanları asla beslememek gerektiği söylenirdi," dedi Amanda karanlık bir sesle, adam üçüncü kez yemeğe davetsiz geldiğinde. "Bu onları sürekli geri gelmeye teşvik eder."

Tövbekâr görünmek için boşuna bir çaba sarf ederek başını öne eğen Devlin, ona ikna edici bir gülümseme gönderdi. "Akşam yemeği vakti mi?...Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Ben gideyim. Aşçımın evde benim için bir çeşit soğuk patates püresi ya da ısıtılmış çorba hazırlayacağından şüphem yok."

Amanda sert görünme çabasında başarısız oldu. "Bay Devlin, sahip olduğunuz olanaklarla, aşçınızın her zaman gösterdiğiniz kadar sefil olduğundan şüpheliyim. Aslında, daha geçen gün gerçek bir malikaneniz ve bir alay hizmetçiniz olduğunu duydum. Açlıktan ölmenize izin vereceklerinden şüpheliyim."

Devlin cevap veremedi soğuk bir kış havası girişten içeri girdi ve Amanda aceleyle Sukey'ye kapıyı kapatmasını söyledi. "İçeri gel," dedi Amanda Devlin'e sert bir sesle, "ben bir buz saçağına dönüşmeden önce."

Memnuniyetle gözleri parlayarak sıcak eve girdi ve havayı beğeniyle kokladı. "Sığır yahnisi mi?" diye mırıldandı ve yüzü sırtıyla yarılan Sukey'ye sorgulayan bir bakış attı.

"Biftek, Bay Devlin, şalgam ve ıspanak püresi ve şimdiye kadar gördüğünüz en güzel küçük kayısı reçelli pudingler. Aşçı bu gece kendini aşmış, göreceksiniz."

Amanda'nın Devlin'in küstahlığı karşısında duyduğu kızgınlık, onun bariz beklentisini görünce yerini eğlenceye bıraktı. "Bay Devlin, evime o kadar sık ki sizi davet etme fırsatını bana hiç vermiyorsunuz." Adamın koluna girdi ve küçük ama şık yemek odasına kadar kendisine eşlik etmesini istedi. Sık sık yalnız yemek yemesine rağmen, her zaman mum ışığında yemek yer ve en iyi porselen ve gümüşlerini kullanırdı, kocasının olmamasının sade bir ortamda yemek yemesi gerektiği anlamına gelmediğini düşünürdü.

"Yeterince beklemiş olsaydım beni davet eder miydin?" Devlin mavi gözleri hınzırca bakarak sordu.

"Hayır, ," diye cevap verdi küstahça. "Acımasız şantajcılar masamda nadiren ağırlarım."

"Bunu hâlâ bana karşı kullanmıyorsun," dedi. "Bana gerçek nedeni söyle. Doğum gününde olanlar yüzünden hâlâ rahatsız mısın?"

Şimdi bile, onunla geçirdiği onca saatten sonra, en ufak bir Aralarındaki cinsel ilişkiye yapılan gönderme hâlâ yüzünün alev alev yanmasına neden oluyordu. "Hayır," diye mırıldandı, "bununla hiçbir ilgisi yok. I..." Durdu ve kendini ona gerçeği itiraf etmeye zorlayarak kısa bir iç çekti. "Özellikle beyefendiler söz konusu olduğunda pek cesur değilimdir. İş gibi bir bahane olmadığı sürece bir erkeği akşam yemeğine davet edecek kadar değil. Reddedilme ihtimali pek umurumda değil."

Onun hakkında keşfetmeye başladığı gibi, Jack Devlin de tüm savunmasını koruduğu sürece onu kıskırtmaktan ve onunla alay etmekten hoşlanıyordu. Ancak en ufak bir kırılma belirtisi gösterdiğinde, şaşırtıcı bir şekilde

Nazik. "Sen mal mülk sahibi, güzel yüzlü, bol zekâlı ve iyi bir üne sahip bir kadınsın... Tanrı aşkına bir erkek seni neden reddetsin?"

Amanda onun yüzünde alaycı bir ifade aradı ama yüzünde sadece onu rahatsız eden uyanık bir ilgi vardı. "Ben istediği herkesi ayartabilen bir siren değilim," dedi zoraki bir hafiflikle. "Sizi temin ederim ki efendim, beni reddedebilecek bazı erkekler var."

"O zaman sahip olmaya değmezler."

Amanda havada filizlenen rahatsız edici samimiyet duygusunu dağıtmaya çalışarak garip bir kahkahayla "Ah, tabii ki," diye cevap verdi. Adamın kendisini yeşil ve altın Sevres porselenleri ve sedef saplı gümüş çatal bıçak takımıyla donatılmış maun masaya oturtmasına izin verdi. Tabaklarının arasında özenle işlenmiş gümüş işlemelerle süslenmiş yeşil camdan bir tereyağı tabağı duruyordu. Tereyağı tabağının kapağının üzerinde tuhaf bir gümüş sapı inek şeklinde kalıplanmıştı. Amanda'nın zarif sadeliği tercih etmesine rağmen, Londra'daki bir dükkânda gördüğünde onu almaktan kendini alamamıştı.

Devlin rahat bir aşinalık havasıyla onun karşısına oturdu. Burada olmaktan, onun masasında yemek yemekten zevk alıyor gibiydi. Amanda onun bu açık eğlencesi karşısında şaşkına dönmüştü. Jack Devlin gibi bir adam Birçok masada hoş geldiniz... Neden onunkini tercih etti?

"Acaba arkadaşlığımı mı yoksa aşçımın yeteneklerini mi beğendiğiniz için buradasınız?" diye yüksek sesle düşündü. Aşçı Violet henüz yirmili yaşlarındaydı ama doyurucu ve sıradan yemekleri olağanüstü bir şekilde hazırlıyordu. Yeteneklerini büyük bir aristokrat evinde aşçı yardımcısı olarak çalışarak, otlar ve baharatlar hakkında kapsamlı notlar alarak ve sürekli genişleyen bir deftere yüzlerce tarif yazarak edinmişti.

Devlin, Amanda'ya göz kamaştırmaktan asla geri kalmayan, mizah ve sıcaklığın alaycı bir şekilde ortaya çıktığı o yavaş gülümsemeyi verdi. "Aşçınızın yetenekleri kayda değer," diye onayladı. "Ama şirketiniz bir ekmek kabuğunu bile krallara layık hale ."

"Beni bu kadar eğlenceli bulmanı anlayamıyorum," dedi alaycı bir tavırla, onun sözlerinin getirdiği zevk dalgasını engellemeye çalışarak. "Seni pohpohlamak ya da memnun etmek için hiçbir şey yapmıyorum. Aslına bakarsan, şimdiye kadar yaptığımız hiçbir konuşmanın bir anlaşmazlıkla sonuçlanmadığını düşünemiyorum."

"Tartışmayı severim," dedi kolayca. "İrlandalı mirasım."

Amanda onun geçmişine yapılan bu nadir göndermeden anında etkilenmişti. "Annenin öfkesi var mıydı?"

"Volkanik," diye mırıldandı, sonra uzun zamandır hatırladığı bir anısına güler gibi oldu. "Tutkulu inançları ve duyguları olan bir kadındı... onun için hiçbir şey yarım ölçü değildi."

"Başarınızdan memnun olurdu."

"Bundan şüpheliyim," dedi Devlin, gözlerindeki eğlence sessiz bir titreşime dönüşerek dağıldı. "Annem okumayı bilmezdi. Yayıncı olan bir oğuldan ne anlam bilemezdi. Tanrı'dan korkan bir Katolik olarak, İncil hikayeleri ya da ilahiler dışındaki eğlenceleri onaylamazdı. Yayınladığım materyaller muhtemelen ona demir bir tavayla peşime düşmesi için ilham verirdi."

"Peki ya baban?" diye sormadan edemedi. "Yayıncı olmandan memnun mu?"

Devlin soğuk ve düşünceli bir ses tonuyla cevap vermeden önce ona uzun ve ölçülü bir bakış attı. "Konuşmuyoruz. Babamı hiç tanımadım, sadece Annem öldükten sonra beni okula gönderen ve okul ücretini ödeyen uzak bir figür."

Amanda acılarla ve acı hatıralarla dolu bir geçmişin kıyısında dolaştıklarının farkındaydı. Adamın kendisine ne kadar güveneceğini ve onu sorgulamaya devam edip etmeyeceğini merak ediyordu. Kendini ele geçirmiş bu adamdan başkalarının alamayacağı sırları alma gücüne sahip olabileceği düşüncesi büyüleyiciydi. Neden yapabileceğini düşünmeye cüret etsin ki? Onun bu gece burada bulunması

Bir şeyler. Onun arkadaşlığından hoşlanıyordu - ondan bir şey istiyordu - yine de bunun ne olabileceğine tam olarak karar veremiyordu.

Elbette sadece cinsel bir ilgi yüzünden burada değildi, eğer bir meydan okuma için o kadar çaresiz değilse, aniden sivri dilli yaşlı bir adam bulmuştu. zevkine göre hizmetçiler.

Uşağı Charles hizmet etmek için geldi ve ustalıkla önlerine cam ve gümüş tabakları koydu. Tabaklarını etli biftek ve tereyağlı sebzelerle doldurmalarına yardım etti ve bardaklarına şarap ve su .

Amanda konuşmadan önce hizmetçinin gitmesini bekledi. "Bay Devlin, Madam Bradshaw ile görüşmenizle ilgili sorularımdan defalarca kaçtınız ve beni alay ederek ve kaçamak cevaplarla oyaladınız. Ancak, misafirperverliğimin ışığında, sonunda onunla aranızda ne konuşulduğunu ve o saçma toplantıyı neden tasarladığınızı açıklamamız adil olacaktır. doğum günümün akşamı. Sizi uyarıyorum, bunu yapana kadar tabağınıza bir lokma bile kayısı reçelli puding konmayacak."

Gözleri ani bir zevkle parlıyordu. "Tatlı düşkünlüğümü bana karşı kullandığın için zalim bir kadınsın."

"Anlat bana," dedi acımasızca.

Acele etmedi, yavaşça biftekten bir ısırık aldı ve bir yudum kırmızı şarapla birlikte mideye indirdi. "Bayan Bradshaw sizden daha az zeki bir adamla tatmin olacağınıza inanmıyordu. Elindeki tek erkeğin size uymayacak kadar duygusuz ve aptal olduğunu iddia etti."

"Bu neden önemli olsun ki?" Amanda sordu. "Cinsel eylemin özel bir zeka gerektirdiğini hiç duymadım. Gözlemlediğim kadarıyla pek çok aptal insan kolaylıkla çocuk sahibi olabiliyor."

Nedense bu söz Devlin'in neredeyse boğulana kadar gülmesine neden oldu. Amanda sabırsızlıkla onun kendine gelmesini bekledi, ama Devlin onun sorgulayan yüz ifadesine her baktığında, bu bir başka

kahkaha spazmı. Sonunda bir kadeh şarabın yarısını içti ve hafifçe sulanmış gözlerle ona baktı, elmacık kemiklerini ve burnunun güçlü köprüsünü bir kızarıklık vardı.

"Doğru," dedi adam, derin sesi kalıcı bir eğlenceyle zenginleşmişti. "Ama bu soru deneyim eksikliğinizi ortaya koyuyor, şeftaliler. Gerçek şu ki, cinsel tatmine ulaşmak kadınlar için erkekler için olduğundan daha zordur. Belli bir beceri, özen ve evet, hatta zeka gerektirir."

Akşam yemeği sohbetinin konusu olarak, bu konu Amanda'nın saç çizgisine kadar kızarmasına neden olan edep sınırları. Kapı aralığına baktı, tamamen yalnız olduklarından emin olduktan sonra tekrar konuştu. "Ve Bayan Bradshaw'a göre siz beni memnun etmek için gerekli niteliklere sahipsiniz... oysa çalışanları değil?"

"Görünüşe göre." Elindeki çatal bıçak takımını yere bırakmış, kızın yüzündeki duygu değişimini ilgiyle izliyordu.

Bu skandal konuşmayı bir an önce bitirmesi gerektiği bilgisi, daha fazlasını öğrenme merakıyla şiddetle çatıştı. Amanda yasak olan cinsel ilişki konusunu hiç kimseye soramamıştı, ne anne babasına ne de evli olmalarına rağmen kendisinden biraz daha bilgisiz görünen kız kardeşlerine.

Ama burada, sormak istediği herhangi bir soru hakkında onu aydınlatmaya sadece muktedir değil, aynı zamanda istekli bir adam vardı. Birdenbire edep mücadelesinden vazgeçti - ne de olsa evde kalmış bir kızdı ve edepli olmasının ona ne faydası olmuştu ki? "Peki ya erkekler?" diye sordu. "Onlar bir kadından tatmin olmakta hiç zorluk çekiyorlar mı?"

Devlin'in soruyu alaya almadan yanıtlaması onu memnun etti. "Genç ya da deneyimsiz bir erkek için yakınında sıcak bir kadın bedeni olması genellikle yeterlidir. Ama bir erkek olgunlaştıkça daha fazlasını ister. Biraz meydan okuyan, ilgisini çeken bir kadınla cinsel eylem daha heyecan vericidir... hatta onu güldüren bir kadınla bile."

"Bir erkek bir kadının kendisini güldürmesini mi ister?" Amanda kesin bir şüphecilikle sordu.

"Tabii ki. Yakınlık, yatakta eğlenceli olmaya istekli bir partnerle en zevkli hale gelir... eğlenceli ve sınır tanımayan biriyle."

"Eğlenceli," diye tekrarladı Amanda başını sallayarak. Bu fikir, romantizm ve seks hakkında uzun süredir sahip olduğu tüm fikirlerle çelişiyordu. İnsan yatakta "oyun oynamazdı". Ne demek istiyordu? Cinsel partnerlerin çocuklar gibi yatakta ve yastık fırlatmaktan hoşlandıklarını mı ima ediyordu?

Kadın şaşkınlıkla ona bakarken, Devlin aniden rahatsız olmuş gibi göründü, bakışları canlı ve sıcaktı, sanki gözlerinde mavi bir alev yakalanmış gibiydi. Yüzünde hafif bir kızarıklık oluşmuştu ve gümüş çatal bıçak takımını sıkıca tutuşunu gevşetemiyor gibiydi. Konuştuğunda sesi çakıllı bir yumuşaklığa bürünmüştü. "Korkarım, Bayan Briars, bu gece konuyu değiştirmek zorundayım. Çünkü ne demek istediğimi göstermekten daha çok istediğim bir şey yok."

Bölüm 7

Amanda, Devlin'in bu konuşmadan tahrik olduğunu kastettiğini fark etti. Kendi bedeninin de bu samimi konuşmadan uyandığını fark edince afalladı ve utandı. Sinirleri boyunca fırçalanan bir his, göğüslerinde, karnında ve kalçalarının arasında toplanan ısı merkezleri hissetti. Bir erkeğin görüntüsünün, sesinin, pratik, işlevsel dizlerinde bile böyle hisler yaratabilmesi ne kadar garipti.

"Kayısı reçelli pudingimi hak ettim mi?" Devlin kapalı bir tabağa uzanarak sordu. "Çünkü biraz alacağım. Sizi uyarıyorum, bunu sadece fiziksel güç engelleyebilir."

İstediği gibi yüzüne bir gülümseme geldi. "Elbette," dedi Amanda, sesinin kararlılığından memnun bir şekilde. "Kendine yardım et."

Tabağına ustalıkla iki küçük tombul puding koydu ve çocuksu bir hevesle onları mideye indirdi. Amanda konuşacak yeni bir konu arıyordu. "Bay Devlin... Nasıl yayıncı olduğunuzu öğrenmek istiyorum."

"Bir bankada ya da sigorta şirketinde rakamları karalamaktan çok daha ilginç görünüyordu. Ve çırak olarak hiç para kazanamayacağımı biliyordum. Kendi dükkanımıla başlamak istedim, Envanter, çalışanlar ve yayıncılığa başlamak için gerekli araçlarla birlikte. Mezun olduktan bir gün sonra, birkaç okul arkadaşım ile birlikte Londra'ya doğru yola çıktım ve..." Durakladı ve garip bir gölge geçti. yüzüne baktı. "Bir kredi ayarladım," dedi sonunda.

"Bankanın size masraflarınızı karşılayacak kadar kredi vermesi için oldukça ikna edici olmalısınız. Özellikle de bu kadar genç yaşta."

Amanda'nın sözleri iltifat niteliğindeydi ama nedense Devlin'in gözleri karardı ve ağzı karamsar bir kıvrım aldı. "Evet," dedi usulca, Sesi kendisiyle alay eder gibiydi. "Oldukça ikna ediciydim." Şarabından derin bir yudum aldı, sonra Amanda'nın beklenti içindeki yüzüne baktı. Sanki ağır bir yükü kaldırıyormuş gibi hikâyeye devam etti. "Biriyle başlamaya karar verdim

Firmayı kurduktan sonraki altı ay içinde resimli dergi ve üç ciltlik yarım düzine romanı düzenleyip yayınladı. Tüm bunları yapmak için günde yeterli saat yoktu. Fretwell, Stubbins, Orpin ve ben hepimiz düşene kadar çalıştık - hiçbirimizin gecede dört saatten fazla uyuduğunu sanmıyorum. Ben Hepsi iyi olmasa da, bir şekilde bizi batıracak kadar büyük bir hata yapmaktan kaçınmayı başardım. Başlangıç olarak, ihtiyaç fazlası beş bin kitap satın aldım ve bunları indirimli fiyatlarla sattım, bu da beni kitapçı dostlarıma sevdirmede. Öte yandan, hızla para kazandım. Başka türlü hayatta kalamazdık. Meslektaşlarım bana vicdansız bir hain dediler ve haklıydılar da. Ama işimin ilk yılında raflarımdan yüz bin cilt sattım ve kredimin tamamını geri ödedim."

"Rakiplerinizin sizi iflas ettirmek için komplo kurmasına şaşırdım," dedi Amanda soğukkanlılıkla. Edebiyat dünyasındaki herkes Kitapçılar Birliği ve Yayıncılar Komitesi'nin yazılı olmayan bir kurala uymayan herkesi yok etmek için birleşeceğini biliyordu: asla düşük fiyatlı bir kitap satma.

"Oh, denediler," dedi acımasız bir gülümsemeyle. "Ama bana karşı bir kampanya düzenlediklerinde, kendimi gelen herkese karşı savunacak kadar para ve nüfuz kazanmıştım."

"Başardıklarınızdan oldukça memnun olmalısınız."

Kısa bir kahkaha attı. "Hayatımda şimdiye kadar hiçbir şeyden olmadım. Olacağımdan da şüpheliyim."

"Daha ne isteyebilirsin ki?" diye sordu kadın, büyülenmiş ve şaşırmış bir halde. "Sahip olmadığım her şeyi," diyerek onu güldürdü.

O zaman sohbet daha rahat bir hal aldı ve romanlar, yazarlar ve Amanda'nın Windsor'da ailesiyle geçirdiği yıllar hakkında konuştular.

Kız kardeşlerini, onların kocalarını ve çocuklarını anlattı ve Devlin onu şaşırtan bir ilgiyle dinledi. Bir erkek için alışılmadık derecede anlayışlı olduğunu düşündü. Kadının söylemediklerini de en az konuştuklarını duyduğu kadar net duyma becerisine sahipti.

"Kocaları ve çocukları olduğu için kız kardeşlerini kıskanıyor musun?" Sandalyesinde arkasına yaslandı, siyah saçlarından bir tutam alnına düştü. Amanda'nın dikkati bir an için kalın, yay gibi ön saç teline takıldı, parmakları onu geriye doğru taramak arzusuyla seğirdi. Bir fok balığının postu kadar pürüzsüz ve esnek olan o siyah saçın dokusunu unutmamıştı.

Soruyu düşündü, onun neden kimsenin sormadığı soruları sormaya cesaret ettiğini ve kendisinin neden bu sorulara yanıt verdiğini merak etti. Başkalarının hareketlerini ve duygularını analiz etmeyi severdi, kendisinininkileri değil. Ama bir şey onu ona doğru cevap vermeye zorluyordu.

"Sanırım," dedi Amanda tereddütle, "zaman zaman kız kardeşlerimi çocuk sahibi oldukları için kıskanabilirim. Ama onlarınki gibi bir koca istemiyorum. Her zaman çok farklı birini... bir şeyi... istemişimdir." Kadın düşünceli bir şekilde duraklarken Devlin sessiz kaldı. Odanın telaşsız sessizliği onu devam etmeye çağırıyordu. "Evlilik hayatının hayal ettiğim gibi olmadığını hiçbir zaman kabullenemedim. Ben her zaman aşkın karşı konulmaz ve vahşi. Birini tamamen ele geçirmeli. Kitapların, şiirlerin ve türkülerin anlattığı gibi. Ama annemle babam, kız kardeşlerim ya da Windsor'daki tanıdıklarım için durum böyle değildi. Yine de... onların evliliklerinin doğru, benimkilerin ise yanlış olduğunu hep biliyordum."

"Neden?" Mavi gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Çünkü pratik değil. Ve bu tür bir aşk her zaman kaybolur."

Ağzının kenarları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kalktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü herkes böyle söylüyor. Ve mantıklı." "Ve sen de her

şeyin mantıklı olmasını seviyorsun," diye nazıkçe alay etti.

Ona meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Bunun nesi yanlış, sorabilir miyim?"

"Hiçbir şey." Alaycı bir gülümseme dudaklarına dokundu. "Ama bir gün, şeftaliler, romantik tarafınız pratik doğanız karşısında zafer kazanacak. Ve umarım bu gerçekleştiğinde ben de orada olurum."

Amanda onun karşı kendini dizginledi. Onu mum ışığında görmek, alev ve gölgenin çarpıcı yüz hatları üzerinde oynaşması, altın Dudaklarının cömert şekline ve elmacık kemiklerinin tepesine dokunan vurgular Amanda'nın kendini ateşin üzerinde tutulan bir şişe gibi içi boş ve sıcak hissetmesine neden oldu, ısının basıncı hissi içe doğru çekiyordu.

Saçlarının pürüzlü, ipeksi tellerine, kadifemsi sertlikteki tenine, boğazının dibindeki nabzına dokunmayı arzuluyordu. Adamın nefesinin boğazında düğümlenmesini ve kendisine tekrar Galce kelimeler fısıldamasını duymak istiyordu. Ona sahip olmak için ne kadar çok kadın can atmış olmalı, diye düşündü ani bir melankoli dalgası içinde. Acaba biri gerçekten ona sahip olabilecek miydi?

bir kadının kalbinin sırlarını paylaşmasına izin verirse, onu tanıyacaktı.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Evlilik senin gibi bir adam için pratik bir düzenleme olacaktır."

Devlin sandalyesine geri oturdu ve ağzının bir köşesinde gizlenen gülümsemeyle ona . "Nasıl yani?" diye sordu yumuşak ama meydan okuyan bir ses tonuyla.

"Neden, işleri düzenlemek, ev sahibesi gibi davranmak ve arkadaşlık etmek bir eşe ihtiyacınız var. Ve kesinlikle çocuk istiyor olmalısınız, yoksa işinizi ve mülkünüzü kime bırakırsınız?"

"Arkadaşlık edinmek için evlenmek zorunda değilim," diye belirtti. "Ve ben sonra mülküm ne olacağı da umurumda değil. Ayrıca, dünyada yeterince çocuk var ve ben bu nüfusu artırmayı reddederek onlara bir iyilik yapmış olacağım."

"Çocuklardan hoşlanmıyor gibisin," diye gözlemledi, onun bu ifadeyi reddetmesini bekliyordu.

"Özellikle değil."

Amanda onun dürüstlüğü karşısında kısa bir süre irkildi. Çocukları sevmeyen insanlar genellikle aksini iddia etmeye çalışırlardı. Çocuklar için yaygara koparmak bir erdemdi, mızumsuzlanan, yaramazlık yapan ve genellikle kendilerini sakıncalı kılan şımarık olanlar için bile.

"Belki sen de kendininki hakkında farklı hissediyorsundur," diyerek, kendisine sık sık ezberletilen geleneksel bir bilgiye başvurdu.

Devlin omuz silkti ve kolayca, "Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi.

Çocuk konusu, aralarında gelişmekte olan yakınlık hissini ortadan kaldırmış görünüyordu. Devlin keten peçetesini büyük bir özenle masanın üzerine koydu ve hafifçe gülümsedi. "Artık gitmeliyim," diye mırıldandı.

Gözlerini kırpmadan bakması onu rahatsız etmişti, diye düşündü Amanda bir an için pişmanlık . Bazen bunu yapmanın bir yolunu buluyordu. Sanki içlerine ulaşmak için katmanları sıyrıyormuş gibi. Bunu asla yapmak istememişti - bu sadece bir yazar alışkanlığıydı.

"Kahve almayacak mısınız?" Amanda sordu. "Ya da bir bardak Porto şarabı?" Adam başını sallayınca Amanda ayağa kalktı ve Sukey'yi çağırmak için zile bastı. "Şapkanızı ve ceketinizi giriş salonuna getirtirim, sonra-"

"Bekle." Devlin de ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak ona doğru geldi. Yüzünde hem dalgın hem de temkinli, meraklı bir ifade vardı. güvenmediği bir yabancının elinden yiyecek almak için kandırılıyor. Amanda

Kalbi çılgın bir ritimle çarpmaya başladığında sakın görünmeye çalışarak onun niyetli bakışlarına kibarca sorgulayan bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Evet, Bay Devlin?"

"Üzerimde çok tuhaf bir etkiniz var," diye mırıldandı. "Gerçeği söylemek istememe neden oluyorsun - ki bu hiç de alışılmadık bir şey, rahatsız edici olduğundan bahsetmiyorum bile."

Brokarlı duvar panelinin kürek kemiklerine bastırıldığını hissedene kadar ondan uzaklaştığının farkında değildi. Devlin onu takip etti, bir elini omzuna dayadı, diğer eli ise yanında gevşekçe duruyordu. Adamın duruşu rahattı ama kadın onun yakınlığıyla kuşatıldığını, kucaklandığını hissetti.

Amanda nemli dudaklarını dilinin ucuyla ıslattı. "Bana ne hakkında gerçeği söylemek istiyorsunuz Bay Devlin?" diye sormayı başardı.

Kirpiklerinin kılları yüz ifadesini örtüyordu ve kadın cevap vermeyeceğini düşünene kadar çok uzun bir süre durakladı. Sonra onun gözlerinin içine baktı. Bu kadar yakın durduklarında, mavinin yoğunlaşmış derinlikleri şok edici derecede yoğundu. "Kredi," diye mırıldandı. Sesinin kadifemsi tınısı Sesi sanki kelimeleri zorlayarak çıkarıyormuş gibi durgun ve düzleşmişti. "İşimi kurmak için aldığım kredi. Bir bankadan ya da başka bir kurumdan değil. Babamdan aldım."

"Anlıyorum," dedi sessizce, ancak ikisi de onun hiçbir şey anlamadığını biliyordu.

Duvara yaslanan büyük el yumruk haline geldi, parmak eklemleri brokarlı yüzeye sertçe bastırıldı. "Onunla daha önce hiç tanışmamıştım ama ondan nefret ederdim. O bir akran, varlıklı bir adam ve annem de hizmetçilerinden biriydi. Anneme ya tecavüz etmiş ya da onu baştan ve ben doğduğumda onu üç kuruş parayla kapı dışarı etmiş. Evlilik dışı doğurduğu ilk piç ben değildim ve Tanrı biliyor ki son da olmayacaktım. Gayrimeşru bir çocuğun onun için hiçbir anlamı ya da ilgisi yoktur. Karısından yedi tane yasal çocuğu var." Devlin'in üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Gördüğüm kadarıyla, şımartılmış, tembel, hiçbir işe yaramayan bir sürü çocuk."

"Onlarla tanıştın mı?" Amanda dikkatle sordu. "Üvey kardeşlerinle mi?"

"Onları gördüm, evet," dedi acı bir sesle. "Ama babalarının birçok piç çocuğundan biriyle tanışmak gibi bir arzuları yok."

Amanda başını salladı ve devam ederken onun gururlu, sert yüzüne baktı.

"Annem öldüğünde ve kimse beni yanına almak için gönüllü olmadığına, babam beni Knatchford Heath'e gönderdi. İyi bir yer değildi. Oraya gönderilen bir çocuk, babasının ölmesini istediğini düşündüğü için suçlanamazdı. Ve ben de ölürsem dünya büyük bir kayıp olmayacağını farkındaydım. Beni hayatta tutan da bu düşünce oldu." Kısa, hırıltılı bir kahkaha attı. "Saf inatçılıkla hayatta kaldım. Sırf babama inat olsun diye yaşadım. I-" Onun sakın yüzüne bakarken sözünü kesti ve kafasını temizlemek istercesine salladı. "Bunu sana söylememeliyim," diye mırıldandı.

Amanda adamın paltosunun ön tarafına hafifçe dokundu ve kenarını parmaklarının arasında tuttu. "et," diye mırıldandı. Kıpırdamadan duruyordu; bedeni, adamın nedense hiç kimseye yapmadığı bir şekilde ona açıldığının, ona güvendiğinin elektriksel farkındalığıyla canlıydı. Onun sırdaşlığını istiyordu... onu anlamak istiyordu.

Devlin onunla kaldı, bakışları yüzüne kilitlenmişti. "Mezun olduğumda," dedi hoyratça, "borç alacak hiçbir şeyim yoktu, ne adım, ne teminatım, ne de ailem. Ve başlangıçta para olmadan asla bir şeyler yapamayacağımı biliyordum. Bu yüzden dünyada en nefret ettiğim adama, babama gittim ve bana istediği faiz oranıyla borç vermesini istedim. Başka ne yapacağımı bilmiyordum."

"Bu çok zor olmuş olmalı," diye fısıldadı Amanda.

"Onu gördüğüm anda kendimi bir zehir fiçisine batırılmış gibi hissettim. Sanırım o zamana kadar bana bir borcu olduğuna dair belli belirsiz bir fikrim vardı. Ama ben Bana bakışından, onun için bir oğul olmadığımı ya da buna yakın bir şey olmadığını biliyordu. Ben sadece bir hataydım."

Bir hata. Amanda, Oscar Fretwell'in de kendisini ve okula giden diğer çocukları tanımlamak için aynı kelimeyi kullandığını hatırladı. "Sen onun oğluydun," dedi. "Sana bir şey borçluydu."

Devlin onu duymamış gibiydi. "İronik olan şu ki," diye devam etti usulca, "tıpatıp ona benziyorum. Meşru oğullarının hepsinden daha çok benziyorum ona... hepsi de anneleri gibi sarışın ve açık tenli. Sanırım onun damgasını bu kadar açık bir şekilde taşımam onu eğlendirdi. Ve gittiğim okul hakkında hiçbir şey itiraf etmemem de onu memnun gibiydi. Bana okulun nasıl bir cehennem olduğundan yakınmam için her fırsatı verdi ama ben tek kelime etmedim. Ona yayıncı olma planlarımdan bahsettim ve ondan ne kadar para istediğini sordu. Bunun bir şeytan pazarlığı olacağını biliyordum. Ondan para almak anneme ihanet etmek olurdu. Ama umursamayacak kadar çok ihtiyacım vardı. Ve aldım."

Amanda ciddiyetle, "Kimse seni suçlayamaz," dedi ama bunun bir önemi olmadığını biliyordu. Devlin, kim ne derse desin, yaptıklarından dolayı kendini affetmeye meyilli değildi. "Ve borcunu geri ödedin, değil mi? Mesele artık çözüldü."

Sanki bu ifade inanılmaz derecede masummuş gibi acı acı gülümsedi. "Evet, ona borcumun tamamını faiziyle birlikte geri ödedim. Ama sorun çözülmüş değil. Babam arkadaşlarına beni işe kendisinin başlattığını söyleyerek övünmeyi seviyor. Hayırsever rolünü oynuyor ve ben de ona karşı çıkamıyorum."

"Seni tanıyan insanlar gerçeğin farkında," diye mırıldandı Amanda. "Önemli olan tek şey bu."

"Evet." Adamın ifadesi dikkatini dağıttı ve Amanda ona kendisiyle ilgili bu kadar çok şey anlattığı için pişman olduğunu hissetti. Her şeyden çok, ona güvendiği için üzülmesini istemiyordu. Ama neden güvenmişti? Kendisiyle ilgili en kötü şey olduğunu düşündüğü şeyi neden ona söylemişti? Onu kendine yaklaştırmak mı yoksa uzaklaştırmak mı istemişti? Bakışları düştü ve sanki onun kınamasını bekliyor, neredeyse bunu istiyor gibiydi.

"Jack," dedi, o farkına adı dudaklarından dökülüvermişti. Adam sanki ondan uzaklaşmaya niyetliymiş gibi biraz kıpırdandı ve o da

kısa kollarıyla onun geniş omuzlarını yakaladı. Fiziksel olarak böylesine güçlü bir yaratığı korumak saçma görünse de onu koruyarak kucakladı. Devlin kaskatı kesildi. Kadını ve belki de onu şaşırtacak şekilde, Devlin yavaş yavaş onun sarılışını kabul etti ve kısa boyuna uyum sağlamak için kamburunu çıkardı. Siyah başı neredeyse Amanda'nın omzuna kadar alçalmıştı. Amanda elini Devlin'in , teninin sıcak kenarının yakasının keskin kenarıyla buluştuğu yere koydu.

"Jack..." Sempatik görünmek istemişti ama nedense sesi her zamanki gibi hızlı ve pragmatik çıkmıştı. "Yaptığın şey ne yasadışı ne de ahlaka aykırıydı ve pişmanlıklarla vakit kaybetmenin kesinlikle bir anlamı yok. Değiştiremeyeceğin bir şey için kendini azarlamana gerek yok. Ve dediğiniz gibi, başka seçeneğiniz yoktu. Eğer babandan intikam almak istiyorsan ve Size karşı davranışlarından dolayı kardeşlerim, kendinizi mutlu olmaya vermenizi öneririm."

Kulağına doğru kısa bir kahkaha attı. "Benim pratik prensesim," diye mırıldandı, kolları onun etrafında sıkılaştı. "Keşke bu kadar kolay olsaydı. Ama bazı insanlar mutlu olmak için yaratılmamıştır - bu hiç aklına geldi mi?"

Hayatının her dakikasını yönetmek, kontrol etmek, mücadele etmek ve fethetmekle geçiren bir adam için bu teslimiyet anı son derece tuhaf bir deneyimdi. Jack kendini sersemlemiş hissetti, sanki üzerine aniden ılık bir sis çökmüş ve işgal ettiği acımasız dünyanın sınırlarını bulanıklaştırmıştı. Aceleyle itiraf etmesine neyin sebep olduğundan emin değildi ama bir şekilde bir kelime diğerine yol açmış, hiç kimseye söylemediği sırları ağzından kaçırmıştı. En yakın sırdaşları Fretwell ve Stubbins'e bile. Amanda'nın kendisiyle alay etmesini ya da soğuk bir şekilde mesafeli davranmasını tercih ederdi... en sevdiği savunmalar olan mizah ve alaycılıkla bunu halledebilirdi. Ama onun destek ve anlayış sinir bozucuydu. Anın çok uzun sürmesine aldırmadan ondan uzaklaşmıyor gibiydi.

Onun gücünü, hayata karşı açık sözlü yaklaşımını, duygusallıktan uzak oluşunu seviyordu. Amanda gibi bir kadının her zaman ihtiyacı olan şey olduğunu, hayatı boyunca onu rahatsız eden hırs ve kargaşadan korkmayacak biri olduğunu düşündü.

Her türlü sorunu küçültebileceğine dair sevimli bir özgüveni vardı.

"Jack," dedi usulca. "Biraz kal. Salonda bir şeyler içeriz."

Yüzünü saçlarına çevirdi, yanlardan düzgünce tutturulmuş saçlar asi buklelerden oluşan bir yığın haline gelmişti. "Benimle salonda yalnız kalmaktan korkmuyor musun?" diye sordu. "Geçen sefer ne olduğunu hatırla."

Kadının kışkırtıldığını hissedebiliyordu. "Seni oldukça iyi idare edebileceğime inanıyorum."

Kadının kendine güveni Jack'i memnun etti. Geri çekilip kızın yuvarlak yüzünü avuçlarının arasına aldı ve kendi ağırlığını kullanarak onu duvara yasladı.

Adamın açılmış bacakları, kehribar rengi kadife eteklerinin hışırtılı ağırlığı içinde kadının bacaklarını sarıyordu. Berrak gri gözlerinde şaşkınlık parlıyordu ve yüzüne bir kızarıklık geldi. Güzel, açık tenliydi ve her zamanki alışkanlığıyla dudaklarını birbirine kenetlemediği zamanlarda yumuşak, gül rengine ve güzelce kıvrılmış, hayatında gördüğü en cazip ağza sahipti.

"Bunu bir erkeğe asla söylememelisin," dedi. "Bu bende senin yanıldığını kanıtlama isteği ."

Onu sinirlendirebilmek hoşuna gidiyordu, çok az erkeğin yapabildiğini tahmin ettiği bir şeydi bu. yapabiliyorlardı. Hâlâ kızarmış bir halde kararsızca güldü ve bir cevap vermeyi düşünemiyor gibiydi. Jack başparmaklarının uçlarını hafifçe Yanaklarının kenarları, teni serin ve ipeksi. Onu ısıtmak, içini ateşle doldurmak istiyordu. Başını eğdi ve yüzünün yan tarafına sokularak dudaklarının yumuşak deriyi sıyrmasına izin verdi.

"Amanda... sana az önce söylediklerim... sempatini kazanmak için değildi. Benim nasıl bir adam olduğumu anlamanı istiyorum. Asil değil. İlkeli değil."

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi kız sertçe ve Jack onun yanağına bakarak güldü ve kızın titrediğini hissetti. "Jack..." Yanağını onunkine bastırmaya devam etti,

Sanki onun tıraş edilmiş tenini hissetmekten hoşlanıyormuş gibi. "Nedenini anlayamasam da beni kendin hakkında uyarıyor gibisin."

"Yapamaz mısın?" Jack geri çekildi ve ağırbaşlı bir ifadeyle ona baktı, arzusu tüm mantıklı düşüncelerin ötesinde durmaksızın yanıyordu. Gümüş gözleri genişti, bahar yağmuru kadar serin ve ferahlatıcıydı. Onlara sonsuza dek bakabilirdi. "Çünkü seni istiyorum." Sesinin aniden kısılmasına rağmen konuşmak için kendini zorladı. "Çünkü beni evinde ağırlamamalısın. artık akşam yemeği için. Ve benim sana doğru yürüdüğümü gördüğünde, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ters yöne koşmalısın. Sen de o hayvanlardan biri gibisin. Romanlarındaki karakterler, Amanda... iyi, ahlaklı bir kadın ama kötü arkadaşlara bulaşıyor."

"Kötü arkadaşlığı oldukça ilginç buluyorum." Ondan hiç korkmuş görünmüyordu, ne de ona ne anlatmaya çalıştığını anlamış gibi görünüyordu. "Ve Belki de sadece araştırma amacıyla sizi inceliyorumdur." Kollarını onun boynuna dolayarak ve dudaklarını onun köşesine dokundurarak onu şaşırttı. "İşte gördünüz mü? Senden korkmuyorum."

Yumuşak ağzı onu yaktı. Jack tepkisini, dünyanın dönmesini engelleyemediği kadar kontrol edemiyordu. Başını eğdi ve kızın ağzını kendi ağzıyla yakalayarak onu su katılmamış bir tutkuyla öptü. Kadın tatlı ve tatlıydı, küçük ama cömert vücudu Jack'in kollarına sıkıca yapışmış, göğüslerinin dolgun şekli Jack'in göğsüne doğru itilmişti. Nazik olmaya çalışarak dilinin derin darbeleriyle onu keşfederken, içinde büyük bir şenlik ateşi alevlendi. Üzerindeki kadife elbiseyi yırtmak ve teninin, göğüslerinin uçlarının, karnının kıvrımlarının, kalçalarının arasındaki ateşli kıvrımların tadına bakmak istiyordu. Onu binlerce farklı şekilde baştan çıkarmak, şok etmek, kollarında saatlerce uyuyana kadar onu yormak istiyordu.

Körü körüne kalçalarının kıvrımlarını buldu ve ellerini kalçalarının üzerinde kenetleyerek kadının belini seksinin sertliğine doğru yaklaştırdı. Kadının etekleri bu hissi boğuyor, ağır kumaşın kıvrımları adamın arzuladığı yakın teması engelliyordu. Daha da sert öpüştüler, birlikte gerildiler, ta ki Amanda giderek artan bir tedirginlikle inledi. Jack bir şekilde ağzını ayırmayı başardı, nefesi buharlı bir şekilde geliyordu ve onu ezdi

tahrik olmuş bedenine karşı. "Yeter," diye fısıldadı sertçe. "Yeter... yoksa seni hemen şimdi alırım."

Yüzü ondan gizliydi ama nefes alış verişinin sarsıcı ritmini duydu ve vücudunda dolaşan titremelere rağmen kıpırdamadan durma çabasını hissetti. Beceriksizce saçlarını okşadı. Pırıl pırıl parlayan kumral bukleler avucunun altında ateşten sarmallar gibiydi.

Jack'in konuşmaya cesaret edebilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti. "Şimdi beni salona davet etmenin neden kötü bir fikir olduğunu anlıyorsun."

"Belki de haklısın," dedi kararsızca.

Jack, her siniri isyankâr bir protestoyla çığlık atmasına rağmen onu vücudundan uzaklaştırdı. "Bu gece buraya gelmemeliydim," diye mırıldandı. "Kendime bir söz verdim ama bir türlü-" Bir itirafta daha bulunmak üzere olduğunu fark ettiğinde boğazından yumuşak bir hırıltı yükseldi. Kendisi hakkında bu kadar titiz bir adama ne olmuştu da onun yanındayken konuşmadan duramıyordu? "Güle güle," dedi aniden, Amanda'nın kızarmış yüzüne bakarak. Kendine hâkimiyetinin ne cehenneme gittiğini merak ederek başını kısa bir süre salladı.

"Bekle." Kadının parmakları ceketinin koluna takıldı. Adam kadının küçük eline baktı ve onu yakalayıp parmaklarını tahrik olmuş vücudunun ön kısmına doğru sürüklemek ve ağrıyan seksinin etrafına sıkıştırmak için delice bir dürtüyle mücadele etti. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordu.

Cevap verene kadar uzun bir süre geçti. "Tatil için ne planlıyorsun?" diye sordu huysuzca.

Noel'e iki haftadan az bir süre kalmıştı. Amanda'nın bakışları düştü ve elbisesinin kemerini özenle yerine yerleştirdi. "I Her zamanki gibi Windsor'a gitmeyi ve tatili kız kardeşlerim ve aileleriyle birlikte geçirmeyi planlıyorum. Annemin alevli brendi kokteylinin tarifini hatırlayan tek kişi benim ve kız kardeşim Helen her zaman benden hazırlamamı ister. Erikli pastadan bahsetmiyorum bile-"

"Noel'i benimle geçir."

"Seninle mi?" diye mırıldandı, açıkça ürkmüştü. "Nerede?"

Jack yavaşça devam etti. "Her yıl bu günlerde evimde bir parti düzenlerim. Noel Günü, arkadaşlar ve meslektaşlar için. Bu..." Durakladı, kızın boş yüzünü okuyamıyordu. "Burası tam bir tımarhane, gerçekten. İçki, eğlence ve gürültü sizi sağır eder. Ve akşam yemeğini bulana kadar tabak, yemek her zaman soğuktur. Üstelik orada kimseyi tanıyamazsınız-"

"Evet, geleceğim."

"Yapacak mısınız?" Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Peki ya yeğenleriniz ve alevli brendi kokteyli?"

Geçen her saniye daha da emin oldu. "Panın tarifini yazıp kız kardeşime postalayacağım. Çocuklara gelince, yokluğumu fark edeceklerinden bile şüpheliyim."

Jack aptalca başını salladı. "Tekrar düşünmek istersen," diye söze başladı ama Amanda hemen başını salladı.

"Hayır, hayır, bu bana çok uygun. Bütün o çığlık atan çocuklardan ve kız kardeşlerimin başımın etini yemesinden ve Windsor'a gidip gelirken kemiklerimi sızlatan o at arabası yolculuğundan kurtulmak istiyorum. Noel'i yeni yüzlerle dolu bir partide geçirmek canlandırıcı olacak." Onu yemek odasından çıkarmaya başladı, sanki kötü bir şey yapacağından şüpheleniyormuş gibi.

Daveti geri çevirme nezaketini gösterdim. "Gitmek istediğinizi belirttiğiniz için sizi tutmayacağım Bay Devlin. İyi geceler." Hizmetçiye ceketini getirmesi için seslendi ve Jack ne olduğunu tam olarak anlayamadan evden dışarı çıkarıldı.

Buz gibi kapının eşiğinde dururken, ayakkabıları kaymasın diye serpilmiş kuma Jack, ellerini paltosunun ceplerine soktu. Şoför atları kalkış için hazırlarken o da yavaşça kendi arabasına doğru yürüdü. "Ne halt ettim ben Bu mu?" Jack kendi kendine mırıldandı, beklenmedik sonuç karşısında şaşkına dönmüştü.

Akşam. Sadece Amanda Briars'ın bir iki saatliğine yanında olmasını dilemişti ve bir şekilde onu Noel için evine davet etmişti.

Jack arabaya tırmandı ve gergin bir şekilde oturdu, sırtı ince deri döşemeye tam olarak değmiyordu, elleri dizlerini kavırıyordu. Kendini tehdit altında, dengesiz hissediyordu, sanki rahatça yaşadığı dünya birdenbire uyum sağlayamayacağı kadar değişmişti. Ona bir şeyler oluyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Görünüşe göre küçük bir kız kurusu onun iyi inşa edilmiş savunmasını kırmıştı. Onu terk etmek istediği kadar peşinden gitmek de istiyordu ve ikisi de mümkün görünmüyordu. kötüsü de Amanda'nın bir Saygıdeğer bir hanımefendi, sadece bir ilişki ya da hafif bir cilveleşmeyle yetinmeyecek biri. İlişkiye girdiği her erkeğin kalbine sahip olmak isterdi; daha azını arzulamayacak kadar gururlu ve güçlü bir iradeye sahipti. Ve onun kireçlenmiş kalbi ne onun için ne de başkası için uygun değildi.

Bölüm 8

*"İşte şarkı söyleyerek
geliyoruz Yeşil yapraklar
arasında; İşte dolaşarak
geliyoruz, Görülmeye değer
bir güzellikte,
Sevgi ve neşe size gelsin,
Size de mutlu Noeller..."*

Amanda gülümsedi ve açık kapı aralığında o, Sukey ve Charles kapısının önünde şarkı söyleyen çocukları dinledi. Sayıları yarım düzineyi bulan kız ve erkek çocuklardan oluşan küçük grup, yüzlerini neredeyse gizleyen örme atkı ve şapkalarının kıvrımları arasında şarkı söylüyordu. Şarkı söylerken sadece kızarmış burunlarının uçları ve nefeslerinin beyaz pufı görünüyordu.

Sonunda şarkıyı bitirdiler, son notayı olabildiğince uzun tuttular, Amanda ve hizmetkârlar takdirle alkışladılar. "İşte buradasınız," Amanda en uzun çocuğa bir bozuk para vererek şöyle dedi. "Bugün kaç evi daha ziyaret etmeyi planlıyordunuz?"

Çocuk kalın bir Cockney aksanıyla cevap verdi. "Bir tane daha bulmayı düşündük hanımefendi, sonra da Noel yemeğimizi yiyeceğiz."

Amanda, birkaç ayak parmaklarındaki uyuşukluğu gidermek için ayaklarını yere vuran çocuklara gülümsedi. Bu tür çocukların çoğu Noel sabahı ailelerine fazladan tatil parası kazandırmak için ilahi söylemeye gönderilirdi. Amanda belindeki cebi karıştırarak, "Al bakalım" dedi.

başka bir para bulmak için. "Bunu al ve eve git. Hava daha fazla dışarıda kalamayacağın kadar soğuk."

Çocuk sevinçle, "Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi ve yoldaşlarından bir yankı korosu yükseldi. "Mutlu Noeller, hanımefendi!" Grup, kadının fikrini değiştireceğinden korkmuş gibi aceleyle ön merdivenlerden inip evden uzaklaştı.

"Bayan Amanda, paranızı bu kadar rahatça dağıtmamalısınız," diye çıkıştı Sukey, onu eve kadar takip edip kapıyı sert bir rüzgâra karşı kapatırken. "Çocukların biraz daha dışarıda kalmalarından zarar gelmez."

Amanda güldü ve ördüğü şalı daha sıkı sardı. "Azarlama, Sukey. Bugün Noel günü. Şimdi acele edelim... Bay Devlin'in arabası birazdan beni almaya gelecek."

Amanda, Jack Devlin'in evindeki Noel partisine katılırken, Sukey, Charles ve aşçı Violet başka bir yerde kendi arkadaşlarıyla kutlama yapacaklardı. Yarın, madeni paralar ve kağıt paralar nedeniyle Boks Günü olarak biliniyordu. Kullanılmayan giysi ve mutfak eşyalarından oluşan kutular yoksullara bağışlanır, Amanda ve hizmetkârları Windsor'a giderek kız kardeşi Sophia'nın evinde bir hafta tatil yaparlardı.

Amanda yarın akrabalarını görmekten memnun olacaktı ama bugünü Londra'da geçireceği için çok mutluydu. Bu yıl farklı bir şey yapmak ne kadar güzeldi. Bundan böyle akrabalarının kendisinden ne bekleyeceği konusunda emin olamayacakları için çok sevinçliydi. "Amanda gelmiyor mu?" diye haykırdığını duyar gibi oldu huysuz büyük teyzesinin. "Ama o Noel'de hep gelir, kendi ailesi yok . Peki brendi kokteylini kim yapacak?..."

Onun yerine Jack Devlin'le dans edip yemek yiyecekti. Belki de onun kendisini bir ökseotu dalının altında yakalamasına bile izin verebilirdi.

"Evet, Bay Devlin," diye mırıldandı, beklentiyle doluydu, "bakalım bu Noel günü ikimize neler getirecek?"

Lüks ve sıcak bir banyo yaptıktan sonra Amanda bornozunu giydi ve yatak odasının ızgarasındaki ateşin önüne oturdu. Kırmızımsı kahverengi bukleler halinde kuruyana kadar saçlarını taradı. Saçlarını ustalıkla başının üzerinde bir sarmal haline getirdi ve birkaç dalın alnının ve yüzünün etrafında sallanmasına izin verdi.

Sukey'nin yardımıyla, etek ucunda iki sıra yivli yeşil kadife bant bulunan zümrüt yeşili, kordonlu ipek bir elbise giydi. Uzun kadife kollar bileklerden yeşim boncuklu bileziklerle bağlanmıştı ve kare yakası baştan çıkarıcı bir göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak kadar düşük kesilmişti.

Soğuk iklime inat, omuzlarına bordo ipek saçaklı bir şal örtmüştü. Kulaklarından altın gözyaşı damlaları gibi sarkan Flaman tarzı bir çift küpe, boynunun kenarlarında hafifçe sallanıyordu.

Aynadaki genel etkiyi inceleyen Amanda, hiç bu kadar iyi görünmediğini bilerek zevkle gülümsedi. Yanaklarını çimdiklemesine gerek yoktu, çünkü zaten heyecandan pembeleşmişlerdi. Burnuna bir parça pudra, kulaklarının arkasına bir tutam parfüm sıktı ve artık hazırды.

Pencereye doğru yürüyen Amanda, soğumakta olan çayını yudumladı ve Devlin'in kendisi için gönderdiği arabanın geldiğini gördüğünde kalbinin hızla çarpmasına engel olmaya çalıştı. "Bu yaşta kendimi Kùlkedisi gibi hissetmek ne kadar aptalca," dedi kendi kendine kuru bir sesle, ama pelerinini aramak için aceleyle aşağı inerken coşkulu hissi devam ediyordu.

Uşak onu ayaklarıyla birlikte arabaya teslim ettikten sonra Amanda koltuğun üzerinde paketlenmiş bir hediye gördü. Küçük kare paketin üzerindeki gösterişli kırmızı fiyonga belirsiz dokundu ve kurdelenin altına sıkıştırılmış olan katlanmış not kartını çıkardı. Kısa notu okurken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Madam B'nin anıları kadar ufuk açıcı olmasa da ilginizi çekebilir. Mutlu Noeller

J. Devlin

Araba buzlu caddede ilerlerken Amanda hediyenin paketini açtı ve şaşkın bir gülümsemeyle ona baktı. Bir kitap... küçük ve çok eski bir kitap, deri kapağı, sayfaları kırılgan ve kahverengi. Kitabı büyük bir nezaketle eline alan Amanda, başlık sayfasını çevirdi.

"Dünyanın Birkaç Uzak Ülkesine Seyahatler," yüksek sesle okudu. "Dört Bölümde. Lemuel Gulliver tarafından..."

Durakladı ve sonra keyifle güldü. "*Gulliver'in Seyahatleri!*" O vardı Bir keresinde Devlin'e İrlandalı din adamı ve hiciv yazarı Jonathan Swift'in bu "anonim" eserinin en sevdiği çocukluk hikâyelerinden biri olduğunu itiraf etmişti. Bu özel baskı, 1726 Motte orijinal baskısıydı ve inanılmaz derecede nadirdi.

Amanda gülümseyerek, bu küçük kitabın kendisini bir kralın mücevher fidyесinden daha çok memnun ettiğini düşündü. Bu kadar değerli olduğu açıkça belli olan bir hediyeyi reddetmesi gerektiğine kuşku yoktu, ama kendini ondan ayrılmaya zorlayamadı.

Araba limana doğru ilerlerken kitabı kucağında tutuyordu. moda bölgesi St. James's. Amanda, Jack Devlin'in evini daha önce hiç ziyaret etmemiş olmasına rağmen, burası hakkında Oscar Fretwell'den bir şeyler duymuştu. Devlin malikaneyi, ilerleyen yaşlarında Kıta'da ikamet etmeye ve İngiliz mülklerinden vazgeçmeye karar veren eski bir Fransa büyükelçisinden satın almıştı.

Ev, erkeklerle dolu, belirgin bir şekilde erkeksi bir koruma alanında bulunuyordu. güzel mülkler, bekâr lojmanları ve seçkin mağazalar. Bir iş adamının St. James's'te malikane sahibi olması alışılmadık bir durumdu, çünkü çoğu zengin profesyoneller nehrin güneyinde veya Bloomsbury'de evler inşa etti. Bununla birlikte, Devlin'in damarlarında aristokrat kanı dolaşıyordu ve belki de bu, hatırı sayılır servetiyle birleştiğinde, varlığını komşuları için daha kabul edilebilir kılıyordu.

Araba yavaşlayarak cadde boyunca sıralanan ve yolcularını sırayla görkemli bir eve giden kaldırıma bırakan araç kuyruğuna katıldı. Amanda buzlu pencereden bakarken şaşkınlıktan çenesinin engel olamadı.

Ev görkemli, yüksek, Gürcü tarzı bir konuttu, kırmızı tuğla cephe, büyük beyaz sütunlar ve alınlıklar ve sıra sıra büyük Palladyan pencereleri vardı. Binanın yan tarafları kusursuz bir şekilde

Budanmış porsuk ve kayın çitleri, taze beyaz siklamen halılarıyla süslenmiş baltalık ağaçlardan oluşan korulara uzanıyordu.

Önemli bir kişinin gurur duyacağı bir evdi. Arabanın ön tarafa ulaşmasını beklerken Amanda'nın hayal gücü canlandı. Jack Devlin'i okulda, Knatchford Heath'in acımasız duvarlarının dışındaki hayatla ilgili hayaller kuran bir çocuk olarak hayal etti.

Bir gün böyle bir yerde yaşayacağını bir şekilde bilseydi

Bu mu? Oradan buraya uzanan uzun ve zorlu tırmanışta onu hangi duygular motive etmişti? Daha da önemlisi, kendi bitmek bilmeyen hırsından kurtulabilecek miydi, yoksa bu hırs onu ölene kadar acımasızca yönlendirmeye devam mı edecekti?

Devlin sıradan insanların sahip olduğu gerekli sınırlara sahip değildi... rahatlama, hoşnutluk hissetme, kendi başarılarından zevk alma yeteneğinden yoksundu. Buna rağmen ya da belki de bu yüzden Amanda, Devlin'in muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığı en büyüleyici insan olduğunu düşünüyordu. Ve hiç şüphesiz onun tehlikeli olduğunu da biliyordu.

"Ama ben hayalperest bir kız öğrenci değilim," dedi Amanda kendi kendine, kendi sağduyusunun bilgisiyle teselli bularak. "Ben Jack Devlin'in ne olduğunu görebilen bir kadını... ve saçma bir şey yapmama izin vermediğim sürece hiçbir tehlike yok." Ona aşık olmak gibi. Hayır; bunu düşününce kalbi endişeyle kasıldı. O yapmadı. Onu , sevmek de istemiyordu. Onun arkadaşlığında eğlenmek yeterliydi. Devlin'in bir kadının ömür boyu sahip olabileceği bir erkek olmadığını kendine sürekli hatırlatıyordu.

Araba durdu ve bir uşak aceleyle Amanda'nın kaldırıma çıkmasına yardım etti. Amanda,koluna girerek onu çift giriş kapısına çıkan , kumlu basamaklardan yukarı çıkardı. Işıl ışıl aydınlatılmış içeriden sohbet, müzik ve sıcaklık yayılıyordu. Çobanpüskülü ve ökseotu dalları, kırmızı kadife kurdelelerle tırabzanlar ve kornişler boyunca dizilmişti. Baharatlı yeşilliklerin ve çiçeklerin kokusu, gelecek vaat eden kokulara karışıyordu. Yemek odasında özenle hazırlanmış akşam yemeği.

Amanda'nın beklediğinden çok daha fazla, en az iki yüz konuk vardı. Çocuklar, onların kullanımına ayrılmış ayrı bir salonda oynarken, yetişkinler de ziyaret odalarının oluşturduğu geniş bir alanda dolaşıyorlardı. Misafir odasından gelen neşeli müzik evin her tarafına yayılıyordu.

Devlin onu bulduğunda Amanda sinirlerinin zevkle titrediğini hissetti. Siyah ceket ve pantolonu içinde zarıftı, kömür rengi yeleği ise zayıf gövdesine uygun bir şekilde dikilmişti. Ancak bu centilmen kıyafeti korsan doğasını gizlemeye yetmemişti. Bir beyefendi olduğuna kimseyi inandıramayacak kadar saygısız ve hesapçı biriydi.

"Bayan Briars," dedi alçak bir sesle, eldivenli ellerini kızın iki elinin arasına alarak. Açıkça onaylayan bir bakışla onu süzdü. "Bir Noel meleği gibi görünüyorsun."

Amanda onun güldü. "Bu güzel kitap için teşekkür ederim, Mr. Devlin. Kıymetini bileceğim. Ama korkarım senin için hiçbir şeyim yok." "Seni o dekolte elbisenin içinde görmek istediğim tek hediye."

Kaşlarını çatarak ona baktı ve yakınlarda biri olup olmadığını görmek için etraflarına hızlıca bir göz attı. "Sus... ya biri seni duyarsa?"

"Sana karşı bir kaşıntım olduğunu düşüneceklerdir," diye mırıldandı *sotto voce*. "Ve haklı da olurlar."

"Bir kaşıntı," diye tekrarladı soğukkanlılıkla, içten içe bu alışverişten zevk alıyordu. "Tanrım, ne kadar şiirsel."

Ona sırtıttı. "Cinsel şehvetin coşkulu tasvirlerini yazma konusunda senin kadar yetenekli değilim, itiraf etmeliyim ki-"

"Kutsal bir bayramda böyle iğrenç konulardan bahsetmediğin için sana teşekkür ederim," diye fısıldadı sertçe, yanakları alev alev yanıyordu.

Devlin sırtı ve bir elini onun koluna koydu. ", " dedi, "günün geri kalanında bir koro çocuğu gibi davranacağım, eğer bu sizi memnun edecekse."

"Hoş bir değişiklik olur," dedi kibarca ve adamın kıkırdamasına neden oldu.

"Benimle gel, seni bazı arkadaşlarla tanıştırmak istiyorum."

Devlin'in, Amanda'yı büyük salona götürürken belirgin bir şekilde tescilli bir hava takınması Amanda'nın gözünden kaçmamıştı. Bir grup gülümseyen misafirden diğetine geçerek, ustalıkla tanıştırmalar yaptı, iyi dileklerini paylaştı ve onu şaşırtan doğal bir rahatlıkla birkaç küçük şaka yaptı.

Her ne kadar açık bir şekilde hak iddia etmemiş olsa da, ses tonunda ya da ifadesinde Amanda ile aralarında iş ilişkisinin ötesinde bir bağ olduğunu ima eden bir şeyler vardı. Bu durum karşısında verdiği tepki onu şaşırtmıştı. Daha önce hiç bir çiftin yarısı olmamıG, baGka kadınlardan kıskanç bakıGlar ya da erkeklerden hayranlık dolu bakıGlar almamıGtı. Aslında hiçbir erkek onun üzerinde hak iddia etmek için bu kadar çaba sarf etmemişti ama yine de Devlin'in yaptığı şeyin bu olduğunu sezmişti.

Büyük ziyaret odaları çemberinde . Bunlar için Dans etmek ya da şarkı söylemek istemeyen konuklar için maun panelli bir salonda kalabalık bir grup sessiz sinema oyunuyla meşguldü, bir diğesinde ise insanlar iskambil masalarında oturup whist oynuyordu. Amanda, son birkaç ay içinde çeşitli sosyal etkinliklerde karşılaştığı yazarlar, yayıncılar ve gazeteciler olan konukların çoğunu tanıdı. Canlı bir kalabalıktı, bulaşıcı tatil ruhu en genç yüzlerden en yaşlılara kadar yayılıyor gibiydi.

Devlin, Amanda'yı birkaç çocuğun aslanağzı oyunuyla meşgul olduğu bir içecek masasının yanında durdurdu. Dumanı tüten sıcak punç dolu bir kâsenin etrafındaki sandalyelerde ayakta duruyor, yanan kuru üzümeleri küçük parmaklarıyla kapıp hızla ağızlarına atıyorlardı. Devlin kendisine doğru dönen yapış yapış yüzleri görünce güldü.

"Kim kazanıyor?" diye sordu ve hepsi tombul, paspas saçlı bir çocuğu işaret etti.

"Georgie öyle! Şimdiye kadar en çok kuru üzümü o aldı."

"En hızlı parmaklar bende, efendim," diye itiraf etti çocuk şekere bulanmış bir sırıtışla.

Devlin gülümsedi ve Amanda'yı kocaman kâseye doğru itti. "Bir dene," ikna etti ve çocukların hepsi kıkırdamaya başladı.

Amanda ona ihtiyatlı bir kaş çatma hareketi gönderdi. "Korkarım eldivenlerimi çıkarmam çok uzun sürer," dedi nazıkçe.

Devlin'in mavi gözleri hınzır bir eğlenceyle parlıyordu. "Senin için yapacağım o zaman."

Kendi eldivenini çıkardı ve Amanda daha itiraz edecek bir kelime bile edemeden kaseye uzandı. Sıcak bir kuru üzümü kaptığı gibi ağzına attı. Amanda otomatik olarak aldı, lokma dilinde bir delik açacakmış gibi görünüyordu. Çocuklar onaylayan kahkahalar atmaya başladılar. Amanda önlenemez bir gülümsemeyi gizlemek için yüzünü eğerken, zengin brendili kuru üzüm tatlı lezzetini ağzının içine yaydı. Küçük lokmayı yuttuktan sonra başını kaldırdı ve onu azarlarcasına baktı.

"Bir tane daha mı?" Devlin çalışılmış bir masumiyetle sordu, parmakları bir kez daha kâsenin üzerinde duruyordu.

"Teşekkür , hayır. İştahımı kaçırmak istemem."

Devlin gülümsedi ve kuru üzümün parmağında bıraktığı yapışkan lekeyi emdi, sonra eldivenini yerine taktı. Çocuklar bir kez daha kâsenin etrafında toplanarak oyunlarına devam ettiler. Parmakları kaynayan sıvının üzerinde gezinirken küçük acı çılgınlıkları atıyorlardı. "Sırada ne var?" diye sorarak Amanda'yı punç masasından uzaklaştırdı. "Biraz şarap ister misiniz?"

"Zamanınızı teketime almak istemem, elbette misafirlerinizi kabul olmalısınız."

Devlin onu salonun bir köşesine götürdü ve oradan geçen bir hizmetçinin tepsisinden bir kadeh şarap aldı. Kadehi Amanda'ya verdi ve başını eğerek kulağına mırıldandı. "Benim için önemli olan tek bir misafir var."

Amanda yanaklarının kızardığını hissetti. Sanki bir rüyadaymış gibi hissediyordu. Bu, Windsor'lu evde kalmış kız kurusu Amanda Briars'ın başına geliyor olamazdı... tatlı müzik, güzel çevre, kulağına baştan çıkarıcı saçmalıklar fısıldayan yakışıklı adam. "Çok güzel bir eviniz var," dedi kararsızca, adamın kendisine yaptığı büyüü bozmak için.

"Bunun için hiçbir övgü almıyorum. bulduğum gibi satın aldım, mobilyaları ve her şeyiyle."

"Tek bir kişi için çok büyük bir ev." "Çok eğleniyorum."

"Burada hiç metres tuttunuz mu?" Amanda aklına gelen bu şok edici soruyu neden dile getirmeye cesaret ettiğini bilmiyordu.

Gülümsedi, sesi hafifçe alaycıydı. "Neden, Bayan Briars... kutsal bir bayramda böyle bir soru sormak..."

"Peki, öyle mi?" diye ısrar etti, artık geri çekilemeyecek kadar ileri gitmişti.

"Hayır," diye itiraf etti. "Bir ya da iki ilişkim oldu ama metresim olmadı. O

zamandan beri
Gözlemlediğim kadarıyla, bu çok zahmetli bir iş.
Bir erkek metresinden bıktığında ondan kurtulmak pahalıya

mal olur." "Son ilişkiniz ne zaman bitti?"

Devlin sessizce güldü. "Yatak odamdaki faaliyetlerimle neden bu kadar ilgilendiğini bana söyleyene kadar başka hiçbir soruya cevap vermeyeceğim."

"Bir gün bir karakterimi sana dayandırmaya karar verebilirim."

Dudaklarında lezzetli bir sırtışın kalıntıları kaldı. "O zaman benim hakkımda başka bir şey daha öğrenebilirsin, benim meraklı küçük dostum, dans etmeyi severim. Ve bu konuda oldukça iyiyimdir. Eğer göstermeme izin verirsen..."

Şarap kadehini kızın elinden alıp küçük bir masanın üzerine koydu, sonra da onu salona doğru götürdü.

Sonraki birkaç saat boyunca, Amanda dans ederken, içerken, gülerken ve tatil oyunlarına katılırken rüya gibi bir his devam etti. Devlin'in ev sahipliği görevi onu zaman zaman Amanda'nın yanından uzaklaştırıyordu ama odanın diğer ucunda durduğunda bile Amanda onun bakışlarının üzerinde olduğunu farkındaydı. Onu eğlendirmek için, herhangi bir beyefendiyle çok uzun süre konuştuğunda, sanki kıskanıyormuş gibi ona açık bir şekilde düşünceli bakışlar gönderdi. Aslında Devlin, "King" Mitchell adında çekici bir bankacıyla iki kez dans ettikten sonra Oscar Fretwell'i araya girmesi için göndermişti.

"Bayan Briars," dedi Fretwell hoş bir şekilde, sarı saçları avizelerin ışığı altında parlıyordu, "benimle henüz dans ettiğinizi sanmıyorum... ve Bay Mitchell'ın böylesine çekici bir bayanı tek başına tutmasına izin verilemez."

Mitchell üzüntüyle onu müdüre teslim etti ve dörtlü dans başlarken Amanda Fretwell'e gülümsedi. "Seni Devlin gönderdi, değil mi?" diye sordu kuru bir sesle.

Fretwell mahcup bir şekilde sırttı ve inkâr etme zahmetine girmede. "Kral Mitchell'ın boşanmış bir adam ve bir kumarbaz olduğunu ve çok kötü bir arkadaş olduğunu size bildirmem söylendi."

"Onu oldukça eğlenceli buldum," diye cevap verdi Amanda küstahça ve dörtlünün diğer figürlerine doğru ilerledi. Oturma odasıyla salon arasındaki geniş kemerde duran Devlin'i gördü. Onun çatık kaşlı bakışlarına neşeli bir el sallamasıyla karşılık veren Amanda, Fretwell'le birlikte dörtlüye devam etti.

Dans sona erdiğinde, Fretwell bir fincan punç içmesi için ona içecek masasına kadar eşlik etti. Bir hizmetçi ahududu rengindeki sıvıyı kristal bir doldururken, Amanda dirseğinin dibinde duran bir yabancıнын farkına vardı. Döndü ve adama gülümsedi.

"Tanışıyor muyuz, efendim?"

"Üzülerek söylüyorum ki, hayır." Uzun boylu, oldukça sade görünümlü bir adamdı, sıradan görünüşü son zamanlarda moda olan sık kesilmiş sakallardan biriyle daha da güzelleşmişti. İri burnu bir çift gözlükle dengelenmişti. Yakışıklı kahverengi gözleri vardı ve ağzı rahat bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Başının tamamını kaplayan kırpılmış kızıl saçlarının şakaklarına gümüş teller takılmıştı. Amanda onun kendisinden en az beş, hatta on yaş büyük olduğunu düşündü... olgun bir adamdı, kendine güveniyordu.

Fretwell, "Tanıştırma faslını benim yapmama izin verin," dedi. gözlüklerini burnuna daha sağlam taktı. "Bayan Amanda Briars, bu Bay Charles Hartley. Tesadüfe bakın ki, ikiniz de aynı yayıncı için yazıyorsunuz."

Hartley'nin Jack Devlin tarafından da işe alınmış olması Amanda'nın ilgisini çekmişti. "Bay Hartley'e sempatim var," dedi ve iki beyefendiyi de güldürdü.

"İzninizle Bayan Briars," diye mırıldandı Fretwell açık bir eğlenceyle, "ben yeni gelen bazı eski dostları karşılamaya giderken sizi dertleşmeniz için yalnız bırakacağım."

"Elbette," dedi Amanda, ekşi ve tatlı punçu yudumlarken. İsmi tanıdık gelince Hartley'e baktı. "Siz Hartley *Amca* değilsiniz herhalde?" diye sordu sevinçle. "Hani şu çocuk kitapları yazan ayet mi?" Onun başıyla onayladığını görünce güldü ve düşüncesizce koluna dokundu. "Çalışmaların harika. Gerçekten harika. Hikayelerinizi yeğenlerime okudum. Benim en sevdiğim fille ilgili olan sürekli şikayet eder ya da belki de sihirli kediyi bulan kral-" "Evet, benim

ölümsüz dizelerim," dedi kuru, kendini küçümseyen bir tonda.

"Ama sen çok zekisin," dedi Amanda içtenlikle. "Ve çocuklar için yazmak çok zor. Asla onların ilgisini çekecek bir şey bulamam."

Sıradan yüzünü neredeyse yakışıklı gösteren bir sıcaklıkla gülümsedi. "Herhangi bir konunun sizin yeteneğinizin ötesinde olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum, Bayan Briars."

"Gel, özel bir köşe bulalım ve konuşalım," diye ısrar etti Amanda. "Sana sormak istediğim pek çok soru var."

"Bu çok cazip bir öneri," diyerek kolunu uzattı ve onu uzaklaştırdı.

Amanda onun arkadaşlığını dinlendirici ve buluyordu, Jack Devlin'in varlığının sunduğu göz kamaştırıcı uyarıcıdan her yönden farklıydı. İronik bir şekilde, Hartley hayatını çocuklar için kitaplar yazarak kazanmasına rağmen, duldu ve kendi çocuğu yoktu.

"İyi bir evlilikti," diye sır verdi Amanda'ya, iri elleri birkaç dakika önce boşaltmış olmasına rağmen hâlâ kristal bir punç bardağını tutuyordu. "Karım bir erkeği nasıl rahat ettireceğini bilen türden bir kadındı. Etkilenmeyen ve hoş biriydi ve günümüzde çoğu kadının sahip olduğu aptalca havaları asla takınmazdı. Aklından geçenleri özgürce söyler ve gülmeyi severdi." Hartley durdu ve Amanda'yı düşünceli bir tavırla süzdü. "Aslına bakarsanız o da sizin gibiydi."

Jack, Dr. Samuel Shoreham ve kardeşi Claude adında iki klasik bilim adamıyla yaptığı son derece sıkıcı bir sohbetten kendini kurtarmayı başarmıştı; her ikisi de onu Yunan antik eserleri üzerine yazdıkları el yazmalarını yayınlaması konusunda ikna etmeye çalışıyorlardı. Zayıf bir şekilde gizlenmiş bir rahatlama ile çiftin yanından uzaklaşan Jack, Fretwell'i yakında buldu. "Nerede o?" diye sordu yöneticiye sertçe. "Onun" kim olduğunu açıklamaya gerek yoktu.

Fretwell, "Bayan Briars köşedeki kanepede Bay Hartley ile birlikte oturuyor," dedi. "Sizi temin ederim ki onun yanında tamamen güvende. Hartley bir bayana uygunsuz tekliflerde bulunacak biri değildir."

Jack ifte şöyle bir baktı ve sonra karamsar bir ekilde masadaki konyağı inceledi. tuttuğı bardak. Garip, acı bir gülümseme ağzını kapladı ve başını kaldırmadan Fretwell'le konuştu.

"Charles Hartley hakkında ne biliyorsun, Oscar?"

"Onun durumundan mı bahsediyorsunuz, efendim? Karakterinden mi? Hartley duldur ve onurlu bir adam olarak bilinir. Orta derecede zengin, iyi bir aileden geliyor ve itibarı tamamen skandal." Fretwell kısa bir süre durakladı ve gülümsedi. "Ve inanıyorum ki her yerde çocuklar tarafından çok seviliyor."

"Peki sen benim hakkımda ne biliyorsun?" Jack sonunda yumuşak bir sesle sordu.

Fretwell şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne sorduğunuzdan emin değılim."

"İş hayatımdaki uygulamalarımı biliyorsunuz; ne onurluyum ne de skandalsızım. Bir servet kazandım ama gayrimeşruiyum ve kötü bir soydan geliyorum. Bunun da , çocuklardan hoşlanmıyorum, evlilik fikrinden tiksiniyorum ve hiçbir kadınla altı aydan uzun süren bir ilişki yaşamayı başaramadım. Ve ben bencil bir piçim... Çünkü bunların hiçbirinin beni Bayan Briars'ın peşinden gitmekten alıkoymasına izin vermeyeceğim, onun ihtiyacı olan son şey olmama rağmen."

"Bayan Briars zeki bir kadın," dedi Fretwell sessizce. "Belki de neye ihtiyacı olduğuna kendisinin karar vermesine izin vermelisiniz."

Jack başını salladı. "Hatasını ancak yaptıktan sonra anlayacaktır," dedi acımasızca. "Kadınlar bu konularda asla hata yapmazlar."

"Efendim..." Fretwell tedirgin bir şekilde konuştu ama Jack, daha iyi içgüdülerine hükmeden vahşi bir irade tarafından yönlendirilen bir adamın bilinçsizce yorgun bir hareketiyle ensesini ovuşturarak uzaklaştı.

Noel yemeğı muhteşemdi; olağanüstü yemekler birbiri ardına konuklara sunuldu ve hepsi de zevkle haykırdı. Şarap şişelerinin mantarlarının açılması, cam eşyaların şingirtısına sabit bir ritmik alt ton sağlıyordu

ve hareketli bir sohbetin uğultusu. Amanda, konuşulan çeşitli ona sunulan lezzetler. Aralarında kaplumbağa ve istakozun da bulunduğu dört çeşit çorba ve sosis ve otlarla süslenmiş birkaç kızarmış hindi vardı.

Hiç bitmeyen bir hizmetliler geçidi, beşamel soslu dana eti, kapon, tatlı ekmek, bıldırcın ve tavşan kızartması, geyik eti, kuğu yumurtası ve göz kamaştırıcı bir dizi sebze güveç tabağı getirdi. Egzotik balık ve av hayvanlarından yapılan pudingler, dumanı tüten gümüş kaselerde sunulmuş, bunları lüks meyve ve salata tepsileri ile şarapta yer mantarı dolu kristal tabaklar izlemiştir. Mevsiminde olmayan ve bu nedenle Noel zamanı çok değerli olan kuşkonmaz sapları bile vardı.

Amanda her ne kadar muhteşem yemeğin tadını çıkarsa da, yanındaki adamın büyüüne kapıldığı için ne yediğinin farkında bile değildi. Devlin olağanüstü derecede çekiciydi, komik bir zekâyla anlattığı hikâyeler kesinlikle İrlanda mirasından geliyordu.

Amanda'nın içinde, içtiği şarapla hiçbir ilgisi olmayan ağır, tatlı bir sızı oluştu. Devlin'le yalnız kalmak istiyordu, kısa bir süreliğine de olsa onu cezbetmek ve ele geçirmek istiyordu. Adamın ellerini görmek ağzının kurummasına neden oldu. Onun vücudunun kendininkine karşı inanılmaz sıcaklığını hatırladı... bunu tekrar hissetmek istedi. Onu içine çekmek istiyordu.

Kendini... fiziksel rahatlamanın verdiği huzurun ikisini de sarmasını, onun kollarında rahat ve mutlu bir şekilde uzanmayı istiyordu. Çok sıradan bir hayatı olmuştu ve Devlin gökyüzünde süzülen bir kuyruklu yıldız kadar parlak görünüyordu.

Sonsuz gibi görünen bir sürenin ardından yemek sona ermiş ve konuklar gruplara ayrılmıştı; bazı erkekler iskele için masada kalmış, bazı hanımlar çay içmek için salonda toplanmış, her iki cinsten pek çok kişi de ilahiler söylemek için piyanonun başına geçmişti. Amanda ikinci gruba katılmaya hazırlanıyordu.

ama daha piyanoya ulaşmadan Devlin'in elinin dirseğine dolandığını ve derin sesinin kulağına mırıldandığını hissetti.

"Benimle gel."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu küstahça.

Kibar sosyal ifadesi, gözlerindeki canlı arzuyu gizlemek için çok az şey yaptı. "Uygun bir ökse otu çiçeği bulmak için."

"Bir skandala neden olacaksın," diye uyardı, gülmekle telaşlanmak arasında kalmıştı. "Skandalı mı korkuyorsun?" Onu salona doğru yönlendirdi. ve karanlık bir koridordan aşağı. "Seninle kalsan iyi olur Saygıdeğer dostum Hartley, o zaman."

Amanda eğlenen bir güvensizlik sesi çıkardı. "Neredeyse o kibar, centilmen dulu gibisin-"

"Tabii ki onu kıskanıyorum," diye mırıldandı Devlin. "Sana bakan her erkeği kıskanıyorum." Onu deri, parşömen ve tütün kokan geniş, gölgeli bir odaya çekti. Buranın kütüphane olduğunu belli belirsiz fark etti, bir yandan da kalbi, kütüphanede olma ihtimalinin heyecanı ile gümbürdüyordu. onunla yalnız. "Hepinizi kendime istiyorum," diye devam etti Devlin hışımla. "Bütün o lanet insanların gitmesini istiyorum."

"Bay Devlin," dedi titreyerek, adam onu bir kitaplığa yaslayıp güçlü vücudu neredeyse onunkine değecek şekilde dururken nefesi kesildi. "Sanırım çok fazla içtiniz."

"Sarhoş değilim. Seni istediğime inanmak senin için neden bu kadar zor?" Adamın sıcak ellerinin başının iki yanına gelip kafatasını nazikçe kavradığını hissetti. Dudakları alına, yanaklarına, burnuna dokundu, yumuşak, yakıcı öpücükler teninin yüzeyine ateşi çekti. Sessizce konuştu, rom kokulu nefesi onu okşuyordu. "Asıl soru Amanda... beni istiyor musun?"

Kelimeler içinde çırpınıp çarpışırken, vücudu ona doğru öylesine istekle gerildi ki, artık onun büyük, kaslı şekline doğru bastırmaktan kendini alamadı. Onu kendine doğru çekti, kalçalarını öne doğru itti, ta ki vücutları giysilerinin izin verdiği kadar sıkı bir şekilde birbirine yapışana kadar.

Sıkıca kavranmış olmanın, onun elleri tarafından yakın tutulmanın verdiği rahatlama o kadar büyüktü ki Amanda ani bir nefesi tutamadı. Adam onun çıplak bedenine sokuldu.

Boğazını sıkıyor, öpüyor, tadına bakıyor ve geçen hisler karşısında dizleri titriyordu. "Güzel Amanda," diye mırıldandı, nefesi hızlı ve sıcak bir şekilde tenine. "*A chuisle mo chroi...* Bunu sana daha önce de söylemişim, hatırladın mı?"

"Bana bunun ne anlama geldiğini söylemedin," demeyi başardı, yumuşak yanağını onun traşlı, hafifçe kaşınan yanağına yasladı.

Başını geriye çekti ve mavi yerine siyah görünen gölgeli gözlerle ona baktı. Geniş göğsü nefes alış verişinin gücüyle sarsılarak hareket ediyordu. "Kalbimin nabzı," diye fısıldadı. "Amanda, tanıştığımız ilk andan itibaren aramızdaki ilişkinin nasıl olacağını biliyordum."

Yakalarının yumuşak yünü kavrarken parmakları titriyordu. Bu arzuydu, diye düşündü belli belirsiz ve daha önce deneyimlediği her şeyden yüz kat daha güçlüydü. Ona, duyularını yepyeni bir zevk bilincine kavuşturan o sarsıcı ve tatlı doruk noktasını yaşattığı gece bile, ona hâlâ yabancıydı. Ve Çekici bir yabancıyı istemek ile değer verdiği bir adamı istemek arasında çok büyük bir fark olduğunu öğreniyordu. Paylaşılan sırlar, tartışmalar, sık sık atılan kahkahalar ve kaynayan gerilim sayesinde aralarında yeni bir şey gelişmişti. Cazibe ve hoşlanma, karanlık ve temel bir şeye dönüşmüştü.

O asla senin olmayacak, diye kalbi onu hızla uyardı. Asla size ait olmayacak. Asla evlenmek istemeyecek ya da herhangi bir kısıtlamaya katlanmayacak. özgürlüğünü. Bir gün her şey sona erecek ve yine yalnız kalacaksın. Rahatsız edici gerçeklerden kaçınamayacak kadar gerçekçiydi.

Ama adamın ağzı kadınının üzerine kapandığında tüm düşünceler kayboldu. Dudakları alay etti, yerleşti, kendi ağzı gevşeyip ona açılana kadar ısrar etti.

Kızın tepkisi adamın içinde küçük bir şoka neden olmuş gibiydi; kız boğazında ve göğsünde yankılanmaları hissetti ve sonra öpücük daha da sertleşti,

Daha derine, dili onu istekli dalgalanmalarla keşfediyordu. İstila onu heyecanlandırdı ve kendini ona karşı daha sıkı sıktı, ta ki bol miktarda Göğüslerinin tümsekleri adamın göğsüne bastırılmıştı.

Devlin sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi ağzını onunkinden ayırdı. Ciğerleri hızla , elleri vücudunda sıkıca kenetleniyordu. "Tanrım," diye mırıldandı saçlarının tutturulmuş buklelerine doğru. "Kollarımı doldurma şeklin... beni çıldırtıyor. Çok tatlısın... çok yumuşak..." Onu tekrar öptü, ağzı sıcak ve talepkârdı, sanki bir şeymiş gibi onunkiyle besleniyordu. arzuladığı bir incelikti. Sanki ona bağımlıymış gibi, sanki sadece onun tadı ve dokusu şiddetli ihtiyacını yatıştırabilirmiş gibi. Vücudunun tüm hassas yerlerinde hazzın kıvrıldığını, sıkılaştığını, biriken gerilimi tek bir coşkulu patlamayla serbest bırakacak tetiği beklediğini hissetti.

Elleri kadının korsajının üzerinde geziniyor, hafifçe karıştırıyordu. yeşil ipekten paneller. Göğüslerinin serin teni kare yakanın üzerinde dolgunlaşıyor, dolgunlukları elbisenin sıkı muhafazasına direniyordu. Eğildi ve dudaklarını göğüs dekoltesinin derin vadisine bastırdı, ardından ortaya çıkan tenin üzerine yavaş öpücükler yaydı. Meme uçları elbisenin altında sert noktalar halinde yükseliyordu ve adam ipek kumaşın arasından onlara dokundu, başparmakları ovuşturdu, okşadı, parmakları nazikçe kopardı. Amanda sıkıntıyla inledi, doğum gününde birlikte geçirdikleri diğer zamanı hatırladı, vücudunun ateş ışığında ona nasıl maruz kaldığını, ağzının çıplak göğsünü nasıl yaladığını ve çekiştirdiğini. Çılgınlık gibi gelen bir çaresizlikle o yakınlığı tekrar istiyordu.

Devlin aklından geçenleri okumuş gibiydi, çünkü eli Amanda'nın göğsünün üzerine geldi ve özlem dolu acıyı dindirmek için sıkıca kavradı. "Amanda," dedi kısık sesle, "bu gece seni eve götüreyim."

Zihni bulanıktı. Cevap vermesi uzun zaman aldı. "Arabanızı kullanmayı teklif ettiniz zaten," diye fısıldadı.

"Ne istediğimi biliyorsun."

Evet, elbette anlamıştı. Onunla birlikte eve gitmek, yatak odasına kadar eşlik etmek ve başka kimsenin yatmadığı yatakta sevişmek istiyordu. Alnını adamın sert göğsüne dayayan Amanda kararsızca başını salladı. Zamanı gelmişti. Risklerin, sınırların ve olası sonuçlarını kabul etmeye hazırdı.

Onunla birlikte olmaktan büyük keyif alıyordu. Onunla bir gece... yüz gece... kader ona ne verirse kabul edecekti.

"Evet," dedi gömleğinin yumuşak, nemli ketenine, teninin kokusu nişasta ve kolonya izleriyle lezzetli bir şekilde karıştı ve Noel yeşilliği. "Evet, bu gece benimle eve gel."

Bölüm 9

Amanda gecenin geri kalanında farkında değildi, sadece konukların ayrılmasının sonsuza kadar süreceğini düşünüyordu. Sonunda yorgun çocuklar, Çarap içmiÇ anne babaları tarafından bekleyen arabalara bindirildi. tatil neşesi. Çiftler giriş yolunda gizlice mırıldanıyor, planlarını ve sözlerini paylaşıyor, aynı zamanda birkaç aceleci öpücük de alıyorlardı. Kapının üzerinde ökseotu var.

Amanda partinin son saatinde Devlin'i çok az gördü, çünkü o konuklara veda etmek ve iyi dileklerini kabul etmekle meşguldü. Devlin'in ne yaptığını fark ettiğinde dudaklarında önlenemez bir gülümseme belirdi: partiye katılanları kurnazca kapıdan çıkarıp mümkün olan en hızlı şekilde arabalarına götürüyordu. Belli ki onlardan kurtulmak ve onunla yalnız kalmak istiyordu. Amanda, adamın kendisine temkinli bakışlardan, onun verdiği sözle ilgili fikrini değiştirebileceğinden şüphelendiğini tahmin etti.

Ancak bu akşam aralarına hiçbir şey girmeyecekti. Kendini hiç bu kadar savunmasız, istekli ve beklenti dolu hissetmemişti. Zoraki bir sabırla bekledi, küçük mavi-altın salonda oturdu ve hayallere dalarak mermer şöminedeki sarı alevleri seyretti. Tüm konuklar gittiğinde, ev temizlik yapan hizmetçilerle dolup taşıduğında ve müzisyenler enstrümanlarını dikkatle topladığında Devlin yanına geldi.

"Jack." Jack onun önünde dizlerinin üzerine çöküp ellerinden birini tuttuğunda adı boğazında usulca yükseldi.

Ateş ışığı yüzünün bir tarafını düzensiz bir şekilde aydınlatıyor, yüz hatlarının yarısını parlak sarıya boyuyor, geri kalanını ise gölgede bırakıyordu. "Artık eve gitme vaktin geldi," dedi ona bakarak, her zamanki neşeli haliyle değil güven ya da gülümsemeye dair herhangi bir ipucu yoktu. Bunun yerine, bakışları sanki onun özel düşüncelerini okumaya çalışıyormuş gibi niyetli ve tutuktu. "Ayrılmak istiyor musun?" "Yoksa sana eşlik edeyim mi?" diye nazıkçe devam etti.

Eldivenli parmağının ucu adamın yanağına ; alevin parıltısı, özenle tıraş edilmiş kıllara değerek onları parlak altın beneklere dönüştürdü. Daha önce hiç onunki kadar güzel bir ağız görmemişti; üst dudağı bu kadar mükemmel şekillendirilmiş, alt dudağı ise daha yumuşak, dolgun ve cinsel haz vaat ediyordu. "Benimle gel," dedi.

Arabanın içi soğuk ve karanlıktı. Amanda terlikli ayaklarını doğrudan ayak ısıtıcısının üzerine yerleştirdi. Devlin'in iri vücudu yanına yerleşti, uzun bacakları koltukların altındaki boş alanın çoğunu kaplıyordu. Uşağın vagonun kapısını sessiz bir tıkırtıyla kapatmasının ardından Amanda'nın kömür dolu porselen kutunun sıcaklığını açgözlülükle emdiğini görünce güldü.

Devlin bir kolunu Amanda'nın omuzlarına doladı ve başını eğerek kulağına fısıldadı. "Seni ısıtabilirim." Araba, tekerleklerin üzerindeki yaylar yolun engebeli tümseklerini emdiği için hafifçe sarsılarak uzaklaştı.

Amanda kendini zahmetsizce arkadaşının kucağına doğru kaldırılırken buldu. "Jack!" diye haykırdı nefes nefese, adam bordo şalını çekip alırken ve bir elini elbisesinin arkasına götürürken. Jack onu duymamış gibiydi, bakışları yarı açıkta duran göğüslerinin solgun parıltısına sabitlenmişti, diğer eli ise ustalıkla eteklerinin altından bir ayak bileği buldu.

"Jack!" diye tekrar nefesini tuttu ve adamın göğsünü itti ama adam kadının sırtına uyguladığı baskıyla onun kendisine doğru yığılmasına neden oldu.

"Evet?" diye mırıldandı, ağzı kadının boğazının yumuşak tenine

deği-yordu. "Arabada olmaz, Tanrı aşkına."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu..." Dilinin ucu kızın tenine dokundu ve bir gıdıklanma oldu. Boğazının yan tarafındaki hassas sinir, küçük bir heyecan iniltisini bastırmak için durakladı. "Kaba. Bayağı."

"Heyecan verici," fısıldadı. "Bir arabanın içinde sevişmeyi hiç düşündün mü Amanda?"

Başını geriye atarak hayretle ona baktı, aracın karanlık iç kısmında adamın gölgeli yüzünü zar zor görebiliyordu. "Tabii ki hayır! Böyle bir şeyin nasıl başarılabilirini hayal bile edemiyorum." Adamın dişlerinin beyaz parıltısını görünce sözlerine hemen pişman oldu. "Hayır, hayır, sakın söyleme!"

"Onun yerine sana göstereceğim," dedi ve parmakları gizlice elbisesinin arkasında çalışırken mahrem, utanç verici şeyler mırıldandı. Bir dizi küçük çekiştirmeden ve korsajının gevşemesinden, adamın giyside hızlı bir ilerleme kaydettiğini hissetti.

Bu akşam kendisiyle sevişmesine izin vermeyi kabul ettiğinde, arabasında *değil*, kendi yatak odasında romantik senaryo hayal etmişti. Adam onun yarı açık dudaklarından öpücükler çaldı ve ağzını boğazında gezdirdi. "Yapma," diye inledi kadın. "Neredeyse geldik... uşak anlayacak... ah, dur!"

Jack onu kucağına aldı, her zaman zekâ ve meydan okumayla dolu olan gölgeli gri gözlerine baktı. Şimdi gümüşü derinlikler savunmasız, erimiş ve tamamen çekiciydi. Heyecan kalbinin çılgınca çarpmasına neden oldu, çılgın nabız belinde yoğunlaştı ve sikini sıçrayarak uyarılmasına neden oldu. Onun içine dalmak, her bir hassas santimini sıkmak, ısırarak ve yalamak istiyordu.

Ateşli bir öpücükle onun ağzını aldı, dilini aradı, açgözlülükle onun lezzetli tadını emdi. Kadın isteyerek karşılık verdi, ona izin verdi tam istediği gibi öptü, elbisesinin arkasını açarken vücudu kamburlaştı. Eli, kadının omurgasının uzunluğunu araştırdı. korsesinin kenarından tuttu. Sabırsızca bağcıkları çekiştirerek gevşemelerini sağladı ve sert kemikli giysi vücudunu sıkıca sarmaktan vazgeçti. Amanda, ciğerleri nişasta ve kalıntıların hapishanesinden derin dalgalar halinde nefes almaya başladı.

Jack ipek elbiseyi önünden sıyırdı ve korsenin önünü açtı. Göğüslerinin yuvarlak şekilleri, sadece kombinezonunun buruşuk dokusuyla örtülü olarak ortaya döküldü. Körü körüne Amanda'yı kucağında daha yükseğe kaldırdı.

ve bir meme ucunun gölgesini aradı, buldu, yakaladı, yaladı ve ketenlerin arasından usulca ısırdı. Tatlı tepe ağzında sertleşti ve dilinin her kavurucu dokunuşu Amanda'nın boğazından bir nefes çıkardı. Geceliği çekti, narin kumaşın parmaklarının altında yırtıldığını hissetti, sonra iki göğsü de çıplak kalana kadar çekmeye devam etti. İnleyerek ağzını aralarındaki vadiye gömdü, ellerini dolgun ağırlıkların altında birleştirdi.

"Jack..." Sığ, bitmemiş nefesleri arasında zar zor konuşabiliyordu. "Oh, Jack."

Hırslı ağzı tekrar meme ucunu buldu, dili ipeksi ucun etrafında dolaştı ve tepenin göğsünün soluk teniyle buluştuğu kenarda oyalandı. Kadının kokusu öyle ilkel bir tepkiyi canlandırdı ki, adam her şeyi kaybetti. Karanlık, sallanan arabanın dışındaki dünyanın farkında değildi. Açgözlülükle avını ele geçirmeye niyetlenen adam, ellerini kızın eteklerinin altından geçirdi ve sallanan bedenini onunkinin üzerine yerleştirerek kalçalarını açtı.

Beklediği gibi, Amanda pasif bir partner değildi, ağzı istekli öpücüklerle onunkini yalıyor, elleri yoğun bir şekilde göğsünde ve göbeğinde dolaşıyordu. Giysilerinin ve kravatının sıkı katmanları onu yenmişti ve bir inilti ile onları çekiştirdi. "Bana yardım et," dedi titrek bir sesle, adamın pantolonunun belini kurcalayarak. "Sana dokunmak istiyorum."

"Henüz değil." Avuç içleri donunun üzerinde kayarak kalçasının kıvrımlarını buldu. "Eğer bana şimdi dokunursan, kendimi kontrol edemem."

"Umurumda değil." Daha sert çekiştirdi ve üst düğmeyi açmayı başardı. "Nasıl hissettiğini bilmek istiyorum... seni ellerimde tutmak..." Parmakları, pantolonunun ön kısmının altında yükselen sert şeklin üzerinde gezindi. Hafif bir baskı onun sarsılmasına ve inlemesine neden oldu. "Ayrıca," diye hatırlattı ona nefes nefese, "bunu başlatan sensin."

O kadar hayranlık uyandıracak kadar buyurgan, o kadar tutkuluydu ki, Jack kalbinin daha önce hiç bilmediği bir duyguyla kasıldığını hissetti... incelenemeyecek kadar tehlikeli bir duyguyla. "Pekâlâ, o zaman," dedi, sesi şehvet ve eğlence doluydu. "İstediğin her şeyi reddetmek benden uzak olsun."

Amanda'nın inceleyen elini kenara itti ve kalan altı düğmeyi ustalıkla açtı. Ereksiyonu kalın, dimi kumaştan kurtuldu ve Amanda'nın yumuşak kadın etinin yakınlığında seğirmeye . Jack'in elleri titrerken, onu tamamen üzerine getirme ve bakir bedeninin içine sokma dürtüsünü kontrol etmek için savaştı. Bunun yerine, zoraki bir sabırla bekledi, dişleri gıcırdarken, soğuk parmakları onun gergin uzunluğuna temkinli bir şekilde yerleşti ve cinsiyetinin sert yükselişinin üzerinde çok sıkı bir şekilde uzanan ipeksi cildi fırçaladı.

"Oh," dedi, gözleri yarı kapalı, eli nazik bir keşifle hareket ediyordu. "Beklemiyordum... çok sıcak... ve tenim çok..."

Jack yüzünü yana çevirdi, bu hisse dayanmaya çalışırken sıkıdığı dişlerinin arasından nefesi tıslıyordu. Amanda'nın yumuşak yanağının onunkine değdiğini hissetti. "Sana dokunduğumda acıyor mu?" diye fısıldadı, parmakları Jack'in ereksiyonunun zonklayan başının yanında tereddüt ediyordu.

"Hayır, Tanrım, hayır..." Sonu iniltiyle biten sarsılmış bir kahkaha attı. "İyi hissettiriyor. *Mhuirnin*... beni öldürüyorsun... artık durmalısın." Kadının bileğini tutarak elini çekti ve donunun uzun yırtmacına uzandı. Dikişlerin patladığını hissedene kadar açıklığı çekti, sonra uzandı. Başparmağıyla iç tarafa baktı ve nemli kırmızı bukleleri sıyırdı.

"Sıra bende," diye mırıldandı, başparmağını nazikçe buklelerin altına gizlenmiş yarığa doğru çekerken sıcak yüzünü öptü, kadınsı dudaklar şişip ayrılana kadar eylemi tekrarladı. Kadının kalçalarının kendi kalçalarının etrafında sıkılaştığını hissetti ve bacaklarını kadınınkileri genişçe açmak için kullandı, kadının vücudu onun dokunuşuna açık ve çaresiz hale geldi.

Vücudunun girişini bularak, parmak ucunda biriken nemi hissedene kadar okşadı, alay etti. Amanda inledi ve daha fazla uyarılmak için eline doğru bastırdı. Dokunuşunu çıldırtıcı derecede hafif tuttu, başparmağını şişmiş ve dayanılmaz derecede hassas hale gelen kadın etinin narin yükselişinin hemen üzerinde dinlendirdi. Adam başparmağını gıdıklayıcı girdaplar halinde dolaştırırken kadın titredi ve kıvrandı.

Bellerini dikkatlice birbirine yaklaştırdı, kadının içine girmedi, sadece cinsiyetinin hassas alt kısmının ıslak çentiğe sürtünmesine izin verdi

bacaklarının arasında. İyi sallanan arabanın her sarsıntısı vücutlarını daha da yakınlaştırıyordu. Duygu dayanılmaz bir yüksekliğe tırmanırken Jack gözlerini kapattı. Kendini kontrol etme yetisi parçalanmaya başladığında zevkten donakaldı. Yakında doruğa ulaşacaktı... hayır, buna izin veremezdi, burada değil, henüz değil. Boğazının içinde küfrederek kadının yuvarlak kalçalarını elleriyle kavradı ve onu zorlanan ereksiyonundan geriye doğru itti.

"Jack," diye soludu, "sana ihtiyacım var... sana ihtiyacım var... Tanrım, lütfen-"

"Evet," diye mırıldandı, tüm vücudu kaskatı kesilmiş ve terlemişti. "Seni rahatlatacağım, sevgilim. Yakında. Ama biraz daha bekleyebiliriz, *mhuirnin*... Bunu düzgün bir şekilde, rahat bir yatakta yapacağız. Arabada bu kadar ileri gitmeyi hiç istememiştim... sadece... kendime engel olamadım. Şimdi arkayı dön ve seni bağlamama izin ver. elbise-"

"Bekleme," dedi kalın bir sesle. "Seni şimdi istiyorum." Ağzını öptü, dilini onu tatmak, kışkırtmak için kullandı ve uylukları onun altında demire döndü.

"Hayır." Kararsızca güldü ve yüzünü ellerinin arasına alarak ağzına öpücükler kondurdu. "Eğer beklemezsek pişman olacaksın... oh, tatlım... hala yapabiliyorken durmama izin ver."

"Otuz yıl bekledim," diye fısıldadı, kendini onun üzerine getirmek için beceriksizce yalpalayarak. "Bırak da ne zaman ve nerede olacağına ben karar vereyim. Lütfen. Bir dahaki sefere sen karar ver."

"Bir dahaki " sözü ve ona, onunla, onun için yapacağı her şeyi düşünmek, karşı koyamayacağı kadar fazla gelmeye başlamıştı. "Yapmamalıyız," dediğini duydu, eteklerinin altına uzanıp onu kalçalarının üzerine yerleştirirken bile.

"Umurumda değil. Şimdi yap...şimdi..." Orta parmağı içine doğru kayarken, başparmağının onu bir kez daha kızdırdığını hissettiğinde sözleri düşük bir inilti içinde kayboldu.

Jack onun gözlerinin uykulu gri yumuşaklığına baktı, yanaklarında tutkunun rengi yükselirken kirpiklerinin inişini izledi. Elleri Jack'in omuzlarını, göğsünü kavradı ve nefes nefese Jack'e yaklaştı; Jack, kadının vücudunun sıcak iç kısmının, parmağının nazik istilası etrafında sıkılaştığını hissetti. Ağzı onunkini aradı ve onu istediği kadar derinden öptü, dilini yavaşça parmağının itişiyle ritim tutacak şekilde daldırdı, onu daha da yakınlaştırmak için tüm becerisini kullandı.

Sarsılmış bir ses ve ardından bir inilti çıktı ve yoğun bir doruk noktası içinden geçerken onu sıkıca kavradı. Kılıfı kıvrımlı dalgalar halinde kasılırken titredi, eğildi, kendini ona doğru ezdi. Jack boğazından alçak sesle mırıldanarak parmağını geri çekti ve onu ağrıyan seksinin üzerine yerleştirdi. Şaftının başıyla vücudunun ıslak açıklığıyla alay etti, daire çizdi, dürttü ve Amanda hevesle ona bastırdı. Adamın girişindeki ilk acıyla nefesini tuttu ama vücudu aşağı doğru itmeye devam etti ve sonunda tek bir hamleyle içine girdi.

Jack başını geriye doğru eğdi, gözleri kapalıydı, alnı sert bir kaşla çizilmişti. Kadının kadınsı ağırlığı Jack'in kalçalarına baskı yaparken, vücudu Jack'in vücudunu sıkıca kavramıştı. Bunun verdiği zevk dayanılamayacak kadar büyüktü. Düşünemiyor ya da konuşamıyordu, onun adını bile söyleyemiyordu. Sadece orada oturabiliyordu. Bu sırada hisler amansız dalgalar halinde üzerinde süzülüyordu. Amanda'nın öne doğru eğildiğini, ayırık dudaklarının çenesinin altında nabzın attığı açığı boğazına dokunduğunu hissetti. Dili zarif bir keşifle tenini okşadı ve adam sertçe nefes aldı. Kalçaları onunkilere karşı kalktı, siki onun içinde daha derinlere doğru itildi ve kılıfı buna karşılık olarak sıkıca sıkıldı. Son bir hamleyle salıverilirken, kendinden geçerek gerinirken ve titrerken kendi gırtlaktan gelen çığlığını duydu. Sonunda hareket edebildi, başını elleriyle kavradı, onu yuttu, öpücüklerinin muhtemelen hassas ağzını zedelediğinin farkındaydı, ama aldırıyor gibiydi.

Zorlu nefes alışlarının sesi yavaş yavaş azalıyordu. Jack Amanda'yı göğsüne yasladı, iri elini Amanda'nın buruşuk saçlarının üzerine koydu. diğeri ise çıplak sırtının üzerinde daireler çiziyordu. Serin hava ile adamın sıcak elleri arasındaki tezattan ürperdi. Adam bir küfür mırıldandı ve arabanın yavaşladığını fark ederek kadının korsesinin arkasını karıştırdı.

"Lanet olsun. Lanet olsun. Şimdi oradayız."

Amanda ona karşı rahat ve uysal bir şekilde duruyordu. onun ani aceleciliği. Yavaşça uzandı ve kapıyı kilitledi. Konuştuğunda sesi kalın ve boğuktu. "Her şey yolunda, Jack."

Kaşlarını çatarak elbisesinin kenarlarını bir araya getirdi ve ustalıkla tutturdı. "Kafamı tutmalıydım... ikimizi de bekletmeliydim. Bir bakireyi böyle alamazsın. Sana karşı nazik olmak niyetindeydim, ben-"

"Tam da istediğim şeydi." Hafif bir gülümsemeyle ona baktı, yüzü hâlâ kızarmış, gri gözleri ıslık ıslık. "Ve ben senin bildiğin türden bir bakire değildim, bu yüzden neden geleneksel şekilde yapmamız gerektiğini anlamıyorum."

Hâlâ kaşlarını çatan Jack onun belinden tutup kaldırdı ve Jack onun bedeninden çekilirken kadın nefes nefese kaldı. Onun mahrem ihtiyaçlarını anlayan Jack

Bir şekilde ceketinin cebinde mendili bulmayı başardı ve sessizce Amanda'ya verdi. Utanmış olduğu her halinden belli olan kadın, kalçalarının arasındaki bol ıslaklığı silmek için kullandı. "Seni incittim," dedi Jack sert bir pişmanlıkla ve hemen başını salladı.

"Rahatsızlık beklediğim kadar büyük değildi," dedi. "Düğün gecelerinin ıstıraplı olduğuna dair hikâyeler duymuştum ama bu kadar Düşündüğüm kadar korkunç."

"Amanda," diye mırıldandı, kızın gevezeliklerinden kendine rağmen eğlenerek ve ona sıkıca sarıldı. Saçlarını, yüzünün yan tarafını ve ağzının köşesini öptü.

Araba aniden durdu. Amanda'nın evindeydiler. Amanda saçlarını düzeltmeye çalışırken, Jack elbiselerini çekiştirip sarsarak yerine yerleştirdi. Birkaç saç tokasını yeniden taktı, sonra bordo şalını bulup omuzlarına örttü. "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Jack ona bakarken pişmanlıkla başını salladı. Hiç kimse onun yanaklarında kalan kızarıklığı, gözlerindeki yumuşak ışıltıyı ya da

Tatlı tatlı şişmiş ağzı, fiziksel tutkunun sonuçlarından başka bir şeye benzemiyordu. "Sanki ırzına geçilmiş gibi," dedi açıkça.

Gülümseyerek onu şaşırttı. "Acele edin lütfen. Evime girip bir aynaya bakmak istiyorum. Tecavüze uğramış bir kadının neye benzediğini hep merak etmişimdir."

"Sonra ne olacak?"

Gri gözleri ona sabit bir şekilde baktı. "Ve sonra tüm kıyafetlerini çıkarmak istiyorum. Daha önce hiç tamamen çıplak bir erkek görmemiştim."

Dudaklarının kenarlarında isteksiz bir gülümseme belirdi. "Ben senin yanındayım at." Elini uzatıp kızın kulağına yakın bir yerde kıvrılmış olan ateş saçlarıyla oynadı.

Bir süre sessiz kaldı, gözlerini kırpmadan ona baktı ve adam onun aklını hangi düşüncelerin meşgul ettiğini merak etti. "Bu konuşmamız gereken bir konu," diye mırıldandı sonunda. "Sanırım şartları belirlesek iyi olacak."

"Şartları belirlemek mi?" Eli kızın saçlarında hareketsiz kaldı.

"İlişkimiz için." Belirsiz bir kaş çatma, alnının pürüzsüzlüğünü bozdu. "Benimle bir ilişki yaşamak istiyorsun, değil mi?"

Bölüm 10

"Kahretsin, evet, bir ilişki istiyorum." Jack ona eğlenerek baktı ve ekledi: "Ama bu lanet şeyi planlamak isteyeceğini ."

"Bu benim için yanlış mı?" Amanda sordu. "Neden mantıklı bir şekilde bir ilişki ayarlamaya çalışmayayım ki?"

"," diye mırıldandı, sesi gülmekten titriyordu. "İçeri girelim ve pazarlık edelim. Planlarınızı duymak için sabırsızlanıyorum."

Uşak arabanın kapısını açtı ve Amanda Jack'in kendisine boş evin içine kadar eşlik etmesine izin verdi. Bacakları titriyordu ve kalçalarının arası ıslaktı, ağrıyordu ve sızlıyordu. Alaycı bir tavırla bunun asla unutamayacağı bir Noel olduğunu düşündü. Darmadağınık saçlarından bir tutam kırmızımısa kahverengi saç sağ gözünün üzerine düştü. Yaylı tutamı geriye iterek kulağının arkasına sıkıştırdı ve Jack'in başını kavrayan aceleci parmaklarını düşündü, ağzı onunkine sıkıca yapışmıştı.

Elbette bekâretini böyle bir şekilde teslim etmemişti... ama yine de kalçalarının arasındaki ısrarlı acı ve adamın ellerinin vücudundaki görünmez ama somut izleri, teslim ettiğinin kanıtıydı. Ruhunda pişmanlıklar aradı ama hiçbirini yoktu.

Daha önce hiçbir erkek ona kendisini bu kadar çekici, tatmin olmuş ve evde kalmış bir kıza bu kadar benzemez hissettirmemişti. Tek umudu ona olan aşkını belli etmemekti.

Çünkü onu seviyordu.

Farkına vardığı şey, bir yaz fırtınasının aniden bastırması gibi değil, Nisan yağmurunun yavaş yavaş bastırması gibi gelmişti. Hiçbir kadının Jack Devlin'e aşık olmaktan kendini alıkoyamayacağını düşünüyordu,

en az onun kadar yakışıklı, kurnaz ve . Onun da kendisini seveceğine ya da kendisine olan ilgisinin zamanın testine dayanabileceğine dair hiçbir hayali yoktu. Eğer bir kadını sevebilseydi, bunu çok daha önce, geçmişte tanıdığı pek çok kadından biriyle yapardı.

Ve bir kadın onu evliliğe ikna etmeyi başarsa bile, bu şüphesiz sefil, tatmin edici olmayan bir deneyim olacaktı. Servet ve mevki sahibi, yakışıklı bir adamdı; kadınlar sonsuza dek onun peşinden koşacaktı. Ve bir eşin aşkına asla karşılık veremeyecekti.

Ondan alabileceği her şeyi alacak ve bu ilişkinin her iki taraf için de acıyla sonuçlanmaması için elinden geleni yapacaktı.

Salona geçtiler ve Jack gümüş bir kibrit kutusundan kibritleri çıkarıp ızgarada ateş yaktı. Amanda alevlerin önünde çiçekli halının üzerine çöktü ve ellerini sıcaklığa doğru uzattı. Yanındaki boşluğa kendini bırakan Jack, bir kolunu Amanda'nın geçirdi. Onun başının tepesini öptüğünü hissetti, ağzı dağınık bukleler arasında nazikçe hareket ediyordu.

Sesi boğuklaşarak, "Şimdi, ben seni tekrar ırzına geçmeden önce bana şartlarını söyle," dedi.

Tam olarak hangi noktalara değinmek istediğini hatırlamakta zorlandı. Adamın vücudu onun için bu kadar yakınken net düşünmek zordu. "İlk olarak, karşılıklı gizliliğimiz konusunda ısrar ediyorum," dedi. "Mahrem ilişkimiz kamuoyuna yansırsa kaybedecek çok şeyim var. Elbette dedikodular olacaktır, ancak faaliyetlerimizi göstermediğimiz sürece büyük bir skandal yaşanmayacaktır. Ve ayrıca..." Adamın elinin omurgasında gezindiğini hissedince durakladı. Gözleri kapandı, ateş ışığı göz kapaklarının üzerinde kırmızı desenlerle titreşiyordu.

"Ayrıca mı?" diye sordu, nefesi kızın kulağına değiyordu.

"Ayrıca, ilişkimizin sınırlı bir süre için olmasını istiyorum. Belki üç ay. Bu sürenin sonunda, arkadaş olarak ilişkimizi sonlandıracağız,

ve yollarımızı ayıralım."

Jack'in yüzünü göremese de, vücudundaki ani gerginlikten bu isteğin onu ürküttüğünü hissetti. "Sanırım bunun için bir nedenler listeniz var. Tanrı biliyor ya, onları duymak isterdim."

Amanda kararlı bir şekilde başını salladı. "Gözlemlediğim kadarıyla, ilişkiler her zaman can sıkıntısı, tartışma ya da kıskançlıkla sonuçlanıyor. Ama eğer bir karar verirsek tam olarak ne zaman ve nasıl bitmesi gerektiğini önceden bildirirsek dostça ayrılabiliriz. Bu tutku sona erdiğinde dostluğunuzu kaybetmekten nefret ederim."

"Biteceğinden neden bu kadar eminsin?" "Hiçbir

ilişki sonsuza kadar süremez... sürebilir mi?"

Cevap vermek yerine başka bir soruyla karşılık verdi. "ikimiz de üç ay içinde ayrılmak istemezsek?"

"Çok daha iyi. İkimiz de birbirimizden bıkana kadar bu işi uzatmaktansa, hala daha fazlasını isteyerek bitirmeyi tercih ederim. Ayrıca, yakalanma şansımız zamanla artar... ve ben sosyal bir parya olmak istemiyorum."

Onu kendisiyle yüzleşmeye çağırdı ve bir şekilde eğlence ve kızgınlık arasında kalmış gibi görünüyordu. "Üç ay sonra seni hâlâ istiyor olacağım," dedi ona. "Ve o zaman geldiğinde, seninle evlenmeyi deneme hakkımı saklı tutuyorum. fikrini değiştir."

"Elinden gelenin en kötüsünü yapabilirsin," dedi ona toparlayıcı bir gülümsemeyle. "Ama fikrimi değiştiremeyeceksiniz. Çok güçlü bir iradem var."

"Ben de öyle."

Zevkli bir meydan okumayla dolu bakışları paylaştılar. Jack'in elleri Amanda'nın omuzlarında kıvrıldı ve onu ileri doğru iterek ağzını Amanda'ninkine yaklaştırdı. Ancak konuşmaları şu seslerle kesildi Biri eve girdi ve Jack hareketinin ortasında durdu.

"Hizmetkârlarım," dedi Amanda hayıflanarak. Yerden yukarı doğru debelendi. Jack akıcı bir hareketle ayağa kalktı ve onu da kendisiyle birlikte çekerek ayakta durmasını sağladı.

Sukey'i hayatının büyük bir bölümünde tanınmasına ve hayatında bir erkek olmamasıyla ilgili olarak kadının sürekli iğnelemelerine katlanmasına rağmen, Amanda bu uzlaşmacı durumdan utandı. Son derece yumuşak bir ifade takınmasına rağmen yüzünün kızardığını hissetti. Sukey salonun kapısına geldi ve yüzü şaşkınlıktan bembeyaz kesildi. Amanda'nın evde Jack Devlin'le yalnız olduğunu gördü. Amanda'nın kıyafetlerinin ve saçlarının dağınıklığı ve salonun samimi atmosferi, aralarında ne geçtiği konusunda çok az şüphe bırakıyordu.

"Pardon, Bayan Amanda."

Amanda hemen onun yanına gitti. "İyi akşamlar, Sukey. Umarım Charles'la Noel eğlencelerinizden memnun kalmışsınızdır?"

"Çok iyi, bayan. Gerçekten güzel bir gece. Akşam için yerleşmeden önce bir şey var mı?"

Amanda başıyla onayladı. "Lütfen yatak odama bir sürahi sıcak su getirin."

"Evet, hanımefendi." Amanda'nın misafirini görmekten titizlikle kaçınan Hizmetçi aceleyle uzaklaştı ve mutfığa yöneldi.

Amanda hareket edemedi Jack'in ellerinin arkadan belini kavradığını hissetti. Yavaşça onu göğsüne doğru çekti ve başını boğazının yan tarafına eğdi. Ağzının baskısı sıcak ve hafifti, Amanda'nın ayak parmaklarına kadar inen bir zevk tınısı gönderiyordu. "Anlaşmamıza eklemek istediğim bir şartım var," dedi tenine karşı.

"Ne oldu?" Kendi sesinin kalın ve zevkle buğulanmış tınısı ona yabancıydı.

"Eğer bu kadar kısa bir süre sevgili olacaksak, o zaman bunu en iyi şekilde değerlendireceğim. Benden hiçbir şey saklamayacağına söz vermeni istiyorum."

"Seninle her şeyi yapmak Amanda," diye fısıldarken eli uzun bir okşayışla kızın yan tarafına doğru ilerledi.

"'Her şeyi' nasıl tanımlarsınız?" diye karşılık verdi.

Cevap vermek yerine usulca güldü, ses her sinirinde yankılanıyordu.

Amanda kaşlarını çatarak ona döndü. "Ne olduğunu bilmediğim bir şeyi kabul etmem beklenemez!"

Jack'in ağzı bastırılmış bir eğlenceyle seğirdi. "Sana Gemma Bradshaw'un anılarının bir kopyasını vermiştim," dedi yüzünü ekşitmeden. "Bu sana hatırı sayılır miktarda aydınlanma sağlayabilirdi."

"Hepsini okumadım," diye cevap verdi Amanda . "Sadece belli kısımlarını... ve sonra devam edemeyecek kadar korkunç buldum."

"Bekâretini bir arabada kaybetmek isteyen bir hanımefendinin bu kadar tutucu olacağını düşünmezdim." Onun azarlayan kaşlarını çatmasına sıırıttı. "İşte anlaşıyoruz. Gemma'nın kitabında anlatılan her şeyi benimle yapmaya istekli olduğun sürece, isteğin üzerine ilişkimizi üç ay içinde bitireceğiz."

"Ciddi olamazsın," dedi Amanda, tamamen dehşete düşmüş bir halde.

"Mantık çerçevesinde tabii ki. O kitaptaki her şeyin anatomik olarak mümkün olduğundan emin olamayız. Ama bunu öğrenmek ilginç olurdu, değil mi?"

"Sen ahlaksızsın," diye bilgilendirdi onu. "Yozlaşmış ve dejenere olmuşsun."

"Evet ve önümüzdeki üç ay boyunca tamamen seninim." Adam onu şöyle bir

süzdü

hınzırca spekülâtif bir bakış. "Şimdi, Birinci Bölüm tam olarak nasıl başladı?"

Amanda, bu çirkin teklifin ne kadarının ciddi olduğunu merak ederken gülmekle dehşete kapılmak arasında kaldı. "Sanırım her şey bir

belirli bir beyefendiye kapı gösteriliyor."

Jack onun ağzını kendi ağzıyla kapatıp derin, tatlı bir şekilde istilacı bir müdahalede bulundu. "Bu şekilde başladığını hatırlıyor gibiyim," diye mırıldandı. "İzin ver seni alayım üst kata çıkın ve daha fazlasını gösterin."

Amanda onu merdivene kadar götürdü, ama ilk basamağı çıkmadan önce durakladı ve utangaçlık hissine kapıldı. Arabasının karanlık sınırları içindeyken, gerçekliğe tutunmaktan vazgeçmek onun için kolay olmuştu. Ancak burada, evinin tanıdık ortamında, ne yaptığıнын fazlasıyla garip bir şekilde farkındaydı.

Kararsızlığını anlamış gibi görünen Jack durdu ve onu tırabzana yasladı, parmakları her iki yanındaki cilalı ahşabın etrafında kıvrılıyordu. Dudaklarında bir gülümsemenin izi vardı. "Seni taşıyayım mı?"

Yüzleri aynı hizada olacak şekilde ondan bir adım daha yukarıda durdu. "Hayır, ben çok ağıyım. Beni düşüreceksin ya da yuvarlanıp ikimizin de boynunu kıracaksın."

Mavi gözleri şeytani bir eğlenceyle parlıyordu. "Beni hafife almaman gerektiğini sana öğretmem gerekecek."

"değil, ben sadece-" Adam eğilip onu kolayca kollarının arasına alınca şaşkınlıkla ciyakladı. "Oh, yapma! Hayır, Jack, beni düşüreceksin."

Ama onu sıkıca kavramıştı ve onu merdivenlerden yukarı taşıırken ağırlığını hissetmiyor gibi . "Benim yarı boyumda bile değilsin," dedi. "Seni kilometrelerce taşıyabilirim ve tek bir nefes bile kaçırmam. Şimdi kıvranmayı bırak."

Amanda kollarını onun omuzlarına doladı. " istediğini anlattın," diye soluk soluğa kaldı. "Beni yere bırak, lütfen."

"Seni ," diye güvence verdi ona. "Yatağına varır varmaz, hemen yatağına. Hangi oda senin?"

"Koridorun sonundaki ikinci kapı," dedi, sesi adamın göğsünde boğuklaşmıştı. Daha önce hiç böyle bir yere taşınmamıştı ve kendini biraz gülünç hissetse de bunun ilkel bir çekiciliği vardı. Yanağını adamın omzuna yasladı ve kendini güçlü bir adamın kollarına atılmış hissetmenin tadını çıkarmaya bıraktı.

Yatak odasına ulaştılar ve Jack kapıyı topuğuyla kapattı. Onu dikkatle arpa şekeri bükümlü direkleri ve sarı altın damask asmaları olan geniş yatağa yatırdı. Köşedeki lavabonun üzerine yerleştirilmiş sıcak su dolu ibrikten kıvrımlar halinde buhar yükseliyordu. Ateşin dalları lambanın içinde dans ediyordu. Çıra gibi tutuşan şömine alev alev yanmaya başladı.

Amanda, Jack'in gözlerinin önünde soyunmaya niyetli olup olmadığını merak ederek onu dikkatle izledi. Ceketini yakındaki tuvalet masasının üzerine fırlattı ve yeleği ile kravatını çıkardı.

Amanda boğazını temizlerken, kalbi heyecanlı bir şekilde hızlandı ve kanı huzursuz bir sıcaklıkla karıştı. "Jack," diye mırıldandı, "Birinci Bölümü gerçekten yapmayacağız, değil mi?"

Madam B'nin Günahları'ndan bahsettiğini anlayınca sırıttı. "İtiraf ediyorum, seftaliler, hafızamın tazelenmeye ihtiyacı var. Bu lanet şeyin nasıl başladığını hatırlayamıyorum... tabii siz beni aydınlatmak istemezseniz?"

"Hayır," dedi aniden ve onu güldürdü.

Jack gömleğinin düğmelerini yarıya kadar açarak ona yaklaştı, lamba ışığı göğsünün kaslı yüzeyinde parlıyordu. Çene çizgisine doğru sarkan gözyaşı damlası küpelere uzandı. Küpeleri nazikçe çıkardı ve baş ve işaret parmaklarıyla kızın acıyan kulak memelerini ovdu. Mücevheri komodinin üzerine bırakarak saç tokasını açtı. Amanda gözlerini kapattı, nefesi kararsız salınımlar halinde geliyordu. Adamın her hareketi yavaş ve dikkatliydi, sanki Amanda son derece hassas bir yaratılmış gibi. nazik kullanım.

"Gemma'nın kitabında hoşuna giden bir bölüm olmalı." Ayakkabılarını çıkararak halı kaplı zemine bıraktı. "Bir şey

ilgini çeken... seni heyecanlandıran."

Adamın ellerinin ayak bileklerini kavradığını ve jartiyerlerine doğru kaydığını hissettiğinde biraz sıçradı. Bantlar birkaç ustaca kıvrımla çözüldü. Jack ipek çoraplarını teker teker indirdi ve baldırlarının sert kıvrımlarını okşamak için durakladı. Parmak uçları dizlerinin arkasındaki hassas yerleri gıdıkladı ve bacaklarının zevkli bir tepkiyle seğirmesine neden oldu.

"Sana böyle Geyler söylemem," diye itiraz etti boğuk bir kahkaha atarak. "Ayrıca, o korkunç kitabın hiçbir bölümünü beğenmedim."

"Evet, ," dedi usulca. "Ve bana anlatacaksın, şeftaliler. Şimdiye kadar paylaştıklarımızdan sonra, bir ya da iki fantezi o kadar da zor olmayacaktır." İhtiyatlı davrandı. "Önce sen bana seninkini anlat."

Ellerini ayak bileklerine dolayarak onu kendine doğru çekti. "Senin her parçanı içeren fantezilerim var. Saçların, ağzın ve göğüslerin... hatta ayakların."

"*Ayaklarım mı?*" Adamın başparmaklarının ayaklarının üzerinde gezindiğini ve küçük gerginlik düğümlerini yatıştırdığını hissedince tepki olarak sarsıldı. Ayağını pantolonunun ön tarafına, tam da kalın, ağır bir çıkıntının yün ve çuha karışımı kumaşa yaptığı yere yerleştirdi. Vücudunun ısısı kumaşı doyurdu ve ayağının tabanını kavuruyor gibiydi ve ayak parmakları otomatik bir tepkiyle kıvrıldı.

Utanmış ve tahrik olmuş hisseden Amanda kirpiklerinin arasından ona baktı ve şeytan mavisî gözlerindeki şakacılığı gördü. Ayağını çekti ve onun güldüğünü duydu. Sonra giysilerinin geri kalanını çıkardı ve hışırdayarak yere düşmelerine izin verdi. Odanın sessizliği bozuldu.

Ocaktaki küçük ateşin çıtırtısı. Amanda çıplak erkek bedenine utangaç bir bakış atma riskini göze aldı ve bakışları bu manzara karşısında perçinlendi. O Karanlığın ve ateş ışığının etkileşimi onun her ayrıntısını keskin bir şekilde ortaya çıkardı; tüm kasları, altın rengi teni, samimi gölgeleri ve hem zarafeti hem de gücü yansıtan uzun, sinirli hatları. Bir insanın kendi çıplaklığıyla bu kadar rahat edebileceğini hayal bile edemezdi ama adam sanki tamamen giyinikmiş gibi rahatça karşısında duruyordu. Vücudu uyarılmıştı, görkemli bir şekilde

Gizlemek için hiçbir çaba göstermediği erkeksi bir arzu gösterisi. Amanda ona bakarken, kol ve bacaklarını alçak, akıcı bir zevk doldurdu. Hayatında hiçbir şeyi şu andaki kadar istememişti... adamın vücudunun çıplak ağırlığını üzerinde hissetmeyi, nefesinin tenini kavradığını ve ellerinin onu kavrayıp yönlendirdiğini hissetmeyi.

"Şimdi tamamen çıplak bir adam gördün," dedi Jack. "Ne düşünüyorsun?"

Kuru dudaklarını diliyle nemlendirdi. "Bence otuz yıl bunu beklemek için çok uzun bir süre."

Adam ona doğru uzandı ve elbisesinin arkasını açtı. Adamın teninin sıcak ve hafif tuzlu kokusu ona aynı hafif baş dönmesi hissini verdi. Şarabını çok hızlı içtiğinde bazen böyle hissederdi. Kendini sabitlemek için ellerini adamın omuzlarına koydu, parmak uçları adamın sert, satenimsi dokusundan karıncalanıyordu.

Yavaşça onu yere yatırdı ve çıkana kadar gevşemiş elbiseyi aşağı doğru itti. Hafif korsesi, kombinezonu ve donuyla kalan Amanda utanç dolu bir mırıltıyla ondan uzaklaştı.

"Jack..." Lavaboya gitti ve boyalı toprak bir biraz buharlı su doldurdu. Ona bakmadan, "Sakıncası yoksa paravanın arkasında bekleyebilir misiniz?" dedi, "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Arkasından yaklaştı, elleri beline yerleşti. "Bırak sana yardım edeyim."

"Hayır, hayır," dedi ani bir utanç paroksizmi içinde. "Eğer sadece Oraya git... Ben kendi başımın çaresine bakarım."

Ama onu bir öpücükle susturdu ve korsesini açıp iç çamaşırlarını çıkarırken itirazlarını görmezden geldi. Derinden kızaran Amanda, adam vücuduna bakarken kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Kusurlarının farkındaydı: daha uzun olması gereken bacaklar, fazla geniş kalçalar, tam olarak düz olmayan bir karın. Ama Jack ona bakarken, gözle görülür bir nabız

Boğazında bir düğüm belirdi ve kadının göğsünün alt kıvrımına dokunduğunda eli hafifçe titredi. Biri onun bir kadın gördüğünü düşünebilirdi. tanrıça yerine otuz yaşında bir kız kurusu. "Kahretsin, seni nasıl da istiyorum," dedi sesi boğazında düğümlenerek. "Seni canlı canlı yiyebilirim."

Bu şaşırtıcı ve biraz da endişe verici ifade karşısında şaşkınlığa uğradı. "Lütfen güzel olduğumu iddia etmeye kalkmayın. İkimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz."

Jack keten bir bezi sıcak suya batırıp sıktı, sonra da uyluklarının içini nazikçe temizledi. Onu utandırmak için, bir ayağını yakındaki bir sandalyeye koymasını söyledi, böylece kendini onun bakımlarına daha fazla maruz bıraktı. "Her erkeğin kendi tercihleri vardır," dedi. Bezi durulayıp tekrar ıslattı ve doğrudan kadının kalçalarının arasına yerleştirdi, böylece sıcaklık arabadaki karşılaşmalarının neden olduğu acıyı hafifletti. "Sen benimkilerin hepsini yerine ."

Amanda yanağını adamın çıplak omzuna yaslayana kadar öne eğildi ve onun davetkâr sıcak bedenine yaslanarak rahatladı. "Geniş kalçalı kısa boylu kadınları mı tercih ediyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

Adamın boştaki eli kalçalarının cömert şekli üzerinde gezindi ve kız onun yanağına gülümsediğini hissetti. "Seninle ilgili her şeyi tercih ederim. Ellerimin altında hissettiklerin, tadın... her kıvrımın ve vadin. Ama vücudunu ne kadar arzuласam da, en çekici özelliğin burada." Parmak ucuyla şakağına dokundu. "Beni büyülüyorsun," diye mırıldandı. "Her zaman . Sen şimdiye kadar karşılaştığım en orijinal, en meydan okuyan kadınsın. Seni kapının önünde gördüğüm ilk andan itibaren yatağa atmak istedim."

Sessizce durdu, adamın kendisini temizleyip yatıştırmasına ve bacaklarının arasına daha fazla sıcak kompres uygulamasına izin verdi. İş bittiğinde onu yatağa doğru çekti ve keten kaplı şiltenin üzerine kaldırdı. Kalbi kaburgalarına şiddetle çarptı ve odanın duvarları parçalanır gibi oldu, geriye sadece karanlık, şömine ışığı ve uzuvlarının sıcak karışımı kaldı.

"Jack," diye fısıldadı Jack onu altına doğru uzatırken, uyarılmışlığının sertçe sallanan ağırlığı dizinin iç kısmına sürtünüyordu. Elleri kalçalarını buldu, yoğun dokulu eti patileriyle yoğuran bir kedi gibi sıkı ve Jack onun saçlarına karşı nefesini tuttu. Cesaretlenen kadın bir elini onun cinsel organına doğru kaydırıp ve ona dokundu, parmakları sıkıca zonklayan şekli. Kadının vücuduna daha fazla erişmesini sağlamak için yan tarafına doğru hareket etti ve ona dilediği şekilde dokunmasına izin verdi.

Yavaşça cinsel organının dibindeki tüylerle kaplı keseyi avuçladı; bu kese sertleşmiş şafta kıyasla serin ve yumuşaktı. Parmak uçları, geniş bir uca kadar uzanan damar çıkıntılarının üzerinde gezindi. Deneyisel olarak başparmağının ucunu satenimsi ampulün üzerinde gezdirdi ve adam ellerini kadının saçlarında kenetleyip inledi.

"Bu seni memnun ediyor mu?" diye fısıldadı.

Konuşmakta zorlandığı anlaşıyordu. "Evet," sonunda boğuk bir kahkaha atmaya başladı. "Tanrım, evet... Eğer beni biraz daha memnun edersen, muhtemelen patlayacağım." Başını geriye yatırdı ve yüzlerini birleştirdi, yüz hatları terden bir buğu ile parlıyordu, gözleri mavi ışıkla parlıyordu. İri eli kızın elini sardı ve şaftının başını kıza doğru yönlendirmesine yardım etti. Bacaklarının arasındaki yumuşak, tel tel bukleler. Avuç içi kalçasına doğru hareket etti, kalçasını kalçasının üzerine koydu, böylece kadın onun için açılmış oldu. "Kendine doğru sür," diye mırıldandı.

Amanda'nın tüm vücudu kıpkırmızı oldu. Yavaşça penisin başını parmaklarının arasına aldı ve uyluklarının arasındaki nemli yarığa getirdi. Kendi vücudundan gelen nem onu kayganlaştıran kadar organının ucunu mahrem etine sürerken nefesi sert dalgalanmalarda koştu.

"Jack," diye inledi, adamın seksini vücudunun ıslak koyuna doğru iterek, "beni şimdi al. Lütfen. Seni içimde istiyorum. İstiyorum-"

Sözünü derin bir öpücükle kesti, dili onunla oynuyordu. Ellerini göğüslerinin üzerinde birleştirdi. "dön," diye fısıldadı. "Yan yat ve poponu bana doğru tut."

Parmakları meme uçlarını nazikçe sıkıştırırken Amanda inledi. "Hayır, ben istiyorum
."

"Ne istediğini biliyorum." Adamın ağzı kızın sıcak yüzüne kaydı. "Ve ona sahip olacaksın, aşkım. Sadece sana söylediğimi yap."

Amanda bir hıçkırıkla ona itaat etti, sırtı onun göğsüne şekilde yerleşti ve vücudu onun arkasında kaşık şeklinde sıkışmıştı.

Adamın ereksiyonunun kalçalarına doğru yükseldiğini hissetti ve ona karşı kıvrandı, ihtiyacı o kadar şiddetliydi ki tüm utancı yok olmuştu. Adam onun ensesini öpüp ısırdı ve talimatlar mırıldanarak onu bacaklarını ayırmaya ve sırtını eğmeye teşvik etti. Şaşkınlıkla, adamın arkadan içine girdiğini hissetti. Adam daha derine inip, etrafına sıkıca sarılana kadar onu doldururken gırtlaktan bir inilti verdi. Nazik olmasına rağmen, bir tutam rahatsızlık hissetti, vücudu hala bu samimi istilaya alışkın değildi.

"mu?" diye fısıldadı kulak memesine doğru. "Evet,
biraz," diye nefes nefese kaldı.

İri elleri vücudunun ön kısmında geziniyor, göğüslerini, titreyen karnını okşuyor, sonra seksinin ağrıyan zirvesine doğru ilerliyordu. Zeki parmak ucu, tam olarak dokunmadan karıncalanan ete yakın durdu, alaycı bir şekilde zorlandı, Amanda kendini ona doğru itmek için her zorlandığında uzaklaştı.

Kız kıvranmaya başlayana kadar ona eziyet etti, ulaşamayacağı bir yerde tuttuğu uyarım için umutsuzca çabaladı. Kalçaları her ileri fırladığında, adam hareketi takip ederek vücudunun kavrayıcı derinliklerine daha derine sokuldu. Her sıvı kayışı içinden bir zevk dalgası gönderirken acısı kayboldu ve enfes gerilim, bir çılgılığı engellemek için dudaklarını ısırana kadar daha da yükseldi.

"Jack, lütfen, lütfen," diye inledi, her uzvu kaskatı kesilmişti, teni saç dipleri bile ıslanana kadar terliyordu. Bacaklarının arasındaki nazik eli pençeliyor, Jack'in esirgediği doruğa ulaşmak için çabalıyordu.

"aşkım," dedi adamın karanlık sesi kulağına. "Zevkini hak ettin." Adamın başparmağıyla işaret parmağı arasında zonklayan küçük yumruyu sıkıştırdığını hissetti ve sertçe ve dümdüz içine doğru iterken bile ipeksi eti nazikçe okşadı. Vücudu istilacı sertliğine coşku spazmlarıyla kenetlenirken, dünya his ve ateş içinde patlamış gibi görünüyordu. Kadının iç kaslarının dalgalanması onu da aynı doruk noktasına ulaştırdı ve adam bir iniltiyle kadından çekilerek tohumlarını çarşafların üzerine döktü.

Yorgun ve doygun olan Amanda yüzünü ona dönerek kollarını onun sırtına doladı. Uzun zaman önce yediği dayaklardan kalan yara izlerinin hafif çıkıntılarını hissetti ve elleri izlerin üzerinde oyalandı, parmak uçları usulca okşadı. Jack kıpırdamadan durdu, nefesinin ritmi değişti. Kirpikleri aşağı indi, yüzünü gizledi. Ondan gelen düşünceler.

Sırtının küçük kısmını okşadı ve sonra ellerini omurgasının güçlü uzunluğunda gezdirdi. Yara izlerini bir kez daha bulup, sanki onları yatıştırabilecekmiş gibi hafifçe dokundu. "Bay Fretwell bir keresinde bana Knatchford Heath'te diğer çocuklar için tasarlanmış birçok dayak yediğini söylemişti. Okulda," dedi. "Küçük çocukları zarar görmekten korumaya çalıştınız."

Ağzı gerildi. "Fretwell çok fazla konuşuyor." "Bana anlattığına sevindim..."

Senin bir kadın olduğunu asla tahmin edemezdim. böyle bir fedakârlık yapabilir."

Omuzları umursamaz bir omuz silkmeye hareket etti. "Önemli bir şey değildi. Sert bir İrlandalı postum var, dayacağı genç çocuklar kadar hissetmedim."

Amanda ona daha da yaklaştı, sesini acıma yerine sempatik tutmaya dikkat etti. "Yaptığın şeyi hafife alma."

"Sus." Jack nazik parmaklarını dudaklarının üzerine koydu. Koyu renk yanaklarının tepelerine dokundu. "Şimdi de beni lanet olası bir aziz gibi göstereceksiniz," dedi hışımla, "ve inanın bana, durum böyle değil. Ben bir zebaniydim ve büyüdü ve bir günahkar oldu."

Amanda dilini adamın parmaklarından birine sürerek iç kıvrımı gıdıkladı.

Kadının şakacı dil darbesi karşısında şaşırın Jack elini geri çekip ona sıırttı ve gözlerindeki acı pişmanlık ifadesi kayboldu. "Küçük cadı." Yorganı geri çekti ve Amanda'nın bedenini yatağın üzerine kaydıldı. Pürüzsüz keten çarşafların genişliğı. "Sanırım dilini bundan daha iyi kullanabiliriz," diye mırıldandı ve ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Bölüm 11

Amanda'nın akrabaları, tatilin geri kalanında Windsor'a gelmeyeceği haberinden hiç memnun . Hoşnutsuzluklarını, hızla postalanan bir dizi mektupla dile getirdiler.

Amanda cevap vermeyi reddetti. Genelde cevap vermek için zaman ayırırdı. ama günler geçtikçe bunu umursamaya cesaret edemiyordu. Tüm varlığı Jack Devlin'e odaklanmıştı. Ayrı kaldıkları saatler dayanılmaz bir yavaşlıkla , akşamları tatlı bir telaşla akıp gidiyordu. Her zaman karanlık çöktükten sonra yanına geliyor ve şafak sökmeden hemen önce ayrılıyordu ve onun kollarında geçirdiği her saat, onu daha çok arzulamasına neden oluyordu.

Jack ona daha önce hiçbir erkeğin gibi davranıyor, onu sakın bir kız kurusu olarak değil, sıcak ve tutkulu bir kadın olarak görüyordu. Amanda'nın, Jack'in Çekingenliği onu ele geçirdiğinde, onunla acımasızca alay ediyor, kendisinde olduğundan hiç şüphelenmediği bir öfkeyi kışkırtıyordu. Ancak Jack'in ruh halinin değiştiği ve artık alaycı bir haydut değil, şefkatli bir aşık olduğu zamanlar da vardı. Ona sarılıp okşayarak saatler geçirir, zarif bir nezaketle sevişirdi. Bu zamanlarda, sanki onun ruhunun derinliklerini görebiliyormuş gibi, onu korkutan bir titizlikle onu anlıyor gibiydi.

Tıpkı kararlaştırdıkları gibi, Jack ona *Madam B'nin Günahları*'nın bazı bölümlerini okuttu ve yatakta kendisiyle birlikte belirli sahneleri canlandırmak zorunda kalmasından rahatsızlıktan açıkça zevk aldı.

"Yapamam," dedi bir akşam boğuk bir sesle, yatak çarşaflarını kızarmış yüzünün üzerine çekerek. "işte. Başka bir şey seç, seninle bunun dışında her şeyi yaparım."

"Deneyeceğine söz vermiştin," dedi Jack, çarşafı ondan uzaklaştırırken gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Böyle bir şey hatırlamıyorum."

"Korkak." Adam Amanda'nın omurgasının üst kısmını öptü ve sırtına doğru ilerledi, Amanda onun gülümsediğini hissetti. "Cesur ol Amanda," diye fısıldadı. "Kaybedecek neyin var ki?"

"Kendime olan saygım!" Kadın kıpırdanarak kurtulmaya çalıştı ama adam onu yere yatırdı ve kürek kemikleri arasındaki hassas noktayı nazikçe ısırıldı.

"Sadece bir dene," diye ikna etti. "Önce ben sana yapacağım, hoşuna gitmez miydi?" Onu ters çevirdi ve titreyen karnını öptü. "Ben de istiyorum Seni tatmak istiyorum," diye mırıldandı. "Dilimi içine sokmak istiyorum."

Eğer utançtan ölmek mümkün olsaydı, hemen o anda ölürdü. "Belki daha sonra," dedi. "Kendimi bu fikre alıştırmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Gözlerindeki hararete bir kahkaha parıltısı karıştı. "İlişkimizi üç ayla sınırlamaya karar verdin. Bu fazla zaman bırakmıyor." Ağzı göbeğinin küçük çemberinde oynadı, sıcak nefesi çukurun içinde dolaştı. "Bir öpücük," diye ısrar etti ve parmak ucu uyluklarının arasındaki bukleleri ayırarak şaşırtıcı bir his uyandıran bir yere kondu. "Tam buraya. Bu senin için çok mu fazla?"

Adamın parmak ucuna dokunduğunda çaresiz bir ses çıkardı. "Sadece bir tane," dedi kararsızca.

Ağzı aşağı indi ve parmaklarının yay gibi saçlarının arasından geçerek onu nazikçe araladığını hissetti. Dudakları ayrıldı, dili dairesel hareketlerle onu inceledi. Her uzvunda coşkunun çekimini hissediyor, sinirleri daha fazlası için çılgık atıyor, adamın başını kalçalarının arasında görünce tüm tutarlı düşünceleri paramparça oluyordu.

"Bir tane daha?" diye sordu boğuk bir sesle ve kız onu reddedemeden başını tekrar eğdi. Ağzı tekrar ona dokundu, etin ağrıyan yükselişini ıslattı, dili hassas bir beceriyle okşadı ve dürttü. Daha fazla onay istemedi ama sadece istediğini yaptı, bacaklarının arasına yerleşti

O haykırırken, gerilirken ve titrerken bir zevk iç çekişiyile. İçindeki hisler açığa çıktı ve her damarında hızla ilerledi. Vücudu ağzının tatlı işkencesine hevesle eğerken, onun altında iki büküm yatıyordu. Göğsünden yayılan vahşi iniltileri kontrol etme umudunu yitirene kadar ivme kazanarak onu daha da yükseğe fırlattı.

Dilinin içine kaydığını hissetti, kalçalarının çaresiz dalgalanmalarla yükselmesine neden olan zarif, tekrarlanan bir dalma. Parmağı kalçalarının arasındaki ıslak kanala girerken, o da seksinin hassas yumrusuna dönerek onu ağzının emişinin içine çekti. Kaygan iç yüzeyi, kadının serbest bırakılması için yalvarmasına neden olacak şekilde okşadı, ta ki ikisi de onun isteyebileceği her şeye, her şeye izin vereceğini bilene kadar.

Vücudunun içine ikinci bir parmak soktu, dayanılmaz derecede hassas bir yer bulmak için derinlemesine itti. Yavaşça alay etti ve ovuştururken ağzı daha sert çekti, okşamaları sabit ve ritmikti, ta ki kadın ağlayana ve dünya mutluluk içinde patlayana kadar.

Birkaç dakika sonra Amanda onun kendisini vücudunun üzerine çekmesine izin verdi, böylece uzun bir kas ve sinir düzleminde dinlendi. "Bu kadar yetenekli olduğuna göre birçok iliğki yağamığ olmalısın," diye mırıldandı ve bu düğünce karğısında keskin bir kıskançlık hissi duydu.

Kaşları çatıldı, çünkü onun eleştirel mi yoksa övgü dolu mu olduğunu açıkça merak ediyordu. "Aslında yapmadım," dedi, uzun saçlarıyla oynayarak göğsünün üzerine yaydı. "Konu bu tür şeylere geldiğinde oldukça seçiciyimdir. Ayrıca, işimle her zaman o kadar içli dışlı oldum ki, ilişkilere ayıracak pek zamanım olmadı."

"Peki ya aşk?" Amanda onun göğsüne yaslandı ve karanlık yüzüne baktı. "Sen hiç birine deliler gibi aşık olmadın mı?"

"İşimi engellemesine izin verdiğim ölçüde değil."

Amanda aniden gülerek alnındaki bir tutam siyah saçı düzeltmek için . Çok güzel saçları vardı, kalın ve parlak, hafif kaba

parmaklarının altında. "O bu aşk değildi. İşine gelmediğinde bu kadar kolay vazgeçebiliyorsan değildi."

"Ya sen?" Jack karşı çıktı, sıcak ellerini kollarının sırtında tüyleri diken diken olana kadar gezdirdi. "Belli ki daha önce hiç aşk."

"Neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü öyle olsaydı bakire kalamazdın."

"Alaycı," diye suçladı gülümseyerek. "İnsan gerçekten ama iffetli bir şekilde sevmeyebilir mi?"

"Hayır," diye kesin bir ifadeyle karşılık verdi. "Eğer bu gerçek bir aşksa, fiziksel tutkuyu da içermelidir. Bir erkek ve bir kadın başka türlü birbirlerini asla gerçekten tanıyamazlar."

"Katılmıyorum. Duygusal tutkunun fiziksel olandan çok daha yoğun olduğuna inanıyorum."

"Bir kadın için, belki."

Bir yastığa uzanarak onu adamın sırttan yüzüne çarptı. "Seni ilkel hödük."

Jack kıkırdadı, onu yastıktan kolayca ve bileklerini iri elleriyle kavradı. "Bütün erkekler ilkel hödüklerdir," diye bilgilendirdi onu. "Sadece bazıları bunu diğerlerinden daha iyi gizler."

"Bu da neden hiç evlenmediğimi açıklıyor." Amanda onunla kısa bir süre güreşti, ereksiyonu aralarında sıcak ve sert bir şekilde yükselene kadar kaslı çıplak vücudu boyunca sürtünme hissinin tadını çıkardı. "Çok ilkel," dedi gırtlaktan, adam iniltili bir kahkaha atana kadar kıvranmaya devam etti.

"*Mhuirnin*," diye mırıldandı, "bu akşam şimdiye kadar seni tatmin etmek için elimden geleni yaptığımı hatırlatmak zorunda hissediyorum... ve sen henüz bu iyiliğe karşılık vermedin."

Amanda ağzını onunkine doğru indirdi, onu ateşli bir şekilde öptü ve onun istekli yanıtını kazandı. Kendini tuhaf bir şekilde kendisinden farklı, kötü ve dikkat çekici bir şekilde çekingenlikten uzak hissediyordu. "Buna bir çare bulsam iyi olacak," dedi sesi mırıldanarak boğazında düğümlendi. "Adil olmamaktan nefret ediyorum."

Bakışları buluştu, onunkiler maceracı, Jack'inkiler parlak ve tutku doluydu. Sonra Amanda vücudunda aşağı doğru kayarken Jack'in gözleri kapandı, ağzı gergin teninde yavaş bir yol izledi.

Her zaman "Her şeyde ölçülülük" ilkesine inanmış bir kadın için Jack Devlin'le olan ilişkisi onun dengesini bozdu. Duyguları bir uçtan diğerine savruluyor, her şeyi tüketen Onunla birlikte olmanın verdiği haz, ayrı olduklarında içini dolduran takıntı ve umutsuzluğa dönüşmüştü. Melankolinin onu örten bir sis gibi üzerine çöktüğü özel anlar vardı. Bunun, her şeyin geçici olduğunu, yakında tutku mevsimlerinin sona ereceğini acı tatlı anlamasıyla bir ilgisi vardı. Jack gerçekte onun değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı. Daha fazla Amanda kendisini bir kadına tamamen verme konusundaki temel isteksizliğini fark ettikçe onu daha iyi anlamaya başlamıştı. Hayatının diğer her alanında risk almaya istekli olan bir adamın, en önemli şansı değerlendirmeyi imkânsız bulmasını ironik buluyordu.

Amanda sık sık derin bir hayal kırıklığına uğruyor, hayatında ilk kez bir erkeğin tamamına, hem kalbine hem de bedenine sahip olmak istiyordu. Bu onun özel isteğiydi.

Jack Devlin'den bunu istemek talihsizlikti. Ama kendi kendine, bunun hayatının geri kalanında yalnız kalmak zorunda olduğu anlamına gelmediğini hatırlattı. Jack ona arzulanan bir kadın olduğunu, pek çok erkeğin takdir edebileceği niteliklere sahip olduğunu öğretmişti. Eğer isterse, bu ilişki bittikten sonra kendine bir eş bulabilirdi. Ama bu arada... bu arada...

Başkalarının dikkatini çekmemek için, Amanda eve ayrı ayrı gelmeye özen gösterdi.

ve Jack'e, orada bulunan diğer erkeklere gibi kibar bir samimiyetle davrandı. Aralarındaki ilişkiye tek bir bakış ya da sözle bile ihanet etmedi. Jack de aynı şekilde adab-ı muaşeret kurallarına uymaya özen gösteriyor, ona hem kızdıran hem de eğlendiren abartılı bir saygıyla davranıyordu. Ancak haftalar geçtikçe, Jack artık ilişkilerini önemsemiyor gibi görünüyordu ve gizlilik ihtiyacını bir zamanlar olduğu kadar hafifletti. Onu herkesin önünde sahiplenememesi canını sıkıyor gibi görünüyordu. Onu paylaşmak zorunda olduğu gerçeği

Başkalarıyla birlikte olmak giderek artan bir hayal kırıklığı kaynağıydı ve sonunda ikisi de bir müzikal gecesine katıldıklarında Amanda'ya itiraf etti. Ara sırasında onu genel topluluktan uzaklaştırmayı başarmış ve konukların kullanımına yönelik olmadığı açıkça belli olan küçük bir salona yönlendirmişti.

"Delirdin mi sen?" İkisini de ışısız odanın içine kapatırken Amanda soluğa kaldı. "Birisi beni ana odalardan çıkardığını görmüş olabilir. İkimizin de aynı anda ortadan kaybolduğu fark edilirse dedikodu çıkar"

"Umurumda değil." Kolları onu sardı ve vücudunun katı ağırlığı karşısında sarsıldı. "Son bir buçuk saattir senden oturmak ve sana bakan diğer erkekleri fark etmemiş gibi davranmak zorunda kaldım. Şimdi seninle eve gitmek istiyorum, lanet olsun."

"Saçmalama," dedi kısaca. "Kimse bana bakmıyor. Bu kıskançlık kriziyle ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyorum ama sizi temin ederim ki buna hiç gerek yok."

"Bir bakış gördüğümde anlarım." Ellerini kadının ipek ve kadife elbisesinin ipek ve kadife korsajında gezdirdi ve avuçlarının kadının göğüs dekoltesinin açıkta kalan vadisini örtmesine izin verdi. "Bu gece neden bu elbiseyi giydin?"

"Daha önce de giymiştim ve hoşuna gitmişti." Adamın elinin sıcaklığı hassas teninin üzerinden geçerken titredi.

"Özel hayatımda hoşuma gidiyordu," diye mırıldandı. "Bunu herkesin içinde giymeni hiç istemedim."

"Jack," diye başladı, boğuk kahkahası Jack'in eğilip ağzını göğsünün açıkta kalan derisinin üzerinde gezdirmesiyle kısa kesildi. "Dur," diye fısıldadı, Dilinin göğüslerinin arasındaki vadiye açgözlü vuruşuyla titriyordu. "Fark edileceğiz... Ah, müzik başlamadan önce geri dönmeme izin verin."

"değil." Sesi yumuşak ve hırçındı, nefesi sıcak ekshalasyonlarla tenine çarpıyordu. Kadının bedenini kendine doğru çekti ve onu öptü, ağzı konyak tadındaydı ve onu hevesle süzüyordu.

Amanda'nın yükselen paniği o kadar büyük bir arzu dalgasıyla bastırıldı ki nefes alamadı, düşünemedi, vücudu onun talepkâr ellerinde çaresiz . Eteklerini çekti, ellerini donunun içine öyle bir soktu ki, yırtılmasından korktu. Adamın elleri

Parmakları kalçalarının arasına kayd, kadın umutsuzca kıvrana kadar yumuşak etini aradı ve okşadı. "Şimdi olmaz," dedi hafif bir hıçkırıkla. "Birkaç saat içinde birlikte olacağız. O zamana kadar bekleyebilirsin."

"Hayır, yapamam." Kızın tahrik olmuş vücudundaki nemi hissettiğinde nefesi hızlandı. Külotunun bantlarını çekiştirerek iç çamaşırını gevşetti ve ayak bileklerine kadar indirdi, ardından pantolonunun düğmelerini karıştırdı. Onu kapalı kapıya doğru itti ve boynunu öptü, traşlı çenesinden çıkan kıllar onu aşındırdı ve teninin karıncalanmasına neden oldu.

"Jack," diye inledi, keşfedilme korkusu kalp atışlarını şiddetli bir takırtıya dönüştürürken bile başını geriye eğdi.

Adamın ağzı, kızın itirazlarını bir ısı ve his seli içinde boğdu ve umutsuzluğa kapılan kız, bu hınzır zevke karşı koyamadı. Onu öptü, hevesle ona açıldı, bacağı bacaklarının arasına girerken uyluklarının ayrılmasına izin verdi. Adamın ereksiyonu, sertlik ve ipekten oluşan bir hamleyle onu dürttü ve kalçaları ona uyum sağlamak için istemsiz bir hareketle sarsıldı. Daha güçlü bir şekilde itti, derin ve emin bir süzülüşle içine girdi. Amanda inledi Tamamen dolduğunda, vücudu lezzetli istilanın etrafında sıkıca kenetlendi. Adamın ellerinden biri dizini alttan yakalayarak bacağına kendi bacağına doğru itti ve adam güçlü bir şekilde kadının içine girdi.

Kadın ürperdi, vücudu adama kilitlendi ve sonra adamın ritmiyle gevşerken içini baygın bir sıcaklık kapladı. Giysileri hışırdadı, ipek, çuha ve kadifeden oluşan ezilmiş kütleler onları ayırdı Bellerinin ıslak, çıplak sıcaklığı dışında her yerde. Kapıya yaslandı, vücudu yukarı doğru her hamlede yükseliyordu. Onun tarafından tamamen ele geçirilmişti, artık aldıkları riski umursamıyordu, sadece onun etinin kendi etiyile birleşmesinin verdiği coşkunun farkındaydı. Kapının kıvrımına doğru şiddetle mırıldandı boynuna doğru daha hızlı iterek ipeksi bir sürtünme yarattı ve sonunda onu

kaynayan orgazm. Ağzıyla onun gırtlaktan gelen çığlıklarını bastırdı ve orgazmdan hemen önce her zaman yaptığı gibi içinden kayarak çıkmaya başladı. Ama aniden karşı konulmaz bir ilkel dürtüye kapılmış gibiydi ve geri çekilmek yerine kendini onun içine gömdü. İri vücudu salıverilmesinin gücüyle sarsıldı ve sessiz iniltisi kadının nemli teninde titreşti.

Jack'in ağzı nazıkçe onunkinin üzerinde gezinirken, sertçe nefes alarak, nabız gibi atan öpüşmenin ardından birlikte kaldılar. Sonunda öpüşmeyi kesen Jack, hırıltılı bir fısıltıyla konuştu. "Kahretsin... Bunu yapmamalıydım."

Sersemlemiş hisseden Amanda zar zor bir cevap verebildi. İlişkileri başladığından beri hamileliği önlemek için önlemler almışlardı ve Jack ilk kez sonucu şansa bırakmıştı. Gebe kalmak için en olası günleri hesaplamaya çalıştı. "Sorun yok, sanırım," diye mırıldandı elini adamın yüzünün yan tarafına koyarak. Yüz ifadesini göremese de, çenesinin gerginliğini ve korkunç bir huzursuzluk duygusunu hissetti onun üzerine geldi.

"Sophia!" Amanda inanamayarak haykırdı. Aceleyle evinin küçük giriş holünden geçerek en büyük kız kardeşinin beklediği yere gitti. "Ziyaret planladığını bana haber verebilirdin, ben de hazırlık yapardım."

Sophia'nın sert cevabı Amanda'yı güldürdü: "Sadece ölü mü diri mi olduğunu görmek istiyorum," dedi.

Sophia doğası gereği her şeye burnunu sokan ve otoriter biri olmasına rağmen, aynı zamanda güçlü annelik içgüdülerine sahip sevgi dolu bir kız kardeşti. Amanda'nın uygunsuz davranışlarıyla ilgili olarak ailenin duygularını sık sık dile getirmişti. Amanda bir roman yazarı olup Londra'ya taşındığında en yüksek sesle protesto eden Sophia olmuştu. Sophia'dan Amanda'yı çok eğlendiren öğütlerle dolu mektuplar gelirdi, çünkü mektuplarda Amanda'ya Şehir hayatının cazibesi. Belki de Sophia, Amanda'nın kendi doğum günü için bir erkek fahişe tutmaya cüret ettiğini öğrenseydi şaşırılmazdı. Görünüşe göre en büyük kız kardeşi, Amanda'nın karakterinde zaman zaman su yüzüne çıkan pervasızlık damarını çok az kişinin fark ettiği gibi fark etmişti.

", " dedi Amanda parlak bir sesle. "Sadece oldukça meşgulüm." Kız kardeşinin tanıdık yüzüne sevgiyle gülümseyerek baktı. "İyi görünüyorsun, Sophia." Sophia yıllardır aynı yumuşak, hafif yuvarlak omuzlu vücuda sahipti. Saçları aynı şekilde düzgünce tutturulmuştu ve annelerinin tercih ettiğı aynı tatlı vanilya kokusunu sürüyordu. Sophia tam olarak görüldüğü gibiydi; sıkıcı ama saygın bir kocayı ve beş şamatacı çocuğı ustalıkla idare eden çekici bir taşra hanımefendisi.

Sophia onu kol uzunluğunda tuttu ve tepeden tırnağı inceledi. "Seni hasta bulmaktan korkuyordum. Windsor'dan uzak durmaktaki ısrarının tek nedeni buydu."

"Aklına tek bir neden mi geliyor?" Amanda, kız kardeşini evin içine sokarken gülerек karşılık verdi.

Sophia'nın ağız alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Bana neden sizi evimde kabul etmek yerine burada görmek zorunda kaldığımı açıklayın. Noel'de aileden kaçtıktan sonra Ocak ayında ziyaret edeceğinize söz vermişsiniz. Şimdi ayın ortasındayız.

Şubat, ve senden tek kelime duymadım. Ve sakın bana Ne kadar çok çalıştığın konusunda . Her zaman meşgulsünüz ve bunun sizi Windsor'dan uzak tutmasına daha önce hiç izin vermediniz."

Mavi yünden yapılmış, eğimli bir tacı ve arkada sığ, önde daha geniş bir siperi olan güzel ama pratik bir tasarım olan seyahat şapkasını çıkardı.

"Bu kadar zahmete girdiğın için üzgünüm," dedi Amanda kız kardeşinin şapkasını ve üst üste binen kare yakalı pelerinini alarak. "Yine de sizi burada ağırlamaktan mutluluk duyuyorum." Onu aldı Giysileri giriş holündeki ahşap askıya yerleştirirken, porselen uçlu kancalara sıkıca yerleştirildiklerinden emin olmak için zaman harcadı.

"Benimle salona gel," diye ısrar etti. "Zamanlaman daha iyi olamazdı, çünkü az önce bir demlik çay hazırladım. Windsor'dan gelen yollar nasıldı? Zorlandınız mı?"

"Hizmetçiler nerede?" Sophia şüpheyle araya girerek onu krem-mavi salona kadar takip etti.

"Sukey aşçı Violet ile markette, Charles da şarap dükkanına gitti."

"Mükemmel. Şimdi siz neler olup açıklarken biz de biraz mahremiyetin tadını çıkarabiliriz."

"Neden bir şeyler düşünüyorsun?" Amanda geçiştirdi. "Sizi temin ederim, hayat her zaman olduğu gibi akıp gidiyor."

"Zavallı bir yalancısın," dedi Sophia sakın bir tavırla ve koltuğa . "Amanda, sana Windsor'un şehirden pek de uzak olmadığını hatırlatmalıyım. Londra'da olup bitenleri duyuyoruz ve sen ve bir beyefendi hakkında söylentiler var."

"Söylentiler mi?" Amanda şaşkın bir dehşetle ona baktı.

"Ve sen farklı görünüyorsun."

"Farklı mı?" Ani şaşkınlığı içinde Amanda sadece suçlulukla kızarabildi ve kız kardeşinin sözlerini şaşkın bir papağan gibi tekrarladı.

"Söylentilerin doğru olduğundan şüphelenmeme neden olan bir görünüşünüz var. Gerçekten de biriyle bir tür ilişki , değil mi?" Sophia küçük kız kardeşine bakarken dudaklarını büzdü. "Açıkçası hayatını istediğin gibi düzenlemek tamamen senin hakkın... ve ben senin geleneklerin emirlerine boyun eğecek biri olmadığını kabul ediyorum. Eğer öyle olsaydın Windsor'dan bir adamla evlenir ve ailenin yanına yerleşebilirdin. Bunun yerine Briars House'u sattınız, Londra'ya yerleştiniz ve kendinizi kariyer yapmaya adadınız. Kendime sık sık söyledim, eğer tüm bunlar seni mutlu ediyorsa, o zaman başımın üstünde yerin var-"

Amanda hafif bir alaycılıkla, "Teşekkür ederim," diye araya girdi.

"Ancak," diye devam etti Sophia ciddiyetle, "eylemleriniz şu anda tüm geleceğinizi riske atıyor. Keşke bana güvenebilseydin ve işleri yoluna koymana yardımcı olmama izin verseydin."

Amanda, Sophia'nın sözlerine, şüphelerini yatıştırmak için gerektiği kadar cesur yalanlarla karşılık vermek istiyordu. Ancak kız kardeşiyle uzun uzun bakışırken gözleri yandı ve yanağından bir damla yaş süzöldüğünü hissetti.

"Sophia... şu anda ihtiyacım olan şey anlayışlı bir dinleyici. Hareketlerimi yargılamayacak biri. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi Sophia keskin bir sesle. "Sana göstermezsem ne işe yararım ki? Aksi takdirde en yakın ağaç kütüğüne bile güvenebilirsin."

Amanda dengesiz bir şekilde gülerek ıslak gözlerini koluyla sildi. "Oh, Sophia, korkarım itirafım seni oldukça şaşırtacak."

Çayları fincanlarında soğurken Amanda, Jack Devlin'le olan ilişkisinin hikâyesini kaçırdı ve ilk tanışmalarının koşulları gibi birkaç ayrıntıyı ihtiyatlı bir şekilde düzenledi. Sophia dinlerken ifadesizdi, Amanda sulu bir iç çekişle bitirene kadar yorum yapmaktan kaçındı.

"şey," dedi Sophia düşünceli bir ifadeyle, "kendimi belki de olmam gerektiği kadar şaşırmış . Seni çok iyi tanıyorum Amanda ve daha önce hiç Sonsuza kadar yalnız yaşamanın seni mutlu edeceğini düşünmüştüm. Davranışlarınızı da, arkadaşlığa olan ihtiyacınızı anlıyorum. şunu da belirtmeliyim ki, tavsiyemi dinleyip Windsor'dan iyi bir adamla evlenmiş olsaydınız, şu anda içinde bulunduğunuz çıkmazda olmazdınız."

"Ne yazık ki insan dışarı çıkıp kendini uygun bir erkeğe aşık edemiyor."

Sophia sabırsız bir hareket yaptı. "Mesele aşk değil canım. Neden Henry'yle evlenmeye karar verdiğimi sanıyorsun?"

Bu soru Amanda'yı şaşkına çevirdi. "Neden, ben... bunu 'yerleşmek' olarak gördüğünü hiç fark etmemiştim. Henry'yle her zaman çok mutlu görünüyordun."

"Ve ben de ," diye cevap verdi Sophia . "Demek de bu. Evliliğim başladığında Henry'yi sevmiyordum ama takdire değer bir karaktere sahip olduğunu fark ettim. Eğer bir aile kurmak ve toplumda sağlam bir yer edinmek istiyorsam saygın bir eşe ihtiyacım olduğunu anlamıştım. Ve aşk, ya da ona çok benzeyen bir şey, zamanla gelir. Henry ile yaşadığım hayattan zevk alıyorum ve ona değer veriyorum. Eğer inatçı bağımsızlığınızı ve romantik hayallerinizi bir kenara bırakmaya istekliyseniz, bu sizin de sahip olabileceğiniz bir şey."

"Peki ya ?" Amanda mırıldandı.

Sophia onun bakışlarına doğrudan karşılık verdi. "O zaman bunun için daha kötü durumda olacaksın. Akıntıya karşı yüzenler için her zaman daha zordur. Ben sadece gerçekleri söylüyorum Amanda ve sen de haklı olduğumu biliyorsun. Ve size ısrarla söylüyorum, hayatınızı geleneklere uyacak şekilde şekillendirmelisiniz. Benim Tavsiyem bu ilişkiyi bir an önce bitirmeniz ve sizinle evlenmeye istekli bir beyefendi bulmaya çalışmanızdır."

Amanda ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. "Ama Jack'i seviyorum," diye fısıldadı. "Başka kimseyi istemiyorum."

Sophia ona sempatiyle baktı. "İster inan ister inanma, seni anlıyorum canım. Ancak, senin Bay Devlin gibi erkeklerin zengin tatlıları gibi olduğunu aklından çıkarmamalısın - o an için keyifli, ama genellikle bünyen için kötü. Ayrıca, insanın sevdiği bir erkekle evlenmesi suç değildir. Hatta bana göre, insanın sevdiği bir adamla evlenmesinden çok daha iyidir. Arkadaşlık her zaman tutkudan daha uzun sürer."

"Sorun nedir?" Jack, Amanda'nın çıplak sırtının kıvrımlarını okşayarak sessizce sordu. Çarşafın arasında birlikte yatıyorlardı, hava nemli ve sevişmelerinin ardından deniz tuzu gibi kokuyordu. Jack eğilip Amanda'nın solgun omzunun arkasını öptü. "Bu gece dikkatin dağınıktı. Bunun kız kardeşinin bugünkü ziyaretiyle bir ilgisi var. İkiniz kavga mı ettiniz?" "Hayır, hiç de değil.

Aslında, uzun ve güzel bir konuşma yaptık.

Windsor'a dönmeden önce bir sürü mantıklı tavsiyede bulundu." Amanda

Adamın, kız kardeşinin "mantıklı tavsiyeleri" hakkında bazı kötü sözler mırıldandığını duyunca kaşlarını çatı ve bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Pek çok fikrine katılmadan ," diye mırıldandı, "istemese de."

Eli kadının sırtında durdu, başparmağı hafifçe kadının omurgasındaki girintinin üzerinde durdu. "Hangi fikirler?"

"Sophia ilişkimiz hakkında dedikodular duymuş. Bir skandalın patlak vermek üzere olduğunu ve bu ilişkiyi bir an önce bitirmem gerektiğini, aksi takdirde itibarımın yerle bir olacağını söyledi." Dudaklarında solgun bir gülümseme belirdi. "Yapmam gereken çok şey var. Kaybet, Jack. Eğer mahvolmuş bir kadın olursam, tüm hayatım değişecek. Artık sosyal toplantılara davet edilmeyeceğim ve arkadaşlarımla çoğu artık benimle konuşmayacak. Büyük olasılıkla taşrada uzak bir yere taşınmak ya da yurtdışında yaşamak zorunda kalacağım."

"Ben de aynı riski alıyorum," diye belirtti.

"Hayır," diye cevap verdi alaycı bir gülümsemeyle, "erkeklerin bu konularda asla kadınlarla aynı şekilde yargılanmadığını gayet iyi biliyorsun. Ben dışlanmış biri olurum, oysa siz sadece bir tokat yersiniz."

"Ne sen?" Sesi birdenbire şaşkın bir öfkeyle karıştı. "Eğer ilişkiyi buçuk ay erken bitireceksen !"

"Böyle bir anlaşmayı asla kabul etmemeliydim." Acınası bir iniltiyle ondan uzaklaştı. "Bu delilikti. Sağlıklı düşünemiyordum."

Jack kendine doğru çekti, elleri vücudunda sahiplenici bir şekilde geziniyordu. "Eğer skandaldan endişeleniyorsan, daha tedbirli olmamız için bir yol bulacağım. Taşrada kimsenin haberi olmadan buluşabileceğimiz bir ev satın alacağım-"

"Faydası yok, Jack. Bu... olan bu şey..." Amanda ani bir şaşkınlık içinde durakladı ve çaresizce

uygun bir kelime. Hiçbirini bulamayınca, kendi cesaret eksikliğinden dolayı sabırsızca iç . "Bu böyle devam edemez."

"Katı ablan birkaç söz söyledi diye ilişkimizi bitirmeye hazır mısın?" diye sordu kuşkuyla.

"Sophia kendi hislerimi doğruladı. Başından beri bunun yanlış olduğunu ama şimdiye kadar bu gerçeğe yüzleşememiştim. Lütfen işleri zorlaştırmayın."

Vahşice küfredip Amanda'yı sırt üstü yatırdı, güçlü bedeni Amanda'nınkinin üzerinde yükseliyordu. Yüzü sabitti, ama Amanda onun düşüncelerinin hızlı hesaplamasını neredeyse görebiliyordu. Konuştuğunda sesi dikkatle kontrol ediliyordu. "Amanda, seni kaybetmeyeceğim. İkimiz de üç aylık anlaşmamızın sadece bir oyun olduğunu biliyoruz. Bu ilişki asla bu kadar kısa bir süreyle sınırlı kalmayacaktı. Başından beri skandal farkındaydım ve seni her türlü skandaldan korumaya karar verdim. İlişkimizin sonuçları. Bu konuda sana söz veriyorum. Şimdi, bu saçmalığı ve şimdiye kadar olduğu gibi devam edelim."

"Beni skandaldan nasıl koruyabilirsin ki?" Amanda şaşkınlıkla sordu. "Yıkılan itibarımı kurtarmak için benimle evleneceğini mi söylüyorsun?"

Gözlerini kırpmadan onun bakışlarını karşıladı. "Gerekirse."

Ama gözlerindeki isteksizliği okumak kolaydı ve Amanda herhangi biriyle evlenmenin onun için ne kadar tatsız bir görev olacağını anladı. "Hayır," diye mırıldandı. "Senin koca ya da baba olmak gibi bir arzun yok. Senden bunu istemem... ya da kendimden. Boynunda bir değirmen taşı olarak görülmekten daha iyisini hak ediyorum."

Kelimeler havada asılı kalmış gibiydi. Amanda, Jack'in sert yüzünü izlerken kendini hem teslim olmuş hem de perişan hissetti. Ondan sadece bir ilikiden daha fazlasını istiyormuş gibi davranmamıştı. Duyguları için onu suçlayamazdı. "Jack," dedi kararsızca. "Her zaman seni düşüneceğim."

...sevgiyle. Hatta birlikte çalışmaya devam edebileceğimizi umuyorum. Aramızdaki ilişkinin dostane kalmasını çok istiyorum."

Ona daha önce hiç bakmadığı bir şekilde baktı, ağzının bir köşesi kıvrıldı, gözleri öfkeye benzer bir şeyle parlıyordu. "Demek istediğin şey dostluk," dedi usulca. "Ve bana karşı hissettiğin tek şey düşkünlük."

Amanda kendini onun bakışlarını tutmaya zorladı. "Evet."

Adamın yüzündeki acı ifadeyi tam olarak anlayamamıştı. Bir adam derinden incinmemişse böyle görünmezdi ama yine de onun kendisini bu şekilde hissedecek kadar önemseydiğine inanmıyordu. Belki de gururu incinmişti.

"Veda etme zamanı geldi," diye fısıldadı. "Öyle olduğunu biliyorsun."

Ona bakmaya devam ederken yüzü bomboştı. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordu hoyratça.

"Birkaç hafta içinde, belki," dedi tereddütle. "O zaman arkadaş olarak görüşebileceğimizi umuyorum."

Jack tekrar konuşana kadar havada tuhaf, acı dolu bir sessizlik vardı. "O zaman başladığımız gibi vedalaşalım," diye mırıldandı ve sert elleriyle ona uzandı. Amanda'nın aşıkların ayrılışını hayal ettiği ya da yazdığı onca zaman boyunca, hiç bu kadar sert bir aceleyle, sanki onu incitmek istiyormuş gibi olmamıştı.

"Jack," diye itiraz etti. Ellerinin tutuşu hafifledi, güvenliydi ama artık cezalandırıcı değildi.

"Bir gösterisi daha istemek çok fazla değil, değil mi?" Diziyle bacaklarını ayırdı ve hiçbir ön hazırlık yapmadan içine girdi. Amanda, adamın içinin derinliklerine doğru ilerlediğini hissedince nefesini tuttu ve varlığının her yerinde yankılanan zorlu, vurucu bir ritim oluşturdu. Amanda'nın Zevk alevlendi ve yükseldi, kalçaları her vuruşta kavislendi. Gözleri kapandı ve adamın ağzını göğüslerinde hissetti, meme uçlarını yakaladı, nazikçe

Dişleriyle ve diliyle ısırıyor ve okşuyordu. Ona daha da yaklaşmak için mücadele etti, tüm vücudunu onunkine doğru itti, onun sıcaklığını ve ağırlığını arzuladı. Adam onu öptü, ağzı açgözlülükle onunkinin üzerinde açıldı ve kadın dalgali bir doruk noktası onu ele geçirirken inledi, yakıcı dalgalar halinde onu yıkadı. Adam ani bir sarsıntıyla ondan çekildi, nefesi boğazında düğümlendi, vücudu titredi ve kendi salıverilişinin sancıları ile gerildi.

Genellikle seviştiklerinde, Jack daha sonra onu kucaklar ve okşardı. Ancak bu sefer, sert bir nefes vererek yataktan kalktı.

Amanda dudağını ısırđı ve Jack giysilerini arayıp sessizce giyinirken kıpırdamadan durdu. Belki de olayları farklı bir şekilde, daha iyi bir yolla açıklamayı başarabilseydi, Jack bu şaşırtıcı öfkeyle tepki vermeyecekti. Konuşmaya çalıştı ama boğazı sözcüklere izin vermeyecek kadar sıkıydı ve tek yapabildiğı garip, kırık bir ses çıkarmak oldu.

Hafif sesi duyan Jack ona araştıran bir bakış attı. Yüzünden okunan acı onu yatıştırmış gibi görünmüyordu. Aslında, bu onu daha da sinirlendirmişe benziyordu.

Sonunda soğuk ve sert bir tavırla, sıkıdığı dişlerinin arasından kelimeleri zorla çıkararak konuştu. "Seninle işim henüz bitmedi Amanda. Bekliyor olacağım."

Amanda, o gittikten sonra yatak odasını kaplayan sessizlik kadar mutlak bir sessizlik hiç tanımamıştı. Çarşafı, hala onun vücudunun sıcaklığını ve kokusunu koruyan büyük keten demetleri halinde etrafına toplayarak, kendini düşünecek kadar sakinleştirmeye çalıştı. Hiçbir söz ya da taahhütte bulunmamışlardı... ikisi de herhangi bir kalıcılığa inanmaya cesaret edememişti.

Son ayrılıklarında acı hissetmeyi beklemişti ama sanki bir parçası kopmuş gibi hissedeceği kadar derin bir kayıp duygusu beklemiyordu. Önümüzdeki haftalarda ve aylarda, bu ilişkinin onu nasıl değiştirdiğini ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağını keşfedecekti. Ancak şimdilik, bu olaydan kurtulmaya çalışacaktı.

Zihnini dolduran istenmeyen ayrıntılar... Jack'in koyu mavi gözlerini düşündü,

Jack'in ağızının tadı, onun üzerinde tutkuyla hareket teninin buğulu sıcaklığı... kulağına mırıldanırken sesinin harika alçak tınısı.

"Jack," diye fısıldadı ve ağırlarken yüzünü yastığa gömmek için yuvarlandı.

Jack gecenin karanlığında yürürken, Şubat ayının ısırıcı esintisi hoş bir şok etkisi yarattı. Ellerini paltosunun ceplerine soktu ve her zamanki amacı ya da yön duygusu olmadan yürümeye başladı. Nereye ya da ne kadar uzağa gittiği önemli değildi; önemli olan tek şey durmamasıydı. Kendini sanki kötü damıtılmış viski içiyordu, ağızını kurutan ve kafasını yünle doldurulmuş gibi hissettiren türden. Bu kadar çok istediği bir kadının onu istememesi imkânsız görünüyordu. Amanda'nın skandaldan ve bunun sonuçlarından korkmasını anlasa da, artık onu göremeyeceğini, onunla konuşamayacağını, ona sahip olamayacağını... ilişkilerinin aniden geçmişte kaldığını kendine kabul ettiremiyordu.

Amanda'yı bu kararından dolayı suçlamıyordu. Aslında onun durumunda bir kadın olsaydı, muhtemelen o da aynı şeyi yapardı. Ama içindeki öfke ve kayıp duygusunu bir türlü atamıyordu. Amanda'ya karşı, hayatındaki herhangi bir insana karşı hissettiğinden daha fazla yakınlık hissetmişti. Kendisine bile itiraf etmekte zorlandığı Geyleri ona anlatmıştı. Özleyeceği şey sadece onun vücudunun verdiği haz değildi. Onun dikenli zekâsını, kolay kahkahalarını seviyordu... Onunla aynı odada olmayı seviyordu, ancak onun arkadaşlığının neden bu kadar tatmin edici olduğunu tam olarak açıklayamıyordu.

İçinde karşıt dürtüler savaşıyordu. Şu anda ona geri dönebilir, yatağına girmesine izin verene kadar tartışabilir ve ikna edebilirdi. Ama onun istediği bu değildi... onun için en iyisi bu değildi. Jack sessizce küfrederek adımlarını hızlandırdı, daha hızlı ve onun evinden daha uzağa doğru yürümeye başladı. Onun istediğini yapacaktı. Ona istediği arkadaşlığı verecek ve bir şekilde onu kalbinden ve aklından çıkarmanın bir yolunu bulacaktı.

Bölüm 12

Akşam yemekleri, balolar, partiler ve çaylardan oluşan ritüelleriyle Londra Sezonu Mart ayında başladı. Toplumun her tabakası için etkinlikler vardı, en önemlisi de soylarının devamını sağlamak için uygun eşlerle uygun kocaları eşleştirmek için asil kanların dayanılmaz derecede sıkıcı toplantıları. Ancak, akli başında olan herkes aristokrasinin bu toplantılarından kaçınmaya özen gösterirdi, zira sohbetler yavaş ve kendini övmeye yönelikti ve kişinin kendisini kendini beğenmiş yarım akıllıların arasında bulması muhtemeldi.

Daha çok rağbet gören davetiyeler ise üst orta sınıf olarak kabul edilebilir... soyu sopu belli olmayan ama hatırı sayılır bir servete ya da şöhrete sahip insanlar. Bu grupta çok sayıda politikacı, zengin toprak sahibi baronlar, işadamları, doktorlar, gazeteciler, sanatçılar ve hatta birkaç varlıklı tüccar yer alıyordu.

Londra'ya taşındığından beri, Amanda akşam yemekleri ve danslar, özel konserler ve tiyatro , ama son zamanlarda tüm davetleri reddetti.

Geçmişte bu tür etkinliklerde eğlenmiş olmasına rağmen, hiçbir yere gitmeye ilgi duymuyor gibiydi. "Ağır kalp" deyimini şimdiye kadar hiç anlamamıştı. Jack'i görmesinin üzerinden dört haftadan fazla zaman geçmişti ve kalbi, ciğerlerine ve kaburgalarına acı veren bir baskı uygulayan kurşun bir ağırlık gibi hissediyordu. Nefes almanın zahmetli bir çaba olduğu zamanlar bile olmuştu. Bir erkeğin ardından özlem duyduğu için kendinden nefret ediyor, bunun gereksiz melodramından nefret ediyordu ama yine de duracak gibi görünmüyordu. Elbette zaman özlemini dindirecekti ama onsuz geçecek aylar, yıllar onu kasvetle dolduruyordu.

Oscar Fretwell, Amanda'nın seri romanı için son düzeltmeleri almaya geldiğinde, bol miktarda işvereniyle ilgili bilgiler. Jack, işine doyamaz hale gelmişti.

daha da büyük başarılarla ulaşma çabası. *London Daily Review* adında, yüz elli bin gibi baş döndürücü bir tiraja sahip önemli bir gazeteyi satın almıştı. Ayrıca iki yeni mağaza açmış ve yeni bir dergi satın almıştı. Jack'in İngiltere'deki neredeyse tüm diğer adamlardan daha fazla hazır paraya sahip olduğu söyleniyordu.

Devlin'in yıllık nakit akışı bir milyon pound sınırına yaklaşıyordu.

Fretwell her zamanki hareketiyle gözlüklerini düzeltirken, "Kuyruklu yıldız gibi," demişti, "etrafındaki herkesten ya da şeyden daha hızlı ilerliyor. Onu en son ne zaman tam bir öğün yerken gördüğümü hatırlamıyorum. Ve hiç uyumadığından da eminim. Herkes gün için ayrıldıktan sonra uzun süre kalıyor ve sabah herkes gelmeden önce geri dönüyor."

"Neden bu kadar azimli olsun ki?" Amanda sormuştu. "Devlin'in rahatlamak ve başardıklarının tadını çıkarmak isteyeceğini düşünmüştüm."

"İnsan öyle düşünüyor," diye cevap verdi Fretwell karanlık bir sesle. "Büyük olasılıkla kendini erken bir mezara itecek."

Amanda, Jack'in onu özleyip özlemediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Belki de kendini o kadar meşgul tutmaya çalışıyordu ki, ilişkilerinin sonu üzerinde düşünecek çok az zamanı vardı. "Bay Fretwell," dedi garip bir gülümsemeyle, "son zamanlarda benim adımdan bahsetti mi?... yani... bana iletmenizi istediği bir mesaj var mıydı?"

Müdürün yüzü dikkatle boştu. Jack'in ona ilişkileri hakkında bir şey söyleyip söylemediğini ya da duyguları hakkında herhangi bir ipucu verip vermediğini anlamak imkânsızdı. Fretwell biraz fazla parlak bir sesle, "*Bitmemiş Kadın*'ın ilk bölümünün satışlarından oldukça memnun görünüyor," dedi.

"Evet. Teşekkür ." Amanda hayal kırıklığını ve özlemini gergin bir gülümsemeyle maskeleymişti.

Jack'in ilişkilerini geçmişte bırakmak için elinden geleni yaptığını fark eden Amanda, kendisinin de aynısını yapması gerektiğini biliyordu. Kabullenmeye başladı
tekrar davet etti ve kendini gülmeye ve onunla sohbet etmeye zorladı.

arkadaşlar. Ancak gerçek şu ki, hiçbir şey yalnızlığını gideremiyordu ve kendini sürekli Jack Devlin'den bahsedilmesini beklerken ve dinlerken buluyordu. Bir gün aynı etkinliğe katılmaları kaçınılmazdı ve bu düşünce onu korku ve beklentiyle doldurdu.

Mart ayının sonlarında, hiç de iyi tanımadığı Stephenson'lar tarafından verilen bir baloya davet edilmesi Amanda'yı şaşırtmıştı. Yaşlı Bay ve Bayan Stephenson'la bir önceki yıl, avukatı Thaddeus Talbot tarafından bir partide tanıştırıldıklarını hayal meyal hatırlıyordu. Ailenin Güney Afrika'da bir dizi elmas madeni vardı ve bu madenlerin

büyük bir servetin cazibesine karşı sağlam ve saygın bir ismin parlaklığı. Merakının da etkisiyle Amanda katılmaya karar verdi. Bu olay için en güzel elbisesini giydi, soluk pembe satenden bir şekerleme ve kocaman bir Beyaz fırırlı tül den yakası omuzlarının üst kısmını açıkta bırakıyordu. Dolgun etekleri hareket ettikçe hışırdıyor ve sallanıyor, ara sıra omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Pembe kurdeleli dantel bir göz attı. Saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı, birkaç tutam yanaklarına ve boynuna doğru sarkıyordu.

Stephenson Hall klasik bir İngiliz eviydi; kırmızı tuğla ve dev beyaz Korint sütunlarından oluşan ağırbaşlı bir tasarım, taş döşeli geniş bir ön avlu üzerinde yükseliyordu. Balo salonunun tavanı trompe l'oeil ile boyanmıştı. Mevsimlerin amblemleri, alttaki parlak parke zeminin özenle yaprak ve çiçek motifine uyuyordu. Amanda'nın o güne kadar gördüğü en büyük iki avizenin saçtığı parıltılı ışığın altında yüzlerce konuk dolaşıyordu.

Amanda gelir gelmez Stephenson'ların en büyük oğlu Kerwin tarafından karşılandı; Kerwin otuzlu yaşlarının başında, şişman bir adamdı ve şaşırtıcı bir şekilde giyinmişti. Saçlarında ışıltılı elmas iğneler, ayakkabılarında elmas tokalar, ceketinde elmas düğmeler ve her parmağında elmas yüzükler vardı. Amanda, vücudunun her yerini mücevherlerle süslemeyi başarmış bir adamın olağanüstü görüntüsüne kendini alamadı. Stephenson gururla bir elini ceketinin ön kısmında gezdirdi.

ışıltılı paltosunu giydi ve ona gülümsedi. "Olağanüstü, değil mi?" diye sordu. "Parlaklığım karşısında gözlerinin kamaştığını görebiliyorum."

Amanda kuru bir sesle, "Sana bakmak neredeyse acı veriyor," diye cevap verdi.

Stephenson bu sözü bir iltifat sanarak daha da yaklaştı ve komplocu bir tavırla mırıldandı: "Ve düşünsene canım... sonunda benimle evlenecek olan talihli kadın da benzer şekilde süslenecek."

Amanda, evliliğe önem veren dul kadınların ve onların suç ortaklarının kıskanç bakışlarına hedef olduğunun farkında olarak belli belirsiz gülümsedi. Bu gülünç züppeye ilgi duymadığına dair onları *toplucu* ikna edebilmeyi diledi.

Ne yazık ki Stephenson gecenin geri kalanında onun yanından ayrılmaya ikna edilemedi. Görünüşe göre hayat hikâyesini yazma onurunun Amanda'ya verilmesi gerektiğine karar vermişti. "Bu benim değerli mahremiyetimden fedakârlık etmek olur," diye düşündü, çok sayıdaki yüzüğü parıldarken tumbul elini Amanda'nın koluna sıkıca kenetledi, "ama artık halkın çok arzuladığı hikayeyi inkar edemem. Ve sadece siz, Bayan Briars, konunun özünü yakalama yeteneğine sahipsiniz. Beni. Benim hakkımda yazmaktan zevk alacaksınız, söz veriyorum. İş gibi görünmeyecek."

Sonunda Amanda'nın kafasına baloya davet edilmesinin nedeninin bu olduğu dank etti; aile, gösterişli varislerinin biyografisini yazma onurunun kendisine verilmesi konusunda anlaşmış olmalıydı.

"Çok nazıksınız," diye mırıldandı, kaçış yolu bulmak için etrafına bakınırken öfke ve kahkaha arasında sıkışıp kalmıştı. "Ancak şunu söylemeliyim ki biyografiler benim uzmanlık alanım değil-"

"Özel bir köşe bulalım," diye sözünü kesti, "ve ben sana hayat hikâyemi anlatırken gecenin geri kalanında birlikte oturalım."

Bu ihtimal Amanda'nın kanını dondurdu. "Bay Stephenson, balodaki diğer kadınları sizin arkadaşlığınızın tadını çıkarma şansından mahrum edemezdim-"

"Kendilerini teselli etmek zorunda kalacaklar," dedi pişman bir iç çekişle. "Ne de benden sadece bir tane var ve bu akşam için Bayan Briars, ben sizinim. Şimdi gelin."

Amanda neredeyse sürüklenerek köşedeki küçük kadife kanepeye götürülürken Jack Devlin'in karanlık yüzünü gördü. Onu görmek kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. Onun baloya katılacağını bilmiyordu... gözlerini dikip bakmamak için elinden geleni yaptı. Jack siyah resmi kıyafeti içinde yakışıklı, hatta prens gibiydi, siyah saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı. Bir grup erkeğin arasında durmuş, konyak bardağının kenarından alaycı bir memnuniyet ifadesiyle onu izliyordu. Kadının içinde bulunduğu duruma tanıklık ederken beyaz dişleri hızlı bir sırtışıyla parlıyordu.

Amanda'nın özlemi aniden yakıcı bir kızgınlığa dönüştü. Stephenson'ın iri arkasından çeğiştirilirken, şeytani zavallı, diye düşündü, ona ters ters bakarak. Jack'in onun rahatsızlığını görmekten zevk almasına .

Amanda, Stephenson'ın iki saat boyunca kendisini tekeline almasına, bağılangıçları, bağıarıları ve görüşleri hakkında çığlık atmayı arzulayana kadar görkemli bir Çekilde konuÇmasına sessizce kızdı. Bir bardak punçtan yudumlarken, partideki diğerk herkesin mutlu bir şekilde dans etmesini, gülmesini ve konuşmasını, kendisinin ise kendini beğenmiş bir gevezeyle bir kanepeye hapsolmasını izledi.

Daha da kötüsü, ne zaman biri onlara yaklaşırsa ve kurtarılma ihtimali varmış gibi görünse, Stephenson o kişiyi el sallayarak uzaklaştırıyor ve Amanda'yla aralıksız konuşmaya devam ediyordu. Tam da Amanda sahte bir kurtulmak için hastalık ya da sahte bir baygınlık, en az istediğı yerden yardım geldi.

Jack ifadesiz bir yüzle önlerinde durdu ve Stephenson'ın onu uzaklaştırma çabalarına aldırmadı. "Bayan Briars," diye mırıldandı, "akşamın tadını çıkarıyor musunuz?"

Stephenson, Amanda daha konuşmadan cevap verdi. "Devlin, iyi haberi ilk duyan sen olma onuruna sahiptin," diye bağırdı.

Devlin Amanda'ya bakarken kaşlarını kaldırdı. "Haberler iyi mi?"

"Bayan Briars'ı biyografimi yazması için ikna ettim."

"mi?" Devlin Amanda'ya hafifçe azarlayan bir bakış gönderdi. "Belki de bana karşı sözleşmeden doğan yükümlölükleriniz olduğunu unuttunuz, Bayan Briars. Proje için duyduğunuz heyecana rağmen, projeyi bir süre ertelemeniz gerekebilir."

"Sen öyle diyorsan," diye , kızgınlık ve minnettarlık karışımı bir duyguyla neredeyse boğulacaktı. Sessizce ona bir mesaj gönderdi, bakışları onu hemen kurtarmazsa intikam alacağına söz veriyordu.

Devlin eğildi ve eldivenli elini uzattı. "Bu konuyu daha fazla tartışalım mı? Bir vals sırasında, belki?"

Amanda'nın daha fazla teşvik edilmesine gerek yoktu. Bir işkence odasını andıran koltuktan neredeyse sıçrayarak kalktı ve Devlin'in elini tuttu. "Çok iyi, madem ısrar ediyorsun."

"Oh, biliyorum," diye ona güvence verdi.

"Ama benim hayat hikayem..." Stephenson itiraz etti. "Oxford'daki yıllarımı henüz ..." Jack, Amanda'yı salondaki dans eden çiftlere doğru yönlendirirken öfkeyle homurdandı. Neşeli bir vals havada süzölüyordu ama neşeli melodisi Amanda'nın sinirini yatıştırmaya yetmedi.

"Bana teşekkür etmeyecek misin?" Jack sordu. Kızın eldivenli elini tuttu ve kolunu ona doladı.

"Ne için teşekkür ederim?" diye ekşiyerek cevap verdi. Kramp giren bacak kasları kanepede uzun süre kaldıktan sonra dans etme ihtimaline itiraz ediyordu ama işkencecisinden uzaklaştığı için o kadar rahatlamıştı ki acıyı görmezden geldi.

"Seni Stephenson'dan kurtardığım için."

"Bunu yapmak için iki saat beklediniz," dedi sertçe. "Benden teşekkür alamayacaksınız."

"Stephenson'ı çekici bulmayacağını nereden bilebilirdim ki?" diye sordu masum bir ifadeyle. "Birçok kadın bulur."

"üstünde yeri var. Şimdiye kadar karşılaştığım en kendini beğenmiş adam tarafından eziyet görmeme izin verdiniz."

"Saygın, eğitimli, bekâr ve varlıklı biri; daha ne isteyebilirsiniz ki?"

"O eğitimli *biri değil*," diye karşı çıktı Amanda güçlkle bastırılmış bir öfkeyle. "Ya da en azından, eğer öyleyse, bilgisi tek bir konuyla sınırlı. Kendisi."

Jack kayıtsızca, "Değerli taşlar hakkında çok şey biliyor," dedi.

Amanda dans eden çiftlerin önünde ona vurmak istedi. Onun yüz ifadesini okuyan Devlin güldü ve pişman görünmeye çalıştı. "Özür dilerim. Gerçekten. Bunu telafi edeceğim. Bana bu gece en çok kiminle tanışmak istediğini söyle, hemen halledeyim. Kim olursa olsun."

" etmeyin," dedi isteksizce. "Bay Stephenson'a bu kadar uzun süre maruz kalmak beni sinirlendirdi. Sadece senin için uygun bir arkadaş olabilirim."

Gözleri kafir kahkahasıyla parlıyordu. "Benimle dans et o zaman."

Muhteşem bir hareket ekonomisiyle onu valsine içine çekti, bir şekilde boylarındaki radikal farkı telafi ediyor. Amanda ne kadar uzun boylu olduğuna, medeni gece kıyafetlerinin içinde gizlenen vücudunun gücüne ve şıklığına bir kez daha şaşırdı.

Kadının da tahmin edebileceği gibi, adam mükemmel bir dansçıydı, sadece yetenekli değil, aynı zamanda zarıftı de. Yanlış bir adım atmasına fırsat vermeden onu sıkıca yönlendirdi. Eli kızın sırtında güçlüydü, ona rehberlik etmek için doğru miktarda destek ve baskı sağlıyordu.

Kolalı ketenlerin kokusu onun teninin kokusuyla karışıyordu; tuzlu, temiz ve bir parça kolonya ile baharatlanmıştı. Amanda, Jack'in bu şekilde kokmasından nefret ediyordu.

Tanıdığı diğer tüm erkeklerden çok daha iyiydi. Keşke özünü şişeleyip başka bir erkeğin üzerine dökebilseydi.

Etraflarında coşkulu bir müzik akıyordu ve Amanda Devlin'in sıkı tutuşuyla rahatladığını hissetti. Gençliğinde nadiren dans etmişti, çünkü tanıdığı çoğu erkek onun böyle bir aktiviteden zevk alamayacak kadar ağırbaşlı olduğunu düşünüyordu. Yine de tam olarak bir duvar çiçeği değildi, dans partneri olarak pek rağbet görmemişti.

Diğer çiftlerin arasında dönüp dolaşırlarken Amanda, Devlin'in yüzündeki ince değişiklikleri fark . Ayrılmalarından bu yana geçen haftalar içinde, o neşeli ve havalı halinden bir şeyler kaybetmiş gibiydi. Ağzının her iki yanında oluşan yeni diş telleri ve kalın kaşlarının arasında sık sık beliren bir çift kırışıklıkla daha yaşlı görünüyordu. Kilo vermişti, bu da elmacık kemiklerini yeniden belirginleştirmiş ve çenesinin sert açısını vurgulamıştı. Ve gözlerinin altında düzenli olarak uykusuz kaldığının kanıtı olan gölgeler vardı.

"Çok yorgun görünüyorsun," dedi açık açık. "Daha fazla uyumalısın."

"Seni görmek için can atıyordum," dedi o kadar hafif ve alaycı bir sesle ki, tam tersini ima ediyordu. "Beklediğin cevap bu muydu?"

Yumuşak alay karşısında kaskatı kesildi. "beni. Terliğimin kayışı gevşedi."

"Henüz değil." Adamın eli kadının sırtının ortasında kaldı. "Seninle paylaşacak iyi haberlerim var. *Unfinished Lady*'nin ilk sayısı tamamen tükendi. İkinci sayı o kadar çok talep görüyor ki bu ay baskı siparişini iki katına çıkarıyorum."

"Oh. Bu gerçekten de iyi bir haber." Ama normalde hissedeceği zevk, gerilen korkunç gerilim yüzünden azalmıştı. "Jack, terliğim-"

"Kahretsin," diye mırıldanarak dönen valsini durdurdu ve onu dansdan uzaklaştırdı.

Adam onu salonun kenarındaki altın yaldızlı sandalyeye götürürken Amanda onun kolunu tuttu. Sessizce terliğe ve o narin sandalyeye lanet okudu. ayak bileğine bağlayan kurdelenin gevşediğini hissetti ve bu şeyi üzerinde zorlukla tutabildi.

Jack, "Otur," diye sert bir emir verdi ve onun yanında diz çökerek ayağına uzandı.

"Kesin şunu," diye tersledi Amanda, birçok eğlenen ve meraklı bakışı üzerlerine çektiklerinin farkındaydı.

Hatta birkaç konuk yelpazelerin ya da eldivenli ellerin arkasından kıs kıs gülüyordu. Bayan Amanda Briars'a Jack Devlin gibi kötü şöhretli bir çapkının baktığını görmek. "İnsanlar bakıyor," dedi daha yumuşak bir tonda, adam terliği ayağından çekerken.

"Tüylerini düzelt. Daha önce de terlik kurdelelerinin gevşediğini görmüştüm. Hatta bazı kadınlar bunu gösteriş yapmak için bilerek yaparlar. ayak bileklerini partnerlerine bağlarlar."

"Eğer böyle aptalca bir bahaneyi kullanacağımı ima , düşündüğümde daha da çekilmez bir şekilde kibirlisin!" Amanda utançtan kızardı ve ani bir gülümsemeyle çürük terliğe bakarken ona ters ters baktı.

"Neden, Bayan Briars," diye mırıldandı. "Ne kadar anlamsızsınız."

Dans terliklerini bir anlık dürtüyle satın almıştı. Diğer ayakkabılarının aksine, işlevsellik ya da kalite düşünülmeden tasarlanmışlardı. İnce bir tabandan, dantel ve kurdele parçalarıyla bir arada tutulan bir santimlik bir topuktan ve burun kısmındaki minik işlemeli çiçeklerden başka bir şey değildi. Ayakkabıyı ayak bileğine tutturana zayıf ipek kurdelelerden biri ikiye ayrılmıştı ve Jack parmaklarının birkaç ustaca kıvrımıyla yıpranmış iki ucu düğümledi.

Terliği kızın ayağına geçirirken ve kurdeleyi kızın bileğine sararken gayet vurdumduymaz bir ifade . Bununla birlikte, gözlerinde ihanet eden bir kahkaha kalıntısı vardı, bu da onun çaresizliğinden ve çektikleri ilgiden zevk aldığını açıkça ortaya koyuyordu. Amanda yüzünü başka yöne çevirmiş, kucağında birbirine dolanan ellerine odaklanmıştı.

Devlin ayakkabıyı yerine yerleştirirken Amanda'nın ayak bileğinin uygunsuz bir şekilde görünmemesine dikkat etti, parmakları ayağını sabit tutmak için kısa bir süre ayağının arkasını kavradı. hiç sevmemişti, çünkü sağlam ve çok kısaydılar. Kasideler asla pratik bilekleri olan bir kadına yazılmazdı, sadece ince, zarif bilekleri olanlara yazılırdı. Yine de onun Romantik olmayan ayak bilekleri son derece hassastı ve Devlin'in parmaklarının kenetlendiğini, ellerinin sıcaklığının çorabının ipek bariyerini delip altındaki teni yaktığını hissettiğinde titremekten kendini alamadı.

Dokunuş kısa sürdü ama Amanda bunu iliklerine kadar hissetti. Arzusunun dolaysızlığı, ağzının kurumması, tüm vücudunu saran sinir bozucu haz heyecanı onu Gağırtmıştı. Birdenbire kalabalık bir salonda olmalarını umursamadı. Onunla birlikte cilalı zemine , ağzını onun tenine bastırmak, onun içten sıcaklığını içinde hissedinceye kadar ağırlığını üzerine çekmek istiyordu. Aklından geçen ilkel düşünceler
Bu medeni ortamda otururken dehşete kapıldı ve başı döndü.

Jack ayakkabılı ayağını bıraktı ve onun önünde ayağa kalktı. "Amanda," dedi sessizce. Onun bakışlarını eğik başının üzerinde hissetti.

Ona bakamıyor, zar zor konuşabiliyordu. "Lütfen beni yalnız bırak," diye fısıldamayı başardı sonunda. "Lütfen."

Garip bir şekilde, onun ikilemini anlamış gibi görünüyordu, çünkü ona kibarca bir selam verdikten sonra itaat etti.

Amanda düşüncelerini yatıştırmak için birkaç uzun nefes aldı. Jack'ten ayrı geğirdiği zaman ona duyduğu arzuyu azaltmamıştı... Onu umutsuzluğa sürükleyen bir özlem ve yalnızlıkla doluydu. Nasıl olacaktı da

Onunla bu seyrek karşılaşmalara katlanacak mıydı? Hayatının geri kalanında bu şekilde acı mı ? Ve eğer öyleyse, bu konuda ne yapmalıydı?

"Bayan Briars?"

Tiz bir ses Amanda'nın kulaklarına hoş bir şekilde çarptı. Sıkıntılı bakışlarını kaldırdığında tanıdık bir yüzle karşılaştı. Uzun boylu, kahverengi ve gümüşü saçlı bir adam ona yaklaşmış, sakallı sade yüzünü bir gülümseme süslemişti. Çikolata rengi gözleri onun tereddüt ettiğini görünce parıladı. "Beni hatırlamanızı beklemiyorum ama Bay Devlin'in Noel partisinde tanışmıştık. Ben-"

"Elbette hatırlıyorum," dedi Amanda hafif bir gülümsemeyle, adamın adı aklına geldiği için rahatlamıştı. Noel'de keyifli bir sohbeti paylaştığı popüler çocuk şiirleri yazarıydı. "Seni tekrar görmek ne güzel Hartley Amca. Bu akşamki partiye katılacağınızı bilmiyordum."

Hartley onun takma adını kullanmasına güldü. "Buradaki en çekici kadının neden dans etmediğini anlayamıyorum. Belki bana bir quadrille lütfedersiniz?"

Başını pişmanlıkla iki yana salladı. "Korkarım sağ terliğimin kayışları buna tahammül edemeyecek. Bu lanet şeyi gecenin geri kalanında ayağымda tutmayı başarabilirsem kendimi şanslı sayacağım."

Hartley, reddedilip reddedilmediğinden emin olamayan bir adam edasıyla ona baktı. Amanda ona bir gülümseme daha vererek rahatsızlığını hafifletti. "Ancak," diye ekledi, "bana eşlik etme nezaketini gösterirseniz, içecek masasına bir yolculuk yapabileceğime inanıyorum?"

"Memnun olurum," diye içtenlikle cevap verdi ve nezaket göstererek kolunu uzattı. "Bay Devlin'in Noel partisindeki sohbetimizden sonra sizi tekrar görmeyi çok istiyordum," dedi yavaşça dinlenme odasına doğru ilerlerken. "Ne yazık ki son zamanlarda toplum içinde pek sık hareket etmediğiniz anlaşıyor."

Amanda ona keskin bir bakış fırlattı, Jack ile ilişkisi hakkındaki söylentileri duyup duymadığını merak ediyordu. Ama Hartley'nin yüz ifadesi nazik ve kibardı, suçlama ya da imadan eser yoktu.

"İşle meşguldüm," dedi aniden, ani bir utanç duygusunu bastırmaya çalışarak... böyle bir duyguyu ilk kez yaşıyordu.

"Elbette, sizin gibi yetenekli bir kadın için... böylesine unutulmaz bir eser yaratmak zaman alır." Hartley onu içecek masasına götürdü ve bir hizmetkâra onun için bir tabak doldurmasını işaret etti.

"Ya sen?" Amanda sordu. "Daha çok çocuk şiirleri mi yazıyorsun?"

Hartley neşeyle, "Korkarım hayır," dedi. "Zamanımın çoğunu kız kardeşim ve onun geçiriyorum. Beş kızı ve iki oğlu var, hepsi de bir sürü tilki yavrusu kadar parlak gözlü ve yaramaz."

"Çocuklardan hoşlanıyorsun," dedi Amanda sorgulayıcı bir ses tonuyla. "Kesinlikle. Çocukların insana gerçekleri hatırlatan bir yolu var. hayatın amacı."

"Hangisi?"

"Neden, sevmek ve sevilmek için tabii ki."

Amanda onun basit samimiyeti karşısında irkildi. Meraklı bir gülümsemenin dudaklarına değdiğini hissetti. Duygusallıktan bu kadar korkmayan bir adam bulmak ne kadar da olağanüstü bir şeydi.

Hartley'nin kahverengi gözleri sabit ve sıcaktı, ama devam ederken sakalının düzgün kesilmiş şekli arasında ağzı pişmanlıkla yumuşadı. "karım ve ben hiç çocuk sahibi olamadık, ikimiz de hayal kırıklığına uğradık. Çocuksuz bir ev gerçekten de çok sessiz olabilir."

İkram kuyruğunda ilerlerken Amanda'nın gülümsemesi devam etti. Hartley etkileyici bir beyefendiydi, kibar, zeki ve yakışıklı olmamasına rağmen çekiciydi. Onunla ilgili bir şey vardı. Geniş, simetrik yüzü, büyük burnu ve zengin kahverengi gözleriyle onu son derece çekici buluyordu. İnsanın her gün görüp de bıkmayacağı türden bir yüzdü bu. Daha önce Jack Devlin'den gözleri kamaştığı için Hartley'i fark edememişti. Bu hatayı bir daha yapmayacağına dair sessizce yemin etti.

Hartley, "Belki bir ara sizi ziyaret etmeme izin verirsiniz," diye önerdi. "Hava güzelleştiğinde sizi arabamla gezdirmek hoşuma giderdi. döner."

Bay Charles Hartley ne bir masal kahramanı, ne de kitaplardan fırlamış gösterişli bir figürdü; onun ilgi alanlarını paylaşan, sakin ve istikrarlı bir adamdı. Hartley onun ayaklarını yerden kesmez, aksine yere sağlam basmasına yardımcı olurdu. Her ne kadar heyecan verici biri olmasa da, Amanda Jack Devlin'le yaşadığı kısa ilişkide bir ömür boyu yetecek kadar heyecan yaşamıştı. Şimdi bir şey istiyordu -sağlam ve gerçek birini, görünüşe göre asıl tutkusu hoş ve sıradan bir hayat sürmek olan birini.

"Bunu çok isterim," dedi Amanda ve çok geçmeden Charles Hartley'nin özenli arkadaşlığı içindeyken Jack Devlin'le ilgili tüm düşünceleri aklından çıkarabildiğini fark ederek rahatladı.

Bölüm 13

Günün son turunu atan Oscar Fretwell, ekipmanları kontrol etmek ve kapıları kilitlemek için binanın her katını ziyaret etti. Devlin'in ofisinin önünde durakladı. İçeride bir ışık yanıyordu ve kapalı kapının arkasından tuhaf bir koku yayılıyordu... keskin bir duman tınısı. Hafifçe telaşlanan Fretwell kapıyı çaldı ve omuzlayarak içeri girdi. "Bay Devlin _."

Fretwell durdu ve hem işvereni hem de arkadaşı olan adama zorlukla gizlenen bir şaşkınlıkla baktı. Devlin masasında oturmuş, etrafı her zamanki gibi belge ve kitap yığınlarıyla çevrili, uzun bir puroyu düzenli bir şekilde üflüyordu. Yanmış izmaritlerle dolu kristal bir tabak ve yarısı daha fazla puroyla dolu yakışıklı bir sedir kutu, Devlin'in sigara içmeye bir süredir devam ettiğini .

Fretwell konuşmadan önce düşüncelerini toparlamak için fırsattan istifade gözlüklerini çıkardı ve titizlikle parlattı. Onları yerine koyduğunda Devlin'e ölçülü bir bakış attı. Devlin'in ilk ismini nadiren kullanmasına rağmen, ona olan saygısını göstermek için Çalışanlarından önce adama mutlak saygı duyuyordu, şimdi bunu kasıtlı olarak kullanıyordu. Bir kere, bugün herkes evine gitmişti. Başka bir şey için, Fretwell, çocukluklarından beri aralarında var olan bağı yeniden kurma ihtiyacı hissetti.

"Jack," dedi sessizce, "tütünden hoşlandığını bilmiyordum." "Bugün var."

Devlin purosunu tekrar çekti, daralmış mavi bakışları Fretwell'in yüzüne yapıştı. "Evine git, Fretwell. Konuşmak istemiyorum."

Fretwell mırıldandığı komutu duymazdan gelerek pencereye doğru yürüdü, çerçevenin kilidini açtı ve havasız odaya temizleyici bir esinti girmesi için paneli açtı. Havada asılı duran yoğun mavi sis dağılmaya başladı.

Yavaşça. Devlin'in alaycı bakışları onun üzerindeyken Fretwell masaya yaklaştı, puro kutusunu inceledi ve bir tane çıkardı. "Alabilir miyim?"

Devlin homurdanarak onayladı, bir bardak viski aldı ve iki yudumda içti. Cebinden küçük bir makas çıkaran Fretwell puronun kapaklı ucunu kesmeye çalıştı ama yapraklardan oluşan sert sargı çabalarına direndi. Devlin homurdanıp puroya uzanıncaya kadar özenle puroyu kesmeye devam etti. "Ver şu lanet şeyi bana."

Masasının çekmecesinden son derece keskin bir bıçak çıkaran Devlin, kapağın etrafında derin bir dairesel kesik açarak makasın bıraktığı pürüzlü kenarı kaldırdı. Fretwell'e puroyu ve bir kibrit kutusu ve buruk, aromatik bir duman çıkana kadar yakıp çekmesini izledi.

Yakındaki bir sandalyeye oturan Fretwell, arkadaşına ne söyleyebileceğini düşünürken dostça bir sessizlik içinde nefes alıp verdi. Gerçek şu ki, Devlin tam bir şeytan gibi görünüyordu. Son birkaç haftadır acımasızca çalışmak, içmek ve uykusuzluk sonunda etkisini göstermişti. Fretwell onu daha önce hiç böyle bir halde görmemişti.

Devlin ona hiçbir zaman özellikle mutlu bir adam gibi , hayatı mutlu olması gereken bir şeyden ziyade kazanılması gereken bir savaş olarak görüyor gibiydi.

ve geçmişi göz önüne alındığında, kimse onu suçlayamazdı. Ama Devlin her zaman yenilmez görünmüştü. İşle ilgili endişeleri olduğu sürece başarılıydı, büyüleyici bir şekilde kibirliydi, soğukkanlıydı, iyi ve kötü haberlere alaycı bir mizah ve sabit bir kafa ile tepki veriyordu.

Ancak şimdi Devlin'in canını sıkan, onu çok ilgilendiren bir şey olduğu açıktı. Yenilmezlik örtüsü üzerinden sıyrılmış, ardında sığınacak bir yer bulamayacak kadar sıkıntılı bir adam bırakmıştı.

Fretwell sorunun ne zaman başladığını anlamakta zorluk çekmedi; Jack Devlin ile Bayan Amanda Briars'ın ilk karşılaşmalarında. "Jack," dedi temkinli bir şekilde, "belli ki son zamanlarda kafan biraz meşguldü.

Geç oldu. Tartışmak istediğiniz herhangi bir şey ya da herhangi biri olduğunu sanmıyorum."

"Hayır." Devlin bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi, kalın telli saçlarını karıştırdı, ön perçemini dalgınca çekti.

"Dikkatinize sunmak istediğim bir şey var." Fretwell devam etmeden önce purosunu düşünceli bir şekilde üfledi. "Görünüşe göre iki yazarımız... buna ne diyeceğimi bilemiyorum... bir tür ilişkiye başlamışlar."

"Gerçekten mi?" Devlin kara kaşlarını kaldırdı.

"Ve yazarlarınızla ilgili önemli kişisel gelişmelerden her zaman haberdar olmak istediğiniz için, size haber verilmesi gerektiğini düşünüyorum. Söylentilerin. Görünüşe göre Bayan Briars ve Bay Charles Hartley son zamanlarda sık sık birlikte görülmüşler. Bir kez , birkaç kez parkta araba kullanırken ve çeşitli sosyal etkinliklerde-"

"Biliyorum," diye sözünü kesti Devlin asık suratla.

"Bağışlayın ama bir zamanlar siz ve Bayan Briars-"

"Her şeye burnunu sokan bir kocakarıya dönüşüyorsun, Oscar. Kendine bir kadın bulmalı ve başkalarının özel işleri hakkında endişelenmeyi bırakmalısın."

Fretwell son derece ağırbaşlı bir tavırla, "Benim bir kadının var," diye cevap verdi. "Ve işinizi etkilemeye başlamadığı sürece özel hayatınıza karışmayı, hatta konuda yorum yapmayı tercih etmiyorum. Bu işte küçük de olsa bir paya sahip olduğum için endişelenmeye hakkım var. Eğer kendinizi düşüşe sürüklerseniz, Devlin's'teki tüm çalışanlar bundan zarar görecektir. Ben de dahil."

Jack kaşlarını çatı ve içini çekerek sigarasının izmaritini kristal tabağın üzerinde ezdi. "Kahretsin, Oscar," dedi bıkkınlıkla. Sadece menajeri ve uzun süredir arkadaşı ona bu şekilde baskı yapmaya cesaret edebilirdi. "Bu işi yapmayacağın belli olduğuna göre Cevap verene kadar beni rahat bırakın... evet, bir zamanlar Bayan Briars'a ilgi duyduğumu kabul ediyorum."

"Oldukça güçlü bir ilgi," diye mırıldandı Fretwell.

"Eh, artık her şey bitti."

"yle mi?"

Devlin alçak sesle, esprisiz bir kahkaha attı. "Bayan Briars benimle herhangi bir ilişkiye girmek istemeyecek kadar mantıklı biri." Burnunun kenarını ovuturarak, "Hartley onun için iyi bir seçim, sence de öyle değil mi?" dedi.

Fretwell drst cevap vermek zorunda kaldı. "Bayan Briars'ın yerinde olsaydım, hiç tereddüt etmeden Hartley ile evlenirdim. O en terbiyeli adamlardan biri. tanıştığım herkes."

" her şey halloldu," dedi Devlin kaba bir tavırla. "de mutluluklar dilerim. Evlenmeleri an meselesi."

"Ama... peki ya sen? Bayan Briars'ın başka bir adama gitmesine seyirci mi kalacaksın?"

"Sadece durmakla kalmayacağım, eğer ihtiyaç duyarsa ona kiliseye kadar bizzat eşlik edeceğim. Hartley ile evlenmesi herkes için en iyisi olacaktır."

Fretwell baını salladı ve Devlin'in kendisi için çok şey ifade ettiği açık olan kadını bir kenara atmasına neden olan özel korkuyu anladı. Knatchford Heath'ten sağ kurtulan herkesin paylaştığı garip, kendi kendine empoze edilmiş bir izolasyondur bu. Hiçbiri kimseyle kalıcı bağlar kuramamı gibiydi.

Devlin'in muhasebe müdürü Guy Stubbins gibi evlenmeye cesaret eden birkaç kişinin bu birliktelikleri fena halde sorunlu olmuştu. Knatchford Heath'in cehennemine katlananlar için güven ve sadakat çok zordu. Fretwell'in kendisi de evlilikten titizlikle kaınmı, çok iyi bir kadını sevmeyi ve kaybetmeyi baarmı, ona kalıcı olarak bağlanma riskini göze almamıtı.

Yine de Jack Devlin'in de aynı kaderi paylaştığını görmekten nefret ediyordu, özellikle de adamın duyguları ilk başta şüphelendiğinden çok daha derinlere uzanıyor gibi görünürken. Amanda Briars başka bir adamla evlendikten sonra, Devlin'in bir daha asla eskisi gibi olamayacağı muhtemeldi.

"Ne yapacaksın Jack?" diye merak etti yüksek sesle.

Devlin soruyu yanlış anlamış gibi yaptı. "Bu gece mi?... İşten alıp Gemma Bradshaw'un evine gideceğim. Belki hazır bir kadın arkadaş edinirim."

Fretwell irkilerek, "Ama sen fahişelerle yatmıyorsun," dedi.

Devlin karanlık bir şekilde gülümseyerek kül tabağını işaret etti. "Ben de sigara içmiyorum."

"Daha önce hiç kapalı bir yerde piknik yapmamıştım," dedi Amanda gülerek, etrafını parlayan gözlerle süzerek. Charles Hartley onu, küçük kız kardeşi Eugenie'nin bir öğle yemeğine ev sahipliği yapacağı, Londra'nın eteklerinde inşa edilmiş küçük malikânesine davet etmişti. Amanda onunla tanışır tanışmaz ondan hoşlanmıştı. Eugenie'nin koyu renk gözleri canlı bir bakışla doluydu.

Yedi çocuk annesi bir olarak gençliği ve Charles'ı bu kadar çekici kılan dinginlik havası onda da vardı.

Hartley'ler iyi soydan gelen bir aileydi, aristokrat değillerdi ama saygın ve varlıklılardı. Bu durum Amanda'nın Charles'a olan hayranlığını daha da artırmıştı. İstese tembel bir hayat yaşayabilecek imkânlarla sahipti ama yine de çocuklar için yazmayı seçmişti.

"Bu gerçek bir piknik değil," diye itiraf etti Charles. "Ancak, havanın eğlenmek için çok soğuk olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak yapabileceğimizin en iyisi bu. henüz dışarıda."

"Keşke çocuklarınız burada olsaydı," dedi Amanda düşüncesizce Eugenie'ye. "Bay Hartley onlardan o kadar sık bahsediyor ki, sanki onları tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Tanrım," diye haykırdı Eugenie gülerek, "ilk karşılaşmamız için değil. Çocuklarım bir sürü mükemmel küçük cehennem zebanisi. Sizi korkutup kaçıırırlar ve sizi bir daha asla göremeyiz."

"Bundan pek emin değilim," diye cevap verdi Amanda, Charles'ın kendisi için tuttuğu koltuğa oturarak. Kapalı mekândaki piknik, taş zeminin ortasına yerleştirilmiş bir atriyma sahip sekizgen şeklindeki bir güneşlenme odasında düzenlenmişti. Burada bir Beyaz güller, karlı zambaklar ve gümüş manolyaların dikildiği "beyaz bahçe", keten, kristal ve gümüşle dolu masaya yayılan nefis bir koku yayıyordu. Beyaz keten kumaşın üzerine çiçekli Sevres porselenleriyle uyumlu pembe gül yaprakları serpiştirilmişti.

Eugenie bir kadeh köpüklü şampanya aldı ve Charles'a gülümseyen bakışlarla baktı. "Kadeh kaldıralım mı sevgili kardeşim?"

İtaat ederken Amanda'ya baktı. "Dostluğa," dedi basitçe, ama gözlerindeki sıcaklık sadece dostluktan daha derin bir duyguyu ifade ediyor gibiydi.

Amanda içeceği yudumladı, ferahlatıcı derecede ekşi ve soğuk olduğunu fark etti.

Charles Hartley'nin yanında kendini şenlikli ve bir o kadar da rahat hissediyordu. Son zamanlarda onun arabasına binerek ya da partilere ve konferanslara katılarak birlikte çok zaman geçirmişlerdi. Charles tam bir beyefendiydi, bu da onun hiç uygunsuz düşünceleri ya da davranışları olup olmadığını merak etmesine neden oluyordu.

Kafasındaki fikirler. Kabalıktan ya da aciz görünüyordu. Jack bir keresinde ona *bütün erkeklerin ilkel hödükler* olduğunu söylemişti... Yanılmıştı. Charles Hartley bunun canlı bir kanıtıydı.

Amanda'ya eziyet eden o pervasız tutku, bir zamanlar alev alev yanan bir ateşin korları gibi sönüp gitmişti. Hâlâ Jack'i dilediğinden çok daha sık düşünüyordu ve karşılaştıkları nadir durumlarda, aynı sıcak ve soğuk ürpertileri, aynı dayanılmaz farkındalığı, sahip olamadığı şeyler için aynı yoğun özlemi yaşıyordu. Neyse ki, bu çok sık olmuyordu. Olduğunda da Jack her zamanki gibi kibardı, mavi gözleri Gözleri dostça ama soğuktu ve sadece ikisini de ilgilendiren iş konularından bahsediyordu.

Charles Hartley ise duygularını gizlemiyordu. Bir e e ihtiya ı olduğu ve istediği belli olan bu nazik, karmaşık olmayan dudu sevmek kolaydı. Amanda'nın bir erkekte hayranlık duyduğu her şeye sahipti; beyinsel, ahlaklı, karakteri mantıklı ve yine de kuru bir zekayla s slenmi ti.

Onca yıldan sonra hayatının nihayet bu noktaya gelmiş olması ne kadar da tuhaftı... iyi bir adam tarafından kendisine kur yapılması, eğer isterse bunun evliliğe kadar varacağını neredeyse kesin olarak bilmesi. Charles Hartley'de tanıdığı diğer tüm erkeklerden farklı bir şey vardı; ona güvenmek  a ırtıcı derecede kolaydı. Onun kendisine her zaman saygılı davranacağını içten içe biliyordu. Üstelik aynı değerleri, aynı ilgi alanlarını payla ıyorlardı. Kısa bir süre içinde son derece yakın bir arkadaş olmuştu.

Charles'a karşı daha fazla fiziksel çekim hissetmek için kendini zorlayabilmeyi diledi. Ne zaman onunla yatakta olduğunu hayal etmeye  alı sa, bu d   nce hiç de heyecan verici olmuyordu. Belki de bu duygu zamanla geli ecekti... ya da belki de kız kardeşlerinin sahip olduğu türden hoş ama tutkusuz bir evlilikte tatmin bulabilecekti.

Amanda kendi kendine sessizce bunun onun için doğru yol olduğunu söyledi. Sophia haklıydı; artık kendi ailesine sahip olma zamanı gelmişti. Charles Hartley sonunda ona evlenme teklif ederse, onunla evlenecekti. Sophia kariyerinin hızını yava latacak, hatta belki de tamamen bırakacak ve sıradan kadınların kar ıla tığı gündelik kaygıların içinde kendini kaybedecekti. *Her zaman*

Sophia ona *akıntıya karşı yüzen insanlar için daha zor* olduğunu  ğ tlemi ti ve bu sözlerin doğruluğu her geçen gün daha derine i lemi ti. Sonuçsuz arzularından vazgeçmek ve sonunda herkes gibi olmak ne kadar güzel, ne kadar hoş .

Amanda, Charles'la çıkacağı araba yolculuğu için giyinirken, ağır elma ye ili kordonlu ipekten yapılmış, V şeklinde midesi olan en iyi araba elbisesinin neredeyse bağlanamayacak kadar dar olduğunu fark etti.

Hizmetçi sırtındaki düğmeleri kapatmak için zorlanırken, "Sukey," dedi ho nutsuz bir i   eki le, "belki de korsemin bağcıklarını biraz daha sıkı  ekebilirsin. Sanırım bir tür zayıflama rejimine ba lamam gerekecek.

Son birkaç hafta içinde bu kadar kilo almak için ne yaptığımı Tanrı bilir."

Şaşırtıcı bir şekilde, Sukey gülmedi, dertleşmedi ya da öğüt vermedi, sadece kıpırdamadan arkasında durdu.

"Sukey?" Amanda arkasını dönerek sordu. Hizmetçinin yüzündeki tuhaf ifade onu şaşırtmıştı.

Sukey dikkatle, "Sizi daha sıkı bağlamasam iyi olur, Bayan Amanda," dedi. "Bu size zarar verebilir eğer..." Sesi soluklaştı.

"Eğer ben ne isem?" Amanda hizmetçinin sessizliği karşısında şaşkına dönmüştü. "Sukey, bana hemen düşüncelerini söyle. Neredeyse benim-"

Kadının dile getirilmemiş sorusunu anladığında aniden sözünü kesti. Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti ve bir elini karnına götürdü.

"Bayan Amanda," diye sordu hizmetçi temkinli bir şekilde, "aylık kurslarınız gelmeyeli ne kadar ?"

"Uzun bir süre," dedi Amanda, sesi uzak ve garip bir şekilde kopuk geliyordu. "En az iki ay. Şimdiye kadar bunu düşünemeyecek kadar meşguldüm ve dikkatim dağınıktı."

Sukey başını salladı, görünüşe göre konuşma yeteneği elinden alınmıştı.

Amanda döndü ve yakındaki bir sandalyeye gitti. Çözülmüş elbisesi etrafında parıldayan kıvrımlar halinde sarkarken oturuyordu. Sanki havada asılı kalmış gibi garip bir his kaplamıştı içini, hiçbir şekilde çok aşağılarda bir yerde. Bu korkunç hafiflik hiç de hoş bir his değildi. Umutsuzca kendini sabitleyecek bir yol, güven verici sağlamlıkta bir şeye tutunmak istedi.

"Bayan Amanda," dedi Sukey uzun bir süre sonra, "Bay Hartley birazdan gelecek."

"Geldiğinde onu gönder," diye cevap verdi Amanda uyuşmuş bir halde. "Ona... ona bugün kendimi iyi hissetmediğimi söyle. Sonra da bir doktor çağır."

"Evet, Bayan Amanda."

Doktorun sadece kendisinin aniden emin olduğu şeyi doğrulayacağını biliyordu. Vücudundaki son değişiklikler ve kadınsı içgüdüleri de aynı sonuca işaret ediyordu. Jack Devlin'in çocuğuna hamileydi... ve daha kötü bir ikilem düşünemiyordu.

Evli olmayan ve hamile kalan kadınlar genellikle "çıkamazda" olarak tanımlanırdı. Bu ifadenin eksiklikleri Amanda'yı neredeyse histerik bir şekilde güldürüyordu. Çıkamaz mı? Hayır, bu bir felaketti, hayatını her yönden değiştirecek bir felaket.

"Sizinle kalacağım, Bayan Amanda," diye mırıldandı Sukey. "Ne olursa olsun."

Düşüncelerinin karmaşası içinde bile Amanda kadının anlık sadakatinden etkilendi. Körü körüne hizmetçinin kaba, iğte yıpranmış elini yakaladı ve kavradı. "Teşekkür , Sukey," dedi kısık sesle. "Ne yapacağımı bilmiyorum... eğer bir bebek olursa... bir yere gitmem gerekecek. Sanırım yurt dışında. Uzun bir süre İngiltere'den uzakta yaşamam gerekecek."

"İngiltere'den yıllar önce bıktım," dedi Sukey sert bir sesle. "Bütün bu yağmur, gri kasvet ve iliklerinize kadar işleyen soğuk... hayır, benim gibi sıcakkanlı bir kadına göre değil. Şimdi, Fransa ya da İtalya... hep hayalini kurduğum yerler oralar."

Amanda'nın boğazında neşesiz bir kahkaha düğümlendi ve sadece fısıldayarak cevap verebildi: "Göreceğiz, Sukey. Ne yapılacağını göreceğiz."

Amanda, doktor hamile olduğunu doğruladıktan sonra bir hafta boyunca Charles Hartley'i ya da başka birini görmeyi reddetti. Hartley'e bir not göndererek

Gripten muzdarip olduğunu ve dinlenip iyileşmesi için birkaç güne ihtiyacı olduğunu söyledi. Sempatik bir mesaj ve güzelce düzenlenmiş sera çiçeklerinden oluşan bir teslimatla karşılık verdi.

Düşünmesi gereken çok şey ve vermesi gereken önemli kararlar vardı. Amanda ne kadar uğraşsın, içinde bulunduğu durum için Jack Devlin'i suçlayamazdı. O, bir ilişkinin risklerini ve sonuçlarını anlamış olgun bir kadındı. Sorumluluk tamamen onun omuzlarındaydı. Sukey, Amanda'ya haberi Jack'e vermesini önermiş olsa da, bu fikir bile Amanda'nın dehşet içinde geri çekilmesine neden olmuştu. Kesinlikle olmaz! Eğer bir şey varsa Amanda'nın kesin olarak bildiği şey, Jack Devlin'in baba ya da koca olmak istemediğiydi. Bu sorunu ona yüklemeyecekti; kendisinin ve bebeğinin geçimini sağlayabilecek .

Yapılacak tek bir şey vardı. Evini toplayacak ve mümkün olan en kısa sürede Fransa'ya gidecekti. Belki de ölmüş ve kendisini dul bırakmış hayali bir koca uyduracaktı... yerel Fransız toplumunda yer almasını sağlayacak bir tür numara. Hâlâ yurtdışından yayıncılık yaparak iyi bir gelir elde edebilirdi. Jack'in kesinlikle istemediği bir çocuğu öğrenmesi için hiçbir neden yoktu. varoluşuna büyük ihtimalle kızacaktı. Kız kardeşi Sophia ve tabii ki Sukey dışında kimse gerçeği bilmeyecekti.

Tüm enerjisini planlama ve liste yapmaya yönlendiren Amanda, yakında hayatının geçireceği büyük değişim için hazırlıklar yaptı. Bu amaçla, bir sabah Charles Hartley'nin kendisini izin verdi, böylece ona veda edebilecekti.

Charles bir buket çiçekle kadının evine geldi. Zarif, geleneksel kahverengi ceketini ve açık kahverengi pantolonunu , koyu renk ipek kravatını sakalının altına özenle bağlamıştı. Amanda, bugünden sonra onu bir daha göremeyeceği için keskin bir pişmanlık hissetti. Onun nazik, açık yüzünü ve sunduğu rahat, karmaşık olmayan arkadaşlığı özleyecekti. Onu heyecanlandırmayan ya da heyecanlandırmayan bir adamla birlikte olmak büyük bir zevkti.

Jack Devlin'inki kadar sakin ve sessiz bir hayat süren bir adamın hızlı ve çalkantılı ona meydan okuyordu.

Charles, paltosunu ve uzun şapkasını Sukey'ye verirken Amanda'ya gülümseyerek, "Her zamanki gibi güzel, ama biraz solgun," dedi. "Sizin için endişelendim, Bayan Briars."

"Şimdi çok daha iyiyim, teşekkür ederim," diye cevap verdi Amanda, dudaklarını gülümsemeye zorlayarak. Sukey'ye çiçekleri alıp suya koymasını söyledi ve Charles'ı yanına, kanepeye oturmaya davet etti. Birkaç dakika boyunca hafif bir sohbete daldılar, özel bir konudan bahsetmediler, bu arada Amanda'nın zihni ona İngiltere'den temelli ayrılacağını söylemenin çeşitli yollarını bulmakla meğguldü. Sonunda bunu söylemenin hiçbir nazik yolunu bulamadı ve doğal bir açık sözlülükle konuştu. "Charles, son konuşmamız olacağı için bu fırsatı yakaladığımıza memnunum. Yakın zamanda İngiltere'nin benim için artık yaşanacak en iyi yer olmadığına karar verdim. Başka bir bir yuva kurmayı planlıyorum - aslında Fransa'da, ılıman iklimin ve daha yavaş yaşam temposunun bana buradan çok daha uygun olacağına inanıyorum. Sizi çok özleyeceğim ve umarım yazışabiliriz şimdi ve sonra."

Charles'ın yüzündeki ifade silinmişti ve bu haberi sessizce içine sindirdi. "Neden?" diye mırıldandı sonunda ve Amanda'nın ellerinden birine uzanarak iki eliyle tuttu. "Hasta mısın, Amanda? Bu yüzden mi daha sıcak bir iklime mi ihtiyaç duyuyorsunuz? Yoksa sizi taşınmaya zorlayan farklı koşullar mı var? Burnumu sokmak istemem ama birazdan açıklayacağım gibi sormak için iyi bir nedenim var."

Amanda belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Hasta değilim," dedi. "Çok nazıksın Charles, sağlığım için bu kadar endişelenmen-"

"Sorularıma ilham veren nezaket değil," dedi sessizce. Her zaman sorunsuz olan alnı bir kez olsun buruğmuğ, ağzı neredeyse sakallarının arasına gizlenecek kadar gerilmişti. "Hiçbir yere gitmeni istemiyorum Amanda. Sana söylemem gereken bir şey var. Bunu bu kadar erken açıklamak istemezdim ama görünen o ki koşullar beni biraz aceleci olmaya zorluyor. Amanda, seni ne kadar önemsemiğimi biliyor olmalısın-"

"Lütfen," diye araya girdi, kalbi endişeli bir telaşla kasılıyordu. Onun kendisine herhangi bir itirafta bulunmasını istemiyordu... Tanrı korusun, başka bir adamın çocuğuna hamileyken onu sevdiğini söyleyebilirdi! "Charles, sen sevgili bir dostsun ve son birkaç haftadır seni tanıdığım için şanslıyım. Ama bu konuyu kapatalım lütfen. Birkaç gün içinde Kıta'ya doğru yola çıkıyorum ve söyleyeceğin hiçbir şey bu gerçeği değiştiremez."

"Korkarım sessiz olamayacağım." Sesi hâlâ sakın ve sıcak olmasına rağmen ellerini daha sıkı tuttu. "Sana söylemeden gitmene izin vermeyeceğim. Sana ne kadar değer verdiğimi. Sen benim için çok özelsin, Amanda. Sen tanıdığım en iyi kadınlardan birisin ve ben istiyorum ki-"

"Hayır," dedi, boğazı aniden ağrıyordu. "Ben iyi bir kadın değilim, ya da herhangi bir konuda iyi bir kadın değilim. Sana açıklamak istemediğim korkunç hatalar yaptım Charles. Lütfen, daha fazla konuşmayalım ve arkadaşlar."

Uzun bir süre onu düşündü. "Başın bir tür belada," dedi sessizce. "İzin verin size yardım edeyim. Finansal mı? Yasal mı?"

"Bu kimsenin çözemeyeceği türden bir sorun." Kadın ona bakamadı. "Lütfen gidin," dedi sandalyesinden kalkarak. "Güle güle, Charles."

Onu tekrar kanepeye çekti. "Amanda," diye mırıldandı, "sana olan hislerimin ışığında, bana bir şey borçlu olduğuna inanıyorum... derinden değer verdiğim birine hizmet etme şansı. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Israrı karşısında yarı duygulanan yarı sinirlenen Amanda, kendini onun yumuşak kahverengi gözlerine bakmaya zorladı. "Hamileyim," diye kaçırıldı. "Anlıyor musun? Senin ya da herhangi birinin yapabileceği hiçbir şey yok. Şimdi lütfen git, böylece ben de hayatımda yarattığım bu karmaşayı çözebilirim."

Charles'ın kahverengi gözleri büyüdü ve dudakları aralandı. Şüphelenmiş olabileceği onca şey arasında bunun sonuncusu olduğu açıktı. Amanda, kız kurusu bir romancının bir ilikçi yaşamı ve hamile kalmı ve kaç kişiyi aynı şekilde Goke ederdi, diye düşündü.

Sonuç? Yaşadığı ikileme rağmen, böylesine öngörülemez bir şey yapmış olmaktan neredeyse acımasız bir memnuniyet duyuyordu.

Charles onun ellerini sıkıca tutmaya devam etti. "Babası... Sanırım Jack Devlin," dedi sormak yerine, ama bunu söylerken Ses tonunda kınama vardı.

Amanda ona bakarken rengi attı. "Söylentileri duymuşsunuzdur o zaman."

"Evet ama geçmişte aranızda her ne olduysa artık kesinlikle bittiğini görebiliyordum."

Amanda küçük, kuru bir kahkaha attı. "Görünüşe göre tam olarak bitmemiş," cevap vermeyi başardı.

"Devlin size karşı görevini yerine getirmeye istekli değil mi?"

Charles'ın tepkisi hiç de beklediği gibi olmadı. Hoşnutsuzlukla ondan uzaklaşmak yerine, her zamanki gibi sakin ve arkadaş canlısı görünüyor, onun iyiliğiyle gerçekten ilgileniyordu. Amanda onun güvenine ihanet etmeyecek kadar centilmen olduğunu biliyordu. Ona söyleyeceği hiçbir şey dedikodu malzemesi haline gelmeyecekti. Birine içini dökmek muazzam bir rahatlamaydı ve Amanda konuşurken kendini onun elinin baskısına karşılık verirken buldu.

"Bilmiyor ve asla da bilmeyecek. Jack geçmişte evlenmek istemediğini açıkça belirtmişti. Ve kesinlikle benim isteyeceğim türden bir koca olmayacaktır. Bu yüzden gidiyorum... Evlenmemiş bir anne olarak İngiltere'de kalamam."

"Elbette. Elbette, elbette. Ama ona söylemelisiniz. Devlin'i iyi tanımıyorum ama ona senin ve çocuğın sorumluluğunu üstlenme fırsatı verilmeli. Böyle bir sırrı saklamak ne ona ne de çocuğa haksızlık olur."

"Ona söylemenin bir anlamı yok. Ne tepki biliyorum." "Bu yükü tek

başına taşıyamazsın, Amanda."

"Evet, ." Birden kendini çok sakın hissetti ve adamın geniş, endişeli yüzüne bakarken hafifçe gülümsedi bile. "Gerçekten yapabilirim. Çocuk hiç acı çekmeyecek, ben de çekmeyeceğim."

"Her çocuğun bir babaya ihtiyacı vardır. Sizin de size yardım edecek ve sizi ayakta tutacak bir kocaya ihtiyacınız olacak."

Amanda kararlı bir şekilde başını salladı. "Jack bana asla evlenme teklif etmez, etse bile ben asla kabul etmem."

Bu sözler Charles'ın içindeki gizli bir cesareti, onu hayrete düşüren bir soruyu ağzından kaçırmaya teşvik eden olağanüstü bir dürtüyü açığa çıkarmış gibiydi. "Ya sana evlenme teklif *edersem*?"

Gözlerini kırpmadan adama baktı, aklını kaçırp kaçırmadığını merak ediyordu. "Charles," dedi sabırla, sanki onu daha önce anlamadığından şüpheleniyormuş gibi, "başka bir adamın çocuğunu bekliyorum."

"Çocuk sahibi olmak istiyorum. Bunu kendi çocuğum olarak görmek isterim. Ve seni eşim olarak görmeyi çok isterim."

"Ama neden?" diye sordu şaşkın bir . "Size evlilik dışı bir çocuk sahibi olacağımı söyledim. Bunun benim karakterim hakkında ne gösterdiğini biliyorsun. Ben sizin istediğiniz türden bir eş değilim."

"Bırakın da karakteriniz hakkında ben karar vereyim, ki ben onu her zamanki gibi değerli buluyorum." Adam onun solgun yüzüne gülümsedi. "Karım olma onurunu bana bahset, Amanda. Ailenden ve arkadaşlarından uzaklaşmana gerek yok. Birlikte çok iyi bir hayatımız olur. Birbirimize uygun olduğumuzu biliyorsun. Seni istiyorum... ve bu çocuğu da istiyorum."

"Ama başka birinin piçini nasıl kendi piçin olarak kabul edebilirsin?"

"Belki yıllar önce bunu yapmazdım. Ama şimdi hayatımın sonbaharına giriyorum ve insanın bakış açısı olgunlaştıkça büyük ölçüde değişiyor. Bana bir babalık şansı sunuluyor ve Tanrı'nın izniyle bunu kabul edeceğim."

Amanda şaşkın bir sessizlikle ona baktı ve sonra içinden isteksiz bir kahkaha yükseldi. "Beni şaşırtıyorsun, Charles."

"*Beni şaşırttınız*," diye karşılık verdi, sakalı gülümseyerek ayrıldı. "Gel, teklifimi düşünmek için uzun zaman harcama, pek de gurur okşayıcı değil."

"Eğer kabul edersem," dedi kararsızca, "bu bebeği kendi bebeğin olarak kabul edecek misin?"

"Evet, ama bir şartla. Önce Devlin'e gerçeği söylemelisin. Başka bir adamın kendi çocuğunu tanıma şansını elinden almaya vicdanım el vermez. Eğer onun hakkında söylediklerin doğruysa, bize kesinlikle sorun çıkarmayacaktır. Hatta sizin ve çocuğun kurtulduğu için memnun bile olacaktır. Ama bir evliliğe yalanlarla başlamamalıyız."

"Ona söyleyemem." Amanda kararlı bir şekilde başını salladı. Onun tepkisinin ne olabileceğini düşünemiyordu. Öfke mi? Suçlama mı? Somurtkan Kızgınlık mı, alay mı? Ah, ona doğmamış piçinin haberini vermektense kazıkta yanmayı tercih ederdi!

"Amanda," dedi Charles usulca, "bir gün muhtemel. Yıllarını bu olasılık kafanda asılı durarak geçiremezsin. Bu konuda bana güvenmelisin... ona çocuktan bahsetmek yapılacak en doğru şey. Bundan sonra Devlin'den korkmanıza gerek yok."

Mutsuz bir şekilde başını salladı. "Seninle evlenmeyi kabul etmemin ikimiz için de adil olup olmayacağını bilmiyorum ve Jack'e bebekten bahsetmenin doğru olup olmadığından emin olamıyorum. Keşke ne yapacağımı bilseydim! Eskiden doğru seçimler konusunda o kadar emindim ki... Eskiden çok akıllı ve pratik olduğumu düşünürdüm ama şimdi sahip olduğumu düşündüğüm sağlam karakterim darmadağın oldu ve-"

Charles sessiz bir kıkırdamayla araya girdi. "Ne yapmak istiyorsun, Amanda mı? Seçim basit. Yurtdışına gidip yabancılar arasında yaşayabilir ve çocuğunu babasız büyütebilirsin. Ya da İngiltere'de kalıp sana saygı duyan ve değer veren bir adamla evlenirsin."

Amanda ona tereddütle baktı. Bu şekilde bakıldığında, kendisine verilen seçenek her şeyi açıklığa kavuşturuyordu. Teslimiyetle karışan tuhaf bir rahatlama duygusu gözlerinin dolmasına neden oldu. Charles Hartley o kadar sessiz ve güçlüydü ki

Kusursuz ahlaki pusula onu şaşırtmıştı. "Bu kadar ikna edici olabileceğin hiç aklıma gelmezdi Charles," dedi burnunu çekerek ve gülümsemeye başladı.

Jack'in derginin düzenli bölümlerini yayınlamaya başlamasından bu yana geçen dört ay içinde

Bitmemiş Bir Kadın, bir sansasyon haline gelmişti. İnternetteki yaygara Paul'un kuzeyindeki Paternoster Row'un bir bölümü olan "Row", her ay Dergi Günü'nde kulakları sağır ederdi ve kitapçı temsilcilerinin hepsi tek bir şey isterdi: *Unfinished Lady*'nin son sayısı.

Talep Jack'in en iyimser tahminlerinden bile daha fazla artıyordu. Amanda'nın seri basımının başarısı, romanın mükemmel kalitesine, kitabın kahramanının ilgi çekici ahlaki belirsizliğine ve Jack'in aşağıdakiler de dahil olmak üzere kapsamlı tanıtım için ödeme yapmış olmasına bağlanabilir Londra'nın tüm önemli gazetelerinde ilanlar.

Artık satıcılar *Bitmemiş Hanımefendi* ürünleri satıyorlardı: romandan esinlenerek özel olarak üretilmiş bir kolonya, kadın kahramanın giydiğine benzer yakut renkli eldivenler, boğaza takılacak ya da şapkanın kenarına bağlanacak tüllü kırmızı "Hanımefendi" eşarpları. Herhangi bir moda balosunda en çok talep edilen müzik, Amanda'nın eserinin bir hayranı tarafından bestelenen "The Unfinished Lady" valsiydi.

Memnun olmalıydı, dedi Jack kendi kendine. Ne de olsa o da Amanda da romanından bir servet kazanıyordu ve kazanmaya da devam edecekti. Son kitabı üç ciltlik güzel bir formatta çıkardığında birçok baskısının satılacağından hiç şüphesi yoktu. Amanda da kendi yayıncılık bölümü için yepyeni bir seri roman yazma fikrine sıcak bakıyordu.

Ancak Jack için eskiden zevk aldığı şeylerin hiçbirinden zevk almak imkânsız hale gelmişti. Para artık onu heyecanlandırmıyordu. Daha fazla paraya ihtiyacı yoktu. servet - bir ömür boyu harcayabileceğinden çok daha fazlasını kazanmıştı. Londra'nın en güçlü kitap satıcısı ve yayıncısı olarak, *diğer* yayıncıların romanlarının dağıtımı üzerinde o kadar etkili olmuştu ki

taşımasını istedikleri herhangi bir kitap onlardan büyük indirimler talep edebiliyordu. Ve tam olarak takdir edilmese de kendisini daha da zenginleştiren bu avantajını kullanmaktan çekinmedi.

Jack, yayıncılık dünyasında bir dev olarak anıldığını biliyordu; uzun zamandır uğruna çalıştığı ve arzuladığı bir tanınma. Ama işi onu içine çekme gücünü kaybetmişti. Geçmişinin hayaletleri bile artık eskisi gibi peşini bırakmıyordu. Artık günler donuk gri bir pus içinde geçiyordu. Daha önce hiç hissetmediği

Daha önce hiç böyle olmamıştı, tüm duygulardan, hatta acıdan bile etkilenmemişti. Keşke biri ona kendisini saran bu boğucu kasvetten nasıl kurtulacağını söyleyebilseydi.

Aristokrat bir arkadaşı, "Sadece bir can sıkıntısı vakası, evlat," diye alaycı bir şekilde onu bilgilendirmişti, ölümcül bir can sıkıntısı vakası için üst sınıf terimini kullanarak. "Aferin sana, bugünlerde sağlam bir can *sıkıntısı* vakası oldukça moda. Eğer sende de olmasaydı, önemli bir adam sayılmazdın. Eğer rahatlamak istiyorsanız, bir kulübe gitmeli, içmeli, kağıt oynamalı, güzel bir hafif etekle oynaşmalısınız. Ya da ortam değişikliği için Kıta'ya seyahat etmelisiniz."

Ancak Jack bu önerilerin işe yaramayacağını biliyordu. O sadece hapishane ofisinde oturuyor ve itaatkâr bir şekilde pazarlık yapıyordu. İş anlaşmalarına ya da geçen ay ve ondan önceki ay bitirdiği işlere tıpatıp benzeyen iş yığınlarına boş boş baktı. Ve dikkatle Amanda Briars'tan gelecek haberleri bekledi.

Sadık bir av köpeği gibi, Fretwell ona ne zaman rastlasa bir şeyler ... Amanda'nın bir akşam Charles Hartley ile operada görüldüğünü ya da Amanda'nın çay bahçelerini ziyaret ettiğini ve oldukça iyi görüldüğünü. Jack durmadan her bir bilgi parçasının üzerinde düşündü ve onun hayatının küçük ayrıntılarıyla bu kadar derinden ilgilendiği için kendine lanet etti. Yine de Amanda onun nabzını yeniden uyandıran tek şeydi. Her zaman doymak bilmez dürtüleriyle tanınan bu adam, şimdi sadece evde kalmış bir romancının sakın sosyal aktivitelerine ilgi duyuyor gibi görünüyordu.

Kendini işiyle ilgilenemeyecek kadar sinirli ve huzursuz bulduğunda Jack bir sabah fiziksel eforun ona iyi gelebileceğine karar verdi.

Ofisinde hiçbir şey başaramıyordu ve binanın başka yerlerinde de yapılması gereken işler vardı. Okunmamış el yazmaları ve sözleşmelerden oluşan bir yığını masasının üzerinde bıraktı ve bunun yerine yeni ciltlenmiş kitap sandıklarını iskelede demirli bir gemiye götürölmek üzere sokak seviyesindeki bir arabaya taşımakla meşgul oldu.

Ceketini çıkararak gömlek kollarıyla çalıştı, sandıkları ve kasaları omzuna aldı ve uzun merdivenlerden aşağıya taşıdı. zemin katta. Devlin'in sahibinin böylesine ağır bir iş yaptığını görmek ilk başta gençleri biraz tedirgin etse de, bu ağır iş kısa süre içinde tüm öz-bilinçlerini kaybetmelerine neden oldu.

Jack beşinci kattan sokağa kadar en az yarım düzine yolculuk yaptıktan ve kitap dolu sandıkları binanın arkasındaki vagona taşıdıktan sonra Oscar Fretwell onu bulmayı başardı. "Devlin," diye seslendi, sesi tedirgindi. "Bay Devlin, ben-" Jack'in arabaya bir sandık yüklediğini görünce şaşkınlık içinde durdu. "Devlin, ne hakkında olduğunu sorabilir miyim? Bunu yapmana gerek yok -Tanrı biliyor ya, sandık taşımak ve yüklemek için yeterince adam tutuyoruz _."

"Lanet olası masamda oturmaktan bıktım," dedi Jack sert bir sesle. "Bacaklarımı esnetmek istedim."

"Parkta bir yürüyüş de aynı işi görürdü," diye mırıldandı Fretwell. "Sizin konumunuzdaki bir adamın depo işçiliğine başvurmasına gerek yok."

Jack hafifçe gülümseyerek kolunu nemli alnında gezdirdi. Terlemek ve kaslarını çalıştırmak, herhangi bir düşünce gerektirmeyen, sadece fiziksel çaba gerektiren bir şey yapmak iyi hissettiriyordu.

"Bana nutuk çekmeyi bırak, Fretwell. Ofisimde kimsenin işine yaramadım ve parkta gezinmektense daha verimli bir şeyler yapmayı tercih ederim. Şimdi, bana söylemek istediğin bir şey var mı? Aksi takdirde, yüklemem gereken daha çok sandık var."

"Bir şey var." Müdür duraksadı ve ona araştıran bir bakış attı. "Bir ziyaretçiniz var, Bayan Briars ofisinizde bekliyor. İsterseniz ona müsait olmadığınızı söyleyebilirim..." Jack daha cümlesini bitirmeden merdivenlere doğru yürürken sesi kesildi.

Amanda buradaydı, uzun zamandır ondan uzak durmaya özen gösterirken onu görmek istiyordu. Jack göğsünde, kalp atışlarına gergin bir nitelik veren tuhaf bir gerginlik hissetti. Merdivenleri ikişer çıkmamak için mücadele etti ama ofisine giden beş katı ölçülü bir tempoyla çıktı. Yine de, zirveye ulaştığında nefes alış veriş pek normal değildi. Ciğerlerinin aşırı yorulmasının fiziksel çalışmayla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. Onunla aynı odada olmak için o kadar hevesliydi ki Amanda Briars onun aşk dolu bir delikanlı gibi nefes nefese kaldığını fark etti. Toparlanmış görünmek için gömleğini değiştirip değiştirmemeyi, yüzünü yıkayıp yıkamamayı, paltosunu bulup bulmamayı tartıştı. Buna karşı karar verdi. Onu gereğinden fazla bekletmek istemiyordu.

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak ofisine girdi ve kapıyı hafif aralık bıraktı. Bakışları hemen masasının yanında duran ve elinde kâğıda sarılı düzgün bir paket tutan Amanda'ya kaydı. Onu gördüğünde yüzünde garip bir ifade belirdi... endişe ve Keyifsizliğini parlak, sahte bir gülümsemeyle örtmeye çalışmadan önce oradaydı.

"Bay Devlin," dedi hızlıca, ona doğru gelerek. "*Size Bitmemiş Kadın*'ın son bölümünün düzeltmelerini getirdim... ve eğer ilgilenirseniz başka bir seri roman için bir teklif."

"Elbette ilgileniyorum," dedi kalın bir sesle. "Merhaba Amanda. İyi görünüyorsun."

Bu sıradan söz, Amanda'nın görünüşüne verdiği tepkiyi anlatmaya yetmiyordu. Amanda taze ve hanımefendi görünüyordu, boğazına bağlanmış tertemiz beyaz bir fiyonk ve bir sıra inci ile süslenmiş mavi beyaz bir elbise giymişti. düğmeleri korsajın önünden aşağıya doğru uzanıyordu. Önünde dururken

limon kokusu ve parfüm fısıltısı aldığını düşündü ve tüm duyuları harekete geçti.

Onu sıcaktan terleyen vücuduna bastırmak, öpmek, parçalamak yutmak, iri ellerini düzgün örgülü saçlarına dolamak, görkemli göğüsleri onu bekleyen ellerine dökülene kadar inci düğmelerini koparmak istiyordu. Sanki günlerdir bir şey yememiş ve aniden açlıktan öldüğünü fark etmiş gibi, her şeyi tüketen bir açlık onu kasıp kavuruyordu. Haftalardır hiçbir şey hissetmezken birdenbire hissettiği bu şiddetli farkındalık ve duygu patlaması neredeyse başını döndürüyordu.

"Oldukça iyiyim, teşekkür ederim." Kadın ona bakarken zoraki gülümsemesi kayboldu ve gümüş grisi gözlerinde bir parıltı belirdi. "Yanağında bir kir izi var," diye mırıldandı. Kolundan temiz, sıkılmış bir mendil çıkardı ve yüzüne doğru uzandı. Neredeyse belli belirsiz tereddüt ederek yüzünün sağ tarafını kuruladı. Jack kıpırdamadan durdu, kasları kaskatı kesilmişti, vücudu mermerden oyulmuş gibiydi. Leke temizlendikten sonra Amanda mendilin diğer tarafıyla yüzündeki ter izlerini sildi. "Tanrı aşkına! ne yapıyordun?" diye mırıldandı.

"İş," diye mırıldandı, onu yakalamamak için tüm iradesini kullandı.

Yumuşak dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme dokundu. "Her zaman olduğu gibi, hayatınızı normal bir tempoda sürdüremiyorsunuz."

Bu sözler kulağa hayranlık verici gelmiyordu. Aslında, sanki onun anlayamadığı yeni bir anlayışa ulaşmış gibi, kulağa neredeyse biraz acıma dolu geliyordu.

Jack kaşlarını çattı ve kağıda sarılı paketi onun üzerine koymak için eğildi. Masasının üzerine çıktı, kasıtlı olarak onu bir adım geri çekilmeye zorladı ya da vücudunun onunkiyile tam olarak temas etmesini sağladı. Kadının kızardığını, soğukkanlılığının bir kısmının azaldığını görmekten memnun oldu. "Bunu bana neden şahsen getirdiğinizi sorabilir miyim?" diye sordu, revizyonları kastederek.

"Eğer tercih ettiyseniz özür dilerim-"

"Hayır, öyle değil," dedi huysuzca. "Sadece bugün beni görmek için özel bir nedeniniz olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Aslında bir şey var." Amanda rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Bu akşam avukatım Bay Talbot tarafından verilen bir partiye katılacağım. I Bir davetiye aldığınıza inanıyorum - davetli listesinde belirtti."

Jack omuz silkti. "Büyük olasılıkla bir tane aldım. Katılacağımdan

şüpheliyim." Nedense bu bilgi onu rahatlatmış gibiydi. "Anlıyorum. Pekâlâ, Belki de en iyisi haberleri bu sabah benden almanızdır. Işıklar içinde bizim... senin ve benim... duyduğunda hazırlıksız yakalanmanı istemedim..."

"Neyi duydun, Amanda?"

Yüzündeki renk daha da arttı. "Bu gece Bay Hartley ve ben Bay Talbot'un partisinde nişanlandığımızı ilan ."

Beklediği bir haberdirdi bu ama yine de Jack kendi tepkisi karşısında afallamıştı. İçinde büyük bir boşluk açılmış, acı ve vahşetin dökülmesini kabul etmişti. Aklının mantıklı kısmı kızmaya hakkı olmadığını söylüyordu ama kızmıştı. Kabaran öfke Amanda'ya, Hartley'e ama en çok da kendisine yönelmişti. Yüz ifadesini acımasızca kontrol etti ve kendini hareketsiz kalmaya zorladı, ancak elleri onu sarsma isteğiyle titriyordu.

"O iyi bir adam." Ses tonunda savunmacı bir ifade vardı. "Her şeyimiz ortak. Onunla çok mutlu olmayı umuyorum."

"Eminim yapacaksın," diye mırıldandı.

Görünmez bir örtü gibi soğukkanlılığını topladı ve omuzlarını dikleştirdi. "Umarım sen ve ben yolumuza kaldığımız yerden devam ederiz."

Jack onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Mesafeli bir dostluk görüntüsünü sürdürecekler, ara sıra birlikte çalışacaklar, ilişkileri özenle gayri şahsi tutulacaktı. Sanki onun masumiyetini hiç almamış gibi. Sanki ona hiç dokunmamış, onu yakından öpmemiş ve vücudunun tatlılığını hiç bilmemiş gibi.

Çenesi kısaltılmış bir baş hareketiyle aşağı doğru sallandı. "Hartley'e ilişkinizden bahsettiniz mi?" diye sormadan edemedi.

Başını sallayarak onu şaşırttı. "Biliyor," diye mırıldandı, ağzı alaycı bir şekilde buruşmuştu. "O çok bağışlayıcı bir adam. Gerçek bir centilmen."

İçine bir burukluk yayıldı. Kendisi bu bilgiyi bir beyefendi gibi kabul eder miydi? Bundan şüpheliydi. Charles Hartley gerçekten de daha iyi bir adamdı.

"Güzel," dedi kaba bir şekilde, onu kızdırma ihtiyacı hissederek. "Profesyonel ilişkimize engel olmasını hiç istemem, senden ve kitaplarından bir yığın para kazanmayı öngörüyorum."

Kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi ve ağzının kenarları gerildi. "Evet. Tanrı, sizinle kazancınız arasına herhangi bir şeyin girmesini yasakladı. İyi günler Bay Devlin. Bugün başarmam gereken çok şey var... Yapılacak düğün düzenlemeleri." Ayrılmak için döndü, küçük mavi şapkasının üzerindeki beyaz tüyler kapıya doğru ilerlerken her adımda tedirginlik yaratıyordu.

Jack alaycı bir tavırla bu kutlu etkinliğe davet edilip edilmeyeceğini sormaktan kaçındı. Bir beyefendinin yapması gerektiği gibi ona eşlik etmeyi teklif etmeyerek taş kesilmiş bir şekilde izledi.

Amanda kapının eşiğinde durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. Nedense ona başka bir şey söylemek istiyor gibiydi. "Jack..." Alnı tedirgin bir kaşla çizilmişti ve kelimelerle boğuşuyor gibiydi. Bakışları kilitlendi, sıkıntılı gri gözler sert, opak maviye bakıyordu. Sonra Amanda başını sinirli bir şekilde sallayarak döndü ve ofisten çıktı.

Başı, kalbi ve kasıkları yanan Jack masasına doğru ilerledi ve ağır ağır oturdu. Bir bardak ve her zamanki viski sürahisini bulmak için çekmeceyi karıştırdı ve kendine bir içki doldurdu.

Tatlı dumanlı tat ağzını doldurdu, yutkunurken boğazını sıcak bir parıltıyla yatıştırdı. İçkisini bitirdi ve bir tane daha doldurdu. Belki de Fretwell haklıydı, diye düşündü Jack ekşiyerek, onun konumundaki bir adam kitap kasalarını taşımaktan daha önemli işleri vardı. Aslına bakılırsa bugün her türlü işten vazgeçecekti. Burada oturup içki içecekti, ta ki tüm duygu ve düşünceleri sönene ve Amanda'nın yatakta çıplak bir şekilde Charles Hartley'le birlikte görüntüler bir ruh denizinde boğulana kadar.

"Bay Devlin." Oscar Fretwell kapı aralığında durmuş, gözlüklü yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. "Sizi rahatsız etmek istemezdim ama-"

"Meşgulüm," diye homurdandı Jack.

"Evet, efendim. Ancak, başka bir ziyaretçiniz daha var, Bay Francis Tode. Görünüşe göre babanızın mirasını dağıtmakla görevli bir avukat."

Jack hiç kıpırdamadan, gözlerini kırpmadan müdüre bakıyordu. Babasının mirasını dağıtıyordu. Bunun için hiçbir neden olamazdı... "Onu içeri gönderin," dediğini duydu düz bir tonda.

Maalesef Bay Tode olarak adlandırılan kişi gerçekten de bir amfibiyi andırıyordu; kısa boylu, kel ve iri göğüslü, yüzüne göre orantısız büyüklükte nemli siyah gözleri . Ancak bakışları son derece zekiydi ve Jack'in hemen hoşuna giden bir ciddiyet ve sorumluluk tavrı takınıyordu.

"Bay Devlin." El sıkışmak için öne çıktı. "Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Daha mutlu koşullar altında tanışamadığımız için üzgünüm. Size çok üzücü bir haber vermek için geldim."

Jack, "Kont öldü," dedi ve avukata oturmasını işaret etti. Mantıklı olan tek açıklama buydu.

Tode başını salladı, sıvı siyah gözleri kibar bir sempatiyle doluydu. "Evet, Mr. Devlin. Baban dün akşam uykusunda vefat etti." Jack'in masasındaki viski şişesine baktı ve ekledi, "Görünüşe göre zaten duymuşsunuz."

Jack, adamın babasının ölümünün üzüntüsünden içtiğini varsaymasına kısa bir süre güldü. "Hayır, duymamıştım."

Bir an garip bir sessizlik oldu. Avukat, Jack'in sert yüzüne gibi bakarak, "Aman Tanrım, babana ne kadar benziyorsun," dedi. "Seni kimin doğurduğu konusunda hiç şüphe yok."

Jack karamsar bir şekilde bardağındaki viskiyi karıştırdı. "Maalesef öyle."

Avukat bu olumsuz yorum karşısında şaşırılmış gibi görünmüyordu. Kontun uzun yaşamı boyunca pek çok düşman edindiğine şüphe yoktu, birkaç hoşnutsuz piç çocuk da dahil olmak üzere, zararlı bir ömür. "Kont ile yakın olmadığınız gerçeğinin farkındayım."

Jack bu küçümseme karşısında hafifçe gülümsedi ve cevap vermedi.

"Ancak," diye devam etti Tode, "Kont ölmeden önce sizi vasiyetine dahil etmeyi uygun gördü. Tabii ki sizin gibi varlıklı bir adam için bir simge... Yine de bu bir aile ödülü gibi bir şey. Kont size Hertfordshire'da küçük bir malikane ile bir kır mülkü bıraktı. İyi bir konumda ve bakımlı. Gerçekten bir mücevher. Büyük büyük büyükbabanız tarafından yaptırılmış."

"Ne büyük bir onur," diye mırıldandı Jack.

Tode alaycılığı görmezden geldi. "Kardeşlerin kesinlikle öyle düşünüyor," diye cevap verdi. "Baban ölmeden önce birçoğunun gözü buradaydı. Söylemeye gerek yok, bu işi size bırakmasına herkes şaşırdı."

Güzel, diye düşündü Jack acımasız bir memnuniyetle. Kendisini bu kadar az dikkate almayı tercih eden ayrıcalıklı züppeler grubunun canını sıkmaktan zevk alıyordu. Hiç kuşkusuz bir sürü sızlanma ve

Eski bir aile mülkünün gayrimeşru bir üvey kardeşe bırakılmış olmasından yakınıyordu.

Tode, "Baban kısa bir süre önce vasiyetnameyi yazdırdı," dedi.
"Belki de başarılarınızı büyük bir ilgiyle takip ettiğini bilmek ilginizi çekecektir. Sizin birçok yönden kendisine benzediğinize inanıyor gibiydi."

"Muhtemelen haklıydı," dedi Jack, kendinden iğrenerek.

Avukat başını biraz eğerek düşünceli bir şekilde ona baktı. "Kont çok karmaşık bir adamdı. Görünüşe göre dünyada her şeye sahipti. Ama yine de zavallı adam mutluluk yeteneğinden yoksun görünüyordu."

Bu cümle Jack'in ilgisini çekti ve onu geçici olarak acı kuyusundan çıkardı. "Mutlu olmak için özel bir yetenek mi gerekiyor?" diye sordu, hâlâ viski bardağına bakarak.

"Ben hep öyle düşünmüşümdür. Babanızın topraklarında kiracı olarak çalışan bir çiftçiye tanıyorum, toprak zeminli, kaba saba bir taş kulübede yaşıyor ama bana her zaman hayattan babanızdan çok daha fazla zevk aldığı izlenimini vermiştir. Mutluluk durumunun insanın başına gelen bir şey değil, insanın seçtiği bir şey olduğunu düşünmeye başladım."

Jack bu gözlem karşısında omuz silkti. "Bilemiyorum."

Bay Tode boğazını temizleyip ayağa kalkana kadar birlikte sessizce oturdular. "Size iyi dileklerimi sunuyorum Bay Devlin. Şimdilik izninizi isteyeceğim ve kısa süre içinde mirasınızla ilgili materyalleri göndereceğim." Bir anlık utançla durakladıktan sonra ekledi: "Korkarım ki Bunu söylemenin diplomatik bir yolu... Ancak Kont'un meşru çocukları sizinle hiçbir iletişim kurmak istemediklerini söylememi istediler. Başka bir deyişle, cenaze..."

Jack kısa ve çirkin bir kahkaha atarak, "Korkmayın, ben katılmayacağım," dedi.
"Üvey kardeşlerime ve kız kardeşlerime şunu söyleyebilirsiniz ki

Onlar da bende olduğu gibi."

"Evet, Bay Devlin. Eğer size yardımcı olabileceksem, lştfen beni bilgilendirmekten çekinmeyin."

Avukat gittikten sonra Jack ayağa kalktı ve odanın içinde volta attı. Viski aklını başından almıştı; viskiye karşı zamanki toleransı kaybolmuş gibiydi. Baş ağrıyordu ve kendini boş, aç ve bitkin hissediyordu. A neşesiz bir gülümseme dudaklarını büktü. Şimdiye kadar cehennem gibi bir gün olmuştu ve sabah daha bitmemişti.

Geçmişinden ve geleceğinden tuhaf bir şekilde uzaklaşmış, sanki bir şekilde kendi hayatının dışında duruyormuş gibi hissediyordu. Jack zihinsel olarak tüm memnun olması için sebepler vardı. Parası, mşlkş, arazisi vardı ve şimdi de bir aile mşlkşnş, bir piçten ziyade meşru bir varise verilmesi gereken doğuştan gelen bir hakkı miras almıştı. Çok memnun olmalıydı.

Ama bunların hiçbirisi umurunda değildi. Tek bir şey istiyordu: Amanda Briars'ı yatağına almak. Bu gece ve her gece. Ona sahip olmak ve onun tarafından sahiplenilmek.

Her nasılsa Amanda, onun sonunun da babası gibi zengin, duygusuz ve kötü ruhlu olmasını engelleyecek tek şeydi. Eğer yapamazsa Ona sahip olmak... Hayatının geri kalanını Charles Hartley ile yaşlanmasını izleyerek geçirmek zorunda kalsaydı...

Jack küfretti, volta atışı kafesteki bir kaplan gibi odanın etrafında dönene kadar daha da tedirginleşti. Amanda açıkça kendisi için iyi bir seçim yapmıştı. Hartley onu asla kadınsı olmayan ya da alışılmadık bir şey yapmaya teşvik etmezdi. Onu rahat bir görgş kuralıyla örtecek ve çok geçmeden, bir zamanlar doğum günü için bir fahişeyi kiralamaya çalışan düşüncesiz kadın, saygınlık katmanlarının altına gömülecekti.

Jack pencerenin yanında durdu ve ellerini serin camın üzerine koydu. Acımasızca, Amanda için Hartley gibi bir adamla evlenmenin çok daha iyi olacağını kabul etti. Ne pahasına olursa olsun, Jack kendi bencilliğini bastıracaktı. ve kendi ihtiyaçlarından çok onun ihtiyaçlarını düşünürdü. Eğer bu onu öldürürse.

Amanda'nın onun hakkında ne hissettiğini asla anlamaması için maçı kabul etti ve ikisine de iyi dileklerini ilettiler.

Amanda yakında evleneceği eşine gülümsedi. "Duyuruyu saat kaçta yapacaksın Charles?"

"Talbot istediğim zaman bunu yapabilmem için bana izin verdi. Dans başlayana kadar bekleyeceğimizi ve seninle nişanlı bir çift olarak ilk valsini yapacağımızı düşünmüştüm."

"Mükemmel bir plan." Amanda midesindeki huzursuz hissi görmezden gelmeye çalıştı.

Bay Thaddeus Talbot'un evinin salonuna dış balkonlardan birinde birlikte duruyorlardı. Parti iyi gidiyordu.

Yüz elliden fazla konuk, Talbot'un tüm etkinliklerinde standart olan güzel müziğin ve cömert lezzetlerin tadını için bir araya geldi. Bu gece Amanda ve Charles, bekleyen evliliklerini açıklayacaklardı.

Düğünlerini arkadaşlarına ve tanıdıklarına duyuracaklardı. Daha sonra evlilik ilanları üç hafta boyunca kilisede okunacak ve Windsor'da küçük bir düğün yapacaklardı.

Amanda'nın kız kardeşleri Sophia ve Helen, küçük kardeşlerinin evleneceği haberine çok sevinmişlerdi. Sophia, "*Seçiminizi tamamen onaylıyorum ve tavsiyelerime kulak verdiğiniz için duyduğum büyük memnuniyeti gizleyemem,*" diye yazmıştı. *Tüm raporlara göre, Bay Hartley terbiyeli ve sakın yaşayan bir beyefendi, soyu saygın ve serveti iyi kurulmuş. Bu evliliğin ilgili tüm taraflar için büyük yarar sağlayacağından hiç şüphem yok. Bay Hartley'i ailemize katmak için sabırsızlanıyoruz sevgili Amanda ve eş seçimindeki isabetli kararından dolayı seni kutluyorum...*

Akıllıca, diye düşündü Amanda sessizce eğlenerek. Bir zamanlar nişanlısını bu şekilde tanımlamak istemezdi, ama bu kesinlikle iş görürdü.

Hartley gözlenmediklerinden emin olmak için etrafına bakındı, sonra eğilip alnından öptü. Sakallı bir adam tarafından öpülmek Amanda'ya garip gelmişti, dudaklarının yumuşaklığı saçlarının tel tel fırçasıyla çevrelenmişti.

"Beni ne kadar mutlu ettin, Amanda. Mükemmel bir uyum içindeyiz, değil mi?"

"Öyleyiz," dedi küçük bir kahkaha atarak.

Eldivenli ellerini tuttu ve sıktı. "İzin ver seni getireyim Biraz punç. Burada birkaç dakika baş başa kalacağız - içerideki kalabalıktan çok daha huzurlu. Beni bekler misin?"

"Elbette canım." Amanda onun ellerini sıkmasına karşılık verdi ve rahatsız edici duygu geçince iç . "Acele et Charles, eğer uzun süre burada olmazsan seni özleyeceğim."

"Gerçekten de acele edeceğim," diye karşılık verdi sevecen bir . "Partideki en çekici kadını birkaç dakikadan fazla yalnız bırakacak kadar aptal değilim." Misafir odasına açılan camlı kapıları açtı. Bir müzik ve sohbet patlaması onun çıkışına eşlik etti, kapılar bir kez daha kapandığında sesler hızla boğuldu.

Jack karamsar bir şekilde Thaddeus Talbot'un kırmızı tuğlalı evinin salonundaki zarif misafir kalabalığını inceledi ve Amanda'yı bir an olsun görebilmek için avlandı. Odanın bir ucundaki panelli koruluktan gelen müzik, Hırvat halk ezgilerinin coşkulu bir yorumuydu ve toplantıya canlı bir hava katıyordu.

Nışan duyurusu için güzel bir gece, diye düşündü kasvetli bir şekilde. Amanda görünmüyordu ama Charles Hartley'nin uzun boyu içecek masasında görünüyordu.

Varlığının her zerresi adamlar medeni bir şekilde konuşma fikrine isyan etti. Yine de bir şekilde gerekli görünüyordu. Bu davranış onun doğasına ne kadar yabancı olursa olsun, durumu bir beyefendi gibi kabullenmeye çalışacaktı.

Yüzünü ifadesiz bir maskeye dönüştürmeye zorlayan Jack, bir hizmetçiye iki fincanı meyve renkli punçla doldurmasını söyleyen Hartley'e yaklaştı.

"İyi akşamlar Hartley," diye mırıldandı. Adam ona doğru döndü, geniş, kare yüz hatlarında bir sorun yok gibiydi, sakalının kırpıntıları arasında yumuşak bir gülümsemesi vardı. "Görünüşe göre tebrikler sıraya girmiş."

Hartley dikkatle, "Teşekkür ," dedi. İkisi de zımnı bir anlaşmayla içecek masasından kalktı ve odanın duyulmayacak boş bir köşesini buldu. Hartley, "Amanda bana bu sabah seni ziyaret ettiğini söyledi," diye yorum yaptı. "Haberı verdikten sonra senin..." diye düşündüm. Jack'e değerlendirci bir bakış atarak durakladı. "Ama görünüşe göre evliliğe bir itirazınız yok."

"Neden ki? Doğal olarak Bayan Briars için en iyisini

istiyorum." "Peki bu koşullar sizi rahatsız etmiyor mu?"

Hartley'nin Amanda ile olan ilişkisinden bahsettiğini düşünen Jack başını salladı. "Hayır," dedi sert bir gülümsemeyle. "Eğer sen bu koşulları görmezden gelebiliyorsan, ben de gelebilirim."

Şaşkın görünen Hartley temkinli bir mırıltıyla konuştu. "Bir şeyi bilmeni isterim, Devlin. Amanda'yı mutlu etmek için elimden geleni yapacağım ve çocuğuna mükemmel bir baba olacağım. Belki de bu şekilde daha kolay olur, senin bu işe karışmaman-"

"Çocuk," dedi Jack yumuşak bir sesle, bakışları diğer adamın yüzüne yöneldi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Hartley kıpırdamadan duruyordu ve yerdeki uzak bir noktaya alışılmadık bir şekilde konsantre olmuş gibi görünüyordu. Yukarı baktığında kahverengi gözleri dehşetle kırışmıştı. ", değil mi? Amanda bu sabah sana söylediğine dair bana güvence verdi."

"Bana ne söyledi? O-" Jack tam bir şaşkınlık içinde sözünü kesti, Hartley'nin Tanrı aşkına ne demek istediğini merak ediyordu. Sonra anladı. Bir çocuk, bir çocuk...

Yüce Tanrım.

Bu haber beyninde bir patlama gibi olmuş, tüm hücrelerini ve sinirlerini ateşe vermişti. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Hamile, değil mi? Benim çocuğuma. Ve bana söylemeden seninle evlenecekti."

Hartley'nin sessizliği yeterli bir cevaptı.

Jack ilk başta bir şey hissedemeyecek kadar sersemlemişti. Sonra öfke alevlendi ve yüzünü koyu bir renk kapladı.

"Görünüşe göre Amanda bu konuyu seninle tartışmaya cesaret edememiş." Hartley'nin sessiz mırıltısı beynindeki öfkeli uğultunun arasından süzüldü.

"Buna kalacak," diye mırıldandı Jack. "Nişan duyurunu ertelesen iyi olur Hartley."

Hartley'nin, "Belki de en iyisi budur,"

dediğini duydu. "Bana onun nerede

olduğunu söyle."

Hartley razı oldu ve Jack Amanda'yı aramaya çıktı, zihni istenmeyen hatıralarla kaynıyordu. Acımasız bir dünyada hayatta kalmak için mücadele eden çaresiz küçük çocuklarla ilgili çok fazla anısı vardı. Onları korumaya çalışmıştı.

-Hatta bu çabanın izlerini kendi bedeninde de taşıyordu. Ama o zamandan beri sadece kendinden sorumlu olmak istemişti. Hayatı kendisine aitti ve kendi şartlarına göre ele alınmalıydı. Aile sahibi olmak istemeyen bir adam için böyle bir kaderden kaçınmak yeterince basit bir meseleydi.

Şimdiye kadar.

Amanda'nın onu bu durumdan böylesine sıyırmaya çalışması çıldırtıcıydı. Adamın evlilik riskini ve getirdiği her şeyi göze almak istemediğini çok iyi biliyordu. Belki de onu sorumluluktan tamamen kurtardığı için minnettar bile olmalıydı. Ama minnettarlık hissettiği son şeydi. Öfke ve sahiplenme duygularıyla doluydu.

İlkelerin ona sonsuza dek sahip çıkması gerekir.

Bölüm 14

Hafif bir esinti yaprakların arasından hışırdayarak taze toprak ve lavanta çiçeklerinin kokusunu getirdi. Amanda balkonun yan tarafına çekildi ve burada tamamen gözden kayboldu. Evin duvarına yaslandığında, kırmızı tuğlanın pürüzlü dokusu çıplak omuzlarını hafifçe aşındırdı.

Sırt dekolteli, soluk mavi, kordonlu ipek bir elbise giymişti ve tülден yapılmış perdeler bedenın üzerinden X şeklinde geçiyordu. Uzun Elbisenin kolları daha şeffaf bir tülден yapılmıştı, elleri ise beyaz eldivenlerle kaplıydı. Mavi ipeğin altındaki çıplak kollarının parıltısı Amanda'ya kendini sofistike ve cüretkâr hissettirdi.

Fransız kapıları açılıp kapandı. Amanda yana doğru baktı, gözleri karanlığa o kadar alışmıştı ki içeriden gelen ışıkla geçici olarak kamaştı. "Bu kadar çabuk mu döndün Charles? Geldiğimizden beri punç kâsesinin önündeki sıra epey kısalmış olmalı."

Cevap gelmedi. Amanda önündeki karanlık siluetin Charles Hartley'e ait olmadığını hemen anladı. Ona yaklaşan adam uzun boylu, geniş omuzluydu ve Jack Devlin'den başkasına ait olamayacak sinsi bir zarafetle hareket ediyordu.

Gece onun etrafında dönüyor gibiydi. Topuklu terliklerinin içinde biraz sallandı, dengesi sarsılmıştı. Jack'in hareketlerinde endişe verici derecede kasıtlı bir şey vardı, sanki onu avını yakalamış bir kaplan gibi köşeye sıkıştırıp yutmaya kararlıydı. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu ihtiyatla. "Seni uyarıyorum, Bay Hartley yakında bana dönecek ve-"

"Merhaba Amanda." Sesi ipeksi ve tehditkârdı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Ne?" Amanda şaşkınlıkla başını salladı. "Bu gece burada olmaman gerekiyordu. Gelmeyeceğini söylemiştin. Neden-"

"Sana ve Hartley'e iyi dileklerde bulunmak

istedim." "Oh. Çok nazıksınız."

"Hartley öyle düşünüyor gibiydi. Bir dakika önce onunla konuştum."

Adamın yüksek formu onunkinin üzerine eğildiğinde, içinden bir tedirginlik geçti.

Sanki bedeni, zihninin henüz kabullenmediği tatsız bir bilginin farkına gibi, dişleri anlaşılmas bir şekilde takırdamaya başladı. "Aranızda ne konuşuldu?"

"Bir tahminde bulun." Amanda inatla sessizliğini koruyup güzel elbisesinin içinde titremeye devam edince, adam sessiz bir hırıltıyla ona doğru uzandı. "Seni küçük korkak."

Tepki veremeyecek kadar sersemlemiş olan Amanda, adamın cezalandırıcı kolları etrafını sardığında kaskatı kesildi. Adamın eli Amanda'nın başının arkasını kavradı, saçının düzgünlüğünü bozmaya aldırmadan yüzünü yukarı doğru itti. Nefes nefese kaldı, kendini kurtarmak için bir hamle yaptı, ama adamın ağzı onunkine daldı ve yakaladı, alev alev yanıyordu, ısrarcıydı, onun sıcaklığından ve tadından açlıkla besleniyordu. Amanda titredi ve itti, içinde alevlenen vahşi zevki, utançtan ya da mantıktan muaf olan istekli tepkiyi görmezden gelmek için mücadele etti.

Dudaklarının sıcaklığı ve baskısı çok lezzetliydi ve ona duyduğu özlem o kadar büyüktü ki, kendini ondan ayırdığında gerçekten nefes nefese kaldı. Bir adım geriye doğru sendeledi, aniden çılgınca savrulan bir gecede dengesini sağlamak için savaştı. Tuğla duvar sırtına sertçe çarparak daha fazla geri çekilmesini engelledi.

"Sen delisin," diye fısıldadı, kalbi acı veren bir şiddetle çarpıyordu.

"Söyle bana Amanda," dedi kabaca. Elleri Amanda'nın üzerinde kayarak mavi ipek elbisenin içinde vücudunun titremesine neden oldu. "Bana bu sabah ofisimde ne söylemen gerektiğini söyle."

"Gidin buradan. Biri bizi burada görecek. Charles geri gelecek, ve o
-."

"Sen ve ben konuşma fırsatı bulana kadar nişan duyurusunu ertelemeyi kabul etti."

"Ne hakkında?" diye adamın ellerini itti. Umutsuzca cahil numarası yapmaya çalıştı. "Seninle hiçbir şey tartışmak istemiyorum, hele ki şu anda hiçbir anlamı olmayan geçmişteki bir cilveleşme hakkında hiç!"

"Benim için bir anlamı var." Adamın iri eli, kadının karnını bariz bir sahiplenmeyle kavradı. "Özellikle de taşıdığın çocuğun ışığında."

Amanda suçluluk ve korkudan zayıf düştü. Jack'in kontrol altına alınmış öfkesi onu bu kadar telaşlandırmamış olsaydı, fiziksel destek arayışıyla ona doğru sarkabilirdi. "Charles sana söylememeliydi." Jack', arkasındaki harç ve tuğla kadar sert olan göğsünü itti. "Bilmeni istemedim."

"Bilmek benim hakkım, lanet olsun sana."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hala onunla evleneceğim."

"Cehennem gibisin," dedi sertçe. "Eğer bu kararı sadece kendin için veriyor olsaydın, bu konuda tek kelime etmezdim. Ama şimdi işin içinde başka biri var - benim çocuğum. Onun geleceği hakkında söz hakkım var."

"Hayır," diye fısıldadı çılgınca. "Kendim ve bebeğim için doğru olan bir karara vardığımda olmaz. Bana Charles'ın verebileceğini veremezsin. Tanrım, sen çocukları bile sevmiyorsun!"

"Kendi çocuğumu bırakıp gitmeyeceğim." "Başka seçeneğin yok!"

"değil mi?" Onu hafif ama inatçı bir tutuşla yakaladı. "Dikkatle dinle," dedi ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olan sessiz bir tonda.

"Bu mesele çözülene kadar Hartley ile aranızda nişan olmayacak. Seni arabamla evin önünde bekleyeceğim. Eğer tam on beş dakika içinde gelmezsen, seni bulacağım ve bedensel olarak dışarı çıkaracağım. Gizlice ayrılabiliriz ya da yarın Londra'daki her salonda dedikodusu yapılacak bir olay çıkarabiliriz. Siz karar verin."

Onunla daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştı, yumuşak sesinin altında çelik . Amanda'nın ona inanmaktan başka çaresi yoktu. Hayal kırıklığı dayanılmaz bir boyuta tırmanırken, bağırıp çağırmak istiyordu. Kendinden tamamen tiksindiği için, her zaman alay etmekten zevk aldığı sansasyon romanlarının akılsız kadın kahramanları gibi kendini gözyaşlarına boğulmak üzereyken buldu. Patlamaya hazır duygularını kontrol etmeye çalışırken ağzı titriyordu.

Jack bu zayıflık belirtisini gördü ve yüzündeki bir şey gevşedi. "Ağlama. Gözyaşlarına gerek yok, *mhuirnin*," dedi daha yumuşak bir sesle.

Güçlkle konuşabiliyordu; boğazı sefaletten pıhtılaşmıştı. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Evime."

"Önce Charles'la konuşmam gerek."

"Amanda," dedi usulca, "seni benden kurtarabileceğini düşünüyor musun?"

Evet, evet, diye haykırdı zihni sessizce. Ama bir zamanlar sevgilisi olan ve şimdi düşmanı olan adamın karanlık yüzüne baktığında, tüm umutları kül oldu. Jack Devlin'in iki yönü vardı.

haydut ve acımasız manipülatör. İstedikini elde etmek için ne gerekiyorsa yapardı. "Hayır," diye fısıldadı acı acı.

dayanılmaz gerilime rağmen Jack hafifçe gülümsedi. "On beş dakika," diye uyardı ve onu karanlıkta titreyerek bıraktı.

Jack'in arabayı evine götürürken sessiz kalması, bir müzakereci olarak ne kadar yetenekli olduğunun bir göstergesiydi. O stratejik bir sessizlik sergilerken, Amanda şaşkınlık ve öfke karışımı bir duygu içinde kıvranıyordu. Elbisesinin askıları ve bağcıkları

Vücudunun üst kısmı nefes alamayacak kadar sıkışmıştı. Akşamın erken saatlerinde kendisini çok hafif ve zarif hissettiren uçuk mavi ipek elbisesi şimdi dar ve rahatsızdı; takıları da çok ağırdı. Saçındaki tokalar kafa derisini çiziyordu. Kendini kapana kısılmış, eli kolu bağlı ve tamamen sefil hissediyordu. Varacakları yere ulaştıklarında, iç tartışmaları onu bitkin düşürmüştü.

Mermer giriş holü loş bir şekilde aydınlatılmıştı, mermer heykellerin bozulmamış cephelerindeki gölgeleri hafifletmek için sadece bir lamba vardı. Bir uşak ve iki uşak dışında hizmetkârların çoğu yatmaya gitmişti. Yukarıdaki vitray pencereden süzülen yıldız ışığı, orta merdivene lavanta, mavi ve yeşil ışınlar gönderiyordu.

Jack bir elini Amanda'nın sırtında tutarak ona iki kat merdiven çıkmasında rehberlik etti. Amanda'nın daha önce hiç görmediği odalardan oluşan bir süite girdiler; özel bir kabul odası, ilerideki bir yatak odasına bağlanıyordu. İlişkileri onun evinde değil, kendi evinde gerçekleşmişti ve Amanda merakla tanımadığı çevreye baktı. Karanlık, lüks bir odaydı. erkeksi bir sığınak, duvarlar damgalı deri kaplı, yerler Aubusson desenli koyu kırmızı ve altın renkli kalın halılarla kaplı.

Jack ustalıkla bir lamba yaktı, sonra yanına geldi. Eldivenlerini çıkardı, gevşetmek için her parmağının ucundan hafifçe çekti. Çıplak elleri Jack'in sıcak gücüyle çevrelendiğinde kadın kaskatı kesildi.

"Bu benim hatam, senin değil," dedi sessizce. Başparmakları kadının parmak eklemlerinin kör noktalarını okşadı. "İlişkimizde deneyimli ortak bendim. Bunun olmasını engellemek için daha fazla özen göstermeliydim."

"Evet, ."

Jack, kolları sırtına dolandığında kızın irkilmesine aldırmadan onu vücuduna yapıştırdı. Onun yakınlığı vücudunda tüylerin diken diken olmasına neden oldu ve içinden sinirsiz, heyecanlı bir ürperti geçti. Yavaşça onu kendine çekti ve tutturulmuş saçlarının kıvrımlarına doğru konuştu.

"Hartley'i seviyor musun?"

Yüce Tanrım, nasıl da yalan söylemek istiyordu. "Evet" kelimesini oluşturmaya çalışırken ağzı kasıldı ama bir türlü ses çıkaramadı. Sonunda omuzları yenilgiyle çöktü ve sessizlik yüzünden kendini güçsüz hissetti. Mücadele. "Hayır," dedi kısık sesle. "Ondan hoşlanıyorum ve ona saygı duyuyorum, ama bu aşk değil."

İçini çekti, elleri Amanda'nın kollarından sırtına doğru hareket etti. "Seni hep istedim Amanda. Senden ayrıldığımdan beri her lanet gün. Başka bir kadına gitmeyi ama yapamadım."

"Eğer benden ilişkimize devam etmemi istiyorsan, bunu yapamam." Sıcak gözyaşları kirpiklerinin üzerinden süzüldü. "Senin metresin olup çocuğumu gizlilik ve utanç dolu bir hayata mahkûm etmeyeceğim."

Jack'in eli kadının çenesinin altına kaydı ve onu kendisine bakmaya zorladı. İfadesinde şefkat ve acımasız bir amacın garip bir karışımı vardı. "Çocukken neden bir piç olarak doğduğumu, neden diğer çocuklar gibi bir ailem olmadığını merak ederdim. Bunun yerine, annemi izlerdim. Bir dizi sevgili edinir, her seferinde Tanrı'dan onlardan birini kendisiyle evlendirmesini dilerdi. Ortaya çıkan her yeni erkekle birlikte bana ona baba dememi söyledi... ta ki bu kelime benim için tüm anlamını yitirene kadar. Şunu anla, Amanda. Çocuğum gerçek babası olmadan büyümeyecek. Ona kendi adımı vermek istiyorum. Seninle evlenmek istiyorum."

An tuhaf, baş döndürücü bir şekilde gelişti ve kadın ona doğru sallandı. "Benimle gerçekten evlenmek istemiyorsun. Kendinize onurlu bir şey yaptığınızı söyleyerek vicdanınızı rahatlatmak istersiniz. Ama Yakında benden bıkacaksın ve çok geçmeden kendimi taşrada bir yerde bulacağım, böylece beni ve çocuğumuzu rahatça unutabileceksin-"

Jack acı ve korku dolu sözlerini, yüzü sertleşerek onu kısa bir süre sarsarak kesti. "Buna gerçekten inanmıyorsun, lanet olsun. Bana bu kadar az mı güveniyorsun?" Kızın gözlerindeki cevabı okuyunca, altına yemin etti nefesini. "Amanda... biliyorsun ki ben verdiğim sözlerden asla dönmem. İyi bir koca olacağıma söz veriyorum. İyi bir baba."

"O şeylerin nasıl olacağını bilmiyorsun!"

"Öğrenebilirim."

"İnsan bir aile istemeyi 'öğrenmez'," dedi küçümseyerek.

"Ama seni istiyorum." Jack onu öptü, ağzı onu içine almak için açılana kadar bastırdı ve talep etti. Elleri sırtında ve kalçalarında geziniyor, sanki onu kendi içine çekmeye çalışıyormuş gibi sıkıyordu. Eteklerinin katmanları arasından bile onun uyarılmışlığının sert, kavisli şeklini hissedebiliyordu. "Amanda," dedi hırıltılı bir sesle, dudaklarını yüzüne ve saçlarına sürterek, ulaşabildiği her yerine öpücükler kondurarak. "Seni istemeden duramıyorum... sana ihtiyacım var. Sana sahip olmalıyım. Ve senin de bana ihtiyacın var, bunu kabul edemeyecek kadar inatçı olsan bile."

"Sağlam, istikrarlı ve sadık birine ihtiyacım var," diye . "Bu bir gün tükenecek ve sonra-"

"Asla," diye homurdandı. Ağzı bir kez daha üzerine kapandı, içinden bir ihtiyaç sarsıntısı geçirmesine neden olan tahrip edici bir öpücükle. Onu kaldırdı ve dört direkli devasa yatağa yatırdı, kendini kontrol etmek için savaşıırken ciğerleri körük gibi çalışıyordu. Onun üzerinde durarak yeleğini ve ipek kravatını çıkardı ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Amanda'nın zihni kafa karışıklığı ve arzuyla bulanıktı. Onu bu ilkel tavırla yatak odasına götüremezdi... ve yine de kendi vücudunun ısrarlı yaygarasını görmezden gelemezdi. Geçtiğimiz haftalarda yaşadığı mahrumiyet aniden çok fazla gelmişti ve onu neredeyse acı veren bir aciliyetle istiyordu.

Yüzü kızarmış ve titreyen kadın, Jack'in gömleğini silkip yere atmasını, göğsünün parıldayan kaslı genişliğini ve omuzlarının kaslı genişliğini ortaya çıkarmasını izledi. Jack onun üzerine eğildi ve bacaklarına uzandı. Her bir ayakkabının bağını çözüp çıkarırken, sıcak eli kızın soğuk ayak parmaklarını kavradı ve hafifçe sürttü. Eteklerini dizlerine kadar kaldırdı ve nazik parmakları jartiyerlerine kayd. "Bunu Hartley ile mi yaptın?" sordu, jartiyerleri çıkarıp çoraplarını açarken dizlerine bakarak.

"Ne yaptım ben?" Amanda kararsızca sordu.

Kıskançlık ses tonuna aşınmış bir hava kattı. "Benimle oyun oynama Amanda. Bu konuda değil."

"Charles'la yakınlaşmadım," diye mırıldandı, adam bacaklarındaki ipek tabakayı sıyırıp baldırlarını okşarken dudağını ısırdı.

Amanda onun yüzünü göremiyordu ama verdiği cevabın onu rahatlattığını hissetti. Adam dikkatle çekmecelerini çekiştirerek eteklerinin altından çıkardı ve elbisesinin arkasına uzandı. Kıpırdamadan durdu, adam elbisesini çözüp başının üzerinden çekerken vücudu bir beklenti ağrısıyla doldu. Korsesi çözüldüğünde ve nihayet kalışlarının ısırarak baskısından kurtulduğunda küçük bir rahatlama mırıltısı kaçtı. Adamın ellerini vücudunda hissetti, nazikçe kombinezonunun kâğıt inceliğindeki pamuğunu arıyordu. Adam göğüslerini avuçladı, ellerinin sıcaklığı göğüs uçlarının hevesle avuçlarına doğru yükselmesine ve batma hissiyle sertleşmesine neden oldu. Adam eğilip olgun bir tepe üzerinde ağzını açarak yalayıp yatıştırırken kadın inledi. Narin kumaş, adamın dokunuşlarıyla ıslandı ve kadın tutarsız bir sesle kendini yukarı doğru kaldırdı.

Parmakları kombinezonun kenarını kavradı ve onu düzgünce, kolayca yırtarak göğüslerinin bol kıvrımlarını ortaya çıkardı. Solgun, serin teni ellerinin arasına alan Jack, Amanda onun altında gerilene ve nefesi kesilene kadar öptü ve emdi. "Karım olur musun?" diye mırıldandı, sıcak nefesi nemli pembe meme uçlarına çarpıyordu. Amanda sessiz kalınca, Jack'in parmakları Amanda'nın göğüslerinin kıvrımlarını sıkarak onu cevap vermeye zorladı. "Olur musun?"

"Hayır," dedi kadın ve adam aniden güldü, gözleri tutkuyla parlıyordu. "O

zaman fikrini değiştirene kadar seni bu yatakta tutacağım." Uzandı pantolonunun önünü indirdi, kendini kurtardı ve onun üzerine tırmandı. "Sen Eninde sonunda olacak. Dayanıklılığımın şüphe mi ediyorsun?"

Bacaklarını araladı ve adamın cinsel organının sert, küt uçlu sıcaklığını arasındaki koyu renkli buklelerin yuvasına sürttüğünü hissettiğinde tüm vücudu tepki olarak sıçradı. Yukarı doğru gerildi, onu o kadar çok istiyordu ki

Ağlamamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. "Sen benimsin," diye fısıldadı, yavaşça içine girdi, şaftının başı içeri doğru itti. "Kalbin, bedenin, zihnin, karnında büyüyen tohum... şeyin." Onu doldurdu, bacaklarını sırtına dolamak zorunda kalana kadar kendini daha derine itti. ona uyum sağla.

"Bana kime ait olduğunu söyle," diye fısıldadı, ritmik bir şekilde itti, şişmiş etini gerdi, ta ki kadın onun içindeki, üstündeki, etrafındaki ağırlığından inleyene kadar.

"Sen," diye nefesi kesildi. "Sen. Oh, Jack-"

Tekrar itti, vücudu yorulmak bilmiyordu, eli uyluklarının arasından kayarak buklelerin sıklığında gizlenen savunmasız zirveye dokundu ve okşadı. Bir anda doruğa ulaştı, adamın sahip olduğu yakıcı hazzın üstesinden geldi.

Vücutlarını birleştirmeye devam eden Jack, sırt üstü dönerek kadının uzun, kaslı vücuduna binmesini sağladı ve yeni bir ritim tutturmak için kalçalarını kavradı. "Yapamam," diye inledi, göğüsleri yüzünün önünde sallanıyordu, ama elleri onu ısrarla kavradı ve hareket ettirdi ve acil ihtiyacın yeniden arttığını hissetti. Bu kez kadın kasıldığında, adam derin bir iniltiyle ona katıldı ve doruk noktasını vücudunun merkezine doğru itti. Uzun, zonklayıcı dakikalar boyunca birbirleriyle kaynaşmış halde kaldılar, tenleri sıcak ve birbirine karışmış terle tuzluydu.

Ellerini Amanda'nın kıvrıkcık başının etrafında kenetleyen Jack, Amanda'nın ağzını kendi ağzına yaklaştırdı. Onu hafifçe öptü, dudakları sıcak ve alaycıydı. "Tatlı Amanda," fısıldadı ve Amanda onun ağzına karşı gülümsediğini hissetti. "Yemin ederim sabaha kadar senden bir 'evet' alacağım."

Amanda'nın Jack Devlin'le küçük, uygun bir şekilde evlenmesi aile ve arkadaşlar arasında kargaşaya neden oldu. Sophia bu birlikteliğin bir gün ayrılıkla sonuçlanacağını tahmin ederek daha fazla onaylamazdı. "İkinizin ortak hiçbir yönünüz olmadığını söylememe gerek yok sanırım," demişti kız kardeşi sert bir ifadeyle. bahset."

Amanda duygusal bir çalkantının ortasında olmasaydı, Jack'le ortak bir yönlerinin daha olduğunu söyleyecekti. Ancak, hamilelik haberini vermeye henüz hazır değildi ve sessiz kalmayı başardı.

Charles Hartley'le yüzleşmek o kadar da kolay olmamıştı. Onun kendisine gösterdiği nazik nezaket yerine kınanmayı tercih ederdi. O kadar bağışlayıcı, kadar anlayışlıydı ki, onunla değil, Jack Devlin'le evleneceğini açıklamaya çalışırken kendini tamamen sefil hissetti.

Adamın tek sorusu "İstediğin bu mu Amanda?" oldu ve Amanda utanarak başını salladı.

"Charles," demeyi başardı, neredeyse suçluluk duygusundan , "benim tarafımdan çok kötü kullanıldın-"

"Hayır, asla öyle deme," diye araya girdi, ona doğru uzanmaya başladı, sonra kendini kontrol etti. Kendini tuttu ve ona hafif bir gülümseme verdi. "Seni tanıdığım için çok daha iyiyim Amanda. Tek arzum senin iyiliğin. Ve eğer Devlin'le evlenmeniz mutluluğunuzu güvence altına alacaksa, bunu şikayet etmeden kabul edeceğim."

Amanda'nın kızgınlığına rağmen, daha sonra bu konuşmayı Jack'e tekrarladığında, Jack en ufak bir pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu. Sadece kayıtsızca omuz silkti. "Hartley senin için savaşılabirdi," diye . "Bunu yapmamayı seçti. Bunun suçunu neden sen ya da ben üstlenelim ki?"

"Charles bir centilmen gibi davranıyordu," diye karşılık verdi. "Belli ki bu konuda çok az tecrüben var."

Jack sırtıttı ve onu kucağına çekti, elleri küstahça kızın bedenini kavradı. "Beyefendiler her zaman istediklerini elde edemezler."

"Peki ya alçaklar?" diye sorarak onu güldürdü.

"Bu alçağın var." Charles Hartley'le ilgili tüm düşünceler aklından çıkana kadar onu derin derin öptü.

* * *

Amanda'yı dehşete düşüren bu acele evlilik haberi, Londra gazetelerinin dedikodu sayfalarını korkunç spekülasyonlarla doldurmuştu. Jack'in sahibi olduğu yayınlar elbette biraz saygılıydı ama sahibi olmadığı yayınlar acımasızdı. Londra'nın en başarılı yayıncısı ile ünlü bir romancının evliliği kamuoyunu heyecanlandırmış görünüyordu. Düğünlerinden sonraki iki hafta boyunca, *The Mercury*, *The Post*, *The Public Ledger*, *The Journal* ve *The Standard* gibi yayınlarda her gün ilişkilerine dair -çoğu uydurma- yeni ayrıntılar ortaya çıktı.

Haber endüstrisinin doymak bilmez iştahını anlayan Amanda, dedikoducuların yakında Jack ile olan evliliğine olan ilgilerini kaybedeceklerini ve istismar edecek yeni bir konu bulacaklarını kendi kendine söyledi. Bununla birlikte, onu üzmeyi başaran bir hikaye vardı ve açıkça gerçek dışı olmasına rağmen, yeni kocasına yaklaşacak kadar rahatsız oldu.

"Jack," dedi ihtiyatla, yeşil ve bordo renkli büyük yatak odalarında ona yaklaşarak.

"Mmm?" Jack, pantolonuyla birebir uyumlu, kömür rengine, düzgün bir yeleşin içinde omuz silkti. Vücudunun zarif ve güçlü hatları, yeni moda uygun olarak dikilmiş, dar olmaktan ziyade rahat ve konforlu olan giysiler tarafından sadakatle takip ediliyordu. Uşağı tarafından seçilen desenli bir ipek elbiseyi eline alan Jack, eleştirel bir gözle inceledi.

Amanda kâğıdı ona uzattı. "Bunu gazetede gördün mü? *London Report*'un dedikodu bölümü mü?"

Jack kâğıdı bir kenara bıraktı ve kâğıdı aldı. Bakışları hışırdayan sayfayı pratik bir hızla taradı. "Dedikodu okumadığımı biliyorsun."

Amanda kaşlarını çattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu seninle ve benimle ilgili."

Tembelce gülümsedi, hala basılı satırları tarıyordu. "Özellikle kendimle ilgili dedikoduları okumam. Yanlış olduklarında canımı sıkıyor, doğru olduklarında ise daha da çok sıkıyor."

"Peki, belki bana bu haberin hangi kategoriye girdiğini açıklayabilirsiniz... gerçek mi gerçek dışı mı?"

Sesinde yükselen tansiyonu duyan Jack onun yüzüne baktı ve sonra kâğıdı yakındaki bir masanın üzerine bıraktı. "Bana ne yazdığını söyle," diye önerdi ve onun gerçekten üzgün olduğunu anlayınca ciddileşti.

Elleri kadının omuzlarına geldi ve kollarının üst kısmını okşadı. "Sakin ol," nazikçe ısrar etti. "Her ne ise, bunun çok küçük bir şey olduğundan hiç şüphem yok.

Sonuç."

Kadın adama karşı kaskatı kesilmişti. "Yaşlı kadınlarla genç erkeklerin birliktelikleri üzerine spekülasyonlar yapan küçük, iğrenç bir yazı. Yaşlı bir kadının 'minnettar coşkusundan' faydalanmak için sizin gibi bir erkeğin ne kadar bilge olması gerektiğine dair alaycı bir paragraf var. Bu tamamen korkunç bir makale ve

beni genç bir adamı damızlık olarak başarmış şehvet delisi yaşlı bir kocakarı gibi gösteriyor. Şimdi, bunda bir doğruluk payı varsa hemen söyleyin!"

Biri derhal inkâr edilmesini dileyebilirdi.

Bunun yerine Jack'in yüz ifadesi temkinli bir hal aldı ve Amanda onun gazetenin iddiasını yalanlamayacağını yüreği parçalanarak anladı. "Yaşımla ilgili sağlam bir kanıt yok," dedi dikkatle. "Ben bir piç olarak doğdum ve annem bu olayı hiçbir kilise kaydına kaydettirmedi. Sizden daha genç olduğuma dair spekülasyonlar sadece kimsenin doğrulayamayacağı bir tahminden ibaret."

Amanda geri çekildi ve ona inanamayarak baktı. "İlk tanıştığımızda bana otuz bir yaşında olduğunu söylemiştin Bu doğru muydu, değil miydi?"

Jack içini çekti ve ensesini ovuşturdu. Amanda, Jack'in bir strateji geliştirirken kafasında yaptığı bir dizi hızlı hesaplamayı görebiliyordu. durumu idare etmek. istemiyordu, lanet olsun ona! Sadece yaşı gibi temel bir konuda kendisine yalan söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyordu. Sonunda gerçeği itiraf etmekten kaçınmanın bir yolu olmadığını kabul etmiş görünüyordu.

"Bu doğru değildi," dedi hışımla. "Ama hatırlarsan, o zamanlar otuzuncu yaş günün konusunda çok hassastın. Ve biliyordum ki eğer Senden bir ya da iki yaş küçük olduğumun farkına varsaydım, herhalde hemen kapının önüne konurdum."

"Bir ya da iki yıl mı?" Amanda tekrarladı, sesi şüpheyle gerilmişti. "Hepsi bu kadar mı?"

Ağzının geniş çizgisi sabırsızlıkla gerildi. "Beş yıl, lanet olsun."

Birden sanki doğru düzgün nefes alamıyormuş gibi hissetti, ciğerleri göğsünün içinde sönüyordu. "Daha beş yirmi yaşında mısın?" diye fısıldadı havasız bir sesle.

"Hiç fark etmez." Aniden ortaya çıkan makul tavrı, kızın sıkıntısının ortasında öfkeye yol açtı.

"Dünyadaki her şeyi değiştirir," diye bağırdı. "Bir , bana yalan söyledin!"

"Beni daha genç bir adam olarak istemedim."

"Sen daha genç bir adamsın!" Kadın ona sertçe baktı. "Beş yıl... Tanrım, neredeyse... bir çocuk olan biriyle evlendiğime inanamıyorum!"

Bu kelime onu hazırlıksız yakalamış gibiydi ve tüm yüzü sertleşti. "Kes şunu," dedi sessizce. Kız ondan uzaklaşırken onu yakaladı, iri elleri kızın etrafını sardı.

"Ben lanet olası bir çocuk değilim, Amanda. Sorumluluklarımı yerine getiririm ve senin de bildiğin gibi çok fazla sorumluluğum var. Korkak, kumarbaz ya da dolandırıcı değilim. verdiğim insanlara sadık biriyim. Erkek olmak için başka hiçbir gereklilik bilmiyorum."

"Belki de dürüstlük?" diye önerdi sertçe.

"Sana yalan söylememeliydim," diye itiraf etti. "Yemin ederim bir daha asla yapmayacağım. Lütfen beni affet."

"Bu o kadar kolay çözülemez." Acınası bir öfkeyle dolup taşan gözlerini ovuşturdu. "Genç bir adamla evlenmek *istemiyorum*."

"Elinizde bir tane var," dedi açıkça. "Ve o hiçbir yere gitmiyor." "İptal davası açabilirim!"

Jack'in ani kıkırdaması onu çileden çıkardı. "Eğer bunu yaparsan, şeftaliler, sana kaç kez ve kaç şekilde sahip olduğumu tam olarak yayınlamak zorunda kalacağım. İngiltere'deki hiçbir yargıç bundan sonra senin evliliğinin feshine izin vermez."

"Buna cüret edemezsin!"

Gülümsedi ve kadının direnen bedenini kendine doğru çekti. "Hayır," diye mırıldandı. "Çünkü beni terk etmeyeceksin. Beni affedeceksin ve bunu sonsuza dek arkamızda bırakacağız."

Amanda öfkesinin kalıntılarını korumak için çabaladı. "Ben istemiyorum Seni affediyorum," dedi, sesi adamın omzunda boğuklaşmıştı. Ancak çırpınmayı bıraktı ve kalan gözyaşlarını burnundan çekerek kendini göğsüne bıraktı.

Uzun bir süre ona sarıldı, vücudunun sığınağında onu kucakladı, boynunun kıvrımına ve kulağının altındaki yumuşak girintiye özürler ve sevgiler mırıldandı. Onun karşısında gevşemeye başladı, evliliklerindeki büyük eşin kendisi olduğunu keşfetmenin utanç verici kızgınlığını sürdüremiyordu. Aslında artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yasal olarak ve diğer her şekilde birbirlerine kenetlenmişlerdi.

Elleri kalçalarının arkasına gitti ve alt bedenini ereksiyonunun muazzam, kavisli şekline bastırdı.

"Bundan sonra seninle yatacağımı sanıyorsan," dedi gömleğinin ön kısmına doğru, "sen kesinlikle delisin."

Jack onu yavaşça cinsel organının çıkıntısına sürttü. "Evet. Senin için çıldırıyorum. Sana tapıyorum. Sürekli seni arzuluyorum. Keskin dilini, büyük gri gözlerini ve şehvetli vücudunu seviyorum. Şimdi yatağa gel ve genç bir erkeğin senin için neler yapabileceğini göstermeme izin ver."

Dudaklarından "aşk" kelimesinin döküldüğünü duyunca irkilen Amanda, beyaz, fırfırlı sabahlığının örtüsünün altından onu hissedince keskin bir nefes aldı. Adam, Amanda'nın üst kısmı ortaya çıkana kadar giysisinin omuzlarını çekti. "Sonra," dedi ama parmak uçlarının sırtında gezinmesi ardında ateşten izler bıraktı ve vücudundaki tüyler ani bir heyecanla diken diken oldu.

"Şimdi olmalı," diye ısrar etti, sesinde bir eğlence titreşimi vardı. Gelişmekte olan belini ona doğru itti. "Ne de olsa bütün gün böyle dolaşmama izin veremezsin."

"Şu ana kadar öğrendiklerime göre, bu senin doğal durumun," diye cevap verdi. Adamın ağzının boynuna değdiğini ve boğazının dibindeki nabza doğru hissetti.

"Ve onu rahatlatmak için sadece sana güveniyorum," diye mırıldandı, elbisesinin önünü kapatan kurdele bağını . İnce beyaz muslin örtü vücudundan düştü ve adam onun çıplak uzuvlarını giyinik uzuvlarına yasladı.

"İşe geç kalacaksın," dedi.

Cesur eli kalçalarının üzerinde geziniyor, uysal etleri sıkıyor ve yoğuruyordu. "Çalışmalarında sana yardımcı oluyorum," diye bilgilendirdi onu. "Bir sonraki romanında kullanman için sana yeni malzemeler veriyorum."

Boğazından isteksiz bir eğlence hırıltısı yükseldi. "Kitabıma asla böyle kaba bir sahne koymazdım."

"*Bayan D'nin Günahları,*" diye düşündü, onu kollarına aldı ve yapılmamış yatağa taşıdı. "Gemma Bradshaw'a biraz rekabet vereceğiz." O

onu yatağa bıraktı, pembe-beyaz bol etine ve kumral buklelerinin çağlayanına takdirle baktı.

"Jack," dedi belli belirsiz, heyecan ve utanç arasında gidip geliyordu. Çıplak vücudunu örtmek için bir çarşafa uzandı.

Karlı nevresim yığınının arasında ona katıldı, hâlâ tamamen giyinikti. Kızın elindeki çarşafı kaparak kendisinden uzaklaştırdı ve kızın uzuvlarını kendi uzuvlarının altına doğru açtı.

"Beni yatağa götürerek hiçbir şeyi çözemezsin," dedi ona, yeleğinin ipeksi kumaşı göğüslerinin üzerinde gezinirken biraz nefes nefese kaldı.

"Hayır. Ama ikimizin de çok daha iyi hissetmesini sağlayabilirim."

Elleri adamın kollarına uzandı ve ince gömlek kollarının örttüğü kaslı şekillerin üzerinde gezindi. "Bana yalan söylediğin başka bir şey var mı?"

Mavi gözleri doğrudan onunkilere bakıyordu. "Hiçbir şey," dedi tereddüt etmeden. "Sadece aramızdaki o küçük, önemsiz yaş farkı."

"Beş yıl," diye inledi yeni bir rahatsızlıkla. "Yüce Tanrım, her doğum günü acı verici bir hatırlatma olacak. Buna dayanamıyorum."

Alçak herif pişmanlık duymak yerine gülümseme cüretini gösterdi. "İzin ver acını hafifleteyim, sevgilim. Bir süre kıpırdamadan yat."

Amanda hoşnutsuzluğunu en azından birkaç dakika daha uzatmak isterdi ama adamın ağzı kadınıninkini nazikçe kapladı ve adamın teninin temiz, tuzlu baharatı Amanda'nın burun deliklerini okşadı. Amanda'nın vücudu bir akıntı gibi yukarı doğru

Zevk içinde uğuldadı. Onun giyinik bedenine karşı çıplak durmak garip hissettiriyordu... çıplak olmasından çok daha savunmasız, çok daha . Boğazından küçük bir ses yükseldi ve onu kendisinden gizleyen kumaş katmanlarını kopardı.

"Hayır," fısıldadı Jack, köprücük kemiğinin sert açısını öpmek için aşağı doğru hareket ederek. "Ellerini indir."

"Seni soymak istiyorum," diye itiraz etti, ama adam onun bileklerini yakaladı ve sıkıca yanlarına bastırdı.

Amanda gözlerini kapattı, ciğerlerinin ritmi hızlandı. Nefesi bir buhar gibi göğüs ucuna dokundu ve dilinin enfes fiskesini hissettiğinde sessiz bir iniltiyle yukarı doğru itti. "Jack," diye soluyarak onun karanlık başına uzandı ama bir kez daha ellerini tutup yanlarına getirdi.

"Sana yatmanı söyledim," diye mırıldandı, sesi okşayıcıydı. "İyi bir kız ol Amanda, istediğini alacaksın."

Şaşkın ve tahrik olmuş bir halde onun altında gevşemeye çalıştı ama elleri tekrar ona uzanmamak için kenetlendi.

Onayını mırıldanarak göğüslerinin üzerine eğildi, aralarındaki boşluğu, hassas alt kıvrımları, yanlardaki esnek dolgunluğu usulca öptü. Meme uçları ağrıyan tepe noktalarına doğru gerildi ve beklerken, beklerken, sonunda bir ucunu

Ağızına aldı ve çekiştirdi. Yakıcı zevk, o tek temas noktasından vücudunun geri kalanına yayıldı ve belleri onun için hevesli bir hazırlık içinde kabardı.

İri bir el hafifçe karnının üzerine, kumral buklelerin oluşturduğu üçgenin hemen üzerine geldi. Kalçalarının yalvarırcasına dalgalanmasını engelleyemedi ve Jack karnına sıkıca bastırarak onu yatağa yasladi. "Sana kıpırdama demiştim," dedi, sesi tehditkâr olmaktan çok eğleniyor gibiydi.

"değil," diye soludu Amanda.

Yumuşak bir şekilde güldü. Başparmağı göbeğinin etrafında dolaşarak duyarlı deriyi heyecanlandırdı. "Devam etmemi istiyorsan buna yardım edeceksin."

"Evet," dedi gurur ya da asaletin ötesinde. ". Ama *acele* et, Jack."

Kadının utanmaz yalvarışları onu memnun ediyor gibiydi. Tersine, mümkünse daha da yavaşladı, teninin her santimini tembel öpücüklerle kapladı ve

nibbles. Adamın bacaklarının arasındaki buklelere dokunduğunu hissetti, avuç içi bir esinti kadar nazikçe fırçaladı ve parmaklarını ona karşı, içinde o kadar çok istedi ki yalvaran bir inlemeye engel olamadı.

Dudakları bukleler arasında onu aradı, buldu ve ağzının güçlü, ani emişi nefesinin keskin bir şekilde kesilmesine neden oldu. İçini kavurucu ve amansız zevk kapladı ve adamın parmaklarının kalçalarının arasındaki kıvrımı okşadığını hissetti. Islak parmağı daha aşağılara, çok aşağılara indi, yumuşak bir şekilde kalçalarının arasına girdi ve kadının huzursuzca irkilmesine neden oldu. "Hayır," dedi. fısıldadı. "Hayır, bekle..."

Ama parmağı o kadar garip ve kabul edilemez bir yere, içine kaydı , yaşadığı şok yüzünden zihni bulanıklaştı. Nazik süzülüş devam etti ve onu itmeye çalıştı, ama bir şekilde vücudu titredi ve boyun eğdi ve zevk onu sıcak, doyurucu bir bulutla sardı. Haykırdı Tekrar ve tekrar, , eğilerek, sonunda his hafifleyene ve çılgınca nefes alana kadar.

Uzuvları hala lezzetli bir şekilde seğirirken, Jack'in pantolonunu çözdüğünü hissetti. Jack onun içine derin ve sert bir şekilde boşaldı ve kadın inleyerek Jack'in etrafını sararken, Jack de onu yağmalayıp ele geçirdi. Amanda onun gergin yüzünü, ağzını, traşlı yanaklarını öptü, içindeki sıcaklığı, iyice doymuş bir adam gibi sevdi.

Birkaç dakika boyunca birbirlerine sarılmış bir şekilde yattılar, kadının çıplak kalçası adamın pantolonlu kalçasına asılmıştı. Amanda kendini o kadar bitkin ve doygun hissediyordu ki bir daha hareket edebileceğinden şüpheliydi. Bir elini kocasının gergin karnına koydu.

"Artık işe gidebilirsin," dedi sonunda.

Boğazının altından güldü ve yataktan çıkmadan önce onu iyice öptü.

Jack Devlin bilgili bir adam olmamasına rağmen, Amanda'yı hayrete düşüren bir zekâ ve içgüdü kombinasyonuna sahipti. Zekâsının ağırlığı

İşle ilgili kaygılar daha zayıf bir adamı ezebilirdi, ancak o bunları soğukkanlı bir yetkinlikle ele aldı. İlgi alanlarının sınırı yokmuş gibi görünüyordu ve birçok hevesini onunla paylaşarak zihnini daha önce hiç aklına gelmemiş fikirlere açtı.

Amanda'yı şaşırtacak şekilde Jack onunla iş meselelerini tartışıyor, ona sadece bir eş değil de eşit bir ortakmış gibi davranıyordu. Daha önce hiçbir erkek ona böylesine hoşgörü ve saygının bir karışımını sunmamıştı. Onu özgürce konuşması için teşvik etti, fikirlerine katılmadığında ona meydan okudu ve yanıldığında açıkça kabul etti. Onu cesur ve maceracı olmaya teşvik etti ve bu uğurda onu her yere, spor etkinliklerine, tavernalara, bilimsel sergilere, hatta iş gezilerine götürdü.

Toplantılarda onun varlığı, katılan diğer erkekler tarafından açık bir hayretle karşılanıyordu. Jack bu tür davranışların toplum tarafından hoş karşılanmadığının farkında olsa da, umursamıyor gibi görünüyordu.

Amanda çoğu sabah kendi kullanımı için yeniden dekore edilmiş geniş bir odada yazmaya zaman ayırıyordu. Sakinleştirici adaçayı yeşili duvarlar yüksek maun kaplıydı ve aradaki boşlukları çerçevesi gravürler kaplıyordu. Bir kütüphanede ya da okuma odasında görmeye alışık olduğumuz ağır mobilyalar yerine, masa, sandalyeler ve kanepe hafif ve kadınsıydı. Jack, Amanda'nın çoğu mücevherli ve oymalı kalemlik koleksiyonuna sürekli yenilerini eklerken, Amanda bunları masasının üzerindeki deri ve fildişi bir kutuda saklıyordu.

Akşamları Jack sık sık eğlendirmeyi severdi, çünkü onun girmek isteyen hiç bitmeyen bir kalabalık vardı... politikacılar, sanatçılar, tüccarlar ve hatta aristokratlar. Kocasının ne kadar nüfuz sahibi olduğunu fark etmek Amanda'yı şaşırtmıştı. İnsanlar, ilgilendiği her konuda kamuoyunun görüşünü değiştirebileceğini bildikleri için ona temkinli bir dostlukla yaklaşıyorlardı. Onlar

Balolardan yat partilerine ve basit pikniklere kadar her yere davet edildiler ve nadiren birbirlerinden ayrı görüldüler.

Amanda için açıktı ki, tüm görünür uyumluluğuna rağmen Charles Hartley, Jack'in yaptığı gibi onun ruhuna asla nüfuz edemezdi. Jack neredeyse korkutacak bir titizlikle anlıyordu. Son derece esnekti, ne yapacağı kestirilemezdi, bazen ona tam bir insan gibi davranırdı.

olgun bir kadındı, diğer zamanlarda onu bir çocukmuş gibi kucağında tutuyordu. Küçük kız, çaresiz bir kahkahaya boğulana kadar onu kandırıyor ve alay ediyordu. Bir akşam odalarındaki şöminenin önünde bir banyo hazırlanmasını ve bir yemek tepsisi gönderilmesini emretti. Hizmetçileri kovdu ve kızı kendisi yıkadı,

Güçlü elleri sıcak, sabunlu suyun altında onu okşuyordu. Daha sonra onun uzun saçlarını taradı ve akşam yemeği tabağından ısırıklar yedirdi, o da göğsüne yaslanıp hülyalı bir şekilde ocaktaki alevlere baktı.

Jack'in güçlü iştahı kesinlikle yatak odasına kadar uzanıyordu, paylaştıkları yakınlık o kadar çığ ve acımasızdı ki Amanda bazen günün parlak ışığında onunla yüzleşemeyeceğinden korkuyordu. Jack, Amanda'nın fiziksel ya da duygusal olarak kendisinden hiçbir şey saklamasına izin vermiyordu ve Amanda bu kadar acımasızca açığa çıkmaktan hiçbir zaman rahatsız olmamıştı. Aldı, verdi ve talep etti, ta ki kız artık kendine ait değilmiş gibi görünene kadar. Ona hiçbir kadının bilmemesi gereken şeyler öğretti. İhtiyacı olduğunu hiç bilmediği türden bir kocaydı: onu rahatlığından ve sarsan bir adam, gençliğinin sorumluluk yüklü yıllarına dair tüm acısını yitirene kadar onu eğlendiren ve oynatan bir adam.

Bitmemiş Bir Leydi'nin son bölümünün yayınlanmasıyla Amanda'nın İngiltere'nin önde gelen kadın romancısı olma konumu tartışmasız hale geldi. Jack, romanın tamamını üç cilt halinde yayınlama planları yaptı; bir baskı pahalı dana derisiyle ciltlenecek, diğeri ise daha "sahte ipek" bir kumaşla ciltlenmiş uygun fiyatlı versiyon.

Bitmemiş Kadın'ın yakında çıkacak olan üç katlı baskısına olan talep o kadar yüksekti ki Jack satış rekorları kıracağını tahmin ediyordu. Bunu Amanda için elmas ve opal bir kolye ve ona uygun küpeler satın alarak kutladı; bu set o kadar gülünç derecede zengindi ki Amanda onu gördü. Bu kolye aslında dörtte üç yüzyıl önce Rusya İmparatoriçesi Büyük Katerina için yapılmıştı. Tasarım "ay ve yıldızlar" olarak adlandırılmıştı; altın telkari üzerine yerleştirilmiş ateşli opal ayları ve büyük Aralarına elmas yıldız kümeleri yerleştirilmiş.

"Böyle bir şeyi giymem mümkün değil," dedi Amanda yatakta çıırılçiplak oturup çarşafına sarılırken.

Jack elinde kolyeyle ona yaklaştı, sabah güneşi mücevherlerin olağanüstü bir parlaklıkla ışıldamasına neden oluyordu. "Oh, evet, yapabilirsin." Yatağın üzerinde onun arkasına oturdu ve kumral saçlarının kıvrımlarını bir omzuna doğru itti. Ağır parçayı boğazına doladıığında, uykunun ısıttığı tenine değen taşların soğukluğu karşısında nefesi kesildi. Adam çıplak omzuna bir öpücük bıraktı ve ona bir el aynası verdi. "Beğendin mi?" diye sordu usulca. "İstersen başka bir tasarımla değiştirebiliriz."

"Kolye muhteşem," dedi kuru bir sesle. "Ama benim gibi bir kadın için uygun değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sınırlarımın ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Bir güvercinin kuyruğuna tavus kuşu tüyü de bağlayabilirsin!" İsteksizce boynunun arkasına uzandı ve parçayı açmaya çalıştı. "Çok cömertsiniz ama bu _"

"Sınırlamalar," diye tekrarlardı Jack . Kadının ellerini tuttu ve onu nazikçe yatağa doğru itti. Sıcak mavi bakışları çıplak vücudunda gezindi, opaller tenine minyatür gökkuşakları saçarken göğsünün soluk, saf genişliğinde oyalandı. Başını eğip boğazını öperken yüzündeki ifade şehvet ve hayranlıkla doluydu; dili elmaslar ve yuvarlak opallerin arasındaki küçük boşluklara giriyordu. "Neden kendini benim seni gördüğüm gibi göremiyorsun?"

"Kes ," dedi kadın, Jack'in tahrik olmuş cinsel organının bornozunun kumaşının arasından çıktığını hissedince kıvranarak. "Jack, aptal olma."

"Çok güzelsin," diye ısrar etti, üzerine doğru ilerledi, kaslı kalçaları onunkilerin üzerindeydi. "Ve sen bunu kabul edene kadar bu yataktan çıkmana izin vermeyeceğim."

"Jack," diye inledi gözlerini devirerek.

"Benden sonra tekrar et... 'Ben güzelim'."

Kadın adamın göğsünü itti ve adam kadının bileklerini yakalayıp başının üzerine doğru uzattı. Hareket göğüslerinin yükselmesine neden olurken, ağır elmas ağı teninin sıcaklığına kadar ısındı. Amanda kıpkırmızı kesildiğini hissetti ama kendini onun niyetli gözlerine bakmaya zorladı. "Ben Çok güzel," dedi, bir deliyi eğlendirmek için kullanılabilecek bir tonda. "Artık serbest bırakılabilir miyim?"

Dişleri hınzır bir sırtışıyla parladı. "Sizi serbest bırakacağım, madam." Daha aşağı eğildi, ağzı neredeyse onunkine değecekti. "Tekrar söyle," diye fısıldadı dudaklarının yakınına.

Hapsedilmiş ellerini çekiştirdi ve kendini kurtarmak için şakacı bir şekilde mücadele etti. Jack onun altında kıvranmasına izin verdi, ta ki cüppesi ayrılana, çarşafı atana ve çıplak belleri birleşene kadar. Jack'in seksinin alev alev yanan sıcaklığı Jack'e doğru titreşiyor, Jack'in vücudu da buna karşılık olarak zonkluyordu. Ağır ağır nefes alarak dizlerini açtı ve onun için kendini genişletti. Adam kadının göğüslerini öptü, ağzının ıslak sıcaklığı kadının vücudunu sarmıştı.

Sabahın erken saatlerindeki bir sakalın

cızırtısı. "Söyle bana," diye mırıldandı.

"Anlat bana."

Bir iniltiyle teslim oldu, ne kadar aptalca görünebileceğini umursamayacak kadar alevlenmişti. "Ben güzelim," dedi dişlerini sıkarak. "Oh, Jack-"

"Bir imparatoriçe için yapılmış kolyeyi takacak kadar güzel."

"Evet. Evet. Oh, Tanrım-"

Adam içine doğru kayarak onu inletti, bedenini sarsıcı bir zevkle esnetti. Kolları ve bacaklarıyla onu kavradı, kalçaları aşağı doğru her dalışa uymak için aceleyle eğildi. Yüzüne baktı onunkinin üstünde. Jack'in gözleri yoğun mavi yarıklara dönüştü. Elleri başının iki yanını nazikçe kavradı ve kadın inleyerek serbest kalana kadar onunla sevişti. Ürperdi ve kendi tutkusunu, onun sıcak bedeninin içinde şiddetle nabız atarak harcadı. Sonunda nefesini tuttuğunda gülümsedi ve artık yumuşamış olan cinsel organını kadının içinde daha derinlere itti. "Bu sana hediyelerimi reddetmemeyi öğretecek." Yan yatarak onu da yanına aldı.

"Evet, efendim," diye mırıldandı uysallıkla ve kalçalarını okşayarak onaylarken sırtıttı.

Amanda kocasının birçok projesiyle tanışırken, *Coventry Quarterly* adlı hasta bir dergiye özel bir ilgi gösterdi

İnceleme. Bir süredir Jack'in iyi niyetli ihmalinden muzdaripti ve edebiyat ve tarihteki son gelişmeleri inceleyen eleştiri yazılarından oluşuyordu. Amanda'ya göre, *Review*'a şekil verecek ve yayına entelektüel bir ağırlık kazandıracak kadar güçlü bir editöre sahip olsaydı, muhteşem bir iş çıkarabilirdi.

Dergi ile ne yapılması gerektiğine dair fikirlerle dolu olan Amanda, olası konular, katkıda bulunanlar ve incelenecek kitapların yanı sıra derginin genel yönünün ana hatlarını içeren bir prospektüs yazdı.

takip edin. *Review*'un *reform ve sosyal değişim* yanlısı, *ilerici ve duygusallıktan uzak bir yayın haline getirilmesini* önerdi. *Bu konuda Öte yandan, mevcut sistem ve yapılara karşı hoşgörülü olmalı ve onları yıkmak yerine iyileştirmeye çalışmalıdır; böylece toplumun en iyi özelliklerini korurken en kötülerini ayıklayacaktır...*

Jack prospektüsü okuduktan sonra "İyi," dedi, zihni bir sürü düşünceyle dolup taşarken bakışları uzaklara dalmıştı. "Çok iyi." Evlerinin açık hava kış bahçesinde birlikte oturuyorlardı. Jack bir sandalyeye ayaklarını uzattı, Amanda ise küçük bir sandalyenin minderlerine kıvrıldı. Elinde bir fincan sıcak çay ile kanepede oturuyordu. Açık kemerlerden içeri serin bir öğleden sonra esintisi doluyordu.

Bir karara varmış gibi görünen Jack, keskin mavi gözleriyle Amanda'ya baktı. "*Review* için mükemmel bir rota belirlediniz. Şimdi böyle bir projeyi üstlenmeye istekli ya da bunu yapabilecek bir editöre ihtiyacım var."

"Belki Bay Fretwell?" diye önerdi.

Jack hemen başını salladı. "Hayır, Fretwell çok meşgul ve bununla ilgileneceğinden şüpheliyim. Bu onun tercih edeceğinden biraz daha entelektüel bir konu."

"Birini bulmalısın," diye ısrar etti Amanda, fincanının kenarından ona bakarak. "*Review*'un asma üzerinde solmasına izin veremezsin!"

"Birini buldum. *Seni*. Eğer kabul istekliysen."

Amanda onun kendisiyle dalga geçtiğinden emin, alaycı bir şekilde güldü. "Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun."

"Neden?"

Alnından sarkan bir bukleyi dalgın dalgın çekti. "Başında bir kadın olduğu bilirse kimse böyle bir yayını okumaz. Hiçbir saygın yazar buna katkıda bulunmak istemez. Bir moda yayını ya da kadınları eğlendirmeye yönelik hafif bir dergi olsaydı durum farklı olurdu ama *Review* gibi ağır bir şey..." Bu düşünce karşısında başını salladı.

Adamın yüzüne bir ifade yerleşti, kızın imkansız gibi görünen bir meydan okumadan aldığı keyif olarak tanıdığı bir ifadeydi bu. "Fretwell'i sadece bir olarak kurgulasak nasıl olur?" diye önerdi. "Seni onun 'editör yardımcısı' olarak atarız, gerçekte ise her şeyden sen sorumlu olursun."

"Er ya da geç gerçek ortaya çıkacaktır."

"Evet, ama o zamana kadar öyle bir itibar kazanmış ve öyle iyi bir iş çıkarmış olacaksın ki, kimse senin yerini almayı önermeye cesaret edemeyecek." Ayağa kalktı ve kış bahçesinde volta atmaya başladı, coşkusu ivme kazanıyordu. Ona meydan okuma ve gurur dolu bir bakış fırlattı. "Sen, büyük bir derginin ilk kadın editörü... Tanrım, bunu görmek isterdim."

Amanda ona endişeyle baktı. "Saçmalıyorsun. Böyle bir sorumluluğu hak edecek hiçbir şey yapmadım. İyi bir iş çıkarsam bile kimse bunu onaylamaz."

Jack buna gülümsedi. "Başkalarının onayını umursuyor olsaydın Charles Hartley yerine benimle evlenmezdin."

"Evet, ama bu... bu çok çirkin." Kendisinin bir dergi editörü olduğu fikrini aklına bir türlü sığdıramıyordu. "Ayrıca," ekledi kaşlarını çatarak, "zaten çalışmak için yeterince zamanım yok."

"Bunu yapmak istemediğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki istiyorum! Ama benim durumum ne olacak? Yakında hapse gireceğim ve sonra bakmam gereken yeni doğmuş bir bebeğim olacak."

"Bu yönetilebilir. Yardım etmesi için istediğiniz kadar kişiyi işe alın. İşlerin çoğunu evde yapmamanız için hiçbir neden yok."

Amanda kendini çayını bitirmeye adadı. "Dergiden tamamen ben mi sorumlu olacağım?" diye sordu. "Tüm makaleleri sipariş etmek... yeni bir personel işe almak... incelenecek kitapları seçmek? Kimseye hesap vermeyecek miyim?"

"Bana bile değil," dedi kesin bir ifadeyle.

"Ve sonunda Bay Fretwell yerine bir kadının aktif editör olduğu ortaya çıktığında ve ben kötü şöhretli bir figür haline geldiğimde ve tüm eleştirmenler sözlerini söylediğinde... benim yanımda duracak mısınız?"

Jack'in gülümsemesi hafifçe soldu ve yanına gelerek ellerini sandalyenin kollarına dayadı. "Elbette senin yanında olacağım," dedi. "Kahretsin kadın, böyle bir şeyi sorman bile-"

"İncelemeyi şok edici derecede liberal yapacağım," diye uyardı, ona bakmak için başını geriye eğdi. Elleri onun ellerinin arkasına dokundu, parmak uçları kollarının kenarından içeri girerek kollarındaki kaba tüyleri okşadı. Parlak gülümsemesi onun da sırtarak karşılık vermesini sağladı.

"Güzel," dedi usulca. "Dünyayı ateşe ver. Kibritleri sana vereyim."

Heyecan ve merak karışımıyla dolan Amanda, öpücüğü almak için ağzını kaldırdı.

Bölüm 15

Amanda *Coventry Quarterly Review* için planlarını hazırlarken ironik ve şaşırtıcı bir keşifte bulundu: Jack'le evliliği ona bekâr bir kadınken sahip olduğundan çok daha fazla özgürlük vermişti. Onun sayesinde artık dilediğini yapabilecek paraya ve nüfuza sahipti... ve en önemlisi, onu tam olarak istediği şeyi yapmaya teşvik eden bir kocası vardı.

Onun zekası karşısında korkmadı. Onunla gurur duyuyordu. başarıları ve onu başkalarına övmekte hiç tereddüt etmedi. Onu cesur olmaya, aklından geçenleri söylemeye, "uygun" eşlerin asla cesaret edemeyeceği şekilde davranmaya teşvik etti. Özel saatlerinde Jack her gece onu baştan çıkarıyor, alay ediyor ve işkence ediyordu ve Amanda bunun her anına bayılıyordu. Bir erkeğin kendisi hakkında böyle hissedeceğini, bir kocanın onu baştan çıkarıcı bir kadın olarak görebileceğini, ondan bu kadar zevk alacağını hiç hayal etmemişti. mükemmel olmayan bir vücut.

Jack'in ev hayatından açıkça keyif alması ise daha büyük bir sürprizdi. Durmaksızın sosyalleşen bir adam için, günlerinin yoğun, neredeyse çılgın temposunu yavaşlatmaktan memnun görünüyordu. Her hafta gelen davetlerin birkaç tanesinden fazlasını kabul etmekte isteksiz davranıyor, akşamlarını onunla baş başa geçirmeyi tercih ediyordu.

Bir akşam baş başa yemek yemeye hazırlanırken Amanda ona, "İstersen biraz daha sık dışarı çıkabiliriz," demişti. "Bu hafta en az üç partiye davet edildik, Cumartesi günü bir suare ve Pazar günü bir yat partisinden bahsetmiyorum bile. Sizi kendime saklamak istediğim gibi yanlış bir düşünceye kapılarak başkalarıyla birlikte olmaktan vazgeçmenizi istemiyorum."

"Amanda," diye araya girip onu kollarına aldı, "son birkaç yılımı neredeyse her akşam dışarı çıkarak ve kendimi yalnız hissederek geçirdim.

bir kalabalık. Artık nihayet bir evim ve karım var ve bunların tadını çıkarmak istiyorum. Eğer dışarı çıkmak isterseniz, size istediğiniz yere kadar eşlik edebilirim. Ama ben burada kalmayı tercih ederim."

Uzanıp onun yanağını okşadı. "Sıkılmadın o zaman?"

"Hayır," diye cevap verdi, aniden içine kapanarak. Ona bakarken kaşları çatıldı. "Değişiyorum," dedi ciddiyetle. "Beni evcilleştiriyorsun koca."

Amanda onun alaycılığı karşısında gözlerini devirdi. "'Uysal' en son söyleyeceğim kelime seni tanımlamak için kullanıyorum," dedi. "Sen hayal edebileceğim en sıra dışı kocasın. İnsan nasıl bir baba olacağınızı merak ediyor."

"Oğlumuza her şeyin en iyisini vereceğim. Onu çok şımartacağım, en iyi okullara göndereceğim ve büyük turundan döndüğünde Devlin'i benim için işletecek."

"Ya bir kızımız olursa?"

"O zaman benim için işlettir," diye cevap verdi hemen.

"Aptal adam... Bir kadın asla böyle bir şey yapamaz."

"Kızım yapabilir," diye bilgilendirdi onu.

Amanda tartışmak yerine ona gülümsedi. "Peki sonra ne yapacaksın? Oğlunuz ya da kızınız mağazanızın ve şirketlerinizin başındayken?"

"Günlerimi ve gecelerimi sizi memnun ederek geçireceğim," dedi. "Ne de olsa zorlu bir meslek." Adam güldü ve kadın onunkine vurmak üzereyken kaçtı. çekici arka taraf.

Jack'in hayatının en kötü günü, kahvaltı ve veda öpücüğü gibi hoş ritüellerle ve sabah ofisteki işinden sonra öğle yemeği için eve dönme sözüyle zararsız bir şekilde başladı. Dışarıda hafif ama doyurucu bir yağmur yağıyor, gri gökyüzü daha kötü fırtınalar vaat eden bulutlarla dolup taşıyordu.

Gel. Jack, müşterilerin yağmurdan korunmak için akın ettiği dükkânının sıcak ve davetkâr atmosferine adımını attığında Omurgasından aşağı bir zevk sızısı aktı.

İşleri , evde onu bekleyen sevgi dolu bir karısı vardı ve gelecek son derece umut verici görünüyordu. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Hayat bu kadar kötü başlamış ve bu gelmiş olmalıydı. Bir şekilde hak ettiğinden daha fazlasına sahip olmuştu, diye düşündü Jack ve merdivenleri hızla çıkıp özel ofisine giderken sııttı.

Öğlene kadar tempolu bir şekilde çalıştı, sonra öğle yemeği için ayrılmaya hazırlanmak üzere kağıtları ve el yazmalarını istiflemeye başladı. Kapı hafifçe tıklatıldı ve Oscar Fretwell'in yüzü belirdi. "Devlin," dedi sessizce, sıkıntılı görünüyordu, "bu mesaj sana geldi. Getiren adam çok acil olduğunu söyledi."

Jack kaşlarını çatarak notu ondan aldı ve hızla taradı. Siyahla karalanmış sözcükler kâğıttan fırlayacakmış gibi görünüyordu. Bu Amanda'nın el yazısıydı ama acelesinden imzalamak zahmetine katlanmamıştı.

Jack, ben hastayım. Doktor çağırdım. Hemen eve gel.

Eli kâğıdın etrafını sıkarak onu küçük bir top haline getirdi. "Bu Amanda," diye mırıldandı.

"Ne yapmalıyım?" Fretwell hemen sordu.

Jack omzunun üzerinden, "Buradaki işlerle ilgilen," dedi ve çoktan ofisten çıkmaya başlamıştı. "Ben eve gidiyorum."

Evine giden kısa ve telaşlı yolculuk sırasında Jack'in düşünceleri bir olasılıktan diğerine . Tanrı aşkına, Jack'e ne olmuş olabilirdi? Amanda mı? Bu sabah çok sağlıklıydı, ama Belki de başına bir kaza . Giderek artan panik, içinin burkulmasına neden oldu ve varış noktasına ulaştığında yüzü bembeyaz ve asıktı.

"Oh, efendim," diye bağırdı Sukey giriş salonuna koşarken, "doktor şu anda onunla birlikte -çok ani oldu- zavallı Bayan Amanda."

"Nerede o?" diye sordu.

Sukey kekeleyerek, "Ben yatak odasında, efendim," dedi.

Bakışları, hemen bir hizmetçiye teslim ettiği ve yıkanması için götürmesini söylediği, kucağındaki yatak çarşafı bohçasına kaydı. Jack karlı kumaşın üzerinde kıpkırmızı lekeler olduğunu endişeyle gördü.

Merdivenlere doğru hızlı adımlarla ilerledi ve merdivenleri üçer çıktı. Tam odasına varmıştı ki, siyah doktor önlüğü giymiş yaşlı bir adam eşikten geçti. Adam kısa boylu ve dar omuzluydu ama fiziksel boyunu çok aşan bir otorite havası vardı. Kapıyı arkasından kapatarak başını kaldırdı ve Jack'e sabit bir bakışla baktı. "Mr. Devlin? Ben Dr. Leighton."

İsmi tanıyan Jack elini sıkmak için uzandı. "Karım sizden daha önce bahsetmişti," dedi sertçe. "Hamileliğini doğrulayan kişi sizdiniz."

"Evet, ne yazık ki bu tür meseleler her zaman umduğumuz sonuca ulaşmıyor."

Jack gözlerini kırpmadan doktora bakarken, kanı damarlarında soğuk akıyor gibiydi. Üzerine bir inançsızlık, bir gerçek dışılık duygusu çökmüştü. "Bebeği kaybetti," dedi doktor usulca. "Nasıl? Neden?"

"Bazen düşük yapmanın hiçbir açıklaması yoktur," diye cevap verdi Leighton. "Tamamen sağlıklı kadınların başına gelir. Pratiğim sırasında öğrendim ki, bazen doğa bizim isteklerimize aldırmadan kendi yolunu çiziyor. Ama sizi temin ederim ki, Bayan Devlin'e de söylediğim gibi, bu durum onun bir dahaki sefere gebe kalmasını ve sağlıklı bir bebek dünyaya getirmesini engellemeyecektir."

Jack şiddetli bir konsantrasyonla halıya baktı. Garip bir şekilde, şimdi mezarında soğuk, duygusuz babasını düşünmeden edemiyordu.

hayattayken olduğu gibi ölürken de. Ne tür bir adam meşru ya da gayrimeşru bu kadar çok  ocuk doğurabilir ve hiçbirini bu kadar az  nemseyebilirdi? Birini kaybetmiş olan Jack için her küçük hayat sonsuz derecede değerli görünüyordu.

"Buna ben sebep olmuş olabilirim," diye mırıldandı. "Aynı yatak odasını paylaşıyoruz. Ben... Onu yalnız bırakmalıydım-"

"Hayır, hayır, Bay Devlin." Durumun ciddiyetine rağmen doktorun yüzünde belli belirsiz, şefkatli bir gülümseme belirdi. "Hastama hamilelik sırasında cinsel ilişkidен uzak durmasını önerdiğim durumlar oldu ama bu onlardan biri değildi. D ş ğe siz neden efendim, karınız da olmadı. Size söz veriyorum, bu kimsenin hatası değildi. Bayan Devlin'e önümüzdeki birkaç gün kanaması durana kadar dinlenmesi gerektiğini söyledim. Nasıl iyileştiğini görmek için hafta sonundan önce döneceğim. Doğal olarak bir süre morali bozuk olacak ama

Karısı sağlam fikirli bir kadın gibi görünüyor.  abucak iyileşmemesi hiçbir neden göremiyorum."

Doktor gittikten sonra Jack yatak odasına girdi. Amanda'nın yatakta ne kadar küçük göründüğünü, her zamanki ateğinin ve yüksek moralinin söndüğünü görünce kalbi kederle parçalandı. Yanına gidip saçlarını düzeltti ve sıcak alnından öptü.

" z r dilerim," diye fısıldadı karısının boş gözlerine bakarak. Çaresizlik,  fke ya da umut gibi herhangi bir tepki bekledi ama karısının normalde anlamlı yüzü boş kaldı. Sabahlığının gevşek bir kıvrımını bir avucunda d ğ mledi, narin kumaşı büktü ve avucunun içinde yumak haline getirdi.

"Amanda," dedi onun sert yumruğunu avucunun içine alarak, "lütfen konuő benimle." "Yapamam," diye daralmış bir sesle başardı, sanki dıőarıdan bir g   boğazını sıkıyordu.

Jack onun buz gibi yumruğunu sıcak parmaklarının arasında tutmaya devam etti. "Amanda," diye fısıldadı. "Ne hissettiğini anlıyorum."

"Nasıl anlayabilirsin ki?" diye sordu odun gibi bir sesle. O bırakana kadar yumruğunu ve duvardaki uzak bir noktaya odaklandı. "Yorgunum," diye mırıldandı, ama gözleri yuvarlaktı ve kırışmıyordu. "Uyumak istiyorum."

Şaşırmış ve incinmiş olan Jack ondan uzaklaştı. Amanda ona karşı daha önce hiç davranmamıştı. İlk kez onu duygularının dışında bırakmıştı ve sanki eline bir balta almış ve aralarındaki tüm bağı düzgünce koparmıştı. Belki de doktorun önerdiği gibi dinlenirse uyanacak ve o korkunç boşluk gözlerini terk edecekti. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Ben yanında kalacağım Amanda. Bir şeye ihtiyacın olursa burada olacağım."

"Hayır," diye fısıldadı hiçbir duygu belirtisi göstermeden. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Sonraki üç hafta boyunca Jack tek başına yas tutmak zorunda kalırken, Amanda kimsenin paylaşmasına izin verilmeyen bir inzivaya çekildi. Kendisini Jack de dahil olmak üzere herkesten soyutlamaya kararlı görünüyordu. Jack ona nasıl ulaşacağını bilemiyordu. Bir şekilde gerçek Amanda ortadan kaybolmuş, geriye sadece boş bir kabuk kalmıştı. Doktora göre,

Amanda'nın sadece biraz daha dinlenmesi gerekiyordu. Ancak Jack o kadar emin değildi. Bebeğini kaybetmenin Amanda'nın asla bir darbe olmasından, evlendiği o canlı kadının bir daha asla geri dönmeyeceğinden korkuyordu.

Çaresizlik içinde, hafta sonu için Sophia'yı Windsor'dan çağırdı, onaylamayan cadalozdan hoşlanmamasına rağmen. Sophia Amanda'yı teselli etmek için elinden geleni yaptı ama varlığının pek bir etkisi olmadı.

"Benim tavsiyem sabırlı olman," dedi Jack'e ayrılırken. "Amanda eninde sonunda kendini toparlayacaktır. Umarım ona baskı yapmazsınız ya da yerine getirmeye hazır olmadığı taleplerde bulunmazsınız."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Jack mırıldandı. Sophia geçmişte, onun kızışmış bir yaban domuzunun tüm özdenetimine sahip alçak bir hergele olduğu fikrini gizlememişti. "Sen Windsor'a doğru yola çıkar çıkmaz onu oyuna getirmeyi ve kocalık haklarımı talep etmeyi planladığımı düşündüğüne şüphe yok."

"Hayır, düşündüğüm bu değil." Sophia'nın dudakları beklenmedik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben *duygusal* nitelikteki taleplerden bahsediyordum Devlin. Senin bile Amanda'nın durumundaki bir kadına kendini zorla kabul ettirecek kadar acımasız olacağına inanmıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi alaycı bir tavırla.

Bir an için birbirlerini incelediler, Sophia'nın yüzündeki gülümseme devam ediyordu. "Belki de senin hakkında bu kadar sert bir yargıya varmakla hata etmişimdir," diye açıkladı. "Son zamanlarda bir şey netleşti... hataların ne olursa olsun, kız kardeşimi seviyor gibisin."

Jack onun bakışlarıyla karşılaştı. "Evet, biliyorum."

"Belki zaman içinde bu evliliğe onay verebilirim. Charles Hartley olmadığınız kesin ama sanırım kız kardeşim sizden daha kötü biriyle de evlenebilirdi."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Çok nazıksın Sophia."

Sophia, "Hazır olduğunda Amanda'yı Windsor'a ziyarete getir," diye emretti ve o da kraliyet fermanına itaat edercesine eğildi. Bir uşak Sophia'ya bekleyen arabasına kadar eşlik etmeden önce garip bir şekilde dostça gülümsediler.

Üst kata çıkan Jack, karısını yatak odasının penceresinde, Sophia'nın arabasının ön yolda ilerleyişini izlerken buldu. Amanda sanki donmuş gibi dışarıdaki manzaraya bakıyor, nabızı boğazında atıyordu. Yakındaki bir masanın üzerinde el değmemiş bir yemek tepsisi vardı.

"Amanda," diye mırıldandı, onun kendisine bakmasını istiyordu. Ruhsuz bakışları bir an için onunkileri tuttu, sonra adam arkasında durmaya başladığında yere düştü.

Ayağa kalktı ve karşılık vermeden onun kısa sarılışına katlandı. "Daha ne kadar devam edeceksin?" diye sormadan edemedi. Kadın cevap vermeyince, adam usulca küfretti. "Eğer benimle konuşursan, lanet olsun-"

"Söyleyecek ne var ki?" diye cevap verdi sesini çıkarmadan.

Jack onu yüzüne doğru çevirdi. "Eğer senin söyleyecek bir şeyin yoksa, Tanrı şahidim olsun ki benim var! Bir şeyini kaybeden tek kişi sen değilsin. O benim çocuğumdu."

"Konuşmak istemiyorum," diyerek kendini ondan uzaklaştırdı. "Şimdi olmaz."

"Artık sessizlik olmayacak," diye ısrar etti, kadın geri çekilirken onu takip etti. "Olanlarla yüzleşmeli ve bunları geride bırakmanın bir yolunu bulmalıyız."

"İstemiyorum," boğuldu. "Ben... Ben evliliğimizi bitirmek istiyorum."

Bu sözler onu iliklerine kadar sarstı. "Ne?" diye sordu. "Tanrı aşkına bunu neden söyledin?"

Amanda cevap vermek için çırpındı, ama daha fazla kelime mümkün değildi. Birdenbire, son üç haftadır bastırdığı tüm duygular umutsuz bir güçle yukarı doğru fırladı. Acı verici patlamayı durdurmaya çalışsa da, içini parçalayan hıçkırıkları bastıramadı.

Göğsünün boşlukları. Şiddetli spazmları kontrol altına almaya çalışarak kollarını vücudunun etrafında, başının üzerinde kavuşturdu ve kavuşturdu. Kendini kontrol edememekten korkuyordu... sanki ruhunun ta kendisi ölecekmiş gibi hissediyordu.

harabeye dönmüştü. Dağılmakta olan akıl sağlığını düzeltecek bir şeye, birine ihtiyacı vardı.

"Beni bırak," diye inledi, akan gözlerini elleriyle kapatarak. Kocasının bakışlarının üzerinde gezindiğini hissetti ve kaskatı kesildi. Hiç kimsenin önünde bu şekilde parçalara ayrıldığını hatırlamıyordu, her zaman böyle çirkin duyguların özel olarak yönetilmesi gerektiğine inanmıştı.

Jack'in kolları Amanda'nın etrafını sararak onu geniş göğsüne yasladı. "Amanda... sevgilim... kollarını bana dola. İşte böyle." O kadar sağlam ve sabitti ki, vücudu onunkini destekliyordu, kokusu ve hissi sanki onu tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi tanıdıktı.

Kelimeler çılgınca yuvarlanırken ona sarıldı. "Evlenmemizin tek nedeni bebektir. Şimdi o gitti. Hiçbir şey."

asla eskisi gibi olmayacak." "Mantıklı

konuşmuyorsun."

"Bebeği sen istemedin," diye ağladı. "Ama ben istedim. Onu çok istedim ve şimdi onu kaybettim ve buna dayanamıyorum."

Jack sarsılmış bir sesle, "Ben de onu istiyordum," dedi. "Amanda, bunu atlatacağız ve bir gün bir tane daha yapacağız."

"Hayır, ben çok yaşıyım," dedi ve içinden yeni bir acı dolu gözyaşı tufanı fişkırdı. "Bu yüzden düşük yaptım. Çok uzun süre bekledim. Artık asla çocuk sahibi olamayacağım-"

"Sus. Bu çok saçma. Doktor senden çok daha yaşlı kadınların bebeklerini dünyaya söyledi. Sağlıklı düşünmuyorsun."

Jack onu kolayca kucağına aldı ve kadife döşemeli küçük bir koltuğa taşıdı, sonra da kucağına oturttu. Yemek tepsisinden katlanmış keten peçeteyi aldı ve Amanda'nın gözlerini ve yanaklarını kuruladı. O kadar yetenekli ve kararlıydı ki Amanda paniğinin bir kısmının buharlaştığını hissetti. İtaatkar bir şekilde burnunu peçeteye sildi ve titrek bir iç çekerek başını onun omzuna yasladı. Sırtında, paramparça olmuş sinirlerini sakinleştiren yavaş hareketlerle hareket eden elinin sıcaklığını hissetti.

Uzun bir süre ona sarıldı, ta ki kızın nefes alış veriş sonunda onunkinin ritmine ve gözyaşları yanaklarında tuzlu izler halinde kuruyana kadar.

"Seninle sadece bebek için evlenmedim," dedi Jack sessizce. "Seninle evlendim çünkü seni seviyorum. Ve eğer bir beni terk etme fikrinden bahsedersen, ben..." Durakladı, belli ki yeterince korkunç bir ceza düşünmeye çalışıyordu. "Şey, sadece yapma," diye bitirdi.

"Kendimi hiç şimdiki kadar kötü hissetmemiştim. Ailem öldüğünde bile."

Konuşurken derin göğsü kulağının altında yankılandı. "Ben de... Sadece... Sana sarıldığım için çok mutluyum. Son birkaç hafta cehennem gibiydi,

seninle konuşamamak, sana dokunamamak."

"Gerçekten bir gün bir bebeğimiz olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu çığ bir fısıltıyla.

"Eğer istediğin buysa."

"İstediğin bu mu?"

"İlk başta baba olma fikrini kabullenmek benim için zor oldu," diye itiraf etti Jack. Kızın çene çizgisinin kenarını ve boğazının yan tarafını öptü. "Ama sonra planlar yapmaya başladık ve bebek benim için gerçek oldu. Knatchford Heath'te yardım edemediğim ya da koruyamadığım tüm küçük çocukları düşündüm ve eski umutsuzluk yerine... umut hissettim. Sonunda bu dünyada bir çocuk olacağını fark ettim. Bu benim için yeni bir başlangıçtı. Ben... Ben onun hayatını harika kılmak istedim."

Amanda başını kaldırdı ve yüzen gözlerle ona baktı. "Yapardın," diye fısıldadı.

"O zaman henüz umudumuzu kaybetmeyelim, şeftaliler. Sen hazır olduğunda, ben Gece gündüz kendimi seni çocuk sahibi yapmaya adayacağım. Eğer olmazsa, başka bir yol buluruz. Tanrı biliyor ki dünyada aileye ihtiyacı olan bir sürü çocuk var."

"Bunu benim için yapar mısın?" diye sordu titreyerek, bir zamanlar aile kurma fikrine bu kadar karşı olan adamın şimdi böyle bir taahhütte bulunmaya hazır olduğuna inanamıyordu.

"Sadece senin için değil." burnunun ucunu ve yanağının yumuşak kıvrımını öptü. "Kendim için de."

Amanda kollarını onun boynuna doladı ve sıkıca sarıldı. Sonunda ezici keder kalbinin etrafındaki demir pençesini gevşetmeye başladı. O kadar şiddetli bir rahatlama hissetti ki başı döndü. "Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandı.

Jack onu tekrar öptü, ağzı kızarmış tenine karşı sıcak ve şefkatliydi. "Bu gece birkaç saatliğine düşünmeyi bırakacak, yemek yiyecek ve dinleneceksin."

Yemek düşüncesi yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Yapamazdım."

"Günlerdir bir şey yemedin." Tepsiye uzandı, yemek tabağını açtı ve bir kaşık aldı. "Biraz dene," dedi kararlı bir şekilde. "Ben yemeğin onarıcı gücüne çok inanırım..." Gümüş kubbeli kapağın gizlediği kâsenin içindekilere bir göz attı. "Patates çorbası."

Amanda kaşığa ve onun maksatlı yüzüne baktı ve üç haftadır ilk kez dudaklarına titrek bir gülümseme değdi. "Sen bir zorbasın."

"Ve ben senden daha büyüğüm," diye hatırlattı ona.

Kaşığı ondan aldı ve doğranmış su teresi yapraklarıyla serpiştirilmiş kadifemsi beyaz çorbaya bakmak için eğildi. Izgarada pişmiş bir Yanında küçük bir tabakta muffin ve taze ahududularla dolu bir tabak meyveli puding duruyordu. Puding *à la framboise*, diyordu aşçı, son zamanlarda tariflerinin çoğunu Fransızca olarak yeniden adlandırmaya heveslenmişti.

Jack sandalyeyi bıraktı ve onun kaşığı çorbaya daldırmasını izledi. Çorbanın sıcaklığı midesini doldururken, Jack yanına oturdu ve sık sık dudaklarına bir kadeh şarap tuttu. Amanda içtikçe ve yedikçe yüzüne renk geldi ve sandalyeye iyice . Yanındaki yakışıklı adama baktı ve içini neredeyse bir aşk dalgası kapladı. Adam ona sanki her şey mümkünmüş gibi hissettiriyordu. Düşüncesizce onun büyük elini yakaladı ve yüzüne götürdü. "Seni seviyorum," dedi.

Yanağını okşadı ve parmak eklemlerinin arkasıyla çenesinin çizgisini okşadı. "Seni hayattan daha çok seviyorum, Amanda." Yakınına eğildi ve sanki onun ne kadar yaralı ve savunmasız hissettiğini anlamış gibi... sanki onu bir öpücükle iyileştirebilecekmiş gibi, dudaklarını nazıkçe onunkilerin üzerinde gezdirdi. Kadın elini kaldırdı

Parmak uçlarının ensesindeki kalın saç tellerine doğru kaymasına izin verdi. Adamın dilinin ağzının içine ince bir şekilde girmesini kabul etti.

Öpücük volkanik bir sıcaklıkla yanıyor gibi görünene kadar şarabın tadını aradı.

Başını hafif bir mırıltıyla yana çevirdi, kendini uykulu ve bitkin hissediyordu, adamın parmaklarını elbisesinin korsajında hissettiğinde gözleri kapandı. Bir düğme açıldı, iki, üç, bir dizi hafif çekiştirmeyele gizleyici kumaş teninden düştü. Dudakları boğazına doğru kayarak yan taraftaki hassas yeri buldu ve kadın hafif bir inilti çıkarana kadar usulca dişledi.

"Jack... Çok yorgunum... Sanmıyorum..."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı boğazına doğru.
"Sadece sana dokunmama izin ver. Çok uzun zaman oldu, tatlım."

Derin derin nefes alan Amanda daha fazla sözcük bulmaya çalışmadı, sadece başını sandalyeye yasladı. Adamın uzaklaştığını hissettiğinde gözlerini açmadı, ama adam lambaları söndürüp ona dönerken pasif bir şekilde bekledi. Hafif ışık neredeyse hayalet gibiydi, kapalı göz kapaklarının karanlığına zar zor nüfuz ediyordu. Jack gömleğini çıkarmıştı... elleri adamın omuzlarının çıplaklığıyla karşılaştı, kaslı, sıcak ve kaslarla doluydu. Sandalyesinin önünde, ayrılmış dizlerinin arasında diz çöktü ve sabahlığının açık ön kısmından içeri uzanarak nazik elleriyle göğüslerini kavradı. Başparmakları meme uçlarının üzerinde gezindi, okşadı, alay etti, ta ki sert yumrular haline gelene kadar. Birini ağzına almak için öne doğru eğildi.

Amanda sandalyeden kalktı, başı arkaya doğru eğildi ve adamın ağzının tatlı çekişiyle nefesi kesildi. Diğer meme ucunu baş ve işaret parmağı arasında sıkıştırdı, hafif ama ısrarlı bir vuruşla onu Parmak uçları adamın omuzlarının esnek yüzeyini kazıyordu. Adamın ağzı ve elleri tarafından hapsedilmiş gibi hissediyordu, her parçası adamın yavaş ve kasıtlı bir baştan çıkarma. Sabahlığının dantelli eteğini kaldırdı, beline kadar itti ve başparmaklarını gamzeli dizlerinden kalçalarının şehvetli iç kıvrımlarına doğru çekti. Bacaklarını onun için ayırdı, kasları titriyordu.

ellerinin sıcaklığına tepki verdi. Kızın kendisine dokunmasını ne kadar çok istediğini bilmesine rağmen, ellerini kızın kalçalarının üstünde tuttu.

Jack o kadar hafif ve tembel öpücüklerle kızın ağzını ele geçirdi ki, kız hayal kırıklığı içinde yumruklarını sıktı ve daha fazlasını istedi. Kızın yalvaran ağzına gülümseyerek ellerini gergin bacaklarından dizlerine doğru götürdü. Parmakları sokuldu ve arkada yumuşakça kırışmış oyukları buldu. Yavaşça dizlerini büktü, önce birini, sonra diğerini kaldırdı, ta ki bacakları sandalyenin yastıklı kollarına takılana kadar. Daha önce hiç bu kadar küstahça teşhir edilmemiş, onun önünde açık ve gergin durmamıştı.

"Jack," diye itiraz etti, nefes almak için çırpınırken göğüsleri kalkıyordu, "ne yapıyorsun?"

Cevap vermek için acele etmedi. Çevik ağzı boğazından göğüslerinin sert tepelerine doğru gezinirken, elleri karnının küçük tepesini, kalçalarının etli kıvrımlarını, yumuşak kalkık kalçalarının şekilleri. Bu pek de gurur verici bir pozisyon değildi, ancak utanç verici bir kibir titreşimi, bir arzu seliyle hemen söndü. İçindeki zevk kabarırken ayak parmakları kıvrıldı ve bacaklarını kaldırmaya başladı Sandalyeden kurtuldum.

"Hayır," diye fısıldadı ipeksi bir sesle ve bacaklarını iki yana açarak onu tekrar yere bastırdı. "Tatlımı yiyorum. Amanda *à la framboise*."

Masaya uzandı, porselen tabaktan bir şey aldı ve dudaklarına götürdü. "Ağzını aç," dedi ve kadın şaşkınlıkla itaat etti. Dili, olgun bir ahududunun küçük şeklinin etrafında kıvrıldı. Çiğneyip yutarken tatlı, keskin tadı ağzında patladı. Jack'in dudakları onunkileri açmaya zorladı ve diliyle içeride kalan meyvemsi tatlılığın her izini arayarak tadı onunla paylaştı. Başka bir Ahududu göbeğinin küçük girintisine yerleştirildi ve adam diliyle onu kucaklamak için eğildiğinde, hassas oyunun içinde gıdıklayıp döndürürken nefesi kesildi.

"Bu kadar yeter," dedi titreyerek. "Yeter, Jack."

Ama adam duymamış gibiydi, elleri hınzırca ve nazikçe kalçalarının arasına uzanmıştı... ve aniden parmaklarının içinde bir şeyi dürtmesinin tuhaf hissiyle sarsıldı... ahududu, diye düşündü, onun Vücudunun mahrem yerinde meyve suyunun damladığını hissettiğinde kasları gerildi. Ağzı titriyor, kelimeleri zar zor oluşturabiliyordu. "Jack, hayır. onları. Lütfen-"

Başını mecburen eğdi ve bacakları utançtan gerildi ve ağzı onu kaplarken zevk. Adam nazikçe yalayıp yerken, ahududu tatlılığını vücudunun nemiyile birlikte yutarken boğazından gırtlaktan inilti döküldü. Gözleri sıkıca kapandı ve nefes nefese kaldı, adamın dili ipeksi vuruşlarla içine ulaşırken hareketsiz kaldı.

"Ne kadar lezzetlisin," diye fısıldadı onun hassas tenine karşı. "Ahududular bitti, Amanda. Artık durayım mı?"

Çaresizce adamın karanlık kafasına uzandı, onu kendine doğru daha sert çekti ve adamın dili seksinin ağrıyan tomurcuğunun üzerinden kaydı. Odanın sessizliği, kadının soluk soluğa nefes alışları, adamın çıkardığı emme sesleri ve kadın öne, yukarı doğru sallanırken sandalyenin gıcirtısıyla bozuldu. onun kışkırtıcı ağzını yakaladı. Tam bu samimi işkenceye daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda, gerilim coşkulu bir ateş patlamasıyla patladı. Kadın haykırdı ve titredi, bacakları döşemeli sandalyenin kollarına çarptı ve sonunda durması için yalvarana kadar spazmlar devam etti.

Kalbinin atışı yavaşlayıp hareket edecek gücü toplayabildiğinde, bacaklarını sandalyeden çözdü ve Jack'e uzandı. Jack onu kucağına alıp yatağa taşıırken ona sarıldı. Jack onu yatağa yatırdığında, kadın Jack'in boynuna sarılmış olan elini bırakmayı reddetti. "Benimle yatağa gel," dedi.

"Dinlenmen gerek," diye yanıtladı yatağın yanında durarak.

O uzaklaşmadan pantolonunun önünü yakaladı ve üst düğmeyi çözdü. "şunları," diye emretti, ikinci ve üçüncü düğmeyle uğraştı.

Jack'in sırtışı yarı karanlıkta parıldadı ve o da itaat ederek giysilerinin geri kalanını çıkardı. Çıplak vücudunun şık, güçlü ağırlığı yatakta onunkine katıldı ve sıcaklığını hissettiğinde hoş bir şekilde titremesine neden oldu. deri. "Şimdi ne olacak?" diye sordu. Kadın onun üzerinde hareket ederken nefesi kesildi; yuvarlak göğüsleri önce göğsüne sonra karnına değiyor, uzun saçları tenine hafifçe sürtünüyordu.

"Şimdi tatlımı yiyeceğim," dedi ve uzun bir süre boyunca ne bir kelime ne de bir düşünce vardı, sadece ikisi tutkuyla birleşmişti.

Daha sonra onu yanına yatırdı ve içini bir memnuniyet duygusu . Sonra göğsü gürleyen bir kahkahayla kıpırdadı ve Amanda ona doğru kıpırdandı. "Ne oldu?" diye sordu merakla.

"Tanıştığımız o ilk geceyi düşünüyordum... Bunu yapmam için bana para ödemeye hazır olduğunu. Ve birlikte yattığımız onca zamandan sonra bana ne kadar borçlu olduğunu hesaplamaya çalışıyordum."

Ne kadar yorgun da Amanda ani bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Jack Devlin... böyle bir zamanda parayı nasıl düşünebilirsin?"

"Bana o kadar borçlu olmanı istiyorum ki benden asla kurtulamayacaksın."

Gülümsedi ve adamın başını doğru çekti. "Ben seninim," diye fısıldadı dudaklarına karşı. "Şimdi ve sonsuza dek, Jack. Bu seni tatmin ediyor mu?"

"Oh, evet." Ve gecenin geri kalanını ona ne kadar işe yaradığını göstererek geçirdi.

Sonsöz

"Baba, beni yakalaman gerekiyordu!" diye haykırdı küçük çocuk, babasının çimlere uzanmış uzun bedenine doğru emekleyerek.

Jack, üzerinde duran siyah saçlı çocuğa tembelce gülümsedi. Amanda'nın babası Edward'ın adını verdikleri oğulları bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjiye ve ortalama üç yaşındaki bir çocuğun çok ötesinde bir kelime dağarcığına sahipti.

Genç Edward konuşmayı çok severdi, ebeveynleri düşünüldüğünde bu pek de sürpriz sayılmazdı. Jack, "Evlat, bir saatin büyük bir kısmını seninle kovalamaca oynayarak geçirdim," dedi. "Bırak da yaşlı bir adam birkaç dakika dinlensin."

"Ama daha bitirmedim!"

Jack ani bir kahkaha atarak çocuğu yakaladı ve bir yuvarlan-ve-oyna oyunu için aşağı çekti.

Amanda bakışlarını kucağındaki kâğıtlardan kaldırarak ikilinin oyununu izledi. Yazın en sıcak dönemini Jack'in miras kalan malikânesinde geçiriyorlardı; Rubens'in bir tablosuna konu olabilecek kadar zarif bir şekilde düzenlenmiş bir yerdi. Tek gereken birkaç melek ve dalgalanan bulutlar tepemizde olsaydı, illüzyon tamamlanmış olurdu.

Sitenin bahçesi, on yedinci yüzyıldan kalma evin arkasındaki yarım daire şeklindeki tuğla örüntüsünden, bakımlı bir üst bahçeye, beyaz bir taş kemere ve aşağıda canlı renklere sahip bir kır bahçesine ve oval bir gölete uzanıyordu. Aile sık sık, gövdesi kalın ortancalarla kaplı görkemli yaşlı bir çınar ağacının gölgesinde piknik yapıyordu. Kenarları tüylü çim yaprakları ve sarı süsenlerle çevrili yakındaki gölet, ayaklarını sarkıtmak için hoş bir yer sağlıyordu.

Aşçının hazırladığı mükellef piknik sofrasından kalkan Amanda, dikkatini tekrar getirdiği işe vermeye çalıştı. Dört yılın ardından

Coventry Quarterly Review onun yönetiminde İngiltere'nin en çok okunan eleştiri dergisi haline gelmişti. Amanda başarılarından, özellikle de bir kadın editörün herhangi bir erkek kadar cesur, entelektüel ve özgür düşünceli olabileceğini kanıtlamaktan gurur duyuyordu. Halk sonunda ulusal bir derginin arkasındaki itici gücün bir kadın olduğunu keşfettiğinde, tartışmalar sadece satışların artmasına yardımcı olmuştu. Jack, söz verdiği gibi, gazetedeki işleri karısının değil de kendisinin yapmış olması gerektiği yönündeki tüm iddiaları sert bir şekilde reddederek sadık bir savunucu olmuştu.

"Karımın fikirlerini oluştururken benim yardımına ihtiyacı yok," eleştirmenlere alaycı bir tavırla. "Tanıdığım çoğu erkekten daha yetenekli ve profesyonel." Amanda'yı yeni keşfettiği şöhretinin tadını çıkarması için cesaretlendirdi, bu da onu her davette en çok aranan konuk haline getirmişti. şık Londra akşam yemeği partisi. "zekası" ve "özgün zekası" en yüksek edebi ve siyasi çevrelerde evrensel olarak övgüyle karşılandı.

Amanda bir keresinde, her sözünün dikkatle bir toplantıdan sonra Jack'e, "Beni bir midilli gibi kandırıyorlar," diye yakınmıştı. "İnsanların, benim bir insan olduğuma inanmaları neden bu kadar zor? Elbise giyen birinin beyni de olabilir mi?"

"Kimse bir kadının fazla zeki olmasından hoşlanmaz," diye cevap vermişti Jack, onun kızgınlığına gülümseyerek. "Biz erkekler üstünlük görüntümüzü korumayı severiz."

"O zaman neden bir kadının zekası *seni* tehdit etmiyor?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Çünkü seni nasıl yerinde tutacağımı biliyorum," diye cevap verdi çıldırtıcı bir sırıtışla ve kız intikam almak için üzerine atlarken gülerek geri çekildi.

Bu anıya gülümseyen Amanda, Jack'in anlattığı hikayeyi dinledi. Edward sonunda kucağında uyuyana kadar ejderhalar, gökkuşakları ve sihirli büyüler. Jack çocuğun uyuyan bedenini dikkatlice çimenleri kaplayan çarşafların üzerine yatırdı.

Amanda, kocası yanına yerleşirken fark etmemiş gibi davrandı.

"Kaldır şunu," diye emretti, yüzünü kızın gevşek saçlarına gömdü.

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

"*İncelemenin* son teslim tarihi geçtiğinde şikayet eden talepkar bir işverenim var."

"Şikâyet etmeyi nasıl bıraktıracağını biliyorsun."

"Şu anda bunun için zamanım yok," dedi Amanda kibarca. "Bırakın çalışayım, lütfen." Ama adamın kollarının kendisine dolandığını hissettiğinde itiraz etmedi. Adamın ağzı boynunun kenarına bastırarak ayak parmaklarına kadar inen bir zevk dalgası gönderdi.

"Seni ne kadar arzuladığım hakkında bir fikrin var mı?" Parmaklarını, ikinci çocuklarının nazıkçe hareket ettiği karnının şekli üzerinde gezdirdi. onun içinde. Eli bacağı boyunca ayak bileğine kadar ilerledi ve eteğinin altından içeri girdi. Kâğıt demeti elinden düşerek çimenlere savruldu.

"Jack," dedi nefes nefese, ona yaslanarak, "Edward'ın önünde olmaz."

"Uyuyor."

Amanda onun kollarında döndü ve ağzını onunkine dayayarak yavaş, kışkırtıcı bir öpücük verdi. "Bu geceye kadar beklemen gerekecek," dedi. Dudakları birbirinden ayrıldı. "Gerçekten Jack, sen iflah olmazsın. Dört yıldır evliyiz. Her normal saygın kocanın yapacağı gibi şimdiye kadar benden bıkmış olman gerekirdi."

"İşte senin sorunun bu," dedi makul bir şekilde, parmakları dizinin arkasında oynuyordu. "Ben hiçbir zaman saygıdeğer biri olmadım. Ben bir alçağım, unuttun mu?"

Amanda gülümseyerek kendini sıcak çimlerin üzerine bıraktı ve omuzları tepedeki yaprakların hışırtısı arasından sızan güneş ışığını engelleyene kadar onu üzerine çekti. "Neyse ki bir alçakla evlenmenin, bir erkekle evlenmekten çok daha eğlenceli olduğunu fark ettim. beyefendi."

Jack gülümsedi ama mavi gözlerindeki muzip ışıltının yerini yansıtıcı bir parıltı almıştı. "Geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydin..." diye mırıldandı, yüzündeki gevşek bukleleri okşayarak.

"Dünyadaki tüm zenginlikler için değil," diye cevap verdi Amanda, yüzünü onun nazik parmak uçlarını öpmek için çevirerek. "Hayal etmeye cesaret ettiğim her şeye sahibim. hakkında."

"O zaman biraz daha hayal kur," diye fısıldadı, ağzı onunkinin üzerine kapanmadan hemen önce.

Yazar Hakkında

Lisa Kleypas, on iki dilde yayımlanmış on yedi tarihi aşk romanının yazarıdır. 1985 yılında Massachusetts Güzeli seçildi ve Atlantic City'deki Miss America yarıştı. Wellesley College'dan siyaset bilimi derecesiyle mezun olduktan sonra ilk romanını yirmi bir yaşında yayımladı. Kitapları en çok satanlar listelerinde yer aldı.

The New York Times, *USA Today* ve *Publishers Weekly*'nin yazarlarındandır. Lisa evli ve iki çocuk babasıdır.

Yazarın Diğer Kitapları

Lisa Kleypas

ÇÜNKÜ SEN BENİMSİN, SENİ HAYAL
EDİYORUM.

LADY SOPHIA'NIN
SEVGİLİSİ GECE YARISI
MELEĞİ SADECE
KOLLARINDA SADECE
SENİN SEVGİNLE

RÜYALARIN PRENSİ
BİR YERDE BANA GÖZ KULAK
OLACAK BİRİNİ BULACAĞIM.

KOLLARIMDAKI
YABANCI ANIDEN SEN
SONRA SEN GELDİN
YABANCILAR
EVLENDİĞİNDE HAYALLER
NEREDE BAŞLAR

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

SUDDENLY YOU. Telif hakkı © 2001 Lisa Kleypas'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü PerfectBound™'un açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

PerfectBound™ ve PerfectBound™ logosu HarperCollins Publishers, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Microsoft Reader Mart 2003 eISBN 0-06-057045-8

Avon Books ciltsiz ilk baskı: Haziran 2001 10 9 8 7

6 5 4

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd. 25

Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)

Pymble, NSW 2073, Avustralya

<http://www.perfectbound.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.

55 Avenue Road, Suite 2900

Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada

<http://www.perfectbound.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited

P.O. Kutusu 1

Auckland, Yeni Zelanda

<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

77-85 Fulham Palace Road

Londra, W6 8JB, Birleşik

Krallık

<http://www.uk.perfectbound.com>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

10 Doğu 53. Sokak

New York, NY 10022

<http://www.perfectbound.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.